

புத்தகம் கிடைக்குமிடம் :

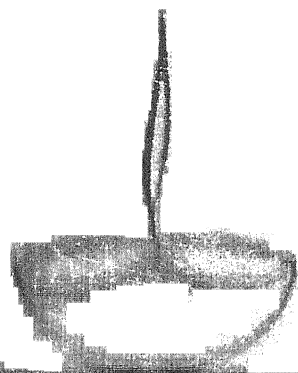
1. வடார்க்காடு மாவட்ட சமரச சுத்த சன்மார்க்க சத்திய சங்கம், மெரினா கபே திரு. V. K. விநாயக முதலியார் கல்யாண மண்டபம், வேலூர், (வ. ஆ.)
2. அருட்பெருஞ்ஜோதி அச்சகம், 7,8/99, அம்மன்கோயில் தெரு, சென்னை-1.
3. அஜந்தா நூல் நிலையம், சேலம்.
4. சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம், பிராட்வே, சென்னை-1.
5. பாரி நிலையம், பிராட்வே, சென்னை-1.
6. இராமலிங்கா மிஷன், இராஜேஸ்வரி கல்யாண மண்டபம், சென்னை-4.
7. மெர்குரி புக் டிபோ, கோவை.
8. ராஜாமணி ஸ்டோர்ஸ், கோவை.
9. துறவி திரு. கந்தசாமி, ஆசிரியர், " அருட்சுடர் ", வடலூர்.
10. திரு. இராம. இராதாகிருஷ்ணன். செயலாளர், மாவட்ட சன்மார்க்க சங்கம். கீழ்வாசல் (வடக்கு), ஸ்ரீரங்கம்.
11. திரு. A. S. பஞ்சநாதம் பிள்ளை, வள்ளலார் நூல் நிலையம், 1537, பெரிய அரிசிக்காரத் தெரு, கீழ்வாசல் தஞ்சாவூர்.
12. திரு. வேணுகோபாலாச்சாரி, சன்மார்க்க சங்கம், அல்கூர், பெங்களூர்-8.

എന്നിങ്ങനെ. ഇതിനെ സൂക്ഷിക്കുക

മുഖ്യമന്ത്രിയുടെ സമീപനം

മുഖ്യമന്ത്രിയുടെ സമീപനം

മുഖ്യമന്ത്രിയുടെ സമീപനം
മുഖ്യമന്ത്രിയുടെ സമീപനം

12

മുഖ്യമന്ത്രിയുടെ സമീപനം
മുഖ്യമന്ത്രിയുടെ സമീപനം

வெளியீடு : 12

1969 ஜனவரி

உரிமையுடையது

விலை ரூ. 2-25

அச்சிடலோர் :

சத்யம் பிபிள் அச்சகம்

65, திருப்பள்ளி தெரு

சென்னை. 1

பதிப்புரை

திருவருள் தூண்டுதலால் திருவருட்பா முழுவதுக்கும் உரை விளக்கம் வெளியிட விரும்பினோம். அதன் பயனாக வெளி வருவது இந்த 12வது வெளியீடு. இது முதல் திருமுறை 8ஆம் பகுதியான இங்கித மாலையின் உரை விளக்கம்.

மக்கள் குடும்ப இன்பத்தை யறிவர்; கடவுளை யடைந்து பெறும் பேரின்பத்தை யறியார். தெரிந்த ஒன்றைக் கொண்டு தெரியாததை விளக்குவது சான்றோர் ஊரடி. அம் முறையில் இராமலிங்க அடிகளார் தம்மைத் தலைவியாகவும், இறை வனைத் தலைவனாகவும் கொண்டு இன்பப் பகுதியைப் பாடுவார் போலப் பேரின்ப நிலையை விளக்குகிறார்.

இந்த விளக்க உரையை எழுதி உதவிய உயர்திரு பேராசிரியர், வித்துவான் பாஸூர் கண்ணப்ப முதலியார், M.A., B.O.D., அவர்களுக்கும், அச்சிட்டுதலிய இரத்தினம் கிளை அச்சகத்தாருக்கும் எங்கள் உளங்கனிந்த நன்றி உரியதாகுக.

சன்மார்க்க அன்பர்கள் முன் வெளிவந்த எங்கள் 11 வெளியீடுகளை வாங்கிப் பயனடைந்து எங்களை ஊக்குவித்தது போலவே, இவ் வெளியீட்டையும் வாங்கி எங்களை ஊக்கு வித்து நலம்பெற விழைகின்றோம்.

ஊ. வ. தட்சணாமூர்த்தி

தலைவர், வ. ஆ. மாவட்ட சமரச சபை

சன்மார்க்க சத்திய சங்கம்.

உரை ஆசிரியர் முன்னுரை

உலகை உய்விக்க வந்த பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டு உத்தமர்களுள் ஒருவர், நம் அருள் பிரகாச வள்ளலார் என்னும் இராமலிங்க சுவாமிகள். சுவாமிகள் அவர்கள், தம் கருத்துகளைப் பாக்களின் வழியும், உரை நடைகளின் மூலமும் மக்கள் சுடேற அறிவித்துள்ளனர். அக்கருத்துகளின் தொகுப்பே ஆறு திருமுறைகளாகத் தொகுக்கப்பட்டுள்ளது. அந்த ஆறு திருமுறைகளுள் முதல் திருமுறையில் எட்டு நூல்கள் அடங்கியுள்ளன. அவ்வெட்டனுள் ஈற்று நூல் இங்கிதமாலே என்பது. இதன் விளக்கத்தினை என் உரையில் தோற்றுவாய் என்னும் தலைப்பில் காணலாம்.

இந்த இங்கிதமாலே என்னும் நூலுக்கு முன்பே இரண்டு உரைகள் வந்துள்ளன. அவற்றுள் ஒன்று, சென்னைப் யச்சையப்பன் கல்லூரியில் தமிழ் ஆசிரியராக இருந்த திரு. க. வ. திருவேங்கட நாயுடு அவர்களால் எழுதப்பட்டது. அது 1904-ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த நூல். இவ்வுரை நூல் இதுபோது கிடைத்தல் மிக அரிது. மற்றோர் உரை நூல், மகா வித்துவான் திரு. காஞ்சிபுரம் இராமசாமி நாயுடு அவர்களால் எழுதப்பட்டது. இந்நூல் இப்போது எளிதில் கிடைக்கக் கூடியது. பின்னையதினும் முன்னையதே இங்கிதமாலையின் உள்ளுறைகளை இனிதில் எடுத்தியம்புவதாகும். ஆனால், அஃது இதுபோது கிடைத்தற் கருமையாக இருக்கின்றமையின், அடியேனல் இப்புத்துரை எழுத வேண்டிய இன்றியமையாமை ஏற்பட்டது.

இவ்விங்கிதமாலே மேலே காட்டத்தில் சிற்றின்பப் போக்கை உணர்த்தும் நிலையில் இருந்தாலும், பேரின்ப நிலைக்குக் கொண்டு செல்லும் ஏணி போன்றது என்பதில் உள்ளளவும் ஐயம் இல்லை. இந்த உண்மையினை உரையினுள் நம்புகாணலாம்.

இந்நூலுள் பொதுவாகச் சிவபெருமான் எவ்வெவ்வாறு உணர்ந்தப்பட்டுள்ளனர்? சிறப்பு முறையில் “திருஒற்றியூர்த் தியாகர் எம்முறையில் அறிவிக்கப்பட்டிருக்கின்றனர்?” என்பன வற்றை உணர்ந்து கொள்ளலாம். இவ்வாறே திருஒற்றியூரின் ஒப்புயர்வற்ற நீர்வளம், நிலவளங்களின் மாண்புகளும் சீரிய முறையில் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளன என்பதையும் தெரிந்து கொள்ளலாம். இந்நூலில் பற்பல சிவ தலங்களைப் பற்றிய குறிப்பும் காணப்படுகின்றது. மேலும் பற்பல அரிய குறிப்புகளும் இந்நூலில் உண்டு.

இனி மேலே குறிப்பிட்டவைகளைப் பற்றிய குறிப்புகள் அடங்கிய செய்யுள்கள் இன்னின்ன என்பதை இங்குக் கொடுக்கப்பட்டுள்ள செய்யுள் எண்களின் வழி அறியவும்.

விநாயகப் பெருமானைப் பற்றிய குறிப்பு காப்புச் செய்யுளிலும் 28, 117-ஆம் செய்யுட்களிலும், முருகப் பெருமானைப் பற்றிய குறிப்பு, காப்புச் செய்யுளிலும் 41, 81, 82, 103, 117 எண்ணுள்ள பாடல்களிலும் காணப்படும்.

தைத்திரியவேதம் குறிப்பினை 92-ஆம் செய்யுள் உரையிலும், தகராலய இரகசியத்தைப் பற்றிய தெளிவினை 118-ஆம் செய்யுளின் விளக்கத்திலும் நன்கு காணலாம்.

புராணக் கதைகள் 3, 66, 91, 123, 131, 133 ஆம் செய்யுட்களில் அமைந்துள்ளன.

பழமொழிகள் 46, 102, 127, 154, 155, 166 எண்ணுள்ள செய்யுளிலும், வெண்பா, ஆசிரியப்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பாக்களைப் பற்றிய விளக்கம் 65வது செய்யுளின் உரையிலும் விளக்கப்பட்டிருப்பதைப் படித்து இன்புறலாம்.

அப்பர், சம்பந்தர், சுந்தரர் பற்றிய வரலாற்றுக் குறிப்புகளை 10, 136 ஆம் எண் பாடல்களில் அறியலாம். பஞ்சாட்சர மந்திரத்தின் குறிப்புகளை 54, 59, 70 எண் செய்யுள்களின் உரைகளில் கண்டு மகிழலாம்.

திருமாலும், இறைவர்க்கு மனைவியாவார் என்னும் குறிப்பு 58, 67, 117, 131 ஆம் செய்யுட்களின் மூலம் அறியவருகிறது நகைச்சுவை அமைந்த கருத்து 146 ஆம் செய்யுளில் தொனிக்கிறது.

திருக்கச்சூர் 14, மேல் காட்டுப் பள்ளி, கீழ்ப்பள்ளி 46, திருநளிபள்ளி 77, பேரூர், திணையூர், பெரும்புலியூர், பிடலூர், கடலூர் 98, திருநெல்வேலி 99, திருச்சக்கரத்தார்பள்ளி, 115, திருவிழிமிழலை 136, கொடுங்கோளூர், திருக்கோளினி 160, திருப்புலியூர் 161, திருஓத்தூர் 163, திருச்சோற்றுத் துறை 164, திருநெல்வாயில் 165, ஆகிய தலங்களைப்பற்றிய விளக்கங்களைப் பக்கத்தே குறிக்கப்பட்ட எண்ணுள்ள செய்யுட்களின் உரையில் அறிந்து மகிழலாம்.

கீழ்வரும் எண்ணுள்ள செய்யுள்களில் இறைவருடைய பொது இயல்புகள் விளக்கப் பட்டுள்ளன. 3, 8, 9, 14, 21, 37, 38, 42, 44, 49, 51, 52, 54, 57, 60, 61, 76, 79, 81, 83, 84, 88, 91, 95, 96, 97, 99, 110, 127, 132, 134, 143, 149, 151, 154. திருஓற்றியூர்த் தியாகர், சிறப்பு முறையில் குறிக்கப்பட்டிருப்பதை 4, 7, 16, 22, 26, 30, 41, 52, 58, 60, 71, 82, 110, 137, 146, 149-ஆம் செய்யுட்களில் காணலாம்.

நம் ஐயா திருஓற்றியூரின் சிறப்பினை இரண்டு வகையில் குறித்துள்ளனர். ஒன்று, திருஓற்றியூருக்கே உள்ள தனி மாண்பு. மற்றொன்று அதன் நீர்வளம் நிலவளங்கள். இவற்றுள் திருஓற்றியூரின் தனிச் சிறப்பு 10, 15, 16, 20, 21, 29, 31, 33, 34, 35, 41, 45, 48, 52, 56, 59, 62, 64, 67, 71, 74, 76, 77, 78, 80, 85, 87, 92, 96, 97, 104, 105, 106, 111, 112, 114, 115, 116, 120, 122, 125, 128, 132, 134, 141, 147, 150, 151, 154-ஆம் எண்ணுள்ள செய்யுட்களில் துலங்கு விளங்கு. திருஓற்றியூரின் நீர்வளம், நிலவளம் சிறப்புகளை 1, 4, 5, 15, 23, 26, 27, 30, 32, 36, 47, 50, 53, 55, 63, 65, 66, 73, 75, 81, 92, 94, 95, 100, 107, 109, 113, 118, 119, 120, 129, 135, 144, 145, 152, 153, 154 ஆம் எண்ணுள்ள செய்யுட்களில் படித்துக் களிக்கலாம்.

இங்கிதமாலையில் சிற்றின்பக் கருத்துகள் வெளிப்படையாகவும், குறிப்பாகவும் அமைந்துள்ளன. சிற்றின்பக் கருத்துனை வெளிப்படையாகக் காண விழையின் 1, 2 3, 4, 9, 10, 12, 29, 49, 82, 110ஆம் செய்யுட்களிலும்,

குறிப்பாகக் காதல் சுவை மிக்க கவிகளைக் காண விரும்பின் 15, 19, 24, 27, 30, 32, 34, 35, 37, 41, 42, 47, 53, 73, 90, 94, 107, 108, 109, 111, 112, 113, 124, 126, 132, 133, 134, 138. 139, 140, 151, 152. 156 ஆம் எண்ணுள்ள பாடல்களிலும் கண்டு பரவசம் உறலாம்.

இங்கிதமாவை, சிற்றின்பக் குறிப்பைக் காட்டவந்த நூல் என்றாலும், பேரின்பத்திற்குரிய அரிய கருத்துகள் இதில் இடம் பெறாமல் இல்லை. அவற்றை அறிய அவாவினால் 24, 28, 29, 47, 54, 59, 61, 62, 68, 87, 121, 143ஆம் செய்யுட்களில் கண்டு படித்துப் பேரின்ப நிலைக்கு நம்மை ஆளாக்கிக் கொள்ளலாம்.

இன்றோன்ன அரும்பெரும் கருத்துகளுக்குக் கருவூலமாகத் திகழும் இவ்வரிய நூலுக்கு ஒரு புத்துரை எழுதும் திருவருளைப் புரிந்த முழுமுதற் பரம் பொருளாம் அம்மை அப்பருடைய பொன்னார் திருவடிகளை வந்தித்து வாழ்த்தி வணங்குகின்றேன்.

இவ்வுரை நூலுக்கு மதிப்புரை எழுதி என்னை ஊக்குவித்த பேருர் தவத்திரு சாந்தலிங்க சுவாமிகள் திருமடத்துத் தலைவரும், செந்தமிழ்க் கல்லூரி முதல்வரும் ஆகிய சிவத்திரு சாந்தலிங்க இராசாரி அடிகளார் அவர்களும், இவ் உரைநூலை எழுதுமாறு தூண்டிய வட ஆர்க்காடு சமாசு சுத்த சன்மார்க்க சத்திய சங்கத் தலைவர், திரு வ. வ. நட்சனமுர்த்தி முதலியார் அவர்களும், ஷெ சங்கத்துத் துணைத் தலைவர், மெரினா கபே உரிமையாளர், திரு. வி. கே. விநாயக முதலியார் அவர்களும் இச் சங்கத்தைச் சார்ந்த ஏனைய உறுப்பினர் கட்டும் என் நன்றி கலந்த வணக்கம் உரியதாகுக.

“அம்மை அப்பர் அகம்” }
43, விசயவிக்னேசுவரர் }
கோவில் தெரு, }
சூளை, சென்னை-7. }
1—1—'69. }

இங்ஙனம்,

பாலூர் கண்ணப்ப முதலியார்.

கோயமுத்தூர், பேரூர் ஆதீனம்
தவத்திரு சாந்தலிங்க இராமசாமி அடிகளார்
மதிப்புரை

பேராசிரியர் சைவத்திரு பாலூர் கண்ணப்ப முதலியார் அவர்கள் செந்தமிழ்ப் புலமையும், சிவநெறிப் பண்பும் நிறைந்தவர். பல நூல்கட்கு உரை கண்டவர். 19ஆம் நூற்றாண்டில் சமயப் பொதுநெறியைச் சமரச நெறியை வளர்த்த, வள்ளல் வடலூர் இராமலிங்க அடிகளார் அருளியது, தேனினும் இனிய திருவருட்பா. திருவருட்பாவில் இச் செஞ்சொற் புலவர் உளங்களிக்க, சொல்நயம், பொருள்நயம் பொதுள அருளிய பாடல் இங்கிதமாகை. இங்கிதம் என்னும் சொல், குறிப்பால் நிகழும் உறுப்பின் தொழில்களைக் குறிப்பது. இந்நூல் திருஒற்றியூர்ப் பெருமானின் சொல்லாடலும், ஒரு தலைவியினது சொல்லாடலுமாக அமைந்தது. புறத்துறுப்புக்களாலும், பாவின் உறுப்புக்களாலும், பாவின் உறுப்புக்களாலும் குறிப்பிக்கப்பெரும் பொருள் நோக்குகளை விளக்கும் முறையில் இந்நூலுக்கு முன்னும் உரை வகுக்கப்பட்டுள்ளது. தற்போது சைவத்திரு பாலூர் கண்ணப்ப முதலியார் அவர்கள், இப்பாடல்களின் அரிய பொருட் செறிவை இனிது விளக்கி, ஒரு சொல்லுக்கு இரு பொருளுக்கு மேற்பட்ட பொருள்கள் அமைந்துள்ள நிறத்தினை எடுத்துக் காட்டியிருப்பது பாராட்டுதற்குரியது. இவ்வரிய நூலின் உரையினைத் தமிழ்கூறும் நல்லுலகம் ஏற்றுப் பயன் பெறுவதாகுக. இவ்வாசிரியர் மேலும் பல நூல்கட்கு நல்லுரை வகுத்துச் செம்பொருட் செல்வராய்த் தமழர் சாந்தலிங்கப் பெருமான் தண்ணருள் புரிவாராக-

உ
திருச்சிற்றம்பலம்

இங்கிதமாலை

தோற்றுவாய்

திருவருள் பிரகாச வள்ளலார் பாடியுள்ள திருவருட் பாவின் முதல் திருமுறையின் எட்டாவது நூலாகத் திகழ்வது இங்கிதமாலை. இதில் நூற்று அறுபத்தாறு ஆசிரிய விருத்தங்கள் உள்ளன. இவை அனைத்தும் அறுசீர்க்கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்த யாப்பினால் ஆனவை.

அறுசீர்க்கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தமாவது; ஒவ்வொரு அடியும் ஆறுசீர்களைக் கொண்டு நான்கடிகளால் அமைவது. இந்த அமைப்பின்படி இங்கிதமாலையில் உள்ள பாடல்கள் அமைந்திருப்பதைக் காணலாம்.

நெடில் அடி ஓர் அடிக்கு ஐந்து சீர்களைப் பெற்றிருக்கும். “அருள் அற மேஅருள் பண்பேழக் கண்கொள் அருள் சிவமே” என்னும் அடி ஐந்து சீர்களைக் கொண்டிருப்பதனால் இது நெடில் அடி. ஐந்து சீர்களுக்குமேல், எத்தனைச் சீர்களை யேனும் ஓர் அடி பெற்றுவிடின், அவ்வடிகளைக் கழிநெடில் அடி என்பர். ஆறு சீர்கள் அமைந்திருந்தால் அறுசீர்க்கழி நெடிலடி என்றும், ஏழு சீர்கள் அமைந்திருந்தால் எழுசீர்க்கழி நெடிலடி என்றும், எட்டுச் சீர்கள் அமைந்திருந்தால் எண்சீர்க் கழிநெடிலடி என்றும் இவ்வாறு ஆசிரிய விருத்தங்கள் பெயர் பெறும். ஆசிரிய விருத்தம் நான்கு அடிகளையே பெற்று வரும் என்பதை மறத்தல் கூடாது. நம் ஐயா பாடியுள்ள திருவடிப்புகழ்ச்சி, நான்கு அடிகளைக் கொண்ட ஆசிரிய விருத்தம் என்பதை உணரவும்.

இங்கிதமாலையில் உள்ள விருத்தங்கள் நவரசங்களில் (ஒன்பான் சுவைகளில்) காம ரசம் பொருந்தப் பெற்றவை. அதாவது இன்பச் சுவை அமையப் பெற்றவை. “என்தன் முலையைத் தொடுகின்றார் இதூதான் சேடி என்னே” என்பது காமச் சுவைதானே? (3) ஒன்பான் சுவைகள் ஆவன நகைச் சுவை, வீரச் சுவை, அவலச் சுவை (துக்கம்) அச்சச் சுவை, இழிவுச் சுவை, வியப்புச் சுவை, காமச் சுவை, சினச் சுவை (கோபம்) சாந்தச் சுவை என்பன.

“இவ்வாறு நம் வள்ளலார், காமச்சுவை அமைந்த ஒரு நூலையே ஏன் பாடினார்?” என்னும் ஐயம் சிலரிடை எழக் கூடும். அதற்கு விடை, சீலர் “நம் ஐயா அவர்களுக்குப் பக்திரசம் (பக்திச் சுவை) பொருந்திய பாடல்களைத்தாம் பாடத் தெரியுமே ஒழியக் காதல் சுவை ததும்பும் பாடல்களைப் பாடத் தெரியாது” என்று கூறிய காரணத்தால் காதல் சுவை அமைந்த நூலையும் தம்மால் பாடக் கூடும் என்பதை உணர்த்தவே இந்த இங்கிதமலை எனும் நூலைப் பாடினார் என்க.

“மன்னுடை மன்றத்து ஓலைத் தூக்கினும்
தன்னுடை ஆற்றல் உணரார் இடையினும்
மன்னிய அவைஇடை வெல்லுறு பொழுதினும்
தன்னை மறுதலை பழித்த காலையும்
தன்னைப் புகழ்தலும் தரும்புல வேறகே”

என்று இலக்கணம் கூறுகின்றமையின், தம்மைப் பழித்த தனால் தம் ஆற்றலைக்காட்ட நம் வள்ளலார் இக் காம ரச நூலைப் பாடினார் என்பது பொருத்தம் தானே!

இந்நூலுக்கு இங்கிதமலை என்னும் பெயர் இட்டமைக்குக் காரணம் யாதோ? எனில், அதையும் ஈண்டே அறிவோமாக. இங்கிதம் என்பதன் பொருள் குறிப்பு என்பது.

பரிமேலழகர் இங்கிதம் என்பதை விளக்கும்பொழுது “குறிப்பால் நிகழும் உறுப்பின் தொழில்” என்று விளக்கினார். அதாவது தனது கருத்தைத் தன்னோடு சேர்ந்தவர் குறிப்பாக அறிந்து கொள்ளுமாறு உண்டாகும் கண் முதலிய அவயவங்களின் தொழிலாய்க் கண் சிமிட்டல், தலையைச் சொரிதல் தலையை அசைத்தல் முதலான குறிப்புகளாம். “இடியா நயத்தின் நகைக்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னேடி” (75) என்னும் வரியில் காமக் குறிப்பு இருத்தலைக் காண்க. மாலை, ஈண்டுப் பாமாலை. பல மணமுடைய மலர்களால் அழகுறத் தொடுத்ததொரு மாலைபோல இந்நூல் காமச் சுவை நிறைந்த பல பாடல்களால் தொடுக்கப்பட்டமையின் இங்கிதமாலை எனப்பட்டது.

நம் சுவாமிகள் இங்கிதம் என்பதற்குக் குறிப்பு என்பது மட்டும் பொருள் என்று கொள்ளாமல், அடையாளம், இனிமை, எண்ணக்குறிப்பு, எண்ணம், கருத்து, அறிவு, சமிக்ஞை, நோக்கம் என்றும் பொருள் கூறியுள்ளனர். இந்தப் பொருள்களின் உண்மையினை இங்கிதமாலைய் பாடல்களில் ஆங்காங்குக் காணலாம்.

இங்கித மாலையின் ஒவ்வொரு பாடலிலும் மூன்றுபேர் காட்சி அளிக்கின்றனர். அவர்களே தலைவன், தலைவி, தோழி ஆவர். ஈண்டுத் தலைவன், திருஒற்றியூர்ப் பெருமான். தலைவி, பெயர் குறிக்கப்பெறாத மணமாகாத கன்னிப் பெண். அந்தத் தலைவி ஈண்டு ஆன்மாவாகிய சிற்சத்தி ஆவாள். தோழியின் பெயரும் இதில் குறிக்கப்பட்டிலது. ஆனால், இதுதான் சேடி என்னேடி என்று வரும் தொடர், சேடி ஒருத்தி இருக்கின்றான் என்பதைக் காட்டுகிறது. இந்தச் சேடி பராசத்தியாகிய உயிர்த்தோழி ஆவாள். இறைவனாகிய தலைவனிடத்தில் ஆன்மாவாகிய தலைவி ஒன்றுபட்டு இன்புற விரும்பும் உண்மைக் குறிப்பு இந்நூலில் ஊடுருவி உள்ளதை ஆய்ந்து அறியவும்.

இந்நூற் பாடல்களில் அமைந்த அகப் பொருள்துறை, 'தலைவி பாங்கிக்கு உரைத்தல்' என்பது. அதாவது தலைவி தலைவன்பால் கண்ட கேட்ட குறிப்பு மொழிகளைத் தன் தோழிக்குச் சொல்லியது. இந்தத் துறை அமைப்பு, "உன் முலைமேல், இருவார் இடுநீ என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னேடி" (1) என்னும் வரியில் இருப்பதைக் காண்க. இவ்வாறே நூல் முற்றிலும் இத்துறையின் கருத்துகள் அமைந்திருப்பதைக் காண்க.

இந்நூல் முதல் பாட்டின் தொடக்கத்தில், "பாடாண் திணை" என்றும், "கடவுள்மாட்டு மானிடப் பெண்டிர், 'நயந்த பக்கம்'" என்றும் குறிக்கப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். ஆகவே, இந்தத் தலைப்புகளின் பொருளையும் அறிதல் இன்றியமையாததாகும்.

பாடாண் திணை என்பது ஒருவனுடைய புகழ், வன்மை, கொடைக்குணம், அன்பு ஆகிய இவற்றைத் தெரிந்து கூறுவதாகும். இது புறத்திணையின் பால்படும். இந்த விளக்கத்தின்படி இந் நூலில் காட்சி அளிக்கும் தலைவராம் திருஒற்றியூர்த்தியாகரிடம் மேலே குறிப்பிடப்பட்ட அத்திணைப் பண்புகளும் பொருந்தி இருப்பதின் உண்மையினை இங்கிதமாலைப் பாடல்களில் காணலாம். ஆகவே, இவை பாடாண் திணைக்குரியன ஆயின.

"கடவுள் மாட்டு மானிடப் பெண்டிர் நயந்த பக்கம்" என்பதன் பொருள் "தெய்வத்தை மானிடப்பெண் காதல் கொண்ட பகுதி" என்பது. "இவ்வாறு காதல் கொள்ளுதல் மரபாதுமா?" என்று சிலர் எண்ணலாம். மரபுதான் என்பதைத் தமிழர்களின் ஒழுக்கலாற்றை ஒளிமறைவு இன்றி உணர்த்துகின்ற ஒல்காப் பெருமை வாய்ந்த தொல்காப்பியர், தம் இலக்கண நூலில், "காமப்பகுதி கடவுளும் வரையார்" என்று ஒரு நூற்பாவில் அமைத்துள்ளனர். இதற்கு விளக்கம் தந்த உச்சிமேல் புலவர்கொள் நச்சினூர்க்கினியர், "அது

கடவுள் மாட்டுக் கடவுள் பெண்டிர் நயப்பனவும், அவர் (கடவுள்) மாட்டு மாஸிடப் பெண்டிர் நயப்பனவும், கடவுள் மாஸிடப் பெண்டிரை நயப்பனவும் பிறவுமாம்” என்று எழுதியுள்ளனர். பின்னர்க் கூறப்பட்ட இரண்டு நிகழ்ச்சிகளும் இங்கிதமலைப் பாடங்களில் பொருந்தி இருப்பதைக் காண்க- “எண்ணு தருகே வருகின்றார் இதுதான் சேடி என்னேடி” (2) என்பதைக் கடவுள் மாஸிடப் பெண்டிரை நயப்பதற்கு எடுத்துக் காட்டாகக் கொள்க. “வருகை உவந்தீர் எந்தனைநீர் மருவி அணைதல் வேண்டும் (28) என்பதைக் கடவுள் மாட்டு மாஸிடப் பெண்டிர் நயப்பதற்கு உதாரணமாகக் கொள்க. ஆகவே, இப் பாடல்கள் ‘கடவுள்மாட்டு மாஸிடப் பெண்டிர் நயந்தபக்கம்’ என்று கூறியிருப்பது பொருத்தம் எனக் கொள்க.

கடவுள் ஆவார் சிவபெருமானே என்பதை அறுதியிட்டு உறுதியாகக் கூற முன்வந்த புறப்பொருள் வெண்பா மலை என்னும் நூலின் ஆசிரியரான ஐயனாரிதனார்,

“முக்கணுன் முயக்கம் வேட்ட

மக்கள் பெண்டிர் மவிவுரைத்தன்று”

என்று அறிவித்திருந்தல் காண்க.

மேலும் ஒரு தலைப்பு, நூலின் தொடக்கத்தில் காணப்படுகிறது. அது வினா உத்தரம் என்பது. வினா உத்தரமாவது கேள்வியும் பதிலும் ஆகும். இந்த அமைப்பு இங்கித மலையில் இருப்பதைக் காணலாம். தலைவி, “நீர் யார்?” என்று வினவினாள். அதற்குச் சிவபெருமான், “நண்ணார் இடத்தும் அம்பலத்தும் நடவா தவர்நாம்” என்றார். (2) இஃது உத்தரம்தானே? இவ்வாறே வினா உத்தரம் அமைந்த பாடல்களைத் திருவிளையாடல் புராணத்தில் வளையல் விற்ற படலத்தில் ஆறு முதல் பதின்மூன்றாவது எண்கள் வரையில் காணலாம்.

இதுவரையில் இங்கிதமலை இன்னது என்பதையும், அதை ஒட்டிய தலைப்புகளின் விளக்கங்களையும் ஒருவாறு கண்டோம். இனி இந்நூலின் முதலில் உள்ள காய்ப்புச் சொப்பியின் பொருளை அறிந்து நூலுக்குள் செல்வோமாக. திருச்சிற்றம்பலம்.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

காப்பு

ஒருமா முகனை ஒருமாவை ஊர்வா கனமாய் உறநோக்கித்
 தீருமால் முதலோர் சிறுமைஎனாம் தீர்த்தெம் இருகண் மணிஆகிக்
 கருமால் அகற்றும் கணபதியாம் கடவுள் அடியும் களித்தவர்பின்
 வருமா கருணைக் கடல்குமர வள்ளல் அடியும் வணங்குவாம்.

நம் முன்னோர்கள் எந்தச் செயலைத் தொடங்கினாலும், அச்செயல் எந்த விதமான இடைபூறும் இன்றி, இனிது முடியத் தம் வழிபடு கடவுளையேனும், ஏற்புடைக் கடவுளையேனும் வணங்கித் தொடங்குதல் மரபாகக் கொண்டவர்கள். அத்தகைய வாழையடி வாழையான வந்த திருக்கூட்ட மரபினர்களில் ஒருவரான நம் வள்ளலார், நூலுக்கு ஏற்புடைக் கடவுளான விநாயகப் பெருமானையும், தம் வழிபடு கடவுளான முருகப் பெருமானையும் ஒருங்கே வணங்குகின்றார். அவ் வணக்கப் பாடல் இது.

(இதன் பொருள்) ஒப்பற்ற கயமுகாசுரனையும், ஒப்பற்ற மாமர் உருவுகொண்ட சூரபதுமனையும் முறையே தாம் ஏறி நடைத்துகின்ற பெருச்சாளி வாகனமாகவும், மயில் வாகனமாகவும் பொருந்தும்படி கொண்டு, விட்டுணு முதலான தேவர்களுக்குக் கயமுகாசுரனாலும், சூரபதுமனாலும் ஏற்பட்ட தாழ்வுகள் யாவற்றையும் போக்கி, எங்கள் இரண்டு கண்மணிகள் போன்று, கருப்பத்தில் சென்று பிறத்தற்குக் காரணமாகிய மயக்கத்தை ஒழிக்கின்ற விநாயகப் பெருமானும் கடவுளின் திருவடிகளையும், மன ம்கிழந்து அவ் விநாயகப் பெருமானுக்குப் பின் தோன்றியருளிய பெரிய கருணைக் கடலாகிய முருகப்பெருமானுடைய திருவடிகளையும் நாம் வணங்குவோமாக. (என்பது)

(அருட்டுரை) ஒரு - ஒப்பற்ற. மா - யானை. மாமுகன் - யானைமுகன் கொண்ட கஜமுகாசுரன். மா - மாமரம்.

(ஈண்டுச் சூரபதுமனாகிய மாமரம்) ஊர் - ஏறி நடத்துகின்ற. உற - பொருந்த. சிறுமை - தாழ்மை. கரு - கருப்பத்தில் சென்று பிறத்தல். மால் - மயக்கம். மா - சிறந்த. குமர வள்ளல் - முருகன்.

(இலக்கணக் குறிப்பு) மா, உரிச்சொல். வணங்குவாம், உளப்பாட்டுத் தன்மைப் பன்மை வினைமுற்று. தீர்த்து + எம், களித்து + அவர், எனப் பிரிக்க.

(விளக்கவுரை) மகத முனிக்கும், விபுதை என்னும் இராக் கதப் பெண்ணுக்கும் பிறந்த கஜமுகர சூரனை வினாயகர் அடக்கியபோது, அவன் பெருச்சாளியாக மாறினான். அதனைக் கணபதி வாகனமாகக் கொண்ட குறிப்பும், சூரன் மாமரமாக நின்றபோது முருகன் அதனையும் பிளக்க, அவன் சேவலும் மயிலுமாக வரச் சேவலைக் கொடியாகவும், மயிலை வாகனமாகவும் கொண்ட குறிப்பும் இப் பாடலில் உள்ளன.

கணபதி பிரணவ வடிவினர். குமரவள்ளல் பிரணவப் பொருளாய் உள்ளவர். ஆகவே, பிரணவம் பொருந்தப்பெற்ற குமரக்கடவுளுடைய மந்திரமாகிய 'ஓம் குமாராய நம:' என்னும் மந்திரத்தைப் போற்றினார் என்றும், சொருப வணக்கமும், தடத்த வணக்கமும் செய்தனர் என்றும் இப் பாடலுக்குப் பொருள் கூறலாம்.

திருவடிகளை ஞானம் என்று கூறுதல் சைவசித்தாந்த மரபு. அதனால்தான் திருவள்ளுவரும் திருவடிகளையே வணங்கினார். அவர் அடிஒற்றி, மணிவாசகப் பெருமானாரும் திருவடிகளையே முதற்கண் வாழ்த்துகிறார். அவர்க்குப்பின் வந்த திருநாவுக்கரசரும் திருவடிகளின் மாண்பின் பெருமையை உணர்ந்தே, திருவதிகை வீரட்டானேசுவரனுடைய திருவடிகளையும், திருவையாற்றுப் பரமனுடைய திருவடிகளையும் போற்றிப் புகழ்ந்தனர். அவர்களின் வழி வந்த நம் வள்ளலாரும் அடிகளையே "போற்றி வணங்குவாம்" என்று கூறித் திருவடிகளை வணங்கினார்.

திருச்சிற்றம்பலம்

நூல்

திருவார் கமலத் தடம்பனைநூற் செல்வப் பெருஞ்சீர் ஒற்றியில்வாழ
மருவார் கொன்றைச் சடைமுடிகொள் வள்ளல் இவர்க்குப் பலிகொடுநகள்
ஒருவா நடைத்தேள் இவிநமக்கிங் குதவ வருத்தோ றுள்முலைமேல்
திருவார் இடுந் என்சின்ருர் இதுநான் சேடி என்னேடி?

(இ - பொ.) “தோழி! அழகு நிறைந்த தாமரைக் குளங்
களும், வயல்களும் சூழ்ந்த செல்வத்தால் பெருஞ் சிறப்
புடைய திருஒற்றியூரில் வாழ்கின்ற மணம் பொருந்திய
கொன்றை மலர் மாலையைச் சூடிய சடை முடியைக்கொண்ட
வள்ளலாகிய இவர்க்கு நான் பிட்சையை எடுத்துக்கொண்டு
நீங்காமல் அவரை நெருங்கினேன். அப்போது பிட்சாடராக
வந்த அவர் என்னை தோக்கி ‘பெண்ணே! இனிமேல் நமக்கு
இங்கு அன்னம் உதவ வரும்போதெல்லாம், உன் முலைமீது
இரண்டு கச்சினை அணிந்து வருக’ என்கின்றார். இவர்
இப்படிச் சொல்வதற்குக் காரணம் என்னடி?” (எ - து.)

(அ - சொ.) திரு - அழகு. ஆர் - நிறைந்த. தடம் -
குளம். பனை - வயல். மரு - வாசனை. பலி - பிட்சை.
ஒருவாது - நீங்கி நில்லாமல், அருகில். இரு - இரண்டு
வார் - கச்சு.

(இ - கு.) ஏடி என்பது பெண்பால் தோழமை முன்னிலைச்
சொல், ஏடி என்பதுதான் இக்காலத்தில் ஏண்டி என்று
வழங்கப்படுகிறது. ஏடி என்பதன் ஆண்பால் ஏடா என்பது.
இச் சொல் இக்காலத்தில் ஏண்டா என்று கூறப்படுகிறது.

(வி - ரு.) இங்குக் கூறப்படும் பெருமான் திருஒற்றி
யூர்த் நியாகராயர் என்றாலும், இவர் முன்பு ஒரு சமயம்
நாருகா வனத்து இருடி பத்தினிகள் முன்சென்ற பிட்சாடண
முத்தி ஆவார், பெருமான், நாருகாவனத்து இருடி பத்தினி
கள் இருந்த இடத்திற்குச் சென்றமைக்குக் காரணம் உண்டு.

இருடிகளின் மனைவிமார்களுக்கு ஒருவிதச் செருக்கு இருந்தது. அதாவது தங்களைவிடப் பத்தினிப் பெண்கள் எவரும் இலர் என்பது. அச்செருக்கின் திண்மையைக் குலைக்கப் பிட்சாடர் வடிவுடன் (பிச்சை ஏற்கும் வடிவுடன்) இறைவர் இருடியர்களின் மனைவிமார் இருக்கும் இடத்திற்கு இனிய இசையைப் பாடிக்கொண்டு சென்றனர்.

சிவபெருமான் பிட்சாடாகப் பத்தினிமார் இருந்த இடத்தை அடைந்து பாடல்களைப் பாடிக்கொண்டு போகா இருடியர்களின் மனைவிமார் பிட்சாடரின் அழகிலும், இசையிலும் ஈடுபட்டு அவர்மீது காம இச்சை கொண்டவராய் ஆடை நெகிழ, வளையல் கழல அவர் பின் சென்றனர். அங்ஙனம் சென்று இன்பச் சுவையில் ஈடுபட்டுப் பேசிய பேச்சுகளையும், அப்பேச்சுகளுக்குப் பிட்சாடர் அளித்த விடைகளையும் திருவிளையாடற் புராணத்தில் உள்ள வளையல் விறற்படலத்தில் காணலாம். இந்த முறையை ஒட்டியே நம் வள்ளலார் ஒரு பெண்ணுடன் பேசுவதாகப் பாடல்களைப் பாடியுள்ளனர். பாடல்களில் சிலேடைப் பொருள்தரும் பேச்சுக் காணப்படும். சிலேடையாவது ஒரு சொல் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட பொருளைத் தருவது.

ஒருவாது என்பதை ஒரு சொல்லாகக் கருதின் நீங்காது என்றும், இரு சொல்லாகக் கருதின் ஒரு வாது (வம்பு) என்றும் பொருள்படும். வம்பு என்பது சண்டை. வம்பு முலைமீது அணியும் கச்சு என்றும் பொருள் தரும். அப்போது முலைமீது ஒரு கச்சு என்று ஆகும். ஆனால், சிவபெருமான் “முலைமேல் இருவார் (வார் - கச்சு) இரு” என்று கூறினார். காரணம் முலை பூரித்தலின் தளராமல் இருப்பதற்கு என்க. முலை என்பது முல்லை என்னும் சொல்லின் இடைக்குறை எனக் கொண்டு, முல்லை என்னும் சொல்லுக்குக் கற்பு என்னும் பொருள் இருத்தலின், கற்பில் தவருது இரு என்னும் கருத்தில் “முலைமேல் இரு” என்று கூறினார் என்பதும் ஒரு

பொருள். உதவ வருவது முல்லையைப்போல் வெண்மை யான சோரூயின் இடு என்றுமீ, தண்ணீரானால் வார் என்றும் கூறினர் எனவும் பொருள் காண்க. இரு என்பதற்குச் சுகமாக இரு என்று கூறினும் அமையும். இவ்வாறெல்லாம் இங்கிதப் (குறிப்பு) பொருள்கள் பாடலில் பொருந்தி இருப்பதைக் காண்க. (1)

தண்ணூர் மலரை மதிநதியைத் தங்கும் சடையார் இவர்தமைநான் அண்ணு ஒற்றி இருந்தவரே ஐய நேர் யாள்என்றேன் நண்ணூர் இடத்தும் அர்பலத்துநடவா தவர்நாம் என்றுசொல் எண்ணு தருகே வருகின்றார் இதுதான் சேடி என்னே

(இ - பொ.) “தோழி! குளிர்ந்த ஆத்தி மலர்களையும், பிறைச் சந்திரனையும், கங்கை நதியையும் தாங்கி நிற்கும் சடையை உடையவராகிய இவரை நான், ‘அண்ணலே! திருஒற்றியூரில் இருக்கும் பெரிய தவக்கோலம் கொண்டவரே! ஐயரே! நீங்கள் உண்மையில் யானீர்?’ என்று கேட்டேன். அதற்கு அவர், ‘நாம் நம்மைச் சேராதவரிடத்தும் தீயவர் கூட்டங்களுக்கும் நடவாதவர்’ என்று சொல்லி, நான் யாவள் என்பதைச் சிறிதும் மதிக்காமல் என் அருகே வருகின்றார். இதற்குக் காரணம் என்னடி?’ (எ - து)

(அ - சொ.) ஆர் - ஆத்திப்பூ. மதி - பிறைச்சந்திரன். நதி - கங்கையாறு, அண்ணு - பெருமையில் சிறந்தவரே! ஒற்றி - திருஒற்றியூர். இரும் - பெரிய. நண்ணூர் - அணு காதவர். நடவாதவர் - போகாதவர். வாதுக்காக நடித்தவர்.

(இ - கு.) தண் + ஆர், எண்ணுது + அருகே எனம் பிரிக்க. இருமை + தவர், இருந்தவர்.

(வி - ரை.) ஒற்றி இருந்தவரே என்பது, திருஒற்றியூரில் இருந்தவரே என்றும், திருஒற்றியூரில் இருக்கும் பெரிய தவசியே என்றும் பொருள்படுவதோடு இன்றித் ‘தன்ளி

இருந்தவரே' என்று தலைவி விளித்ததாகவும் கொள்க. அதனால் அவர் அருகே வந்ததால் "ஆ எண்ணாது அருகே வருகின்றார்" என்றாள். அம்பலத்து நடவாதவர் என்பதற்குக் தீயர் கூட்டத்தில் சேராதவர் என்பதோடு "சிதம்பரப் பொற் சபையில் காணியோடு வாதிட்ட காரணத்தால் நடனம் செய்கின்ற வாதி" என்றும் பொருள் காண்க. மேலும், "நண்ணார் (பகைவர்களைச் சேராத அன்பர்கள்) இடத்து நட, என்றும், அம்பலத்து (கூட்டத்துக்கு-புணர்ச்சிக்கு) "வா" என்றும், நாம் தவமே (தவ ஒழுக்கம்) பூண்டவரே ஆகையால் வரலாம் என்று அழைத்தார் எனவும் பொருள் காண்க. இத்துடன் இன்றி அம்பலம் (அழகிய பயன்) உன்னிடத்துக் கண்டமையால் நாம் உன்னை விட்டு நடவாதவர் (போகாதவர்) என்றும் கூறினார் எனவும் பொருள் காண்க. அம்பலத்தும் நடவாதவர் என்பதற்கு "நாம் வழக்குக் காரணமாக நியாய சபையை நாடாதவர்" என்றும், நண்ணார் இடத்தும் நடவாதவர் என்பதற்கு "அன்பர்களிடத்துச் செல்வோமே ஒழியப் பகைவரிடத்துச் செல்லமாட்டோம்" என்றும் பொருள் காண்க.

(2)

பிட்டின் நதிமண் சுமந்தஒற்றிப் பிச்சைத் தேவர் இவத்தமைநான்
நட்டில் மலர்க்கை இடத்தெதுவோ தனத்தைப் பிடியும் என்றுரைத்தேன்
மட்டின் ஒருபுள் றுடன்ஏழு மத்தர்தலை தென்றுசொலி
எட்டி யுலையைப் பிடிக்கின்றார் இதுதான் சேடி என்றோம.

(இ - பொ.) "தோழி! பிட்டிற்காக மதுரை வைகை நதியின் மண்ணைச் சுமந்த திருஒற்றியூர் வாழ்பவரான பிச்சை எடுக்க வந்த இவரை நான், 'தடை இல்லாத தாமரை மலர் போலும் உங்கள் கையில் உள்ளது என்ன? இதே இந்த உணவைப் பிடியுங்கள்' என்று சொன்னேன். அப்போது அவர் 'இக்கையில் இருப்பது தேன் நிறைந்த தாமரை மலரில் இருக்கின்ற பிரமதேவனது கபாலம் ஆகும்' என்று

சொல்லித் தாவி வந்து என் முலையைப் பிடிக்கின்றார். இதற்கு காரணம் என்னடி?'' (எ - து.)

(அ - சொ.) நதி - மதுரை வைகை ஆறு. தட்டு - தடை. ஓதனம் - சோறு. மட்டு - தேன். ஒரு மூன்றுடன் ஏழு - பத்து. ஒரு மூன்றுடன் ஏழு மத்தர் - பதுமத்தர். (பிரம்மன்)

(இ - கு) தமை, சொலி, என்பன தொகுத்தல் விகாரச் சொற்கள். தட்டு + இல் இடத்து + எது + ஓதனம் + என்று உரைத்தேன், ஈது + என்று எனப் பிரிக்க. மலர்க்கை - உவமத் தொகை. ஈது, நீட்டல் விகாரம்.

(வி - ரை.) மதுரை பிட்டு வாணிச்சியின் பொருட்டு வைகை நதிக் கரையை அடைக்கச் சோமசுந்தரப் பெருமான் வந்தியம்மையாரின் கூலியாளாக வந்து பிட்டுண்ட வரலாறு முதல் வரியில் உளது. பிச்சை இட வந்தவன் ஓதனத்தை (சோற்றை)ப் பிடியும் சென்று கூற, பிட்சாடர் எது என்பதனோடு ஒவை சேர்த்து விட்டு, தனம் என்னும் சொல்லை மட்டும் எடுத்துக்கொண்டு, தனத்தைக் (முலையை) தான் பிடிக்கச் சொன்னதாகப் பொருள் படுத்தி முலையைப் பிடிக்க வந்தார் என்று தலைவி கூறினாள்.

பதுமத்தர் என்பதன் பொருள் தாமரை மலரில் உள்ள பிரம்மன் என்பது. இதனை வேடிக்கையாகப் பத்து மத்தர் என்று உணர்த்த வேண்டி மூன்றும் ஏழும் சேர்ந்த அதாவது பத்து மத்தர் என்று கூறினார். பிரம்மன், தனக்கும் சிவபெருமானைப் போல ஐந்து தலைகள் இருக்கின்ற காரணத்தால் செருக்குற்றிருந்தான். அந்தக் கருவத்தை அடக்கச் சிவபெருமான் அவன் தலையில் ஒன்றைக் கிள்ளித் தனக்குப் பிட்சாயாத்திரமாக வைத்துக்கொண்டார். இதுவே மூன்றுடன் ஏழுமத்தர் தலை என்பதில் அமைந்த வரலாறு. (8)

மடையில் கயல்பாப் ஒற்றிநகர் வள்ளல் ஆகும் இவர்தமைநான் அடையில் கனிவால் பணிஎன்றே அருள்வர் உரியர் உடைஎன்றேன் கடையில் பழும்ஓர் பணிஎன்றே கருதி உரைத்தேம் என்றுரைத்தென் இடையில் கலையை உரிக்கின்றார் இதுநான் சேடி என்னே.

(இ - பொ.) “தோழி! நீர்மடையில் கயல்மீன்கள் துள்ளுகின்ற அவ்வளவு நீர்வளம் பொருந்திய திருஓற்றியூரில் இருக்கின்ற வள்ளல் ஆகும் இவரை நான், ‘குளிர்ந்த தோலாடை உடையவரே! உம்மை வந்தடைந்தால், அன்பால் எனக்கு உமது தோல் ஆடையைக் கூடப் பட்டாடை எனக் கருதி அருள் செய்யவில்லையே’ என்று கூறினேன். அவர் கடையில் விற்கப்படும் என் பட்டாடையை உரிப்பீராக என்று பொருள்கொண்டு என் இடுப்பில் உள்ள ஆடையை உரிக்கின்றார், இதற்குக் காரணம் என்னடி?” (எ - து.)

(அ - சொ.) மடை - நீர்மடை அடையில் - நெருங்கினால். கனிவால் - அன்பால், இரக்கத்தால். பணி - கட்டளை இடுங்கள், பட்டாடை. உரியர் உடை - ஈரமான தோல் ஆடை. உரி - தோல் ஆடை. ஈர் - குளிர்ந்த. உரியர் உடை - ஆடையை நீக்குங்கள். பணி - பாம்பு, பட்டாடை. இடை - இடுப்பு, கலை - ஆடை.

(இ - கு.) என்று + உரைத்து + என், எனப் பிரிக்க.

(வி - ரை.) தலைவி தோழியிடம் “தோழி! நான், ‘ஒற்றியூராரே! தோலாகிய ஆடையைத் தருவீராக’ என்று கூறினேன். அவர் எனதுடை, கடையில் விற்கப்படும், புதிய பட்டாடை. ஆகவே அதனை, ‘இடுப்பிலிருந்து நீக்குவீராக’ என்று கூறியதாகக் கருதி ‘என் கலையை இடையிலிருந்து நீக்குகின்றார்’ என்று கூறினாள். என்னைத் தொட்டு உரிப்பதற்குரிய ஆடைதான் (பணிதான்) என்று குறிக்கவே கடையில்படும் ஓர் பணி என்றனர். பணி என்பது பாம்பு.

அப்பாம்பு இங்கு வாகுகி என்பது. இச் சொல்லைப் பிரித்தால் வா, குகி என்று பொருள்படும். ஆகவே அருளிர்! பணி (வா, குகி) என்றே கூறவில்லையே என்று நான் கூறியதாகக் கருதிக்கூலையை உரிக்கின்றார் என்றும் பொருள் காண்க. கணீவால் பணி என்பதற்கு இரக்கத்தால் பணி என்று பொருள் கூறாமல் முதிர்ந்த வாலையுடைய பணி (பாம்பு) என்றும் பொருள் கூறப்படும்.

பணி என்பதற்கு 'உமக்குத் தொண்டு செய்யப் பணிப் பிராக' என்று கேட்டதற்கு இணங்கக் கூலையை உரிக்கின்றார் என்பதற்கு, என் கூலையாதி தத்துவங்களை உரிக்கின்றார் என்று தத்துவப் பொருளையும் சுண்டுச் சிந்திக்க வேண்டும். கூலை ஆதி தத்துவங்கள் ஏழு. அவை காலம், நியதி, கலை, வித்தை, அராகம், புருடன், மாயை என்பன. இவை அசுத்த மாயையில் தோன்றும் தத்துவங்கள். இவற்றை வித்தியா தத்துவம் என்றும் கூறுவர். மாயை என்பது இறுதியில் கூறப்பட்டனும், ஏனைய தத்துவங்கள் தோன்றுதற்குத் தகுதியாகச் செய்யப்பட்டது. இதனை மோகினி என்றும் கூறுவர். மாயையினின்று முதலில் காலம் தோன்றும். இது காலாகாலங்களில் உயிர்களின் வினைப்பயனை முற்றுப்பெறச் செய்யும். நியதி என்பது அவர் அவர் செய்த கருமத்தை அவர் அவரே அனுபவிக்கும்படி வரம்புசெய்து நிறுத்தவல்லது. கலை என்பது ஆன்மாவை மறைத்துள்ள ஆணவமல மறைப்பைச் சிறிது நீக்கி ஆன்மாவின் கிரியா சக்தியை விளக்கும். வித்தை என்பது ஆணவத்தைச் சிறிது நீக்கி ஆன்மாவின் ஞான சக்தியை விளக்கும். அராகம் என்பது ஆணவத்தைச் சிறிது நீக்கி ஆன்மாவின் இச்சா சக்தியை விளக்கும். இதனை இன்னமும் விளக்கின் பெருகும் எனக் கருதி இத்துடன் நிறுத்தப்பட்டது. கலை அறிவு பாச ஞானத்தை வருவிக்கும் ஆதலின், அந்தக் கலை அறிவை நீக்கினார் என்று பொருள் கூறுவதும் பொருந்தும்.

மன்றல் மணக்கும் ஒற்றிநகர் வாரார் ஆகும் இவ்வந்தமைநான்
நின்றன் பொடுங்கை பேந்தனத்தை ஏற்றோர் கலத்தில் கொடும்என்றேன்
நின்றன் புடையாய் என்கலத்தில் நாம்கொண் டடுவோம் என்றுசொலி
என்றன் முலையைத் தொடுகின்றார் இதுதான் சேடி என்னேடி

(இ - பொ.) “தோழி! வாசனை வீசுகின்ற சோலைகளை
புடைய திருஒற்றியூரில் வாழ்பவராகிய இவரை நான், 'இன்று
அன்புடன் கையில் ஏந்தி வந்த அன்னத்தை ஏற்று உமது
ஒரு பாத்திரத்தில் கொள்ளும்' என்று கூறினேன். அவர்,
'என்மீது இவ்வளவு நல்ல அன்பு கொண்டவளே! ஒரு பாத்
திரத்தில் அன்று எட்டுப் பாத்திரத்தினால் கொள்வோம்'
என்று சொல்லி, என்னுடைய முலையைப் பிடிக்க வருகின்றார்
இதற்குக் காரணம் என்னடி?’ (எ - து.)

(அ - சொ.) மன்றல் - வாசனை. வாரார் - வாழ்பவர்,
கலத்தில்-பாத்திரத்தில். எண்-எட்டு. எந்தன்-என்னுடைய.

(இ - கு.) நின்ற + அன்பொடும், ஏந்து + அனத்தை,
ஏற்று + ஓர், நன்று + அன்புடையாய் எட்டு + கலம், எனப்
பிரிக்க. அனத்தை என்பது அன்னத்தை என்பதன் இடைக்
குறை.

(வி - ரை.) தலைவி கை ஏந்து அனத்தை ஏற்று
என்பதை “கையேம் தனத்தை ஏற்று” என்று சொற்களைச்
சேர்த்துக் கூறினார். ஒற்றியூரார் கையேம் தனத்தை ஏற்று,
என்று கொண்டு “நாங்கள் கோபம் கொள்ளமாட்டோம்.
(கையேம்) தனத்தை (முலையை) ஏற்று” என்று கூறியதாகக்
கொண்டு, முலையைத் தொடச் சென்றார். மேலும் அவர்,
தலைவிஓர் கலத்தில் கொள்ளும் எனக் கூறியதற்கு விடையாக
எட்டுக் கலத்தில் கொண்டிடுவோம் என்று கூறியதன்
கருத்து, மார்பில் இருக்கிற அந்தக் கலத்தை (ஆபரணத்தை,
பாத்திரத்தை) கொண்டிடுவோம் என்பது. அதாவது எட்டு

என்னும் எண்ணைக் குறிக்கும் எழுத்து அ. அதனோடு கலம் என்பது சேர்ந்தால் அகலம் என்றாகும். அப்படியானால் எட்டுக் கலம் என்று பொருள்படுவதாயிற்று. அ+கலம் என்று பிரிக்கும்போது இப் பொருள் தரும். அதவே அகலம் என ஒரே சொல்லாக இருக்குமானால் மாப்பு என்றும் பொருள்படும். ஆகவே, நீங்கள் கூறும் தனத்தை (முலையை ஆபரணத்தை பாத்திரத்தை) உங்கள் மார்பில் இருந்து வகாண்டிருவோம் என்று சொல்லி முலையைத் தொடச் சென்றார் என்று பொருள் காண்க. கலத்தைப்போலக் (செப்பும் பாத்திரத்தைப் போலக்) கையில் கொளும் என்று கூறித்தன் தனம் (முலை) செப்புக்குடம்போல உருண்டு, திரண்டு பகுத்து உள்ளது என்று கூறினார் எனவும் கொள்க. முலை என்பது முல்லை மலர் என்பதன் இடைக்குறை. ஆதலின் தலையின் சூடிய முல்லை மலரைத் தொட வருகிறார் என்று கூறினும் அமையும். (5)

கோமாற் கருளும் திருஒற்றிக் கோயில் உடையார் இவரைமதம்
மாமாற் றியந் ரேகலனி மகிழ்ந்தின் றியேன் மனையின்இடைத்
தாமாற் றிடக்கொண் டேரும்என்றேன் தாள் ருத்தந் தாள்என்னை
ஏமாற் றினையே என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னோட.

(இ - பொ.) “தோழி! தேவர்களில் சிறந்த திருமாலுக்குத் திருவருள் செய்யும் திருஒற்றியூர்க் கோயிலில் வீற்றிருக்கும் இவரை தான், ‘மதம் பொருந்திய கயாசூரனை வென்ற நீங்கள் இந்த இடத்தை விட்டு நாங்கள் கொடுக்கும் அன்னத்தைப் பெருமல் செல்லாதீர்கள். உணவை ஏற்று அடிமைகளாகிய எங்கள் வீட்டில் தங்கி இளைப்பாறியபின் செல்லங்கள்’ என்று கூறினேன். அப்படியானால் ‘கொடு’ என்று கேட்டார். நானும் கொடுத்தேன். ஆனால் அவர் ‘நீ என்னை ஏமாற்றி விட்டாயே’ என்று கூறுகின்றார். இதற்கு என்னடி காரணம்?”

(எ - து.)

(அ - சொ.) கோ - சிறந்த. மால் - விஷ்ணு. மதமா - மதம் கொண்ட யானை. மாற்றிய - வென்று கொன்ற. ஏகல் - செல்லாதீர். அவி - உணவு. மனையினிடை - வீட்டில். ஆற்றி - இளைப்பாறி.

(இ - கு) மாற்கு + அருளும். மால் + கு மகிழ்ந்து + இன்று + அடியேன், கொண்டு + ஏகும், எனப் பிரிக்க. கோயில், இலக்கணப் போலி. ஏகல் - எதிர்மறை வியல் கோள் வினைமுற்று.

(வி - னா.) திருமால் இறைவனிடம் இருந்த சக்ராயுதத்தை அவருடைய திருவடிகளில் ஆயிரம் தாமரை மலர்களை அர்ச்சித்துப் பெற்றார். ஆதலின், அந்த வரலாற்றின் குறிப்பை, கோமார்து அருளும் என்னும் தொடரில் அமைத்தனர். காசியில் கயாசூரன் என்பவன் தேவர்களைத் துன்புறுத்த அவனைச் சிவபெருமான் கொண்டு, அவன் தோலைப் போர்த்திக் கொண்டனர் என்னும் வரலாற்றுக் குறிப்பு "மதமா மாற்றிய" என்னும் தொடரில் உள்ளது.

தலைவி நீர் நாட்கள் படைக்கும் அவியை (உணவை) ஏற்று மகிழ்ந்து வீட்டில் தங்கி இளைப்பாறிச் செல்லுங்கள். அதற்கு முன் செல்லாதீர்கள் என்பதை, "நீர் ஏகல் அவி மகிழ்ந்து நின்று அடியேன் மனையின் இடைத்தாம் ஆற்றிடக்கொண்டு ஏகும்" எஸ் றுள். தியாகர் "நீர் ஏகல் அவி மகிழ்ந்து" என்பதை "நீரே கலவி மகிழ்ந்து" என்று கொண்டு நீங்கள் என்னோடு கலந்து புணர்ந்து இன்புற்று வீட்டில் தங்கிச் செல்க என்று தலைவி கூறியதாகக் கொண்டு "தா" என்று கேட்டனர். ஆனால் தலைவி நீர் ஏகல் அவி மகிழ்ந்து என்றுதான் கூறியதனால் அவி (உணவைத்) தந்தனர். தனக்குக் கலவி தாராமால் அவியை மட்டும் தந்ததனால் "ஏமாற்றினாயே" என்று கூறினார்.

அம்மால் அயனும் காண்பரியீர்க் கமரும் பதிதான் யாதென்றேன்
 இம்மால் உடையாய் ஒற்றுதற்கோர் எச்சம் அதுகண் டநின்றுர்
 செம்மால் இஃதொன் றன்றென்றேன் திருவே புரிமேல் சேர்கின்ற
 எம்பான் மற்கொன் றென்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னே.

(இ - பொ.) “தொழி! நான் ‘அந்தத் திருமாலாலும்’
 பிரமனாலும் காணமுடியாதவராக இருக்கின்ற உங்களுக்குரிய
 அருமையான ஊர் எது? என்று அவரைக் கேட்டேன்.
 அதற்கு அவர் ‘எம் ஊர் எது என்பதை அறிந்துகொள்ள
 முடியாத இந்த மயக்கமுடையவனே! ஒற்றுதல் எனும்
 தொழிற் பெயர்க்குரிய வினை எச்சம்தான் எம் ஊர். அதனைச்
 சிந்தித்து அறிந்துகொள்க’ என்றார். அதைக்கேட்ட நான்,
 ‘செர்மலே இப்படி நீர் சொல்வது ஒரு பெயரே ஆகும்.
 மேலும், அவ்ஊருக்குரிய மற்கொரு பெயர் எது?’ என்று
 கேட்டேன். அதற்கு அவர், ‘இலக்கும் போலும் அழகுடைய
 பெண்ணே!’ புரி என்னும் சொல்லுக்கு முன்னே சேர்க்கின்ற
 ‘மூலப்பகுதிப் பெயரே மற்கொரு பெயர்’ என்று சொல்லு
 கின்றார். இதன் காரணம் என்னடி?” (எ - து.)

(அ - சொ.) மால் - விஷ்ணு. அயன் - பிரமன்.
 அருப்பதி - அருமையான ஊர். மால் - மயக்கம். எச்சம் -
 வினை எச்சம். செர்மால் - பெருமையில் சிறந்தவரே.
 திரு - இலக்கும். எர்மான் - எம் மூலப்பகுதி.

(இ - து.) செர்மல் என்னும் விசுதி பெருத ஆண்பால்
 சிறப்புப் பெயர் விளி வேற்றுமையில் செம்மால் என்று ஆயது.
 காண்பு + அறியீர், அறியீர்க்கு + அமரும், யாது + என்றே,
 கண்டு + அறி, இஃது + ஒன்று + என் மற்று + ஒன்று + என்
 கின்றார், எனப் பிரிக்க.

(வி - ரை.) ஒரு காலத்தில் திருமால் பன்றி வடி
 வெடுத்தார், பிரமன் அன்னப்பறவை வடிவெடுத்தார்

முறையே சிவபெருமானின் அடிமுடிகளைத் தேடியும் காணாத குறிப்பு; இவ் வரியில் உளது. ஒற்றுதற்கு என்பதன் தொழிற் பெயர் ஒற்றுநல் என்பது. இந்தத் தொழிற்பெயர்க்குரிய வினைஎச்சம் ஒற்றி என்பது ஆகவே, தம் ஊரைச் சமத்தகாரமாக ஒற்றியூர் என்று கூறினார். ஒற்றி என்பதை ஒற்று என்னும் வினைப்பகுதிக்கு எச்சமாகக் கொண்டபோது ஒற்றி, வினைஎச்சமாகும். ஒற்றி என்பதை ஒற்றியூர் என்பதன் மருஉ வழக்காகக் கொண்டால் பெயர்ச்சொல் ஆகும்.

இந்த நுண் பொருள்களை யூகித்து அறியவேண்டி இருத்தலின் “கண்டு அறி” என்றனர். ஆண்டகங்களில் பெருமைக்குரியவனே செம்மல் எனப்படுவான். சிவபெருமானைத் தவிர்த்துப் பெருமைக்கு உரிய ஆண்டகன் எவனும் இல்லை ஆதலின் சிவனரைச் செம்மால் என்று விளித்தனர்.

தலைவி ஒற்றியூர் என்று அறிந்தும் அதற்குரிய மற்றொரு பெயர் எது என்று கேட்டனள். அதற்கு விடையாகச் சிவ பெருமான் புரி என்னும் சொல்லுக்கு முன் மான் என்பது சேர்ந்த பெயரே, மற்றொரு பெயர் என்றனர். மான் என்பது மூலப்பகுதி. இம்மான் என்பது பல தத்தவத் தோற்றங்களுக்கு மூலம் (ஆதி) ஆகல்பற்றி மூலப்பகுதி ஆயிற்று. இந்த மானுக்குரிய வேறு ஒரு சொல்லாகிய ஆதி என்பது, புரி என்பதனுடன் சேர ஆதிபுரி ஆகுர். ஆதிபுரி என்பது திருஒற்றியூருக்குரிய மற்றொரு பெயர் என்க.

தலைவி இறைவனைப் பெருமையில் சிறந்தவனே என்றும் பொருளில் செம்மால் என்று கூறினாள். தலைவராம் இறைவர் தம்மைச் செம்மால் என்று விளித்ததாகக் கொண்டு தலைவியைத் திருமாலுக்குரிய தேவியாகிய திருவே என்று விளித்தனர்.

கண்கள் களிப்பு சண்டுநிற்கும் கள்வர் இவர்கள் ஒற்றியதாம்
பண்கள் இயன்ற திருவாயால் பளிதா என்று கொடுவந்தேன்
பெண்கள் நாள்சு தன்றேன்றுர் பேசப் பரியா தென்றேன்நின்
எண்கண் பளித்த தென்கின்றுர் இதுதான் சேடி என்னேடி.

(இ - பொ.) “தோழி! என் கண்கள் மகிழ இங்கு நிற்கும்
இக்கள்வரான இப் பெருமானார் ஊர் திருஒற்றியூராம். இவர்
இசைபாடி வந்த அழகிய வாயால் ‘பிட்சை தருக’ என்றுர்.
நானும் கொண்டு வந்தேன். அப்போது அவர் ‘பெண்கள்
இடக்கூடியது இந்தப் பிட்சை அன்று’ என்றுர். உடனே
நான் ‘நீங்கள் குறிப்பு மொழியால் கூறும் பிட்சை எது?’
என்று வினாவினேன். அதற்கு அவர், ‘பெண்ணே! உன்
எண்ணத்தில் பளித்தது எதுவோ அதுவே’ என்கின்றார்.
இதற்குக் காரணம் என்னடி?’” (எ - து.)

(அ - சொ.) சண்டு - இங்கு. பண்கள் - இசைப்
பாடல். இயன்ற - பாடிவந்த. திரு - அழகிய. பளி -
பிட்சை. எண்கண் - எண்ணத்தில்.

(இ - து.) ஈது + அன்று + என்றுர், யாது + என்றேன்,
பளித்தது + என்கின்றார் எனப்பிரிக்க.

(வி -ரை.) சுவாமி தாருகாவனத்து இருடி பத்தினி
பரை மயக்கப் பாடிக்கொண்டு சென்றுர். ஆதலின், “பண்
கள் இயன்ற திருவாய்” என்றனள். பளிதா என்பதற்குப் பளி
(பிட்சை) கொடு என்னும் பொருளுடன் என் எண்ணப்படி,
பளித்தவளே என்னும் பொருளும், வாழ்க்கைத் துணைவியே
(மனைவி) என்னும் பொருளும், பெண்ணே என்னும் பொரு
ளும் தோன்றச் சுவாயிகள் கூறினார். பேசப் பரியாது என்ப
தற்கு நீங்கள் இப்படி எல்லாம் சொற்களை இரண்டு பொருள்,
மூன்று பொருள் படும்படி பேசினாலும் பலிக்காது என்னும்

பொருளும் தோன்றும்படி தலைவி கூறினாள் என்க. இப்படித் தலைவி பேசியதனால், தலைவராம் தியாகர் என்கண் என்பதற்கு அக்கண் (அதாவது என்னைப் பார்க்கின்ற அக்கண்களே) உன்னோடு கூடி இன்புறுதற்குரிய வாய்ப்பை அளித்தது என்று கூறினார் என்றும் கொள்க. எண் என்பது எட்டு. எட்டுக்குரிய எழுத்து அ. ஆகவே அக்கண் ஆயிற்று. (8)

ஆராய் மகிழ்வு தரும் ஒருபேர் அழகர் இவ்வீரன் ஒற்றியதான் நேராய் விருந்துண் டோஎன்றார் நீர்தான் வேறிங் கிளைன்றென் வாராய் முலையாய் வாய் அமுதம் மலர்க்கை அமுதம் மனை அமுதம் ஏராய் உளவே என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னே?

(இ - பொ.) “தோழி! அனுபவிக்க அனுபவிக்கத் தெவிட்டாத இன்பத்தைத் தருகின்ற ஒப்பற்ற பேர் அழகரின் ஊர் திருஒற்றி நகராம். நிறகு அவர் ‘எனக்கு நேராக வேறு விருந்து இங்கு வந்ததுண்டோ?’ என்று கேட்டார். நான், ‘நீர்தாம் விருந்து வேறு எவரும் இங்கு இல்லை’ என்று கூறினேன். உடனே அவர், ‘கச்ச அமைந்த முலையை யுடைய பெண்ணே! வாய் அமுதம், மலர்போன்ற கை அமுதம், மனை அமுதம் ஆக மூன்று அமுதங்கள் இருக்கின்றனவே’ என்கின்றார். இதற்குப் பொருள் என்னடி?” (9-து.)

(அ - சொ.) ஆராய் - தெவிட்டாத. நேராய் - நேர்மையாக விருந்து-விருந்தினர், விருந்து உணவு. நீர்தான்-நீங்கள் தாம், தண்ணீர்தான். வாய்-முலையைமறைக்க இறுக்கமாகக் கட்டப்படும் கச்ச. (இக்காலத்தில் இதனை ஆங்கிலச் சொல்லால் பாடி என்பர்) வாய் அமுது - இதழ் சுவைத்தலாகிய இன்பம், இனிய பேச்சாகிய இன்பம். கை அமுது - கையால் கொடுவந்த சோறு, கையால் தழுவி இன்புறும் இன்பம். மனை அமுது - வீட்டில் இருந்து அனுபவிக்கும் புணர்ச்சி இன்பம், வீட்டு உணவு. மனை - வீடு. ஏராய் - அழகராக.

(இ - கு.) வேறு + இங்ஊ + இலை எனப்பிரிக்க. இலை, இடைக் குறை.

(வி - லா.) திருஒற்றியூர் பெருமான் பேர் அழகர் ஆதலின், அவரைப் பார்க்கப் பார்க்க இன்பம் மிகுதலின் "ஆரா மகிழ்வு தரும் ஒருபேர் அழகர்" என்றார். சுவாமிக்ஞத் தாமே தனித்துத் தலைவியின் இன்பத்தைச் சுவைக்க வேண்டும் என்னும் கருத்தில் தம்மைத் தவிர்த்து வேறு எவரேனும் விருந்தினர் வந்துளரோ என்று அறியவும், விருந்து உணவு உண்டோ என்று தெரிந்து கொள்ளவும் இரண்டு பொருளையும் தரவல்ல சொல்லாக விருந்துண்டோ என்று வினாவினார். தலைவியும் இலக்கிய இலக்கணம் படித்தவள் ஆதலின், தானும் தன் பேச்சில் இருபொருள் படிநீர்தான் என்று பதில் அளித்தாள். இதன் பொருள் உரமைத் தவிர வேறு எவரும் விருந்தினர் இலர் என்பதும், நீர்தான் விருந்து என்பதும் விருந்துணவு நீரை (தண்ணீரை)த் தவிர வேறு இல்லை என்பதும் ஆகும். ஆனால் சிவபெருமான் பேரறிவு படைத்த பெருமான் ஆதலின், "பெண்ணே நீ வாய் அமுது, கை அமுது, மனை அமுது ஆகிய மூன்று அமுதங்களும் பெற்றிருந்தும் நீர் ஒன்றுதான் விருந்துக்கு உரியதாக இருக்கிறது என்கிறாயே" என்றனர். (9)

அடுத்தார்க் கருளும் ஒற்றிதகர் ஐயர் இவர்தாம் மிகத்தாகும் கடுந்தாம் என்குர் கடிதநீர் கண்டர் ஐயம் கொள்ளவன்றேன் கோடுத்தாய் கண்ட நிலையும்கொள்ளும் இடர்துந் திரும்பிவாய் எடுத்தால் காண்பேய் என்கின்குர் இதுதான் சேடி என்னை.

(இ - பொ.) "தோழி! தம்மைச் சரண் அடைந்தவர் களுக்கு அருள் செய்கின்ற திருஒற்றியூர்த் தலைவராகிய இவர், தாம் நீர்வேட்கை மிகவும் அதிகரிக்கப் பெற்றோம் என்றார். நான் அப்போது 'ஐயரே! மலர் மணம் வாய்ந்த குளத்தைம்

பார்த்திருப்பீர்களே. அங்கு நீர் அருந்தி வேட்கையைத் தீர்த்துக் கொள்வீர்' என்று கூறினேன். நீ வாயால் கொடுத்தாய். ஆனால் அப்படிக்கொள்ளும் இடத்தைக் கண்டதில்லை. ஆகவே, 'இடையில் அணிந்துள்ள ஆடையை எடுத்தால் காண்போம்' என்கின்றார். இதற்கு என்னடி பொருள்?" (எ - து.)

(அ - சொ.) தாகம் - நீர் வேட்கை, காம இச்சை. கடுத்தாம் - மிகுதியாகக் கொண்டுள்ளோம். கடி - மலர் மணம். தடம் - குளம். கடிதடம் - பெண்குறி, கருவுயிரீக்கும் குறி. ஐயம் - பிட்சை, சந்தேகம். கலை - ஆடை.

(இ - கு) அடுத்தார்க்கு + அருளும், கண்டது + இலை எனப்பிரிக்க.

(வி - ரை.) சுவாமி தலைவியைப் பார்த்துக் காமவேட்கையும், நீர் வேட்கையும் கொண்டுள்ளோம் என்று இரு பொருள்படும் நிலையில் மிகத் தாகம் கடுத்தாம் என்றனர். தலைவியும் தன் விடையில் இரு பொருள் படும்படி 'கடிதடம் கண்டீர் கொளும்' என்றார். இதன் பொருள் நீங்கள் மிகுந்த காம வேட்கை கொண்டிருந்தால் இங்குக் கடிதடத்தை (பெண் குறியை)க் கண்டீர்களே. கொள்ளுங்கள் என்பதும், மிக்க தண்ணீர் வேட்கை கொண்டிருந்தால் கடிதடத்தை (மலர்மணம் நிறைந்த குளத்தை)க் கண்டிருப்பீரே கொள்ளுங்களே என்பதும் ஆகும். மேலும் அவள் கடிதடத்தைக் கொள்வதற்கு முன் ஐயத்தை (பிட்சையை) ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள் என்றார். தியாகர் தலைவியை நோக்கி 'நீ ஐயம் கொடுத்தாய். ஆனால், கடிதடம் (பெண் குறி. இதற்கு நிதம்பம், அல்குல் என்னும் சொற்களும் உண்டு) கண்டீர்' என்று கூறுகிறாயே. நான் காணவில்லையே. அதனை (கடிதடத்தை) நீ ஆடைக்குள் அன்றோ

மறைத்து வைத்துள்ளாய். ஆகவே 'நீ இருப்பில் குழந்துள்ள ஆடையை எடுத்தால் நான் காண்பேன்' என்றார். நீர் கண்டீர் என்பதற்கு நீங்கள் கண்டீர்கள் என்றும், தண்ணீரைக் கண்டீர்கள் என்றும், ஐயம் என்பது நீர் என்றும், பிட்சை என்றும் சந்தேகம் என்றும், இடம் என்பதற்கு இருப்பு என்றும் இடக்கை என்றும் பொருள் காண்க. (10)

இந்தார் இதழி இலங்குசடை ஏந்தல் இவர்ஊர் ஒற்றியதாம் வந்தார் பெண்ணே அமுதேன்று வறையின் சுதைஇம் குண்டென்றேன் அந்தார் குரலாய் பசிக்கிறும்பென் ஆசை வீடுயே அமுதின்றேன் எந்தா ரம்தா என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னோட.

(இ-பொ.) "தோழி! சந்திரனும், ஆத்தி மலரும், கொன்றைப்பூவும் விளங்கும் சடைமுடியுடைய தலைவராகிய இவர் ஊர் திருஒற்றியூராம். இவர் என் அருகே வந்து 'வாராய் பெண்ணே! அமுது தருக' என்றனர். நான், 'இங்குக் கொள்ளத்தக்க இனிய பசுவின் பால் உளது' என்று கூறினேன். அதற்கு இவர், 'அழகிய மலர் மாலை அணிந்த கூந்தலையுடைய பெண்ணே! எவ்வளவு பசி இருந்தாலும் பெண் ஆசை போகுமா? அமுது இல்லை என்றாலும் எமது மனைவியை யாவது கொடு' என்கின்றார். இதன் பொருள் என்னடி?" (எ - து.)

(அ - சொ.) இந்து - சந்திரன். ஆர் - ஆத்தி மலர். இதழி - கொன்றை மலர். இலங்கு - விளங்கும். ஏந்தல் - தலைவர். அமுது - உணவு. வரை - கொள்ளத்தக்க. சுதை - பால். வறையின் சுதை - கொள்ளத்தக்க பால். மலை மகளாகிய பார்வதி. மலைத்தேன். சுதை - பெண், பால், தேன், அமுது. அம் - அழகிய. தார் - மலர்மாலை. குழலாய் - கூந்தலையுடைய பெண்ணே. தாரம் - மனைவி.

(இ - கு.) இந்து + ஆர். அமுது + என்ருர். இங்கு + உண்டு + என்றேன், அம் + தார். அமுது + இன்றேல். எம் + தாரம் எனப் பிரிக்க. ஏந்தல், விசுதி பெருத ஆண்பால் சிறப்புப் பெயர். வந்தார், முற்றெச்சம்.

(வி - ரை.) தட்சன் சாபத்தால் உடல் தேய்ந்த சந்திரன் சீவனாரை அடைக்கலம் புகச் சிவபெருமான் அவனைத் தம் சடையில் சூடித் தேய்ந்த உடல் வளரவும் தேயவும் அருள்புரிந்தார். இதனால் தான் இந்து இறைவர் சடையில் வளருகிறது. தலைவர் அமுதுண்டோ என்று கேட்டதற்குத் தலைவி வரையின் சுதை உண்டு என்றுள். அவள் கூறியதன் பொருள் கொள்ளத்தக்க பசுவின் பால் உண்டு என்பது. சுவாமி சுதை என்பதற்கு அமுது என்னும் பொருளைக் கொள்ளாது பெண் எனக்கொண்டு பசி எடுத் தாலும் பெண்ணாசை விடாது அன்றோ? ஆகையினால் 'அந்தச் சுதையை (பெண்ணை) எனக்குத் தாரமாகக் கொடு' என்று கேட்டனர். தாரம் தா என்பதற்கு என் மனைவியாகிய பார்வதியைக் கொடு என்பதுமாம். அமுது இல்லை. மலைத்தேன் உண்டு என்னும் பொருளில் வரையின் சுதை உண்டு என்று கூறினாள் என்று கூறலும் அமையும். (11)

தன்னம் தனியாய் இங்குநிற்கும் சாமி இவர் ஊர் ஒற்றியதாம் அன்னம் தருவீர் என்றுநான் அழைத்தேன் நினை அன்னர் இட முன்னம் பசியோ யிற்பென்றார் முன்னின் நகன்றேன் இவ்வன்னம் இன்னம் தருவாய் என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னோ.

(இ - பொ.) "தோழி! தன்னம் தனியாக இங்கு நிற்கும் சாமி ஆகிய இவர் ஊர் ஒற்றி நகராம். இவர் 'பெண்களே! அன்னம் தருவீர்' என்றனர். உடனே நான், அவருக்கு அன்னம் இட உன்னை அழைத்தேன். 'உன்னைக் கூப்பிட்ட

தும் முன் இருந்த பசிபோய் விட்டது' என்று சொன்னார். பிறகு அவர் முன்நிற்காமல் நடந்து வந்தேன். தான் நடம்பதைப் பார்த்து, 'இந்த அன்னத்தை மேலும் தருவாயாக' என்கின்றார். இதன் பொருள் என்னடி?" (எ - து)

(அ - சொ.) அன்னம் - உணவு. அன்ன நடை.

(இ - கு.) போயிற்று + என்ருர். நின்று + அகன்றேன். முன் + அம். முன் + நம் எனப் பிரிக்க.

வி - ரை) அன்னம் தருவீர் என்று சுவாமி கேட்டதன் உள்பொருள் அன்ன நடையை நடந்து காட்டுவாயாக என்பது. ஆனால் தலைவி அன்னமாகிய உணவு தரத் தன் தோழியை அழைத்தாள். அந் நிலையில் அன்னம் (சோறு) வேண்டா. நம் பசி போயிற்று என்று கூறியதும் தலைவி சுவாமிமுன் நிற்பதை விட்டு நடந்தாள். அந்த நடை அன்னநடைபோல் இருந்ததால் இன்னும் ஒரு முறை நடந்து காட்டு என்னும் கருத்தில் 'இவ் அன்னம் (இந்த அன்ன நடையை) இன்னும் தருவாய்' என்றனர்.

முன்னம் பசி போயிற்று என்பதன் கருத்து தோழியை நீ அழைப்பதற்குமுன் பசி போயிற்று என்பதும், நீ தோழியை அழைக்கப் பேசிய இனிய குரலைக் கேட்டுப் பசி போயிற்று என்பதும் ஆகும். ஆகவே இனிய குரலும், அன்ன நடையும், பசிபோக்க வல்லன என்பது தெரிகிறது. இனி அன்னம் (உணவு) வேண்டா என்பதே கருத்து. (12)

மாரு அழகோ டிங்குநிற்கும் வள்ளல் இவர்ணர் ஒற்றியதாம் வீரும் உணவி என்ருர்நீர் மேவா உணவிங் குண்டென்றேன் கூரு மகிழ்வே கொடுஎன்ருர் கொடுத்தால் இதுதான் அன்றென்றே ஒரு வழக்குத் தொடுக்கின்று இதுதான் சேடி என்னே.

(இ - பொ.) “தோழீ! நீங்காத அழகுடன் இங்கு நிற்கும் வள்ளலாகிய இவர் ஊர் திருஒற்றியூராம். இவர் ‘பெண்ணை! பெருமையுடைய நல்ல உணவைக் கொடு’ என்று கேட்டார். நான் அவர்க்கு ‘நீரில் கலவாத சூத்த உணவு இங்கு உண்டு’ என்று கூறினேன். அதற்கு அவர் ‘பெண்ணை! இது சொல்லி முடியாத அளவுக்கு மகிழ்ச்சி தரத்தக்கதே. ஆகவே கொடு’ என்றார். நான் நீர்மேலா அந்த உணவைக் கொடுத்தேன். அவர் ‘இஃது அன்று நான் கேட்ட உணவு’ என்றுகூறி, பிறர் எவரும் ஒப்புக்கொள்ளாத வழக்கைத் தொடுக்கின்றார். இதன் பொருள் என்னடி?” (எ - து.)

(அ - சொ.) வீறு - பெருமை. ஈ - கொடு. ஏறு - பிறர் ஏற்றுக் கொள்ளாத.

(இ - கு) அழகொடு + இங்கு, உணவு + ஈ, உணவு + இங்கு + உண்டு + என்றேன். அன்று + என்றே, வீறு + ஆம் எனப் பிரிக்க

(வி - ரை.) நீர் மேலா உணவு என்பது மிகுந்த சோற்றில் நீர் ஊற்றி வைக்கப்பட்ட தண்ணீர் சோறு அன்று. புதிய உணவு என்றும், நீங்கள் விரும்பாத சிற்றின்பம் அளிக்கும் உணவு என்றும் பொருள்படும். தவசியாகிய அவர் மேலிய உணவு பேர் இன்ப உணவு. மேலா என்பதற்கு கலவாத, விரும்பாத எனும் இரு பொருளும் இருத்தல் காண்க. நீர் மேலா, தண்ணீர் சேரா என்றும், நீங்கள் விரும்பாத என்றும் பொருள்படுதலை அறிக. உணவு என்பது சோற்றையும்தான் அனுபவத்தையும் குறிக்கும் சொல்லாக அமைந்தும் பொருள் பயக்கும். சீவபெருமான் விரும்பும் உணவு கடலில் தோன்றிய விடமே. அவ்விடமாகிய சோறு அன்று இங்குளது. புதிய நல்ல உணவே இங்குளது என்று தலைவி கூறியதாகவும் கொள்க.

நீர் மேவும் உணவு பேர் இன்ப அனுபவமாகிய உணவு இய்கு உள்ளது, நீர் மேவா உணவு நல்ல உணவு என்று தலைவி இட்டபோது தலைவர் பேரின்ப உணவு அன்று, சிற்றின்ப உணவு உளது என்று சொல்லிப் புதிய உணவு இடுகின்றாயே என்று சலித்துக்கொண்டு வழக்குப் பேசினார். ஆதலின், “கொடுத்தால் ஏறு வழக்குத் தொடுக்கின்றார்” என்றனர். ஏறு வழக்காவது பிறர் மகளிரைக் காதலித்தோர் தொடுக்கும் அநீதி வழக்கு. (13)

வண்மை உடையார் திருஒற்றி வாணர் இவர்தாம் பரிஎன்றார் உண்மை அறிவீர் பரிஎண்மை உணர்ச்சி மீள்என் உழைஎன்றேன் பெண்மை சிறந்தாய் நிம்மணியில் பேசும் பலிக்கென் றடைந்ததுநாம் எண்மை உணர்ந்தே என்சின்தார் இதுதான் சேடி என்னோட.

(இ - பொ.) தோழி! கொடைக் குணம் உடையவராய்த் திருஒற்றியூரில் வாழ்பவராகிய இவர், பிட்சை வேண்டும் என்று வந்தார். அப்போது நான், ‘உண்மையை உணர்ந்தவரே! என்னிடம் பிச்சை ஏற்கும் எளிமையை அறியவில்லை போலும்!’ என்று சொன்னேன். அதற்கு அவர் ‘பெண் தன்மையில் சிறந்தவளே! உன் வீட்டில் வியக்கத் தக்க பிட்சை உண்டு என்று அறிந்துதான் நாம் வந்தது. நீ எளிமையில் பிட்சை அளிப்பாய் என்று அறிந்தே வந்து கேட்கின்றோம்!’ என்றார். இப்படி இவர் பேசுவதன் கருத்து என்னடி?’ (ஈ - து.)

(அ - சொ.) வண்மை - கொடைக்குணம். பரி - பிட்சை. எண்மை - எளிமை, இழிவு. என் உழை - என் இடம். பெண்மை - பெண் தன்மை. மனை - வீடு.

(இ - கு.) பலிக்கு + என்று + அடைந்தது. எனப்பிரிக்க

(வி - ரை) அறிந்தீர் என்று இறந்தகாலத்தில் இருக்க வேண்டிய வினைமுற்று. அறிவீர் என எதிர் காலத்தில் வந்தது கால வழி அமைதி ஆகும். தலைவி “நீங்கள் கொடைக் குணத்தர். உண்மை உணர்ந்தவர். அப்படி இருந்தும் நீங்கள் என்னிடம் பிட்சை கேட்கின்றீர்களே. இஃது உங்கட்கு இழிவு அன்றோ?” என்றனள். பலி என்பதற்கு உயிரைக் கொலை செய்வது என்னும் பொருளும் இருத்தலிள்; தலைவி “ஐயன்மீர் நீங்கள் கொடைக் குணத்தாராக இருந்தும் பலியை (உயிர்க் கொலையை) என்னிடப் விரும்புவது இழிவன்றோ” என்று கூறியதாகவும், ‘உண்மை அறிவீர் என் எண்ணம் உணர் கிலீர்’ என்றும் இத்தொடர்க்குப் பொருள் காண்க. மேலும் தலைவி, இறைவர் என் உழை எண்மை (என் எண்ணத்தில் மயக்கம்) இருப்பதால் அதை எளிதில் பெறலாம் என்பதை உணராமல் இருக்கின்றாரே என்று சுருதி உணர்ந்திலரே என்று இழித்துக் கூறும் முறையில் உணர்கிலீர் என்று கூறினாள் என்றும், பொருள் கொள்க. இப்படித் தலைவி கூறக்கேட்ட தலைவர் பலி (பிச்சை) உன்னிடம் எளிமையில் கிடைக்கும் என்று சுருதித்தான் என்று கூறுவார்போல “எண்மை உணர்ந்தே பேசும்பலிக்கு அடைந்தது நாம்” என்று கூறினாள். (14)

திருவை அளிக்கும் திருஒற்றித் தேவரீர்க்கென் விரைவென்றேன்
வெருவல் உனது பெயர்இடைஓர் மெய்தீக் கியநிள் முகம்என்றூர்
தருவல் அதனை வெளிப்படையால் சாற்றும் என்றேன் சாற்றுவனேல்
இருவை மடவாய் என்கின்றூர் இதுதான் சேடி என்னோ.

(இ - பொ.) “தோழி! நான் ‘மோட்சமாகிய செல்வத் தைத் தருகின்ற திருஒற்றியூரில் இருக்கும் தேவரீராகிய உங்கட்கு விருப்பம் யாது?’ என்று கேட்டேன். அதற்கு இவர், ‘அஞ்சாதே உன் பெயரின் நடுவே இருக்கும் ஒரு மெய்

எழுத்து எடுக்கப்பட்ட உன் முகமே எனக்கு விருப்பம்' என்றார். உடனே நான், 'நீர் சொல்வது எனக்குப் புரியாமையால், அதனை வெளிப்படையாகக் கூறுங்கள். கூறினால் நீங்கள் விரும்பியதைத் தருவேன்' என்று கூறினேன். அதற்கு இவர் 'இளமையான பெண்ணே! நான் வெளிப்படையாகக் கூறினால் என்னை வைவை' (திட்டுவாய்) என்கின்றார். இவர் பேசுவதன் கருத்து என்ன? " (எ - து.)

(அ - சொ.) திரு - மோட்சச் செல்வம், பேறு, விழைவு - விருப்பம். என் - எது. வெருவல் - பயப்படாதே. மெய் - மெய் எழுத்து (அதாவது தலையில் புள்ளி பெற்ற எழுத்து) சாற்றும் - சொல்லுங்கள். இருவை - வைவை, திட்டுவாய். மடவாய் - இளமையானவளே.

(இ - கு.) தேவர்க்கு + என், விழைவு + என்றேன், எனப் பிரிக்க. வெருவல், எதீர்மறை முன்னிலை ஒருமை வினைமுற்று. தருவல், தன்மை ஒருமை வினைமுற்று. இருவை, உடன்பாட்டு முன்னிலை ஒருமை வினைமுற்று.

(வி - ரை) திரு என்பது இவ்வுலகுக்குரிய செல்வத்தையும் தேவலோகமாகிய மறுமைக்குரிய செல்வத்தையும், வீடாகிய மோட்ச செல்வத்தையும் குறிக்கும் சொல்லாக அமைந்துள்ளது. ஆகவே, இறைவர் இம்மை, மறுமை, வீடு ஆகிய மூன்று நிலைகளுக்குரிய பேற்றைத் தருவர் என்னும் குறிப்பில்தான், "திருவை அளிக்கும் திருஒற்றித் தேவர்" எனப்பட்டனர். பெண்களுக்குரிய பெயர்களில் நங்கை என்பதும் ஒன்று. இதன் நடு எழுத்து ங் என்னும் மெய் எழுத்து. இதனை நீக்கினால் நங்கை என்பது நங்க என்று நிற்கும். நகை என்னும் சொல் முகம் என்பதுடன் சேர்ந்தால் நங்க முகம் என்றாகும். இந்த நகை முகத்தையே தாம் விரும்பியதாகக் கொண்டு அதனை மறைமுகமாக உனது பெயர் இடைஓர் மெய் நீக்கிய நின்முகம் என்று கூறினார்.

நகை முகம் என்னும் தொடர்க்கு மற்றும் ஒரு பொருளும் உண்டு. அதாவது நகைகள் படிந்திருக்கும் இடமாகிய முலை என்பது. இப்படி வெளிப்படையாகச் சொன்னால் தலைவி திட்டக்கூடும் ஆதலின், “சாற்றுவனேல் இருவை” என்றனர். இருவை என்பதற்குத் தீட்டுவை என்னும் பொருள் எங்ஙனம் அமைந்தது எனில், வை என்பது தீட்டுதலைக் குறிக்குஞ் சொல். இந்த வை என்னும் எழுந்தை இரண்டு முறை கூற்றால் வை வை என்றாகும். ஆகவே தீட்டுவை என்பதனைக் குறிக்க இருவை (இரண்டு வை) என்னும் சொல்லைத் தாமாகப் படைத்து மொழிந்தார் நம் வள்ளலார். வை வை என்பதன் பொருள் தீட்டுவாய் என்பதன்றோ? (15)

முந்தை மறையோன் புகர்ஒற்றி ருதல்வர் இவர்தம் முகர்நோக்கிக் கந்தை உடையீர் என்னென்றேன் கழியா உந்தன் மொழியாலே இந்து முகந்தாய் எமக்கென்றே இருநான் குனக்குக் கந்தைஉள திந்த வியப்பென் என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னே.

(இ - பொ.) “தோழி! பழமையான வேதங்களை உணர்ந்த பிரம்மதேவன் புகழ்ந்த திருஒற்றியூரராகிய இவருடைய திருமுகத்தைப் பார்த்து நான் ‘நீர் கந்தையை உடுத்தி யிருக்கின்றீரே. என்ன காரணம்?’ என்று கேட்டேன். அதற்கு அவர், ‘சந்திரனைப் போன்ற முகத்தை யுடையவனே! எமக்கு ஒரு கந்தை உண்டு. உண்மைதான். ஆனால் பெருமீதம் நீங்காத உன் சொல்லாலேயே உனக்கு எட்டுக் கந்தை இருக்கிறதே. இந்த வியப்புக்குக் காரணம் என்ன?’ என் கின்றனர். இப்படி இவர் சொல்வதற்குக் காரணம் என்னடி?’ (எ - து.)

(அ - சொ.) முந்தை - பழமையான. மறையோன் - வேதங்களை உணர்ந்த பிரம்மன். என் - என்ன காரணம்.

கழியா - (பெருமிதம்) நீங்காத. பெருமிதம் - செருக்கு. இந்து - சந்திரன். இருநான்கு - எட்டு. (இரண்டு நான்கு)

(இ - கு.) எமக்கு + ஒன்றே, நான்கு + உனக்கு, வியப்பு + என், எனப்பிரிக்க.

(வி - ரை.) திருஒற்றியூர்த் தியாகரைப் பிரமன் ஒரு காலத்தில் போற்றிப் புகழ்ந்து பூசித்துள்ளான் ஆதலின். "மறையோன் புகழ் ஒற்றி முதல்வர்" எனப்பட்டார், "கழியா உன்றன் மொழி" என்றது, செருக்கு மொழி. "கந்தை உடையீர்!" என்று இறைவரைக் கேட்டது செருக்கு மொழி தானே! கந்தை என்றது, இறைவர் அணிந்து வந்த கீழ் உடை (கௌபீனத்தை) என்க. இறைவர், 'எமக்கு ஒரு கந்தை என்றாலும், உனக்கு எட்டுக் கந்தை' என்று கூறி அவள் பெருமிதப் பேச்சை அடக்கினார். அதாவது எட்டு என்னும் எண்ணைக் குறிக்கும் தமிழ் எழுத்து அ என்பது. அதனைக் கந்தை என்னும் சொல்லுடன் சேர்க்கின் அகந்தை என்று ஆகும். ஆகவே, சிவபெருமான் எட்டுக் கந்தை உனக்கு உளது என்று கூறியதன் கருத்து உனக்கு அகந்தை உளது. "அதனால், என்னை ஒரு கந்தை உடையீர் என்று கூறுகின்றாய். "நீ எட்டுக் கந்தை பெற்றிருப்பது வியப்பு அன்றோ?" என்று இறைவர் கூறினார். எட்டுக் கந்தை உனக்கு என்பதற்கு உனக்கு எட்டு கெஜ நீளமுள்ள ஆடை உள்ளது என்று கூறினார் எனவும் கூறலாம்.

நீ என்னை ஒரு கந்தையுடையராய்க் இருக்கிறீர் என்று கூறுதற்குக் காரணம் உனக்கிருக்கும் அகந்தைதான் என்பதை வெளிப்படையாகக் கூறாமல் உனக்கு இருநான்கு கந்தை உள. என்று மறைமுகமாகக் கூறித் தலைவியின் செருக்கை அடக்கினார்.

துன்னல் உடையார் இவர்தமைநீர் துன்னும் பதிதான் யாதென்றேன்
நென்னல் இரவில் எமைத்தெளிவான் நின்ற நினது பெயர்என்றார்
உன்னல் உறுவீர் வெளிப்படஈ துரைப்பீர் என்றேன் உரைப்பேனெல்
இன்னல் அடையாய் என்கின்றார் இதகான் சேம என்னோ.

(இ - பொ.) “தோழீ! தையகைக் கொண்ட ஆடையை உடையவராகிய இவரை நான், ‘நீர் பொருந்தி இருக்கும் ஊர் எது’ என்று கேட்டேன். அதற்கு விடையாக இவர், ‘நேற்றிரவில் எம்மைத் தெளிந்தறியும் பொருட்டு ஒற்று விடுத்துநின்ற உன் பெயர்தான்’ என்று சொன்னார். அது கேட்ட நான், யாவராலும் தியானிக்கப்படுவரே! ‘இதனை வெளிப்படச் சொல்லுவீர்’ என்றேன். அதற்கு இவர், ‘சொல்லவேனாயின் நீ துன்பமடைவாய்’ என்கிறார். இதன் கருத்து என்னடி.” (எ - து.)

(அ - சொ.) துன்னல் - தையல். துன்னும் - பொருந்தி இருக்கும். நென்னல் - நேற்று. உன்னல் - தியானித்தல். இன்னல் - துன்பம்.

(இ - கு.) தெளிவான், வான்சுற்று வினை எச்சம். யாது + என்றேன், ஈது + உரைப்பீர், எனப்பிரிக்க.

(வி - ரை.) தலைவி உம்முடைய ஊர் எது என்று வினாவினாள். அதற்கு நேர் விடை கூறாமல், உனது பெயர் என்றாள். உனது பெயர் என்பது ஈண்டு ஒற்றி எனக் கொள்க. ஒற்றியாவது ஒற்றை ஆள்பவள் என்பது. அதாவது உளவு அறிபவள் என்பது. தலைவி தலைவரை நல்லவரோ தீயவரோ என்பதை அறிய ஒற்றையை மேற்கொண்டனளாம். இதனையே “நென்னல் இரவில் எமைத் தெளிவான் நின்ற உனது பெயர்” என்று கூறினார். ஆகவே தலைவியின் பெயர் என்று கூறிய ஒற்றி என்பதே தம் பெயர் என்று அவகை

உணர்ச் செய்து தம் ஊர் ஒற்றி (அதாவது திருஒற்றியூர்) என்று கூறினார். “ஒற்றி என்று உன் இரகசியப் பெயரை வெளிப்படையாகக் கூறினால் என்னை உளவறியச் செய்ததை நான் அறிந்து விட்டேன் என்று கருதி அதனால் உன் நாணமும் மானமும் போயினவே என்று எண்ணித் துன்பம் அடைவாய்” என்றனர். (17)

சிமைக்கொள் சூலத் திருமலர்க்கைத் தேவர் நீர்எங் கிருந்ததென்றேன்
எமைக்கண் டளவில் மாதேநீ இருந்த தெனயாம் கிருந்ததென்றும்
அமைக்கும் மொழிஇங் கிதர்என்றேன் ஆம்உன் மொழிஇங் கிதம்அன்றே
இமைக்கும் இறையாய் என்கின்றும் இதுதான் சேடி என்னே.

(இ - பொ.) “தோழி! ‘மூன்று உச்சியினை கொண்ட சூலப்படையை ஏந்திய அழகிய தாமரை மலர்போலும் அழகிய கையையுடைய தேவராகிய தாங்கள் எவ்விடத்தி லிருந்தது?’ என்று வினவினேன். அதற்கு இவர், ‘எம்மைப் பார்த்த மாதிரத்தில், பெண்ணே! ‘நீ இருந்தால்போல இருந்தது’ என்றார். அதுகேட்ட நான், ‘உம்மால் சொல்லப் பட்ட சொல்லானது குறிப்புச் சொல்லாக இருக்கிறதே’ என்றேன். அதற்கு இவர், ‘ஒளி விடுகின்ற ஆபரணங்களை அணிந்தவளே! ஆம் உன் சொல்லானது இவ்விடத்திற்கு இனிமையா யிருக்கிறதன்றோ?’ என்று சொல்லுகிறார். இதன் கருத்து என்னடி?’” (எ - து.)

(அ - சொ.) சிமை - உச்சி. திரு - அழகிய. இங்கிதம் - குறிப்பு. இதம் - இனிமை. இமைக்கும் - ஒளிவிடும். இறையாய் - நகைகளை அணிந்த பெண்ணே.

(இ - கு) எங்கு + இருந்தது + என்றேன். கண்ட + அளவில், இருந்தது + என, இருந்தது + என்றார். இங்கு + இதம் எனப் பிரிக்க.

(வி - ரை.) சிமை என்பதற்கு உச்சி அல்லது கூர்மை என்றேனும் பொருள் கூறலாம். சூலத்தின் வடிவு மூன்று உச்சியுடையதாதலால் சிமைக்கொள் சூலம் என்றார். தலைவி 'நீர் எங்கு இருந்தது?' என்று கேட்டாள். கேட்ட தலைவி சிறிது ஒற்றி இருந்தே (தள்ளி இருந்தே) வினாவினாள். ஆகவே சிவபெருமான் தம் ஊர் ஒற்றி (திருஒற்றியூர்) என்பதை நீ இருந்ததே (ஒற்றி இருந்தது) யாம் இருந்தது என விடை கூறினார். (18)

நடங்கொள் பதத்தீர் திருஒற்றி நங்கள் பெருமான் நீர் அன்றே திடங்கொள் புகழ்க்கச் சூர் இடர்சேர்ந் தீர்என் நேர்நின் நடுநோக்காக் குடஞ்சேர்ந் ததும்ஆங் ககடுநென்று குடம்பா நென்றேன் அஃநந்திந் திடங்கர் நடுநீக் கென்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னே.

(இ - பொ.) “தோழி! ‘நடனஞ் செய்கின்ற திருப்பா தங்களை யுடையீர்! திருஒற்றியூரிலெழுந்தருளிய எங்கள் பெருமானே! நீரல்லரோ அழியாத திரமான புகழைக் கொண்ட திருக்கச்சூர் என்னும் இடத்தை அடைந்தீர்’ என்று கேட்டேன். அதற்கு இவர், ‘உன் இருப்பின் மெலிவை நோக்காத குடம் சேர்ந்ததும் அந்தக் கச்சூரே’ என்றார். அது ‘கேட்ட நான், ‘குடம் எது?’ என்று கேட்டேன். அதற்கு விடையாக இவர், அதனை அறிதற்கு ‘இடங்கள் என்பதன் பொருளுக்குரிய சொல்லின் நடு எழுத்தை ஒழிப்பாய்க’ என்கிறார். இதன் பொருள் தான் என்னடி?’ (௮ - து.)

(அ - சொ.) நடம் - நடனம். பதத்தீர் - திருவிடிகளை உடையவரே. நங்கள் - எங்களுடைய. திடம் - அழியாத, (திரமான) கச்சூர் - திருக்கச்சூர் எனும் ஊர். கச்சு - முலைமீது அணியும் கச்சு. ஊர் - சேர்ந்து. நடு - இடுப்பு, நடுவின்மை. குடம் - குடம் போலும் உருண்டு திரண்டுள்ள முலை. அஃது - அந்தக் கச்சூர். இடங்கள் - முலை. நடு - நடு எழுத்து.

(இ - கு.) நடம் + கொள். திடர் + கொள். குடம் + சேர். ஆங்கு + அஃது + என்றார். யாது + என்றேன். நீக்கு + என்கின்றார் எனப் பிரிக்க.

(வி - ரை.) இறைவர் திருக்கச்சூரிலும் தியாகராயராக இருந்து கொண்டு திருநடனம் புரிகின்றார். ஆதலின், தலைவி 'கச்சூர் சேர்ந்தீர்' என்றாள். திருக்கச்சூர் செங்கற்பட்டுக்கு முன்னுள்ள சிங்கப்பெருமாள் கோவில் இரயில் நிலையத்துக்கு வடமேற்கே ஒரு கல் தொலைவில் உள்ளது. திருமால் கச்சபமா (ஆமையாக) இருந்து பூசித்த தலம். இதற்கு ஆலமரம் தல விருட்சம். ஆகவே திருக்கச்சூர் ஆலக்கோயில் என்னும் பெயரையும் உடையது. சுந்தரர் இங்கு உச்சி வேளையில் வந்து சுவாமியை வணங்கியபோது களைத்து இருந்தமையின் இறைவர் ஊரில் பிச்சை எடுத்து வந்து சுந்தரரை உண்பித்துப் பசியைப் போக்கிய தலம். கோயில்க்குள் விருந்திட்ட நாதர் இலிங்க வடிவிலும் மலைமேல் உருவத் திருமேனியிலும் வீற்றிருக்கின்றனர். மலை அடிவாரத்தில் மருந்தளித்த மருந்தீசர் உளர். இவர் தம் தேவியாள் இருள் நீக்கிய தாயார். தொண்டை நாட்டுத் தியாகர் சந்நிதிகளுள் இத்தலமும் ஒன்று. இத்தியாகர் பெயர் அழகத் தியாகர் என்பது. சுவாமி பெயர் விருந்திட்ட நாதர், அம்மன் பெயர் உமை அம்மை. இதற்குச் சுந்தரர் பாடியுள்ள பதிகம் ஒன்றே உளது.

இறைவர் தலைவி சொன்ன கச்சூர் என்பதைத் தலமாகக் கொண்டதோடு அன்றி 'உன் இடமும் கச்சூர்' என்றனர். அதாவது குடம் போலும் முலை சேர்ந்த, கச்சு ஊர்ந்த மார்பு என்பதாம். நடுநோக்காகக் குடம் என்றதன் கருத்து, நடு (இடுப்பின் மெலிவை) நோக்காமல் முலை பெருத்துக் குடம் போல இருக்கிறதே என்பது. மேலும் நடு நோக்காகக் குடம் என்பதன் பொருள், இடை சிறுத்து இருக்கிறதே

நாம் பெருத்திருமாந்திருக்கிறோம் என்று முலைக்குடம் நடு நிலைமையை (நியாயத்தை) நோக்கா திருக்கின்றது என்பதும் ஆம். தலைவர் குடம் என்று கூறியதற்குரிய பொருளைத் தலைவி விளங்கிக் கொள்ளவில்லை. ஆகவே அவள், 'குடம் என்பது யாது' என்று கேட்டாள். இறைவர் வேடிக்கையாக 'இடங்கர் என்னும் சொல்லுக்குரிய பொருளாகிய முதலை என்பதன் நடு எழுத்தாகிய ந என்பதை நீக்கினால் எச்சொல் வருமோ (அதாவது முதலை என்பதில் ந நீக்கினால் ருலை என்றாகும்) அதைத்தான் நான் குறிப்பிடுகின்றேன்' என்றனர்.

சங்கம் மருவும் ஒற்றி உளிர் சடைமேல் இருந்த தென்னேன் மங்கை நீனது முன்பருவம் மருவும் முதல்நீர் இருந்ததென்றும் கங்கை இருந்த தேனேன் கமலை அனையாய் கழுக்கடையும் எங்கை இருந்த தென்கின்று இதுதான் சேடி என்னே.

(இ - பொ.) "தோழி! 'சங்குகள் பொருந்தி இருக்கின்ற திருஒற்றியூரில் எழுந்தருளி இருப்பவரே! உம் சடையின் மீதிருந்தது யாது?' என்று கேட்டேன். அதற்கு இவர், 'மங்கையே! உன் முன்பருவமானது பொருந்திய முதல் எழுத்தை ஒழித்து இருந்தது' என்றார். அது கேட்ட நான், 'கங்கை இருந்ததே' என்று கேட்டேன். அதற்கு இவர், 'இலக்குமியைப் போன்றவளே! 'சூலமும் எமது கையிலிருந்ததே' என்கிறார். இதன் கருத்துத்தான் என்னடி'" (எ - து.)

(அ - சொ.) சங்கம் - சங்குகள். மருவும் - பொருந்தி இருக்கும், தவமும். முதல் - முதல் எழுத்து. நீத்து - ஒழித்து. கமலை - இலக்குமி. அனையாய் - போன்றவளே! கழுக்கடை - சூலம்.

(இ - கு.) இருந்தது + என், நீத்து + இருந்தது + எம் + கை, இருந்தது + என்கின்றார் எனப்பிரிக்க. மங்கையே என்று இருக்கவேண்டியது மங்கை என்று இருப்பது விளி. இஃது அண்மைவிளி.

(வி - ரை.) திருஒற்றியூர் கடற்கரைத் தலம் ஆதலின் சங்கு ஊரும் தலமாயிற்று. பேதை, பெதும்பை, மங்கை, மடந்தை, அரிவை, தெரிவை, பேரிளம்பெண் எனும் பெண்களுக்குரிய பருவங்களுள் பெதும்பைப் பருவமும் ஒன்று. அதாவது எட்டு முதல் பத்தினோடு வயது வரையில் உள்ள பருவம். இதனையே சுவாமி 'மங்கை நினைது முன்பருவம்' என்றனர். இந்தப் பெதும்பை என்னும் சொல்லின் முதல் எழுத்தாகிய பெ என்பதை நீக்கி னால் தும்பை என்று ஆகும். தும்பை என்பது ஒரு வகை மலர். இதனை இறைவர் தம்முடிமேல் சூடி இருப்பர். இவ்வாறு இவர் சடைமேல் சூடி இருக்கும் மலராகிய தும்பை என்பதை நேராகக் கூறாமல் பெதும்பை என்பதில் முதல் எழுத்து நீக்கப் பட்டது என்று மறைமுகமாகக் கூறினார். கமலம் என்பது தாமரை. அதில் இருப்பவள் இலக்குமி. ஆதலின் அவளைக் கமலை என்றனர். தலைவி இறைவியின் சடையில் கங்கை இருப்பதைத் தெரிந்து உம் சடை கங்கை இருந்ததே என்றாள். அதற்குக் கங்கை என்பதனை கம்+கை, எனக் கொண்டு 'கையில் கம் (பிரம்மன் தலை ஒரு) மட்டும் அன்று. சூலமும் எம் கையில் உண்டு' என்று கூறினார். (20)

துதீசேர் ஒற்றி வளந்தரும துரையே நீர்முன் நாடல்உறும்
பதியா தென்றேன் நம்பெயர்ருள் பகர்சர் எழுத்தைப் பறித்ததென்றார்
நீதீசேர்ந் தீடும்அப் பெயர்யாது நீகழ்த்தும் என்றேன் நெட்ட
நெதுவோ அதுகாண் என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னே.

(இ - பொ.) "தோழி! 'அன்பர்களுடைய தோத்திரங்கள் கூடின, திருவொற்றியூரில் வாழ்கின்ற தரும துரையே! நீங்கள் முன்னாளில் விரும்பிய தலம் யாது?' என்று வினவினேன். இவர், 'நமது பெயர் முன்னே சொல்லப்பட்ட இரண்டெழுத்துகளை நீக்கி விட்டது' என்றார். பிறகு நான், 'செல்வம் போல் போற்றத்தக்க அந்தப் பெயர் எது?' சொல்லு

மென்றேன். இவர், 'நீ இட்ட பெயர் எதுவோ, அதுவே' என்கிறார். இதன் கருத்து என்னடி?" (எ - து.)

(அ - சொ.) ஆடல் - திருவிளையாடல். உறும் - செய்யும். நிதி - செல்வம்.

(இ - கு.) யாது + என்றேன், பறித்தது + என்றேன், இட்டது + எதுவோ, எனப் பிரிக்க.

(வி - ரை.) தலைவி இறைவரை, 'நீர் முன் நாடல் உறும் (விரும்பும்) பதி எது?' என்று கேட்டனள். சுவாமி முன்னாடல் உறும் என்பதை முன் ஆடல் உறும் (அதாவது திருவிளையாடல் புரிந்த ஊர்) பதியைக் கேட்பதாகக் கொண்டு, 'பெண்ணே! நீ எம்மைத் தருமதுரையே என்னும் பெயர் சொல்லி விளித்தாய். அதில் முன் இரண்டு எழுத்துகளை நீக்கினால் எப்பெயர் வருமோ. அப் பெயரே நாம் திருவிளையாடல் புரிந்த நாடு' என்றனர். அப்படிக் கூறியபோது தலைவி புரிந்து கொள்ளாமல் 'அப் பெயர் யாது?' என்றனர். சுவாமி, 'நீ இட்டது எதுவோ அது காண்' என்றார். அதாவது தருமதுரையே என்பதில் நடு என்னும் இரண்டு எழுத்துக்களை நீக்கினால் வரும் பெயர் மதுரையே என்பது. ஆகவே நாம் அறுபத்துநான்கு திருவிளையாடல் புரிந்த நாடு மதுரையே என்று விடை கூறினார்.

ஒரு காலத்தில் கடம்பக் காடாய் இருந்து குலசேகர பாண்டியனால் நகரமாகச் செய்யப்பட்ட பதியே மதுரை. என்பது. சொக்கலிங்கப் பெருமான் தம் தலையில் உள்ள சந்திரனது மதுவைத் தெளித்து அப்பதியை இனிமையுறச் செய்தமையின் மதுரை எனப்பட்டது. வருணன் ஏவிய மேகங்கள் மதுரையை அழிக்க மறை பொழிந்தபோது சோம சுந்தரர் நான்கு மேகங்களைக் கூடமாகச் செல்லுமாறு ஏவி மதுரையை அழியாதபடி காத்தமையின் நான் மாடக் கூடல் என்னும் பெயரையும் பெற்றது. பாண்டியனுக்கு மதுரையின்

எல்லை இன்னது என்று அறிய இயலாதபோது, சோமசுந்தரர் தம் ஆலவாயை (பாம்பை) எல்லை காட்டச் செய்தமையின் திருவாலாய் எனப்பட்டது. கடம்பக்காடாய் இருந்தபையில் கடம்பவனம் என்றும் கூறப்படுவது. உமாதேவி தடாதகைப் பிராட்டியாராக இருந்து அரசுபுரிந்த பதி. ஆகவே, இது சிவராஜதானி எனவும் படும். கைலைப்பதி செளந்தர பாண்டியனாக வந்து மீனாட்சி அம்மையாரை மணந்து அரசாண்டமையினாலும் முருகன் பதியாம் திருப்பரங்குன்றம் இருப்பதனாலும் சுந்தரேச பெருமான் அறுபத்துநான்கு திருவிளையாடல்களைப் புரிந்ததனாலும் பூலோக கயிலாயம் எனப்படும். நடராசப் பெருமானுக்குரிய பொற்சபை, இரத்தின சபை, இரசத (வெள்ளி) சபை, தாம்பர (செம்பு) சபை, சித்திர சபை ஆகிய ஐந்தனுள் வெள்ளிச் சபையில் நடராசர், நடனம் புரியும் தலமும் இதுவே. தமிழ்ச் சங்கம் இருந்த தலம். சங்கப் பலகை, மீதந்த பொற்றாமரைக் குளம் உள்ள தலம். இங்குள்ள கோவில் மிகப் பெரியது. மதுரை வீரன் கோவில் மீனாட்சி அம்மன் கோவிலுக்குப் பக்கத்தில் உள்ளது.

இத் தலம் மதுரை இரயில் நிலையத்துக்குக் கிழக்கே முக்கால் கல் தொலைவில் உள்ளது. இங்குள்ள ஸ்ரீநாயகர் சித்தி விநாயகர். (21)

உடற்கச் சுயிர் ஆம் ஒற்றிஉளீர் உமது திருப்பேர் யாதென்றேன்
குடக்குச் சிவந்த பொழுதினைமுன் கொண்ட வண்ண ராரன்றார்
விடைக்குக் கருந்தா வாநீர்தாம் விளம்பல் மிகக்கற் றவரன்றேன்
இடக்குப் புகன்றாய் என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னே.

(இ - பொ.) "தோழி! 'உடம்புக்கு உயிர்க்குயிராகிய திருவொற்றியூரில் எழுந்தருளி இருப்பவரே! உமது திருப் பெயர் யாது?' என்று வினவினேன். அதற்கு இவள், 'மேற்குச் சிவந்த பொழுதின் பெயர் முன் கொண்டவண்ணம்'

என்றார். அதற்கு நான், 'விடை சொல்லுதற்குக் கர்த்தா வாகிய நீர், பேச்சு மிகவும் கற்றவர்' என்றேன். அதற்கு இவர், 'ஏறு மாறாகப் பேசினாய்' என்கிறார். இதற்குப் பொருள் என்னடி?" (எ - து)

(அ - சொ.) அச்சு - உயிர். குடக்கு - மேற்கு. வண்ணர் - நிறத்தர். விடை - பதில். விளம்பல் - கூறுதல். இடுக்கு - ஏறுமாறாகப் பேசுவது.

(இ - கு.) உடற்கு + அச்சு + உயிர், யாது + என்றேன் எனப் பிரிக்க.

(வி - ரை.) இறைவர் உயிர்க்கு உயிராய் இருப்பவர் என்பதை "அச்சு உயிராய் ஒற்றி உளீர்" என்னும் தொடரில் அமைத்தனர். குடக்குச் சிவந்த பொழுது அந்தி என்பது. அதனை முன் கொண்ட பெயர் வண்ணர் என்பது. ஆகவே, உமது திருப்பெயர் யாது என்று கேட்ட வினாவிற்குத் தம் பெயர் அந்தி வண்ணர் என விடை கூறினார். அதாவது தாம் செந்திறமானவர் என்பதையும் கூறினார். விடைக்குக் கருத்தா என்பதற்குப் பதில் கூறுவதில் தலைவர் என்னும் பொருளுடன் தரும் விடைக்கு (இரடபத்துக்கு) தலைவர் என்னும் பொருளும் பொருந்தி இருப்பதைக் காண்க. சுவாமி திருப்பெயர் யாது? என்று கேட்டதற்கு அந்தி வண்ணர் என்பதை அழகாகக் கூறினார். கூறியும். 'நீர் விளம்பல் மிகக் கற்றீர் (அதாவது) பேசு மிகவும் கற்றிருக்கின்றீர்) என்று கூறிய தனால் சுவாமி, 'நீ இடக்குப் புகன்றாய்' என்றனர். (22)

மணங்கே தகைவான் செயும்ஒற்றி வள்ளல் இவரை வலிவிரைவேன் பிணங்கேர் சிறிதும் நில்லும் என்றேன் பிணங்காவிடிலும் நென்னல்என அணங்கே நீனக்கொன் றினில்பாதி அதில்ஓர் பாதி ஆகும்இதற் கிணங்கேம் சிறிதும் என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னே.

(இ - பொ.) "தோழி! தாழைமலர் வாசனையைச் சுவர்க்கலோகத்தளவும் வீசுகின்ற திருவொற்றியூரி வெழுந்

தருளிய வள்ளலாகிய இவரை, 'மிகு விரைவோடு செல்வது ஏன் சிறிதும் மாறுபட மாட்டோம், தில்லும்' என்று சொன்னேன். அதற்கு இவர், 'நேற்றப்போல மிகுதியாகப் பிணங்கா விடினும், 'பெண்ணே, உனக்குள்ள ஒன்றிப்பாதி அதிலொரு பாதியாகிய இச்சிறு பிணக்கத்துக்கும் நாம் சிறிதும் இணங்க மாட்டோம்' என்கிறார். இதற்குக் காரணம் என்னடி?" (எ-து.)

(அ - சொ.) கேதகை - தாமழம்பு. வல்விரைவு - மிக விரைவ. பிணங்கேம் - மாறுபட மாட்டோம். நென்னல் - நேற்று. என - போல. அணங்கு - பெண். வான் - தேவலோகம்.

(இ - கு) விரைவு + ஏன், நினக்கு + ஒன்றினில் + இதற்கு + இணங்கேம். எனப் பிரிக்க.

(வி - ரா) திருஒற்றிநீர் நெய்தல் நிலம். அதாவது கடற்கரை ஊர். கடற்கரையில் வளர்வது கேதகை. அது மிகுதியாக வளர்ந்திருந்தமையின் அதன் மணம் வான் அளவு சென்றது. பிணங்கேம் (மாறுபட மாட்டோம்) என்று தலைவி கூறினாள். அதனைக் கேட்ட இறைவர் 'நீ பிணங்கா விட்டாலும் ஒன்றினில் பாதி பிணங்கும்' என்றனர்: அதாவது ஒன்றினில் பாதி அரை. ஈண்டு இடுப்பு. காதலால் உடல் மெலித்து இடுப்பும் பிணங்கும் என்பது உன் ஆடை பிணங்கி உன்னை நீர்வாணம் ஆக்கும் என்பதாம். ஆனால் நாம் அதற்குக் கால் பங்கேனும் இணங்கமாட்டோம்' என்றனர். ஒரு கால் என்பதற்கு ஒரு சமயம் என்று பொருள் கொள்ளினும் கொள்ளலாம். (23)

ஒற்றி நகரார் இவர்தமைநீர் உவந்தே றுவதிங் கியாதென்றேன்
மற்றன் பருவத் தொருபங்கே மடவாய் என்று மறைவிடைசு
நிற்பென் றறிதற் கரிதென்றேன் எம்மை அறிவார் அன்றி அஃ
தெற்றென் றறிவார் என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னே.

(இ - பொ.) “தோழி! திருஒற்றி நகரையுடையவராகிய இவரை, நான் ‘நீர் இவ்விடத்தில் மகிழ்ந்தேறுவது எது?’ என்று கேட்டேன். அதற்கு இவர், ‘இளம் பருவப் பெண்ணே! உன் பருவத்தில் ஒரு பங்கே ஆகும்’ என்றார். அதற்கு நான், ‘நீங்கள் கூறுவது மறைமுகமான பதில் ஆதலால், இத்தன்மைத் தென்றுணர்தற்குக் கடினமா யிருக்கிறது’ என்றேன். அதற்கு இவர், ‘எம்மை யறிபவராகிய ஞானிகளே அல்லாமல் அதனை, மற்றையார் எத்தன்மைத்து என்று அறிவார்?’ என்று சொல்லுகிறார். இதன் கருத்துதான் என்னடி?” (எ-து.)

(அ - சொ.) உவந்து - மகிழ்ந்து. மடவாய் - இளம் பெண்ணே. மறை - மறைமுகமான. விடை - பதில். இற்று - இத்தன்மையது. அரிது - கடினம். எற்று - எத்தன்மைத்து.

(இ - கு.) உவந்து + ஏறுவது + இங்கு + யாது + என்றேன், மற்று + உன், பருவத்து + ஒருபங்கு, ஈது + இற்று + என்று + அறிதற்கு + அரிது + என்றேன். அஃது + எற்று + என்று + அறிவார், எனப் பிரிக்க. இங்கியாதென்றார் என்பதில் உள்ள இகரம் குற்றியலிகரம். மற்று, அசைச் சொல். இற்று, எற்று இரண்டும் குறிப்பு வினைமுற்றுகள்.

(வி - ரை.) பெண்களுக்குரிய பருவங்களை வரலை. தருணை, பிரவிடை, விருத்தை எனப் பிரிப்பர். இவற்றுள் பிரவிடை என்னும் சொல்லின் ஒரு பங்கு விடை என்பது. விடை என்பதன் பொருள் இரடபம். ஆகவே சுவாமி, ‘தலைவி தம்மை நீர் உவந்து ஏறுவது இங்கு யாது?’ என்ற வினாவிற்கு விடையாக ‘நாம் ஏறுவது விடை’ (இரடபம்) என்று கூறினார். இதனை நேர்முகமாகக் கூறாமல் மறைவிடையாக உன் பருவத்து (பிரவிடை) ஒரு பங்கே என்று அறிவித்தனர். மேலும் அவர் தாம் ஏறுவது பிரவிடைப் பருவம் வாய்ந்த பெண்ணின்மீது என்றும் கூறினார் என்க. இதனைத் தலைவி

புரிந்து கொள்ள இயலாதவளாய் ஈது மறைவிடை
என்றாள். பிரவிடையாகிய பருவத்துக்கு உரிய வயது,
முப்பதுக்குமேல் ஐம்பதுக்குள்ள வயதாகும். மறைவிடை
என்பதற்கு வேதமாகிய இரடபம் என்பது ஆதலின், அதனை
ஞானிகள்தாம் அறிவார்; உன்னால் அறியமுடியாது என்பதை
“எம்மை அறிவார் அன்றி அஃது எற்றென்று அறிவார்?”
என்று கூறினார். மறைவான பதிலை (மறைவிடையை)
ஞானிகள்தாம் அறிய முடியும் என்று அறிவித்தனர். எம்மை
என்பதை எம் + ஐ எனப் பிரித்து எம் தலைமையை அறிவாய்
எனவும் பொருள் கொள்க (24)

கண்ணின் மணிபோல் இங்குநிற்கும் கள்வர் இவர்க்கு ஒற்றியதாம்
பண்ணின் மொழியாய் நின்பால் ஓர் பறவைப் பெயர்வேன்
[புனம்படைத்தால்
மண்ணின் மிசை ஓர் பறவையதா வாழ்வாய் என்றாள் என்றேன்
எண்ணி அறிநீ என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னே.]

(இ - பொ.) “தோழி! கண்மணியைப் போல இங்கே
நிற்கின்ற கள்வராகிய இவரது ஊரானது திருஒற்றியூராம்.
இவர், ‘இசை போலும் இனிய சொல்லையுடையாய்! உன்னை
டத்து ஓர் பறவையின் பெயரை விரும்பி வந்தோம். அதைத்
தருவை ஆயின், இந்த நிலவுலகத்தின்மீது ஒரு பறவையாய்
வாழக் கடவாய்’ என்றார். நான், ‘இஃது என்?’ என்று
கேட்டேன். அதற்கு அவர், ‘நீ ஆலோசித்தறியக் கடவாய்’
என்கின்றார். இதன் பொருள் யென்னடி?” (எ - து.)

(அ - சொ.) பண் - இசை. இன் - இனிய. நின்பால் -
உன்னிடம். மண்ணின்மிசை - இந்த நில உலகில்.

(இ - கு.) நின்பால், பால் ஏழன் உருபு மிசை, என்
பதும் ஏழாம் வேற்றுமை உருபு.

(வி - ரை.) ஓர் பறவைப் பெயர் என்பது அன்னப் பறவை. ஆகவே ஒரு பறவை வேண்டினம் என்பதன் கருத்து, அன்னத்தை (சோற்றை) விரும்பினோம் என்பது. ஓர் பறவையாய் என்பதில் குறிக்கப்பட்ட பறவை கிளி. கிளியைக் குறிக்கும் மற்றொரு சொல் சுகம் என்பது. ஆகவே, பறவையதாய் வாழ்வாய் என்பதன் பொருள், சுகமாய் வாழ்வாய் என்பதாம். எனவே, எனக்கு ஒரு பறவை தந்தால் நீ ஒரு பறவையாய் வாழ்வாய் என்று சமத்காரமாகப் பேசினும், பிறருக்கு அன்னம் இட்டால் சுகமாய் வாழலாம் என்னும் அழகிய அறவுரையும் இதில் அடங்கி இருப்பதைக் காண்க.

(25)

சேடர் வளஞ்சூர் ஒற்றிநகர் செல்வப் பெருமான் இவர்தமைநான் ஓடார் கரத்தீர் எண்தோள்கள் உடையீர் என்ன றுரைத்தேன் நீ கோடா கோடி முகம்நூறு கோடா கோடிக் களம்என்னே ஈடாய் உடையாய் என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னே.

(இ - பொ.) “தோழி! பெருமை பொருந்திய வளங்க ளெல்லாம் நிறைந்த திருவொற்றியூர் எனும் நகரத்தில் வாழ் கின்ற செல்வப் பெருக்கமுள்ள பெருமானாகிய இவரை யான், ‘ஓட்டை ஏந்தின கையையுடையீர்! எட்டுத் தோள்களை யுடையீர்! இதற்கு என்ன காரணம்?’ என்று கேட்டேன். அதற்கு இவர், ‘கோடா கோடி முகங்களையும், நூறு கோடா கோடி கழுத்துகளையும் ஒப்பாக உடையாய்! இஃது என்ன?’ என்று என்னைக் கேட்கிறார். இவர் பேசும் பேச்சின் கருத் தென்னடி?” (எ - து.)

(அ - சொ) சேடு - பெருமை. ஆர் - நிறைந்த. எண் - எட்டு. களம் - கழுத்து. ஈடாய் - ஒப்பாக

(இ - கு.) சேடு + ஆர், ஓடு + ஆர், எட்டு + தோள், ஈடு + ஆய் எனப் பிரிக்க.

(வி - ரை.) தலைவி ஒரு கையில் ஒடு ஏந்தி இருக்கின்றீரே! எட்டுத் தோள்களை உடையீரே! ஏன் இப்படி உள்ளீர்? என்று வினாவினாள். அதற்கு விடையாகச் சுவாமி, 'நாம் ஒரு கரமும் எட்டுக் கரங்களும் உடையராய் இருப்பது உடைக்குப் பொறுக்க முடியவில்லையோ? நீ கோடி கோடி முகத்தைப் பெற்றிருக்கிறாயே, நூறு கோடி கோடி கழுத்தைப் பெற்றிருக்கின்றாயே' என்று கூறினாள். அதாவது, கோடி, கோடி சேர்ந்தால் ஒரு பதுமம் என்னும் பேசு எண்ணாகும். பதுமம் என்பதற்கு மற்றொரு பொருள் தாமரை மலர் என்பது. ஆகவே, கோடி கோடி முகம் உடையாய் என்பதன் பொருள் பதுமம் (தாமரை, போன்ற முகமுடையை என்பது.

இவ்வாறே நூறு கோடி கோடி சேர்ந்தால் சங்கம் என்னும் ஒருபேசு எண் ஆகும். சங்கம் என்பதற்கு மற்றொரு பொருள் சங்கு. சங்கு பெண்களின் கழுத்துக்கு உலுமை கூறப்படும் பொருள். ஆகவே, சுவாமி, சங்கைப்போன்ற கழுத்தை யுடையவள் என்னும் பொருளுடன் நீ நூறு கோடி கோடி கழுத்தை யுடையவள் என்னும் பொருளும் தொனிக்க இவ்வாறு கூறினாள் என்க. (26)

தருமம் செழிக்கும் பொழில்ஒற்றித் தோன்றல் இங்கு நிர்வந்த
கருமம்சொல்லிஎன் றேன்இவன்யாம் கடாதற் குன்பால் எழுமடைமைத்
தருமம் பெறக்கண் டாள்என்றுத் தருவல் திருந்தால் என்றேன்இல்
இருமத் தரபோ என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னோட.

(இ - பொ.) "தோழி! மரங்கள் செழிக்கின்ற சோலை ஆழ்ந்த திருஒற்றியூரில் எழுந்தருளிய பெரியீர்! இவ் விடத்திற்கு நீங்கள் வந்த காரியத்தைச் சொல்லுவீராக என்று கேட்டேன். அதற்கு இவர், 'இவ்விடத்தில் யாம் கேட்ட தற்கு உக்விடத்தில் எமது உடைமையாகிய தருமம் இங்கு

வாய்க்கக் கண்டே யாம் வந்தது' என்றார். அதற்கு நான், 'இருந்தால் கொடுப்பேன்' என்றேன். அதற்கு இவர், 'இருந்தால் தருவேன்' என்றாயே, உன்வீடு பெரிய தேவலோகமோ? மந்தரமலையோ?' என்று சொல்லுகின்றார். இவ்வாறு இவர் கேட்டதற்கு என்னடி காரணம்?" (எ - து.)

(அ - சொ.) துருமம் - மரங்கள். பொழில் - சோலை. தேன்றால் - பெரியீர்! கருமம் - காரியம். இவண் - இங்கு. கடாதற்கு - கேட்பதற்கு. உன்பால் - உன் இடம். இல் - வீடு. இரும் - பெரிய. அந்தரமோ - தேவலோகமோ. மந்தரமோ - மந்தர மலையோ.

(இ - கு.) தேன்றால், விசுதி பெருத ஆண்பால் சிறப்புப் பெயர். உன்பால், பால் ஏழாம் வேற்றுமை உருபு. தருவல், தன்மை ஒருமை வினைமுற்று. கடாதற்கு + உன்பால், இரும் + அந்தரமோ, இரும் + மந்தரமோ எனப் பிரிக்க.

(வி - ரை.) சுவாமி அமுதை (தேவாமுத்தத்தை) விரும்பி வந்தார். அதனைத் தலைவி இருந்தால் தருவதாகக் கூற்றான். தேவாமுதம் கொடுக்கக் கூடிய இடம் தேவலோகமும், மந்தரமலையும் ஆகும். ஆகவே, தலைவி தருவேன் என்று கூறியதால் உன் வீடு அந்தரமோ (தேவலோகமோ) மந்தரமோ (மந்தரமலையோ) என்று வினாவினார். இறைவன் தருமவடிவின் ஆதலின், எம் உடைமைத் தருமம் என்றார். அவனே அனைத்தும் தந்து, அவனே அனைத்தும் வாங்க வல்லவன். இதனை மணிமொழியார், "விண்ணும் மண்ணகம் முழுதும் வைச்ச வாங்குவாய்" என்று கூறி இருப்பது காண்க. சேக்கிழார் பெருமானாரும், "யாவையும் வைத்து வாங்க வல்லான்" என்று கூறியிருப்பதையும் உணர்க. ஆகவே, "எம்முடைமைத் தருமம் பெறக் கண்டாம்" என்றனர்.

ஒருகை முகத்தோர்க் கையர்எனும் ஒற்றித் தேவர் இவர்தமைநான்
வருகை உவந்தீர் என்நனைநீர் மருவி அணைநல் வேண்டுள்என்றேன்
தருகையுடனே அகங்காரம் தனைஎம் அடியார் தமைமயக்கை
இருகை வளைகிற் தென்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னேஉ.

(இ - பொ.) “தோழி! ஒரு துதிக்கையோடு கூடின
முகத்தை யுடையவராகிய விநாயகருக்குத் தந்தையார்
என்று சொல்லப்படுகிற திருஒற்றியூர் தேவராகிய இவரை
யான், ‘ஐயம்மீர்! இவ்விடத்திற்கு வருதலை விருப்பினீர்,
ஆகவே, ‘என்னை நீர் கூடித் தழுவ வேண்டும்’ என்றேன்.
அதற்கு இவர், ‘தருதலோடு அகங்காரத்தையும் எம் அடி
யாரையும் மயக்கத்தையும் இருகைவளை சிந்து’ என்கிறார்.
இதன் பொருள் என்னடி?” (எ - து.)

(அ - சொ.) ஒருகை - ஒப்பற்ற துதிக்கை. ஒருகை
முகத்தோர் - விநாயகர். ஐயம் - தந்தையார். உவந்தீர் -
விருப்பினீர். வருகை - வருதல். மருவி - சேர்த்து-
தருகை - கொடுத்தல். வளை - வளையல்.

(இ - கு.) முகத்தோர்க்கு + ஐயம், சிந்து + என்கின்றார்,
எனப் பிரிக்க. வருகை, தருகை தொழிற் பெயர்கள்.

(வி - ரை.) இப் பாடலில் சிற்றின்பம் பெறுதற்குரிய
வழிவகைகளும், பேரின்பம் பெறுதற்குரிய வழிவகைகளும்
கூறப்பட்டுள்ளன. தலைவி சுவாமியை நோக்கித் தன்னைக்
கூடி அணைத்துச் சுகிக்குப்படி வேண்டினாள். அந்த
நிலையில் சிவபெருமான் அவளை நோக்கி, ‘நீ என்மை
அணைத்து சிற்றின்பம் நுகர விருப்புவையானால் தருகையினை
(சிறுமையினை) சிந்து (ஒழி) அகங்காரத்தை அடியார்களை
மயக்குகின்ற மயக்கைச் சிந்து, உன் இரு கைகளிலும் உள்ள
வளையல்களையும் சிந்து என்றனர். தரு என்பதற்குரிய
மற்றொரு சொல் ஈ என்பது. அதனுடன் கை என்பதைக்

சேர்த்தால் ஈகை, ஆகும். வக என்பதன் பொருள் சிறுமை. ஆகவே, ஈகை என்பது தருகை என்றாகி, அதுதான் சிறுமை என்று பொருள் பயப்பதாயிற்று. ஆகவே, இறைவனை அணைந்து இன்புற வேண்டுமானால் சிறுமையினை நீக்க வேண்டுவது இன்றியமையாததாயிற்று. பேலும் “அகங்காரத் தையும் ஒழிக்கவேண்டும். அடியார்களை மயக்குகின்ற மயக் கத்தையும் நீக்கவேண்டும்” என்றனர். இவற்றுடன் இன்றிப் “பெண்ணே! நீ உண்மையில் காம இச்சையில் விருப்ப முடையவளாய் இருந்தால், உன் உடல் மெலிய வளையல்கள் உன் கைகளை விட்டுக் கழலவேண்டும். அப்போதுதான் நீ உண்மையில் காம இச்சையுடையவளாய் இருக்கின்றாய் என்று உணர்ந்து உன்னை அணைவேன்” என்னும் குறிப்பையும் அறிவித்தார்.

பேரின்பம் அடைய விருப்பினால், அச் சிற்றன்பத்திற் குரிய சொற்களையே பேரின்பத்திற்குரிய சொற்களாகக் காட்டி அதற்கேற்பச் சொற்களைச் சேர்த்துப் பேரின்பம் அடையுமாறு கூறினார். அதாவது “இரு கைகளை சிந்து” என்னும் தொடரை இரு, கை, வளை, சிந்து என்று பிரித்துக் கொண்டு “பெண்ணே! தருகையோடு (ஈகையோடு) இரு; அகங்காரத்தைக் (உள்ளத்தில் எழும் செருக்கு) கை; (கசந்து தள்ளு) அடியாரை வளை; (அவர்களைச் சுற்றிவந்து வழிபடு) மயக்கைச் சிந்து” என்று கூறி, அறிவுறுத்தினார். (28)

திருத்தம் மிகும்சீர் ஒற்றியில்வாழ் தேவரேஇங் கெதுவேண்டி வருத்த மலர்க்கால் உறநடத்து வந்தீர் என்றேன் யாதேநீ அருத்தம் தெளிந்தே நீருவாணம் ஆக உந்தன் அகந்தருங்கண் இருத்த அடைந்தேம் என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னோட.

(இ - பொ.) “தோழி! ‘திருத்தம் மிகுந்த சிறப்பினை யுடைய திருஒற்றியூரில் வாழ்கின்ற கடவுளே! இவ்விடத் திற்கு எதனை விருப்பித் தாமரை மலர்போன்ற உமது

திருவடிகள் வருத்தத்தை அடைய நடந்து வந்தீர்' என்று கேட்டேன். அதற்கு இவர், 'பெண்ணே! நீ பொருளறிந்து திருவாணமாக, உன்மீது எம் அருட் பார்வையைப் பதிய வைக்கும் பொருட்டு வந்தோம்' என்று சொல்லுகின்றார். இதன் பொருள் என்னடி?" (எ - து.)

(அ - சொ.) அருத்தம் - பொருள். அகத்து - மனத்தில். அருங்கண் - அருட்பார்வை.

(இ - கு.) இங்கு + எது, அகத்து + அருங்கண் எனப் பிரிக்க.

(வி - ரை.) திருவாணம் என்பதற்கு ஆடை இல்லாமை என்பதும், மோட்சம் என்பதும் பொருள். ஏன் வந்தீர் என்று வினாவிய வினாவிற்குச் சுவாமி, "நீ திருவாணமாக என்னிடம் இருக்க, உனக்கு அருள் பார்வை செய்து உன்னை இன்பம் அடையச் செய்ய வந்தோம்" என்னும், சீற்றின்பப் பொருளும், "நீ திருவாணம் (மோட்ச இன்பம்) பெற, உன்மீது அருட்கண் பார்வை வைக்க வந்தோம்" என்னும் பேரின்பப் பொருளும் தோன்றக் கூறினார். பொருள் அறிந்து என்பதற்கு உண்மை தெரிந்து என்று பொருள் கொள்க. உண்மை தெரிந்தால்தான் திருவாணத்தில் இச்சை உண்டாகும். திருவாணமாக என்பதற்கு அம்மணமாக என்று கூறும் வழக்கம் உண்டு ஆதலின், அப்படிக்கூறும் சொல்லுக்கு அந்தத் திருமணம் என்று பொருள் இருத்தலின், "நீ அந்த மணக்கோலம் ஆக நாம் உன்மீது அருட்கண் வைப்போம்" என்றும் கூறினார் என்க. (29)

வளம்சேர் ஒற்றி மாணிக்க வண்ணர் ஆகும் இவர்தமைநான் குளம்சேர்ந் திருந்ந துமக்கொருகண் கோலச் சடைபீர் அழகிதென்றேன் களம்சேர் குளத்தின் எழில்முலைக்கண் காண ஓர்ஊந் துளக்கறிக் திளம்சேல் விழியாய் என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னே.

(இ - பொ.) “தோழி! எல்லா வளங்களும் சேர்ந்த திருஒற்றியூரில் எழுந்தருளிய மாணிக்க நிறத்தினராகிய இவரை யான் நோக்கி, ‘அழகாகிய சடையை யுடையவரே! தேவரீருக்கு ஒருகண் தெற்றியில் சேர்ந்திருக்கிறது. இப்படி இருப்பது அழகாக இருக்கிறது’ என்றேன். அதற்கு இவர் என்னை நோக்கி, ‘இளஞ் சேல் மீனைப் போன்ற கண்களை யுடையவளே! களத்தைச் சேர்ந்த குளத்தினும் உன் அழகிய முலைக்கண், யாவரும் காணும்படி ஓர் ஐந்தாய் இருக்கின்றன. இஃது ஓர் வியப்பு’ என்றார். இதன் கருத்து என்னடி?”
(எ - து.)

(அ - சொ.) வண்ணர் - நிறத்தர். குளம் - தெற்றி, குளம். எழில், கோலம் - அழகு. களம் - கழுத்து, வஞ்சகம், சேல் - சேல்மீன்.

(இ - கு.) சேர்ந்து + இருந்தது + உமக்கு + ஒருகண், அழகிது + என்றே, ஐந்து + உனக்கு + அழகு + ஈது + இளம் சேல் எனப் பிரிக்க.

(வி - ரை.) இறைவர் செந்நிறத்தர் ஆதலின், மாணிக்க வண்ணர் ஆயினார். சுவாமிக்கு தெற்றியில் கண் இருப்பது, அழகைத் தருவதாக உள்ளது என்றனர் தலைவி. அதற்கு நேராகச் சுவாமி, ‘உனது வஞ்சகமான குளத்தில் (தடாகத்தில்) உள்ள முலைக்கண் அஞ்சு கண்ணாக உள்ளன’ என்றனர். தடாகம், என்பது குளம் என்னும் பொருள் தருவதுடன் தடம் + அகம் எனப் பிரிக்கப்பட்டு, அகன்ற மார்பில் (குளத்தில்) உள்ள முலைக்கண் அஞ்சு (அஞ்சுகின்ற) கண் உள்ளன’ என்றனர். ஐந்து என்பது அஞ்சு என்ற எண்ணைக் குறித்து, அதுவே அஞ்சுகின்ற என்ற பொருளிலும் ஆளப்பட்டுள்ளது. என்குளத்தில் (தெற்றியில்) ஒரு கண். உன்குளத்தில் (தடாகத்தில்) அதாவது மார்பில் உள்ள முலைக்கண், அஞ்சுகண்’ என்று கூறிக் தலைவியின் ஏளனப் பேச்சைத் தலைவர்

அடக்கி இளமைக் காலத்தில் யாவரும் காண இருந்த முலைக் கண், நல்ல யௌவனப் பருவத்தில் வஞ்சகமாகி மறைக்கப் பட்டு யாவரும் அஞ்சுகின்ற முலைக்கண்ணாக இருத்தலின், “கனம் சேர் குளத்தின் எழில் முலைக்கண் காணஓர் ஐந்து உனக்கு அழகிது” என்றனர். கள்ளம் என்னும் சொல் கனம் என இடையில் ஓர் எழுத்துக் குறைந்து நிற்கிறது. (30)

பலம்சேர் ஒற்றிப் பதிஉடையீர் பதிவே றுண்டோ நாமக்கென்றேன்
உலம்சேர் வென்பொன் மலைஎன்றார் உண்டோ நீண்ட மலைஎன்றேன்
வலம்சேர் இடைத்தவ் வருவித்த மலைகான் அதனில் மம்முதல்சென்
றலம்சேர்ந் ததுவும் என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னே.

(இ - பொ.) “தோழீ! ‘பயன் சேர்ந்த திருவொற்றி யூராம் பதியை உடையீர்! உமக்கு இந்தத் திருஒற்றியூரே அன்றி, வேறு தலம் உண்டோ?’ என்று வினவினேன். அதற்கு இவர், ‘திரண்ட கற்கள் பொருந்திய வெள்ளிமலை, பொன்மலை யாகிய தலங்கள் உண்டு’ என்று சொன்னார். அதன்பின் நான், ‘நீண்ட மாலையொன்று உமக்கு உண்டோ?’ என்று கேட்டேன். அதற்கு இவர், ‘உறுதி சேர்ந்த இந்த மலை என்னும் சொல்லின் நடுவே, த என்னும் எழுத்தை வருவிக்கப்பட்ட மலை உண்டு. அத்தகைய மலையில் ம என்னும் எழுத்தாகிய முதலெழுத்துப் போய் இலம் சேர்ந்ததுவும் உண்டு’ என்று சொல்லுகின்றார். இதன் பொருள்தான் என்னடி?” (எ - து.)

(அ - சொ.) பலம் - பயன். அதாவது இம்மைப் பயனும் மறுமைப் பயனும். ஒற்றிப்பதி - திருஒற்றியூர். ஒற்றி - (அடகு) வைக்கப்பட்ட ஊர். உலம் - திரண்ட கற்கள். வெண்மலை - வெள்ளிமலை. பொன்மலை - மேருமலை. மலை - மலை. வலம் - உறுதி.

(இ - கு.) வேறு + உண்டோ, நுமக்கு + என்றே, சென்று + இலம் எனப் பிரிக்க. மாலை என்பது குறுக்கல் விகாரத்தால் மலை என்றாயது.

(வி - ரை.) தலைவி ஒற்றிப் பதியுடையீர்! என்று விளித்து உடனே “பதி வேறு உண்டோ?” என்று வினாவி யதன் உள்பொருள், “உம் ஊர்தான் ஒற்றிப்பதி (தள்ளி வைக்கப்பட்ட) ஊர் ஆயிற்றே. வேறு ஊர் உண்டோ?” என்பதாகும். ஒருமுறை அரசன், ஊரில் பஞ்சம் உண்டான போது, கோயில் நிமந்தங்களைக் (படித்தரத்தை) குறைக்கும் படி சாசனம் எழுதினான். அச்சாசனத்தில் எழுதினாராலும் அரசனாலும் அறியப்படாத முறையில், “ஆதிபுரி நீங்கலாக” என்று எழுதப்பட்டதனால் ஆதிபுரி ஒற்றியூர் எனப்பட்டது. இதனைப் புலவர்கள் ஒற்றி (தள்ளிவைக்கப்பட்ட, அடகு வைக்கப்பட்ட) ஊர் என்று கூறுவர். அந்த வரலாறே ஒற்றிப் பதியுடையீர் என்பதில் அடங்கி உளது. இப்படித் தம்மூர் ஒற்றிப்பதி ஆகிவிட்டதனால் “வேறு பதி உளதோ!” என்று கேட்டதாகக் கொண்டு, “ஒற்றிப் பதியே ஆனாலும், எமக்கு வெள்ளிமலை, பொன்மலையாகிய தலங்களும் உண்டு” என்றனர்.

பிறகு தலைவி “நீண்ட மலை (மாலை) உண்டோ?” என்று வினவியபோது, மலை என்னும் சொல்லின் நடுவில் த என்னும் எழுத்தைச் சேர்த்தால் வரும் மலை உண்டு என்றனர். அதாவது, மலை என்பதன் நடுவில் த என்னும் எழுத்தைச் சேர்த்தால் மதலை என்றாகும். மதலை என்பதற்குக் கொன்றை மாலை என்பது பொருள். ஆகவே, “இடைத்தவ் வருவித்த மலை காண்” என்றனர். அதன்பின் தமக்குத் தலைமாலையும் உண்டு என்பதை உணர்த்த மதலை என்பதில் உள்ள முதல் எழுத்தாகிய மகாரத்தை நீக்கத் தலை என்று நிற்பதைக் காட்டி நிறுவினார். இதனை “அதனின் மம் முதல் சென்று

இலம் சேர்ந்ததும்” என்னும் தொடரில் அமைத்துக் கூறினார். இலம் ஆவது வீடு. வீட்டிற்குத் தாமம் என்னும் சொல்லுமீ உண்டு. தாமம் ஆவது மாலை. ஆகவே, தாமம் உண்டு என்றனர். (31)

வயலார் ஒற்றி வாணர்இவர் வந்தார் நின்றார் வாய்திறவார்
செயலார் விரல்கள் முடக்கீஅடி சேர்த்தீர் இதழ்கள் விரிவித்தார்
மயலார் உளத்தோ டெள்ளன்றேன் ஈறித்தோர் விரலால் என்னுடைய
இயலார் வடிவில் சுட்டுகின்றார் இதுதான் சேடி என்னே.

(இ - பொ.) “தோழி! வயல்கள் நிறைந்த திருஒற்றி வாணராகிய இவர் வந்து நின்று வாய் திறவாது நிற்கின்றார். ஆயினும், செயல் நிகழ்தலையுடைய சிறு விரலையும் மோதிர விரல்களையும் மடக்கிக் கை அடியில் சேர்த்து, சுட்டு விரலும், நடு விரலும் ஆகிய இரண்டு விரல்களை விரித்தார். அக்குறிப்பைக் கண்ட நான், அன்புள்ள மனத்தோடு ‘இதன் குறிப்பு என்?’ என்று கேட்டேன். மீட்டும் ஒரு விரலினால் எனது அழகு பொருந்திய அவயவத்தைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றார். இதன் பொருள்தான் என்னடி?” (எ - து.)

(அ - சொ.) ஆர் - நிறைந்த. இதழ்கள் - விரல்கள். மயல் - அன்பு. இயல் - அழகு. வந்தார் - வந்து. நின்றார் - நின்று. வாய்திறவார் - வாய் திறவாராகி.

(இ - கு.) வந்தார், நின்றார், வாய்திறவார் இவை மூன்றும் மூன்றெச்சங்கள். சேர்த்து. + ஈர், உளத்தோடு. + என், எனப்பிரிக்க.

(வி - ரை.) தாமரை மலர், கைக்கு உவமை ஆதலின், இதழ்கள் விரலுக்கு உவமை ஆயின. சுவாமி சுண்டு விரலையும் மோதிர விரலையும் மடக்கி, மூன்று விரல்களால் தம் மனக்குறிப்பைக் காட்டினார். அப்படி இருந்தும் ஈர் இதழ்கள் விரிவித்தார் என்பதன் கருத்து, கட்டை விரல்

தனித்து விரிந்தே இருக்கும் ஆதலினால் என்க. இயல் ஆர் வடிவில் சுட்டுகின்றார் என்னும் தொடரில் உள்ள வடிவ அமைப்பு முலையைக் குறிப்பதாதும். சுட்டிக் காட்டக்கூடியது அதுவே அன்றோ? மேலும், இயல் ஆர் என்று பிரிக்காமல், வியல் ஆர் என்று பிரித்தால், வியல் என்பது அகலம் என்று பொருள் தரும். அகலம் என்பதற்கு மார்பு என்பது பொருள். மார்பைச் சுட்டினார் என்பதும் ஆயிற்று. ஓர் விரலால் சுட்டு கின்றார் என்றது, சுட்டு விரலால் சுட்டிக் காட்டினார் என்பது. மூன்று விரலால் காட்டிய குறிப்பு, முலையின் வடிவத்தைக் காட்டுதற்காகும். (32)

பேர்வாழ் ஒற்றி வாணர்இவர் பேசா மெளன யோகியராய்ச் சீர்வாழ் நமது மனைவிவிடைச் சேர்ந்தார் விரைவென் செப்பும்என்றேன்
 ஓர்வாழ் அடியும் குழல்அணியும் ஒருநல் விரலால் சுட்டியும்நம்
 ஏர்வாய் ஒருகை பார்க்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னேஉ.

(இ - பொ.) “தோழீ! கீர்த்தி நிறைந்த திருஒற்றி வாணராகிய இவர், பேசாத மெளனயோகியராகி மேன்மை தங்கிய நமது வீட்டை வந்தடைந்தார். ஆகவே நான், ‘உமக்கு விருப்பம் யாது? சொல்லுங்கள்’ என்றேன். அதற்கு இவர், ‘ஒப்பற்ற வாழ்க்கைக்குரிய தமது பாதத்தையும், என் கூந்தல் அணியையும் தமது ஒப்பற்ற நல்ல விரலால் சுட்டித் தம்முடைய அழகு தங்கிய திருக்கையையும் நோக்குகின்றார். இதன் குறிப்பு என்னடி?’ (எ - து.)

(அ - சொ.) பேர் - புகழ் மனை - வீடு. விழைவு - விருப்பம். செப்பும் - சொல்லும். ஓர் - ஒப்பற்ற. குழல் - கூந்தல். அணி - நகை. ஏர் - அழகு.

(இ - கு.) செப்பு, திசைச்சொல். விழைவு + என் எனப் பிரிக்க. சுட்டியும் + தம், என்றும், சுட்டி + உம்தம் எனவும் பிரிக்க.

(னி - ரை.) சுவாமி பேசாத மௌனியாகி வந்து, தலைவியின் வீட்டின் முன் நின்றார். தலைவி மௌனயோகியாரைப் பார்த்து, 'உமக்கு விருப்பம் யாது' என்று கேட்டாள். இவர் பேசா மௌனி ஆதலின், தம் விருப்பத்தைக் குறிப்பால் உணர்த்தத் தம் அடி (பாதத்தை) யையும் தலைவியின் நகைகளின் ஒன்றாகிய சில் என்பதையும் சுட்டிக் காட்டினார். இப்போது அடி என்பதனுடன் சில் என்பதைச் சேர்க்க அடிசில் என்றாகும். அடிசில் என்பதற்குச் சோறு என்பது பொருள். ஆகவே அவர் தம் விழைவு அடிசில் என்பதைத் தம் அடியையும் தலைவியின் நகையையும் சுட்டிக்காட்டி உணர்த்தினார். "தம் ஏர்வாய் ஒரு கை பார்க்கின்றார்" என்பதன் குறிப்பு, தம் கையில் உள்ள கபாலத்தில் உணவு இருமாறு அறிவிப்பதற்கு ஆகும். சில் என்பது சடைபில்லை.

பெருஞ்சீர் ஒற்றி வாணிஇவர் பேசா மௌனம் பிடித்திங்கே
விரிஞ்சீர் தரின் றுடன்கீழும் மேலும் நோக்கி விரைந்தார்யான்
வருஞ்சீர் உடையீர் மணிவார்த்தை வகுக்க என்றேன் மார்பிடைக்காழ்
இருஞ்சீர் மணியைக் காட்டுகின்றார் இதுதான் சேடி என்னோட

(இ - பொ.) "தோழி! பெருஞ் சிறப்பமைந்த திருஒற்றி வாணராகிய இவர், பேசாத மௌன நிலையைப்பற்றி இவ் விடத்தே பரந்து அன்புநிலைபெற நின்று, உடனே கீழும் மேலுமாகப் பார்த்து விரைந்து சென்றார். நான், 'வளர்கின்ற மேன்மை யுடையவரே! மணிவார்த்தையால் நீங்கள் எதை விரும்பி வந்தீர்களோ, அதை வகுக்கக் கடவீர்' என்றேன். அதற்கு இவர், என் மார்பிலுள்ள மாலை வடிவாய்க் கோக்கப் பட்டிருக்கிற பெருஞ் சிறப்புடைய முத்தத்தைச் சுட்டிக் காட்டுகிறார். இதன் குறிப்பு என்னடி?" (எ - து.)

(அ - சொ.) விரிஞ்சு - பரந்து. சீர் - அன்பு. வகுக்க- விளக்கிப் பேசு. மணி - முத்துப்போன்ற. காழ் - மாலை.

இருஞ்சீர் - பெருஞ் சிறப்பு. மணி - முத்து. தர - தங்குதல்.

(இ - கு) விரிஞ்சு என்பது விரிந்து என்பதன் இடைப் போலி. பிடித்து + இங்கே, விரிஞ்சு + ஈர், நின்று + உடன், இருமை + சீர், எனப் பிரிக்க. ஈரம் என்பது, ஈர் எனக் கடை குறைந்து நின்றது.

(வி - ரை.) மணிவார்த்தை வகுக்க என்றது, வாய் திறந்து முத்துகளைப் போன்ற பேச்சுகளைப் பேசுக என்று வேண்டியவாரும். பயனுடைய வார்த்தையை மணி போன்ற வார்த்தை என்று கூறுவர். பயன் அற்ற வார்த்தையைப் பதர் போன்ற வார்த்தை என்பர். ஆகவே “மணிபோன்ற வார்த்தை வகுக்க” என்றாள். இருஞ்சீர் மணியைக் காட்டுகின்றது, முத்து மாலையைக் காட்டுவதாகும். இதனால் முத்தத்தை (வாய் முத்தம்) விரும்பினோம் என்பதைக் குறித்தனர். இது மேல் நோக்கி விரைந்ததன் கருத்து. கீழ்நோக்கி விரைந்ததன் கருத்து, பெண் குறியைக் காட்டி அதனைப் புணரவேண்டும் என்னும் குறிப்பை அறிவித்ததாகும். இந்த இரண்டும் கை கூடாமையால் வேகமாகச் சென்றார் ஆதலின், விரைந்தார் என்றனர். [34]

வலந்தங் கியசீர் ஒற்றிநகர் வள்ளல் இவர்தாம் மெளனமொடு கலந்திங் கிருந்த அண்டசத்தைக் காட்டி முன்று விரல்நீட்டி நலந்தங் குறிப்பின் நடுமுடக்கி நன்னும் இந்த நகத்தொடுவாய் இலந்தங் கரத்தால் குறிக்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னே.

(இ - பொ.) “தோழி! வெற்றி தங்கிய சிறப்புடைய திருஒற்றி நகரிலுள்ள வள்ளலாகிய இவர், மெளன நிலையொடு கூடி, இவ்விடத்தில் தம் முன் இருந்த பறவையைக் காட்டிச் சுட்டு விரலுடன் முன்று விரல்களை நீட்டி நன்மை யுண்டாக,

பின்னே நடுவிரலை முடக்கிப் பொருந்திய இந்த நகங்களோடு வாயிலையுடைய வீட்டை தமது கரத்தால் சுட்டுகின்றார். இதன் குறிப்பு என்னேடி?" (எ - து.)

அ - சொ.) வலம் - வெற்றி. அண்டசம் - பறவை. உறுப்பு - விரலாகிய உறுப்பு. நடு - நடுவிரல். நண்ணும் - பொருந்தும். இலம் - வீடு.

(இ - கு.) வலம் + தங்கிய, கலந்து + இங்கு, நலம் + தங்கு + உறுப்பின், இலம் + தம், எனப் பிரிக்க.

(வி. ரை.) திருஒற்றியூருக்குப் பலமாவது, பிரளய காலத்திலும் அழியாதிருத்தல். அண்டம் என்பது முட்டை. சம் என்பது பிறத்தல். ஆகவே அண்டசம் என்பது முட்டையில் பிறக்கும் பறவையைக் குறித்துப்பின் சிறப்பாக மயில் என்னும் பறவையைக் குறித்து நிற்கிறது. முலையின் அடியில் பெருவிரல் பொருந்த, மேலே மற்றை நான்கு விரல்களையும் நீட்டி நடு முடக்கி அவற்றின் நகங்களால் இரேசை படப் பதிப்பதைக் காம சாத்திரம், மயூர (மயில்) பதம் என்னும் நகக் குறி என்று கூறும். இவ்வாறு கொங்கையில் நகக் குறியினைப் புரிதல். காம உணர்ச்சியை மிகுதிப் படுத்தற்காகும். "கலந்து இங்கிருந்த அண்டசத்தைக் காட்டி" என்பது, ஆண் மயில், பெண் மயில் ஆகிய இரண்டும் புணர்ந்திருந்த கோலத்தைக் காட்டி என்பதாம். அப்படி அவற்றைக் காட்டியதன் கருத்து, அவற்றைப்போல இருவரும் கூடி இன்புற வேண்டும் என்பதற்காகும். "நகத் தொடுவாய் இலம் தம் கரத்தால் குறிக்கின்றார்" என்பது நகிலத்தை (முலை)க் குறிக்கின்றார்" என்பதாம். அதாவது நகு வாய்ந்த இலம், நகிலம் என்றாகும். அண்டசத்தைக் காட்டி இலம்தம் கரத்தால் குறிக்கின்றார் என்பது, மயில்கள் புணர்ந்து இன்புறுவதுபோல நாமும் இலம் (வீடு) சேர்த்து புணர்வோம் என்பதைக் குறிப்பதாகும்.

தேனார் பொழிலார் ஒற்றியில்வாழ் தேவர் இவர்வாய் நிறவராய்
மாறார் கரத்தோர் நகம் தெறித்து வாளா நின்றார் நீள் ஆர்வம்
தானார் உளத்தோ டியாதென்றேன் நம்கைத் தலத்தில் தலையை அடி
யேடு நிறவே காட்டுகின்றார் இதுதான் சேடி என்னே.

(இ - பொ.) “தோழீ! தேன் பொருந்திய சோலைகள் நிறைந்த திருஒற்றியூரில் வாழ்கின்ற தேவராகிய இவர், வாயைத் திறக்காதவராய் மான் பொருந்திய கையால் ஒரு நகத்தைத் தெறித்துச் சம்மா நின்றார். அது கண்ட நான், பெரிதாகிய அன்புள்ள மனத்தோடு என் என்று கேட்டேன். அதற்கு இவர், தமது கையில் உள்ள கபாலத்தை அடியேன் பார்க்கும்படி காட்டி நின்றார். இதன் குறிப்பு என்னடி?”
(எ - து.)

(அ - சொ.) ஆர் - நிறைந்த. பொழில் - சோலை. வாளா - சம்மா (பேசாமல்) ஆர்வம் - அன்பு. கைத்தலத்தில் - கையில். தெறித்து - ஓசை உண்டாகத் தட்டி. நாடுற - பார்க்க.

(இ - கு.) தேன் + ஆர், மான் + ஆர், தான் + ஆர், உளத்தோடு + யாது + என்றேன், அடியேன் + நாடுற எனப் பிரிக்க. உளத்தோடியாது என்பதன் இகரம், குற்றியலிகரம்.

(வி - ரை.) தாருகவனத்து இருடிகள் சிவபெருமானை அழிக்க ஏவிய மாணைத் தம் கையில் இறைவர் கொண்டமையின் ‘மான் ஆர் கரத்தோர்’ எனப்பட்டார். சுவாமி வாய் நிறவராய் நின்றமையின், தம் வருகையைப் பிறர்க்கு அறிவித்து அவர்களை அழைக்க நகத்தால் ஓசை உண்டாகக் கினார். அதனையே “நகம் தெறித்து” என்றனர். சுவாமி தம் கையில் உள்ள தலையைத் தலைவிக்குக் காட்டிய குறிப்பில் பல பொருள்கள் அடங்கியுள்ளன. தலையைக் காட்டியதன் குறிப்பு, இது கம் (உயிர்போன தலை) என்பதை உணர்த்தி

அதன் மூலம் போனகம் (உயிர்போன தலை) என்பதை உணர்ச்செய்து தமக்கு போனகம் (உணவு) வேண்டும் என்பதைக் குறித்தவாரும். அடுத்த குறிப்பு, “இந்தத் தலை ஓட்டில் ஒன்றும் இல்லை; இது காவியாக இருக்கிறது. இதில் உணவு இடு” என்பது. மூன்றாவது குறிப்பு, “இந்தத் தலை பிரம்ம கபாலம், அதாவது கவாளம். (அதாவது கவளம்.) ஆகவே ஒரு கவளம், சோறு போடு” என்பதாம். (36)

செச்சை அழகர் திருவொற்றித் தேவர் இவ்வாய் திறவாராய் மெச்சும் ஒருகால் கரம்தொட்டு மீண்டும் மிடற்றக் கரம்வைத்தார் பிச்சர் அடிகேள் வேண்டுவது பேசர் என்றேன் தமைக்காட்டி இச்சை என்மையும் குறிக்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னே.

(இ - பொ.) “தோழீ! திருநீறு அணிந்த அழகை யுடையவரும், திருஒற்றியூரில் எழுந்தருளிய தேவரும் ஆகிய இவர் தம் வாயைத் திறவாதவராகி, ஒரு முறை புகழப்படுகிற தமது கையைத் தொட்டு, மறுபடியும் அந்தக் கையைத் தமது கண்டத்தில் வைத்தார், அது கண்ட நான், ‘பித்தராகிய சுவாமிகளே! நீர் விரும்புவதைச் சொல்லுங்கள்’ என்றேன். அதற்கு ‘இவர், தம்மையும் காட்டி விருப்பத்தோடு என்மையும் காட்டுகின்றார். இதுதான் செய்தி. இதன் கருத்து என்னடி?’” (எ - து.)

(அ - சொ.) செச்சை - திருநீறு. மிடறு - கழுத்து. பிச்சர் - பித்தர். அடிகேள் - சுவாமிகளே. தமை - தம்மை.

(இ - கு.) மிடறு + அக்கரம் எனப் பிரிக்க. அடிகேள் விளி வேற்றுமை,

(வி - ரை.) செச்சை என்பதற்கு வெட்சி மலர் என்றும் பொருள் இருத்தலின், வெட்சிமலரை அணிந்த அழகர் என்றும் பொருள் காணலாம். கரம் தொட்டு என்பதற்கு இரு

பொருள் காணுதல் வேண்டும். ஒன்று சுவாமி தம் கரத்தைத் தொட்டு என்பது. இதன் குறிப்புத் தம் கையில் காப்புக் கட்டிக் கொண்டு தலைவியை மணக்க வேண்டும் என்பது. கரம் தொட்டு என்பதற்கு மற்றொரு பொருள், தலைவியின் கையைத் தொட்டு என்பது. இதன் பொருள் உன் கையைப் பிடித்து அதாவது பாணிக்கரணம் செய்து, (பாணி - கை கிரகணம் - பிடித்தல்) மணப்பந்தலில் வலம் வரவேண்டும் என்பது. மிடற்றில் கையை வைத்த குறிப்பு, தலைவிகழுத்தில் தாலி கட்டிக் குடும்பத்தோடு வாழவேண்டும் என்பது. தமைக்காட்டி 'இச்சை எனையும் குறிக்கின்றார்' என்பதன் பொருள், தலைவியும் தாமும் சேர்ந்து வாழவேண்டும் என்பதை அறிவித்தவாரும். (37)

மன்றூர் நிலையார் திருவொற்றி வாணர் இவர்தாம் மௌனமொடு நின்றார் இருகை ஒலிஇசைத்தார் நிமிர்ந்தார் தவிசின் நிலைகுறைத்தார் நன்றூர் அமுது சிறிதுமிழ்ந்தார் நடித்தார் யாவும் ஐயம்என்றேன் இன்றூ மரைக்கை ஏந்துகின்றார் இதுதான் சேடி என்னோட.

(இ - பொ.) "தோழி! பொற்சபையில் அமர்ந்த நிலையை யுடையவரும், திருஒற்றியூரில் வாழ்கின்றவரும் ஆகிய இவர்தாம், மௌனநிலையோடு நின்று, -இரண்டு கைகளைத் தட்டி ஒலி யுண்டாக்கினார்; நிமிர்ந்தார்; ஆசனத்திலிணையைக் குறைத்தார். நன்றூகிய அரிய உணவை சிறிது உமிழ்ந்தார்; நடித்தார். இவற்றைக்கண்ட நான், 'ஐயரே! இவை யாவும் ஐயமே' என்று சொன்னேன். அதைக் கேட்ட இவர், இனிதாகிய தாம்ரை மலர்போலுந் தமது கையை யேந்தி நின்றார். இதுதான் செய்தி. இதன் கருத்து என்னடி?" (எ - து.)

(அ - சொ.) மன்று - சிதம்பரப் பொற் சபை. தவிசு - ஆசனம். (உட்கார்ந்து கொள்ளும் புலித்தோல்) அமுது - உணவு - ஐயம் - சந்தேகம், பிச்சை.

(இ - கு.) மன்று + ஆர், நன்று + ஆர், சிந்து + உமிழ்தார், இனிமை + தாமரை எனப் பிரிக்க.

(வி - ரை.) பிச்சை கேட்கும் குறிப்பினால் இரு கைகளைத் தட்டி ஓசை உண்டாக்கினார். சுவாமி செய்த செயல்களாகிய இரு கை ஒலி இசைத்தல், நிமிர்தல், ஆசனத்தின் நிலை குறைத்தல், உமிழ்தல், தடித்தல் ஆகிய அனைத்தும் சோற்றைக் குறிப்பதாகும். அதாவது தமக்குச் சோறு வேண்டும் என்பதைக் குறிப்பதற்காகவே என்க. அந்தச் சோற்றைத் தம் கையில் இருக என்பதை உணர்த்தவே தாமரைக் கையையும் ஏந்தினார்.

சுவாமி செய்த செயல்கள் தலைவிக்கு ஐயமாகத் (சந்தேகத்திற்கு இடமாகத்) தோன்றினமையின் ஐயமே என்னுள். ஆனால் சுவாமி, ஐயம் என்பதற்குச் சந்தேகம் என்று பொருள் கொள்ளாமல், பிச்சை என்று பொருள் கொண்டு அதனை நிலைநாட்டத் தாமரைக் கையை நீட்டினார். இரு கையால் ஓசையை எழுப்பினால் உண்டாவது அமலை (ஓசை). அமலை என்பதற்குச் சோறு என்னும் பொருளும் உண்டு. நிமிர்தல் என்பது நிமிர்ந்து நிற்கலையும் சோற்றையும் உணர்த்தும். தவிசு என்பதற்குரிய மற்றொரு சொல் ஆசனம் என்பது. இந்த ஆசனம் என்னும் சொல்லில் முதல் எழுத்தாகிய ஆ என்பதைக் குறைத்தால் அ ஆகும். அதுபோது ஆசனம் என்பது அசனம் என்று நிற்கும். அசனமாவது சோறு. இதுவே தவிசின் நிலை குறைத்தல் என்பதன் பொருள். நிலை குறைத்தல், இரண்டு மாத்திரையின் அளவை ஒரு மாத்திரை ஓசை அளவில் குறைத்தல். அமுது என்பது சோறு. உமிழ்தல் என்பது துப்புதல். துப்பாவது சோறு. தடித்தல் ஆவது சகி. சதி என்பது சோறு. (38)

(இ - கு.) மன்று + ஆர், நன்று + ஆர், சிந்து + உமிழ்தார், இனிமை + தாமரை எனப் பிரிக்க.

(வி - ரை.) பிச்சை கேட்கும் குறிப்பினால் இரு கைகளைத் தட்டி ஓசை உண்டாக்கினார். சுவாமி செய்த செயல்களாகிய இரு கை ஒலி இசைத்தல், நிமிர்தல், ஆசனத்தின் நிலை குறைத்தல், உமிழ்தல், தடித்தல் ஆகிய அனைத்தும் சோற்றைக் குறிப்பதாகும். அதாவது தமக்குச் சோறு வேண்டும் என்பதைக் குறிப்பதற்காகவே என்க. அந்தச் சோற்றைத் தம் கையில் இருக என்பதை உணர்த்தவே தாமரைக் கையையும் ஏந்தினார்.

சுவாமி செய்த செயல்கள் தலைவிக்கு ஐயமாகத் (சந்தேகத்திற்கு இடமாகத்) தோன்றினமையின் ஐயமே என்றான். ஆனால் சுவாமி, ஐயம் என்பதற்குச் சந்தேகம் என்று பொருள் கொள்ளாமல், பிச்சை என்று பொருள் கொண்டு அதனை நிலைநாட்டத் தாமரைக் கையை நீட்டினார். இரு கையால் ஓசையை எழுப்பினால் உண்டாவது அமலை (ஓசை). அமலை என்பதற்குச் சோறு என்னும் பொருளும் உண்டு. நிமிர்தல் என்பது நிமிர்ந்து நின்றலையும் சோற்றையும் உணர்த்தும். தவிசு என்பதற்குரிய மற்றொரு சொல் ஆசனம் என்பது. இந்த ஆசனம் என்னும் சொல்லில் முதல் எழுத்தாகிய ஆ என்பதைக் குறைத்தால் அ ஆகும். அதுபோது ஆசனம் என்பது அசனம் என்று நிற்கும். அசனமாவது சோறு. இதுவே தவிசின் நிலை குறைத்தல் என்பதன் பொருள். நிலை குறைத்தல், இரண்டு மாத்திரையின் அளவை ஒரு மாத்திரை ஓசை அளவில் குறைத்தல். அமுது என்பது சோறு. உமிழ்தல் என்பது துப்புதல். துப்பாவது சோறு. தடித்தல் ஆவது சதி. சதி என்பது சோறு. (38)

வாரா விருந்தாய் வள்ளல்இவர் வந்தார் மௌன மொடுநின்றார்
நீரார் எங்கே இருப்பதென்றேன் நீண்ட சடையைக் குறிப்பித்தார்
ஊரா வைத்த தெதுஎன்றேன் ஒன்னை யோடென் இடத்தினில்வைத்
தேரார் கரத்தால் சுட்டுகின்றார் இதுதான் சேடி என்னே உ.

(இ - பொ.) “தோழீ! வள்ளலாகிய இவர், வாராத
விருந்தினராக வந்தார். வந்தவர் மௌன நிலையோடு
நின்றனர். அது கண்ட நான், ‘நீர் யாவர்? எவ்விடத்தி
லிருப்பவர்?’ என்று கேட்டேன். அதற்கு இவர், தமது நீண்ட
சடையைக் குறிப்பித்தார். பிறகு நான், ‘நீங்கள் தங்கி
இருக்க ஊராசுவைத்திருப்பது எது?’ என்றேன். அதற்கு
இவர் தமது ஒள்ளிய கையிலுள்ள ஒட்டினை என்னிடத்தே
வைத்து, அழகு பொருந்திய கையினால் சுட்டுகின்றனர்.
இதுதான் செய்தி. இதற்குப் பொருள் என்னடி?” (எ - து.)

(அ - சொ.) ஆர் - யார்? ஒன்னை - ஒளி பொருந்திய
கை. ஏர் - அழகு. ஆர் - அமைந்த.

(இ - கு.) ஆர், யார் என்பதன் மருஉ. நீர் + ஆர்,
ஊர் + ஆக, இருப்பது + என்றேன், வைத்தது + எது,
ஒன்மை + கை, வைத்து + ஏர் + ஆர் எனப் பிரிக்க வந்தார்,
முற்றெச்சம். ஆக என்பது ஆ எனத் தொகுத்தல் விகாரம்
பெற்றது.

(வி - ரை.) இறைவரே பிச்சைக்கு வந்தமையின்
வாரா விருந்து எனப்பட்டனர். நீர் ஆர் என்று தலைவி
கேட்டதைச் சுவாமி, இரு சொல்லாக கொள்ளாமல், நீரார்,
என ஒரு சொல்லாகக் கொண்டு, “நீரார் ஆகிய கங்காதேவி
எங்கே?” என்று கேட்டதாகக் கொண்டு, தம் சடையைக்
குறிப்பித்து இங்குத்தான் என்று காட்டினார். பிறகு தலைவி
ஊராக வைத்தது எது? அதாவது ஊர் எது? என்று கேட்டாள்.
அதற்கு விடையாகத் தம் ஊர் ஒற்றி (திருஒற்றியூர்) என்பதை

நேராகக் கூடாமல் தம் கை ஓட்டைத் தலைவியின் அருகே தமக்குத் தள்ளி (ஒற்றி) வைத்துத் தம் கையால் குறித்து இதுதான் என்றனர். அதாவது ஒற்றியூர் என்பதைக் குறிப்பால் காட்டினார். (39)

செங்கேழ் கங்கைச் சடையார்வாய் திறவார் ஆக ஈண்டடைந்தார் எங்கே இருந்திங் கணைந்ததுகாண் எங்கள் பெருமான் என்றேன்என் அங்கேய் அருகின் அகன்றுபோய் அங்கே இறைப்போ நம்ந்நெழுந்தே. இங்கே நடந்து வருகின்றார் இதுதான் சேடி என்னே.

(இ - பொ.) “தோழி! செந்நிரத்தை யுடையவராகிய கங்கைச் சடையினர், வாய் திறவாதவராக இங்கு வந்தார். வந்தவரை, ‘எம்பெருமானே! நீர் எவ்விடத்திலிருந்து எங்கு வந்தவர்?’ என்று கேட்டேன்? அதற்கு இவர், என் அருகே நின்று அவ்விடத்திலிருந்து ஏழடி தூரம் நீங்கிச் சென்று, அவ்விடத்தில் சிறிது நேரம் தங்கி எழுந்து இங்கே நடந்து வருகின்றார். இதன் கருத்து என்னடி?” (எ - து.)

(அ - சொ.) செங்கேழ் - செந்நிறம். ஈண்டு - இங்கு. ஏழ் - ஏழடி. இறைப்போது - சிறிது நேரம்.

(இ - கு.) ஈண்டு + அடைந்தார், இருந்து + இங்கு + அணைந்தது, அங்கு + ஏழ், இறைப்போது + அமர்ந்து, காண், முன்னிலை அசைச் சொல். பெருமான், அண்மை விளி. ஏழ், எண்ணல் அளவை ஆகுபெயர்.

(வி - ரை.) செங்கேழினைச் சடைக்கு அடைமொழி யாக்கிப் பொருள் காண்க. அல்லது சுவாமியின் திருமேனிக்கே உரிய நிறமாகக் கொள்ளினும் பொருந்தும். ஏழ் அருகின் அகன்றது என்பது, ஏழ் அடி தூரம் சென்று தள்ளி (ஒற்றி) இருந்ததாகும். இதனால் தம் ஊர் ஒற்றி என்பதை, எங்கே இருந்து வந்தது என்னும் வினாவிற்கு

விடையாகக் கூறினார். இறைப்போது அமர்ந்து என்பதன் பொருள் இருந்து என்பது. இப்போது ஒற்றி என்பதனுடன் இருந்து என்பதனையும் சேர்க்க “ஒற்றியூரிலிருந்து வருகின்றோம்” என்னும் விடை பெறப்படுதல் காண்க. (40)

கொடையார் ஒற்றி வாணர்இவர் கூரு மெளனம் ஆகீநீன்றுர்
தொடையார் இதழி மதிச்சடைஎன் துரையே ளீரையே தாமக்கென்றேன்
உடையார் துன்னல் கந்தைதனை உற்று நோக்கி நகைசெய்தே
இடையாக் கழுமுள் காட்டுகின்றார் இதுதான் சேடி என்னே.

(இ - பொ.) “தோழி! கொடையை யுடையவரும் ஒற்றி வாணருமாகிய இவர், பேசாத மெளனமுடையவராய் நின்றனர். அப்படி நின்றவரை நான், ‘தொடுத்தலமைந்த கொன்றை மலரையும், இளம் பிறையையும் சடையிலணிந்த என் துரையே! உமக்கு விருப்பம் யாது?’” என்றேன். அதற்கு விடையாக எல்லாவற்றையும் உடையவர், தமது தைத்த கந்தையை உற்றுப் பார்த்து நகைத்து, தோல்வி அடையாத தமது குலத்தைக் காட்டுகின்றனர். இதன் பொருள் என்னடி?” (எ - து.)

(அ - சொ.) கொடை-கொடுக்கும் தன்மை. தொடை-மாலை தொடுத்தல். ஆர் - அமைந்த. இதழி - கொன்றைப்பூ. மதி - சந்திரன். விழைவு - விருப்பம். துன்னல் - தைக்கப்பட்ட. இடையா - தோற்காத கழுமுள் - குலம்.

(இ - கு.) வாழ்நர் என்பது வாணர் என மருவியது. இடையா, ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப் பெயர் எச்சம். விழைவு + ஏது + உமக்கு + என்றேன் எனப் பிரிக்க.

(வி - ரை.) கொடையார் என்பதற்குக் கொடுக்கும் குணம் வாய்ந்த வள்ளன்மை நிறைந்த என்றும் பொருள் காணலாம். இறைவர், தட்சனிட்ட சாபத்தைப் பெற்ற

சந்திரன் தம்மை அடைக்கலம் பக்கபோது அவனைச் சடையில் வைத்துக் காத்தனர் ஆதலின், மதிச் சடையார் ஆயினார். துரை என்பது நல்ல தமிழ்ச் சொல். அதிகாரத்தால் தமக்குக் கீழ்ப்பட்டவரைத் தூண்டிவேலை வாங்குபவர் என்பது இதன் பொருள். தலைவி சுவாமியை நோக்கி, “உமக்கு விழைவு ஏது?” என்றாள். அதற்கு விடையாகச் சுவாமி தாம் உடுத்தி இருந்த கந்தையைக் காட்டினர். அதன் குறிப்பு, “எனக்குக் குளிராக இருக்கிறது. இந்தக் கந்தைக் துணி குளிரைப் போக்க வல்லதாக இல்லை. ஆகவே குளிர் தாங்க வல்ல ஒரு நல்ல துணியைக் கொடு” என்பதாம்.

கழுமூள் என்பதற்குரிய வேறு சொற்கள் குளிர், காளம் என்பன. (சுண்டுக் காளம் என்பதை, காலம் என்பதன் இடைப்போலிச் சொல்லாகக் கொள்க.) இறைவர் கழுமூளைக் காட்டியதன் குறிப்பு, குளிர் காலத்தை குறிப்பாக உணர்ந்தி அக்குளிரைப் போக்குதற்குரிய உன் தனத்தை விரும்பினோம் என்று உரைத்தார் என்க. தலைவி “விழைவு ஏது?” என்றாள். இறைவர் விழைவேது என்று பிரித்துக்கொண்டு, வேறு என்பதற்கு வெம்மை எனப் பொருள் கொண்டு குளிரைப் போக்கி வெம்மையைத் தருவதாகிய வேதுவை (தனத்தை) விரும்பி வந்தோம் என்றனர். சூலம் கொங்கைக்கு உவமை. கொங்கையை விரும்பினதால் தம் கழுமூளை (சூலத்தை) நோக்கினார். மேலும், காளம் என்பதற்குப் பாம்பு என்பது பொருள் ஆதலின், அப்பாம்பின் படத்தைப்போன்ற அல்குலை விரும்பிய நோக்கத்தால் கழுமூளை நோக்கினார் என்பதுமாம். அக்காளம் தலைவியின் கந்தைக்குள் (போர்வைக்குள்) இருத்தலின் கந்தையை நோக்கினார் என்க. கழுமூள் என்பதைக் கழும் உள் எனப் பிரித்து, மல மாசுகளைக் கழுவிய உள்ளத்தைக் கொண்ட உண்மை அடியார்களை விரும்புகின்றோம் என்னும் குறிப்புப் பொருள் தோன்றக் கழுமூள் காட்டுகின்றார் என்றும் கூறலாம்.

பொன்னைக் கொடுத்தும் புணர்வரிய புனிதர் இவ்வீரர் ஒற்றியதாம் முன்னைத் தவத்தால் யாங்காண முன்னே நின்றார் முகம்மலர்ந்து நின்று பொலியும் சடையீரர் வேண்டும் என்றேன் உணர்ச்செய்யாள் இன்னச் சினம்காண் என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னே.

(இ - பொ.) “தோழி! பொன்னைக் கொடுத்தாலும் அடைதற்கரிய பரிசுத்தராகிய இவரது ஊரானது ஒற்றியூராம். அத்தகையவர் முற்காலத்தில் நாம் செய்த தவப்பயனால் பார்க்கும்படி முக மலர்ந்து நமக்குமுன் எதிரே நின்றார். இப்படி நின்ற இவரை நோக்கி, ‘மின்னலைப்போல விளங்குகின்ற சடையையுடையவரே! உமக்கு என்ன வேண்டும்’ என்று வினவினேன். அதற்கு இவர், ‘உண்ணும் பொருட்டுத் திருமுகன் வீட்டை விரும்பினேன்’ என்கிறார். இதன் பொருள் என்னடி?” (எ - து.)

(அ - சொ.) புணர்வு - சேர்தற்கு. அரிய - கடினமான. உண - உண்ண. செய்யாள் - இலக்கும். இல் - வீடு. நச்சினம் - விரும்பினேன்.

(இ - கு) முன் + ஐ, இதில் ஐ சாரியை. இல் + நச்சினம். புணர்வு + அரிய எனப் பிரிக்க. காண், முன்னிலை அசைச்சொல்.

(வி - ரை.) இறைவரது திருவருளை அடைதற்கு அன்பு ஒன்றே கருவி; பொன் அன்று. ஆதலின், பொன்னைக் கொடுத்தும் புணர்வு அரிய புனிதர் எனப்பட்டார். இதனால் பொன்னைக் கொடுத்தால் எவரையும் அடையலாம் என்பது உள் பொருள் ஆதலைக் காண்க. இறைவரைக் காணும் பேறு கிடைப்பதற்குக் காரணம் முன்னைத் தவம் ஆதலின் “முன்னம் தவத்தால் யாம் காண்” என்றனர்.

செய்யாள் இல் நச்சினம் என்பதன் பொருள், இலக்குமி யின் வீடாகிய தாமரையை விரும்பினேன் என்பது.

நாமரையை விரும்புவதாகவும் தாம் அரையை விரும்புதல் அரையாவது பெண்குறி. அது தாம் (தாவும்) அரை ஆதலின், நாமரை என்றனர். அதாவது உன் அரையினைப் புணர விரும்பினோம் என்று இறைவர் கூறினார் என்க. (42)

வயலார் சோலை எழில்ஒற்றி வானர் ஆகும் இவர்தமைநான் செயலார் அடியார்க் கருள்வீர்தும் சிரத்தம் உரத்தும் திகழ்கரத்தும் வியலாய்க் கொண்ட தென்சன்றேன் விளங்கும் பிநாகம் அழைமுன்றும் இயலால் காண்டி என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னே.

(இ - பொ.) “தோழி! வயல்கள், நிறைந்த சோலைகள் ஆகிய இவற்றின் அழகையுடைய திருஒற்றியூரில் வாழ்வாராகிய இவரை யான், ‘திருத்தொண்டு செய்யும் அடியவர்க்கு அருள் செய்பவரே! உமது தலையிலும், மார்பிலும், விளங்குகிற கையிலும் பெருமையாய் அமைத்துக் கொண்டது யாதென்றேன்?’ அதற்கு இவர், ‘அம் முன்றிடத்துள் தரிக்கின்றவை மூன்றும், விளங்கத் தக்க பிநாகமே யாம். இதனை இலக்கண வகையால் அறிவாயாக!’ என்றார். அதன் கருத்து என்னடி?” (எ - து.)

(அ - சொ.) ஆர் - நிறைந்த, அருமையான. எழில் - அழகு. செயல் - தொண்டு. உரம் - மார்பு. திகழ - விளங்கும். வியல் - பெருமை. பிநாகம் - வில். இயல் - இலக்கணம். காண்டி - அறிவாயாக.

(இ - கு.) வயல் + ஆர், செயல் + ஆர், அருமை + அடியார், அடியார்க்கு + அருளும். கொண்டது + என்னெய் பிரிக்க. காண்டி, முன்னிலை ஒருமை உடன்பாட்டு வினைமுற்று.

(வி - ரை.) தலை வி சுவாமியை நோக்கி, “சுவாமி நீங்கள் உங்கள் தலையிலும், மார்பிலும், கையிலும் தரித்திருப்பது

என்ன?" என்று கேட்டனர். அதற்கு அவர், "நாம் மூன்றிடத்தும் பிநாகம் தரித்துள்ளோம்!" என்று விடை கூறினார். பிநாகம் என்பது வில். பிநாகத்தை (வில்லை)க் கையில் தரித்திருக்கிறோம் என்று சொன்ன விடை பொருத்தமே. ஆனால், "தலையிலும் மார்பிலும் அதையே தரித்திருக்கின்றோம்" என்று கூறிய விடை பொருந்துமாறு எங்ஙனம்? அதன் விளக்கம் பின் வருமாறு: பிநாகம் என்னும் சொல் பிநாகம், நாகம், கம் என்று மூன்று சொல்லாகவும் விளங்கும். அப்போது பிநாகம் என்பது வில்லையும், நாகம் என்பது பாம்பையும், கம் என்பது கங்கை நீரையும் குறிக்கும். ஆகவே சிவபெருமான், பிநாகத்தைக் கையிலும், நாகத்தை மார்பிலும், கம்மைத் தலையிலும் தரித்திருப்பதாக விடை கூறினார். எனவே, பிநாகத்தையே மூன்றிடத்தும் தரித்துள்ளோம் என்பது பொருத்தமான விடைதான்.

தமிழ் மொழியில் அணி இலக்கணம் என்னும் ஓர் இலக்கணம் உண்டு. அவ்விலக்கணத்தின் ஒரு பிரிவு சொல் அணி என்பது. அச் சொல் அணியி் பிரிவில், பல அணிகள் விளக்கப் பட்டுள்ளன. அவற்றுள் ஒன்று எழுத்து வந்தனம். எழுத்து வருத்தனமாவது எழுத்துப் பெருகுவதாகும். வருத்தனம் என்பதன் பொருள் பெருகுதல் என்பது. இந்த எழுத்து வருத்தன அணியை நம் வள்ளலார் பிநாகம் என்னும் சொல்லில் அமைத்துள்ளனர். கம் என்னும் சொல்லுடன் நா என்னும் எழுத்துப் பெருகி நாகம் என்றாகிப் பின் அதனுடன் பி என்னும் எழுத்துப் பெருகிப் பிநாகம் என்றாயதை உற்று நோக்கவும். இவ்வாறு பாடுவதை மிறைக்கவி என்பர். அதாவது சித்திரக்கவி என்க. முதன் முதல் மிறைக் கவியைப் பாடிய பெருமை திருஞான சம்பந்தருக்கே உரியது. இந்த உண்மையினை அவர் தம் திருவாக்கில் ஆய்ந்து அறிக. (48)

பொதுநின்ற ருள்வீர் ஒற்றிஉவீர் பூஉந்தியதென்விழிஎன்றேன்
 இதுஎன் றறிநாம் ஏறுகின்ற தென்றூர் ஏறு கின்றதுதான்
 எதுவென் றுரைத்தேன் எதுநடுவர் எழுந்திட் டறிநீ என்றுசொலி
 எதீர்நின் றுவந்து நகைக்கின்றூர் இதுதான் சேடி என்னோடெ.

(இ - பொ.) “தோழீ! ‘பொன் அம்பலத்தில் நின்று
 அருள் செய்பவரே! திருவொற்றியூரிலும் இருக்கின்றவரே!
 உம்கண் பூவைக் கடந்தது ஏன்?’ என்றேன். அதற்கு
 இவர், ‘நாம் ஏறுவது இஃது என்று அறிந்து கொள்வாயாக’
 என்றார். அப்போது நான், ‘ஏறுவது தான் எது’ என்று
 கேட்டேன். இவர், ‘எது என்னும் சொல்லின் நடுவில், ஓர்
 எழுத்தை வைத்து நீ யறிந்துக் கொள்ளக் கடவை’ என்று
 சொல்லி எதிரே நின்று களித்து நகைக்கிறார். இதன் கருத்து
 என்னடி?’” (எ - து.)

(அ - சொ.) பொது - பொற்சபை. உந்தியது-கடந்தது.
 உவந்து - மகிழ்ந்து.

(இ - கு.) நின்று + அருள்வீர், உந்தியது + என்;
 இது + என்று அறி, ஏறுகின்றது + என்றார், எது + என்று +
 உரைத்தேன். எழுத்து + இட்டு + அறி, நின்று + உவந்து,
 எனப் பிரிக்க.

(வி - ரை.) தலைவி, “ஐயன்மீர் எல்லோரும் உங்கள்
 கண்ணைத் தாமரை மலர் என்று கூறுகின்றனர். ஆனால்,
 நீங்கள் மட்டும் அவ்வாறு கொள்ளாமல் உங்கள்
 கண்ணுக்கு அப்பூ வேண்டா என்று தள்ளிவிட்டது
 ஏன்?” என்று கேட்டனள். அதற்கு அவர், “என் விழிமட்டும்
 பூ உந்தியதன்று; நாம் ஏறுகின்ற இடமும் பூ உந்தியது”
 என்றனர்.

சிவபெருமான் முப்புரங்களை எரிக்கச் சென்றபோது,
 தேரின் அச்ச முறிந்தது. அந்த நிலையில் திருமால்

இரடபமாக வந்து சிவபெருமானைத் தாங்கினமையின், சிவ பெருமான் ஏறுவது மால் விடையாயிற்று. அந்த மால் விடையின் உந்தி (கொப்பூழ் - தொப்புள்) தாமரைப்பூ ஆதலின், “விழிமட்டும் பூ உந்தியது அன்று. நாம் ஏறுகின்றதும். பூ உந்தியது ‘என்றனர்’”. பூ உந்தியது என்பதற்கும் பூவை உந்தியாக (கொப்பூழாக) உடையது என்னும் பொருளுடன், பூமி அளந்ததும் நாம் ஏறும் விடை என்று கூறினர் எனவும் பொருள் கொள்க. அப்போது, பூ என்பது பூமியையும், உந்தியது என்பது, கடந்ததையும் (அளந்ததையும்) குறிக்கும் என்று பொருள் காண்க.

திருமால் மாவலிச் சக்ரவர்த்தியிடம் வாமனாகச் சென்று தாம் தவம் செய்யத் தமதடியால் அளந்து கொள்ளத் தக்க மூன்றடி நிலம் வேண்ட, அவனும் மூன்றடிதானே என்று தந்துவிட, உடனே திருமால் திருவிக்ரம அவதாரம் எடுத்து மூன்றுலகங்களையும் அளந்தனர். இந்தக் குறிப்பு ‘பூவுந்தியது’ என்பதில் உளது.

தலைவி “ஏறுகின்றது தான் எது” என்று கேட்டபோது தலைவர், “பெண்ணே! எது என்னும் சொல்லின் நடுவே ஓர் எழுத்தை இட்டுப் பார்த்தால் உனக்கு நாம் ஏறுவது எது என்பது தெரியும்” என்று கூறினார். அதாவது எது என்னும், சொல்லின் நடுவே ரு என்னும் எழுத்தைச் சேர்த்தால் எருது என்று ஆகும். ஆகவே, தாம் ஏறுவது எருது என்பதை உணர்த்தினார். இது தெரியவில்லையே என்பதை எண்ணிச் சுவாமி நகைத்தார் என்க. (44

இட்டங் களித்த ஒற்றிஉளீர் ஈண்டிவ் வேளை எவன்என்றேன்
கட்டும் கதனே என்றூர்நான் கட்டி அறியச் சொலும்என்றேன்
பட்டுண் மருங்குல் பாவாய்நீ பரித்த தன்றே பார்என்றே
எட்டும் களிப்பால் உரைக்கின்றூர் இதுதான் சேடி என்னிட.)

(இ - பொ.) “தோழீ! விருப்பம் ஆகக் களித்திருக்கிற திருவொற்றியூரி லுள்ளவரே! இவ்விடத்து இவ்வேளை வந்துற்றது எவன் (எது குறித்து?) என்றேன். அதற்கு விடையாக இவர், ‘சுட்டத் தகுந்த குமரனே’ என்றார். அந்தப் பதிலைக் கேட்டதும் நான், ‘குறித்துணரும்படி சொல்லுங்கள்’ என்றேன். அதற்கு இவர், ‘பட்டாடையைத் தரித்த இடையை யுடைய பாவையே! நாம் கூறியது’ நீ கூறிய மொழியைச் சுட்டி அன்றோ?’ அதனை ஆராய்ந்து பார், என்று மிகுதியாகிய களிப்பினால் சொன்னார். இதன் பொருள் என்னடி?” (எ - து.)

(அ - சொ.) இட்டம் - விருப்பம். எவன் - எதைக் குறித்து (வந்தது). சுட்டும் - குறிக்கப்படும். வேளை - முருகனை, பொழுது. சுதன் - மகன் (முருகன்) பட்டுண் - பட்டுப் புடவை சூழ்ந்த மருங்குல் - இடுப்பு. பாவாய் - பதுமை (பொம்மை) போன்ற அழகிய பெண்ணே. பரித்தது - தாங்கியது. எட்டும் - மிகுதியாகிய.

(இ - கு.) எவன், வினா வினைக்குறிப்பு. பாவை, உவம ஆகுபெயர். இது விளி ஏற்றுப் பாவாய் என்று ஆயது. களித்தது + ஓற்றி, சுண்டு + இவ்வேளை, பட்டு + உண், பரித்தது + அன்றே, எனப்பிரிக்க.

(வி - ரா.) சுட்டுதல், குறிக்கத் தக்கது என்றும், தியானம் செய்தல் என்றும் பொருள்படும். இவ் வேளை என்று தலைவி கேட்டது, இந்தச் சமயம் என்னும் கருத்தில் ஆகும். ஆனால் சுவாமி, வேளை என்பதற்கு முருகனை எனப் பொருள் கொண்டு, “முருகனாகிய என் மகன்தான் யாவராலும் தியானிக்கப்படுபவன்” என்று கூறினார். சுதன் என்று கூறியது தலைவிக்கு விளங்காமையால் அதனை விளக்கமரகக் கூறும்படி தலைவி கேட்டாள். அதற்கு இறைவர், “பெண்ணே நீ தரித்திருப்பது பொன். (பொன்னால் ஆகிய நகை) அதனைக்

குறிக்கும் மற்றொரு பெயர் சாமி என்பது. (சாமி என்பது பொன்னைக் குறிக்கும்.) ஆகவே சொன்ன சாமி குமாரசாமி" என்று அறிவித்தனர். (45)

பாற்றக் கணத்தார் இவர்காட்டுப் பள்ளித் தலைவர் ஒற்றியின்றின் குற்றப் பசித்து வந்தாராம் அன்னம் இடுமின் என்றுரைத்தேன் சோற்றுக் கிளைத்தோம் ஆயிறும்பாய் சொல்லுக் கிளையோம் கீழ்ப்பள்ளி ஏற்றுக் கிடந்தாய் என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னே.

(இ - பொ.) "தோழீ! அழித்தல் தொழிலையுடைய பூத கணத் தலைவராகிய இவர், திருக்காட்டுப் பள்ளித் தலைவராவார். இத்தகைய இவர் திருஒற்றியூரிலிருந்து மிகப் பசித்து வந்தாராம். உடனே நான் வீட்டில் உள்ளவரிடம் இவர்க்கு 'அன்னம் இடுங்க' னென்று சொன்னேன். அதற்கு இவர், 'சோற்றுக்கு இளைத்தோ மாணலும், நாம் சொல்லுக்கு இளைக்கமாட்டோம். நீ கீழாகிய பள்ளியை அடைந்து கிடந்தனை' என்கிறார். இதன் கருத்து என்னடி?" (எ - து.)

(அ - சொ.) பாற்று - அழிக்கும். கணத்தார் - பூதக் கூட்டம் உடையவர். காட்டுப்பள்ளி - திருக்காட்டுப்பள்ளி என்னும் தலம். காட்டில் இருக்கிற பள்ளிச் சாதியினரின் தலைவர். ஆற்ற மிகவும். கீழ்ப்பள்ளி - கீழ்ச்சாதியான பள்ளிச்சி, கீழே படுக்கின்றவள்.

(இ - கு) பாற்றல் என்பது பாற்று என முதல் நிலைத் தொழிற் பெயராய் நின்றது. இடுமின் முன்னிலை பன்மை உடன்பாட்டு வினைமுற்று. அ என்பது உலகறி சுட்டு, பாற்று + அ, என்று + உரைத்தேன், சொல்லுக்கு + இளையோம், சோற்றுக்கு + இளைத்தோம் எனப் பிரிக்க. கிடந்தாய், முன்னிலை ஒருமை உடன்பாட்டு வினைமுற்று.

(வி - ரை) தலைவி, சுவாமியைப்பற்றி இவர் திருக் காட்டுப் பள்ளி என்னும் தலத்தின் தலைவர் போலும் என்று கூறினாள். சுவாமி, தம்மை அழகிய காட்டில் உள்ள பள்ளிச் சாதிக்களுக்குத் தலைவர் என்று சொல்லியதாகக் கொண்டு, “எம்மைக் காட்டுப்பள்ளி என்றனை. நீ கீழான பள்ளி” என்று எதிர்மொழி கொடுத்தனர். அதாவது “நீ கீழான பள்ளிச்சாதி” என்னும் பொருளுடன், “நாம் என்றும் மேலேதாம் இருப்போம். நீதான் கீழே படுப்பவள்” என்றனர் என்பதாம். கீழ்ப்பள்ளி என்பதன் இருபொருள் கீழான பள்ளிச்சாதி என்பதும், புணர்ச்சிக் காலத்தில் கீழே பள்ளி கொள்பவள் என்பதும் ஆகும் “நாம் உன்னை அன்னம் இடுக என்று கேட்டதனால், எம்மைக் காட்டுப் பள்ளி என்று கூறி விட்டாய். யாம் சோற்றுக்கு இளைத்தோம் என்றாலும், பேசுவோர்க்குப் பதில் சொல்லத் தெரியாமல் சொல்லுக்காக இளைத்தோம் அல்லோம். நீ எம்மைக் காட்டுப் பள்ளி என்றால், எமக்கும் உன்னைக் கீழ்ப்பள்ளி என்று சொல்லு தற்குச் சொற்கள் தெரியும். இதனால் தானே நீ அன்னம் இடாமல் வீட்டில் உள்ளாரை அன்னம் இடும்படி சொன்னாய். நாம் சோற்றுக்கு இளைத்தோமானாலும் சொல்லுக்கு இளையோம்” என்றனர் இறைவர். கீழே பள்ளிகொள்ளுதல் புணர்ச்சியின்போது என்று கொள்வதோடு, காதல்கொண்ட மகளிர் காம இச்சை மேற்கொண்டபோது கட்டில் முதலிய வற்றில் படுக்காமல் தரையில் படுத்தல் இயல்பு ஆதலின், “கீழ்ப்பள்ளி” என்றார் எனினும் அமையும்.

திருக்காட்டுப்பள்ளி என்னும் பெயரில் இரண்டு தலங்கள் உள். ஒன்று கீழைத் திருக்காட்டுப்பள்ளி என்பது. மற்றொன்று மேலைத் திருக்காட்டுப்பள்ளி என்பது. கீழைத் திருக்காட்டுப் பள்ளியினை ஆரணிசுவரர் கோவில் என்றும் கூறுவர். இறைவர் திருப்பெயர் ஆரணிய சுந்தரேசுவரர் என்பது.

இறைவியார் திருப்பெயர் அகிலாண்டநாயகி என்பது. கோவிலைச் சுற்றி அடர்ந்த சோலைகள் உண்டு. மணல் வழிபாகச் செல்லவேண்டும். இத்தலத்தைச் சீர்காழி இரயில் நிலையத்திலிருந்து ஏழு கல் கடந்து திருவெண்காட்டை அடைந்து அங்கிருந்து ஒருகல் மேற்கே சென்றால் அடையலாம். இத்தலத்திற்குத் திருஞான சம்பந்தர் பாடிய பதிகம் ஒன்று உண்டு.

மேலைத் திருக்காட்டுப்பள்ளி பூதலூர் இரயில் நிலையத்திலிருந்து ஐந்து கல்வில் உளது. இது குடமுருட்டி ஆற்றின் தென்கரையில் அமைந்திருக்கிறது. போக வண்டி வசதிகள் உள்ளன. இங்குள்ள இறைவர் தீயாடி அப்பர் என்றும், இறைவியார் வாரகொண்டமுலை அம்மை என்றும் கூறப்பெறுவர். இத்தலத்திற்குத் திருஞானசம்பந்தர் பாடிய பதிகம் ஒன்றும், திருநாவுக்கரசர் பாடியுள்ள பதிகம் ஒன்றும் ஆக இரு பதிகங்கள் உள்ளன. (46)

குருகார் ஒற்றி வாணப்பலி கொள்ள வகை உண்டோ என்றேன் ஒருகால் எடுத்தீன் நுரைஎன்றார் ஒருகால் எடுத்துக் காட்டும்என்றேன் வருகா விரிப்பொன் அம்பலத்தே வந்தால் காட்டு சிந்தும்வீழ் இருகால் உடையாய் என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னே.

(இ - பொ.) “தோழி! நான், ‘பறவைகள் நிறைந்த திருஒற்றியூரில் வாழ்பரே! நீர் பலி ஏற்க நியாயம் உளதோ?’ என்றேன். அதற்கு இவர், ‘ஒருதரம் மீண்டும் எடுத்துச் சொல்’ என்றார். அதுகேட்ட நான், ‘ஒரு காலெடுத்து நீர் காட்டும்’ என்றேன். அதற்கு இவர், ‘விழுந்த இரு கால்களை யுடையவளே! பெருகி வருகிற சோலைகள் பரந்துள்ள பொற்சபைக்கு வந்தால் நாம் காட்டுவோம்’ என்கின்றார். இதன் பொருள் தான் என்னடி?” (எ - து.)

(அ - சொ.) குருகு - பறவை. ஆர் - நிறைந்த. பவி - பிட்சை. கா - சோலை. வகை - நியாயம்.

(இ - கு.) குருகு + ஆர், எடுத்து + ஈண்டு + உரை, எனப் பிரிக்க. காட்டும், வியங்கோள் வினைமுற்று.

(வி - ரை.) தலைவி சுவாமியை நோக்கி, “ஐயன்மீர்! நீரோ திருஒற்றியூர்த் தியாகர். ஆகவே, நீங்கள் பிறர்க்குக் கொடுக்கும் கொடைவள்ளல். அப்படி இருந்தும், நாங்கள் கொடுக்கும், அவியை ஏற்பீரோ?” என்று வினாவினாள். ஆனால், தம்மை ஒற்றித் தியாகர் என்று கூறியதை ஏற்காமல் தம்மை ஒற்றி (தள்ளி இருக்கும்) ஊரார் என்று கூறியதாகக் கருதி, “உங்களுக்குப் பிட்சை கொடுத்தல் ஒண்ணுமோ?” என்று இழிவாகச் சொன்னதாகக் கொண்டனர்.

சுவாமி பிட்சாடனர் வடிவில் ஆடை இன்றிப் பவிசேட்க வந்தனர். அதனால் தலைவி இறைவரை “நீர் இப்படி வந்தால் யார் உங்களுக்குப் பிட்சை இடுவர்? ஆகவே நீர் பவிகொள்ள வகை உண்டோ?” என்று கொள்க. சுவாமி தலைவியையும் நிர்வாணி என்பதைக் குறிப்பிட்டு “வீழ் இருகால் உடையாய்” என்று விளித்தார். அதாவது இரண்டு கால்களில் வீழ்ந்த ஆடையுடையாய் என்பது. வீழ்ந்த ஆடை என்பதனால் அவள் நிர்வாணி என்பதைப் புலப்படுத்தி “நிர்வாணி இருக்கிற இடத்தில் நிர்வாணன் ஏன் வந்து பிச்சை கேட்கக் கூடாது” என்பது சுவாமி கேட்டார் என்க வீழ் இருகால் உடையாய் என்பதற்கு இரண்டு கால்கள் வரையில் தொங்கும் ஆடை அணிந்தவள் என்றும் பொருள் கூறலாம்.

இருகால் உடையாய் என்பதற்கு மற்றொரு பொருளும் உண்டு. இரண்டு கால் பகுதி சேர்ந்தால் அரைய்பகுதி ஆகும். பிறகு அரை என்பது பெண் குறியைக் குறிக்கும். ஆகவே, “பெண் குறியையுடையவளே! உன்னிடம் நிர்வாணமாக வந்ததில் என்ன தவறு? என்று கேட்டவாறும் ஆயிற்று.

வீழ் இருகால் உடையாய் என்பதற்குக் காரணம் காம மேலீட்டால் நழுவும் ஆடையுடையாள் என்பதாம். வீழ் என்பதற்கு விரும்பும் என்பதும் பொருள். ஆகவே வீழ் இருகால் உடையாய் என்பதற்கு விரும்பும் அரையை (அல்குலை) உடையவளே என்பதும் பொருள் ஆகும். (47)

வேலை ஞாலம் புகழ்ஒற்றி விளங்கும் தேவர் அணிகின்ற
மாலை யாதென் நேன்அயன்மால் மாலை அகற்றும் மாலைஎன்ருர்
சோலை மலர்அன் நேஎன்றேன் சோலை யேநாம் தொடுப்பதென
ஏல முறுவல் புரிகின்றார், இதுதான் சேடி என்னே.

(இ - பொ.) “தோழி! ‘கடல் சூழ்ந்த உலகிலுள்ளார் புகழ்கின்ற திருஒற்றியூரில் விளங்குகின்ற தேவரீர் தரிக்கின்ற மாலை யாது?’ என்று நான் கேட்டேன். அதற்கு இவர், ‘பிரம விட்டுணுக்களுடைய மயக்கத்தை ஒழிக்கின்ற மாலை’ என்றார். அதற்கு நான், ‘இவை சோலை மலரன்றே’ என்றேன். அதற்கு இவர், ‘சோலையே யாம் தொடுப்பது’ என்று சொல்லி, அதற்கு இணங்க நகை செய்கிறார். இதன் பொருள் என்னடி?” (எ - து.)

(அ - சொ.) வேலை - கடல். ஞாலம் - உலகம். அயன் - பிரமன். மால் - திருமால். மாலை - மயக்கத்தை, பூமாலை. ஏல - இணங்க.

(இ - கு.) யாது + என்றேன், தொடுப்பது + என; எனப் பிரிக்க.

(ஐ - ரா.) சிவபெருமான் ஒருவரே எவராலும் அழிக் கப்படாத என்றும் உள்ள முழுமுதற் பொருள். இதனை உணராமல் தாம் தாம் அந்த முழுமுதல் பொருள் என்று பிரம்ம விஷ்ணுக்கள் எண்ணி இருந்தனர். அந்த எண்ண மாசிய மயக்கத்தை அவ்விருவர்களுக்கும் ஒழிக்கவே அவர்

களை அழித்து அத்தலை மாலைகளை இறைவர் அணிந்துள்ளனர். இதனையே “அயன் மால் மாலை அகற்றும் மாலை” என்றனர். தலைவி, ‘அயன் மால் தலை மாலைகள் சோலையில் கிடைக்கும் மலர் மாலை அன்றே’ என்று கேட்டனள். அதற்கு அவர், “பெண்ணே! நாம் சோலை மாலையே அணிந்திருக்கின்றோம்” என்று சாதித்தனர். அவர் அவ்வாறு கூறியதன் கருத்து, சோலை என்பதற்குரிய மற்றொரு பெயர் தண்டலை ஆதலின், தண்டலை என்பதைத் தண் + தலை எனப் பிரித்துக் குளிர்ந்த தலைகளை நாம் அணிந்திருக்கின்றோம் என்றனர். அதாவது தண்டலையை (சோலையை) மாலையாக நாம் அணிந்திருக்கின்றோம் என்பதாம். (48)

உயிருள் உறைவிர் திருவொற்றி உடையிர் நீர்என் மேல்பிடித்த வயிரம் அதனை விடும்என்றேன் வயிரி அலந் மாதேஆம் செயிர தகற்றுள் முலைஇடம்கொள் செல்வன் அலகாண் தெளிஎன்றே இயல்கொள் முறுவல் புரிகின்றூர் இதுதான் சேடி என்னோ.

(இ - பொ.) ‘தோழீ! ‘உயிர்கள் எல்லாவற்றிலும் நிறைந்து வாழ்பவரே! திருஒற்றிப்பூரை இடமாக உடையவரே! நீர் என்மீது கொண்டிருக்கிற வைரத்தை விட்டு விடுங்கள்’ என்று சொன்னேன். அதற்கு இவர், ‘நீ வைரி அல்லள் பெண்ணே. நாம் துன்பத்தை நீக்குகிற முலையிடத்தைக் கொண்ட இந்திரன் அல்லோம் தெளிவாயாக’ என்று கூறி அழகைக் கொண்ட நகைத்தலைச் செய்கிறார். இதன் கருத்து என்னடி?’ (எ - து.)

(அ - சொ.) வயிரம் - விரோதம். பகை, கோபம். செயிர - குற்றம். இயல் - அழகு. வைரி - விரோதி.

(இ - கு.) செயிர் + அது + அகற்று + உன், எனப் பிரிக்க. காண், முன்னிலை அசைச் சொல்.

(வி - ரை.) இறைவர் உயிர்க்குயிராய் இருந்து அருள் செய்பவர் ஆதலின், 'உயிருள் உறைவீர்' என்றனர். தலைவி தனக்கு அருள் செய்யாதிருந்த சுவாமியை நோக்கி, "நீர் என்மீது கொண்டுள்ள வைரத்தை (கோபத்தை) விடுங்கள்" என்று வேண்டினள். சுவாமி வைரம் என்பதற்கு வச்சிராயுதம் எனப் பொருள் கொண்டு, 'பெண்ணே! நீ எம் விரோதி (வைரி) அல்லளே. நாம் எப்படி உன்மீது வயிரத்தை விடுவோம்' என்று கூறினார்.

விருத்திரா சூரனைக் கொல்லத் ததீசி முனிவரின் முத்து எலும்பாகிய வச்சிராயுதத்தைப் பெற்றவன் இந்திரன். ஆகவே சுவாமி அந்த இந்திரன் நாம் அல்லோம் என்றனர். இந்திரனைக் குறிக்கும் முறையில் அமைந்துள்ள தொடர் 'முலை இடம் கொள் செல்வன்' என்பது, அதாவது முலை என்பதற்குரிய மற்றொரு சொல் தனம் என்பது. அந்தத் தனத்தை (சுவர்க்க லோகத்தை) இடமாகக் கொண்ட செல்வன் இந்திரன் என்பதாம். ஆனால் தலைவர் தம்மை வச்சிராயுதம் ஏந்திய இந்திரன் அல்லோம் என்றாராயினும், நாம் துன்பத்தை அகற்றும் உன்முலை இடம் கொள்ளவந்த செல்வனே. இந்திரன் அல்லன் என்றும் கூறினார் என்க. (49)

தண்கா வளம்கூழ் திருஒழிந்த் தலத்தில் அமர்ந்த சாயிதும்கை எண்கார் முகமாப் பொன்னென்றேன் எடைஇட் டறிதல் அரிதென்றார் மண்கா தலிக்கும் மாடென்றேன் மதிக்கும் கணையில் அன்றென்றே எண்காண் நகைசெய் தருவ்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னே.

(இ - பொ.) "தோழி! 'குளிர்ந்து வளம் நிறைந்த சோலைகள் சூழ்ந்த திருவொற்றித் தலத்தில் எழுந்தருளி யிருக்கின்ற சாயி! உமது கையிலுள்ள மதிக்கத் தகுந்த வில்லானது சிறந்த பொன்' என்று சொன்னேன்; அதற்கு இவர் 'சிறந்த பொன்னே ஆயினும், எடை போட்டறிவது அருமையாகும்'

என்றார். அதற்கு நான், 'உலகத்தார் விரும்புகிற மாடு (பொன்)' என்றேன். அதற்கு இவர், 'அது மதிக்கத் தகுந்த கணையாகும்; வில் அன்று' என்று சொல்லி எண்ணத்தை அறியத் தகுந்த சிரிப்பைச் செய்கின்றார். இதன் பொருள் என்னடி?'. (எ - து.)

(அ - சொ.) தண்கா - குளிர்ந்த சோலை. எண் - எண்ணப்படுகின்ற, மதிக்கத்தக்க - கார்முகப்—வில். அரிது - கடினம். மண் காதலிக்கும் மாடு - திருமால் கணை - அம்பு. எண் - எண்ணம்.

(இ - கு.) தண்மை + கா, இட்டு + அறிதலை அரிது + என்றார், மாடு + என்றேன், அன்று + என்றேன், செய்து + அருள்கின்றார் எனப் பிரிக்க. அரிது, அன்று குறிப்பு வினை முற்றுகள்.

(வி - ரை.) இறைவர் மூப்புரங்களை அழிக்க மேருமலையை வில்லாகக் கொண்டனர். மேருமலைக்குப் பொன்மலை என்னும் பெயர் உண்டு. ஆகவே தலைவி இறைவர் கையிலிருந்த வில்லைப் பொன் என்றனர். இதைக் கேட்ட சுவாமி, "அஃது எடை போடமுடியாத பொன்" என்றனர் தலைவி "அந்த மாடு (பொன்) உலகம் மதிக்கத் தக்க பொன்," என்றனர். அதைக் கேட்ட இறைவர், "மாடு என்பதற்குப் பொன் என்னும் பொருளை ஏற்காமல், தம் வாகனமாகிய மாட்டைத்தான் பெண் குறிப்பிடுகின்றார் என்று கொண்டு, "பெண்ணே! உலகம் மதிக்கத்தக்க அந்த மாடு எனக்குக் கார்முகம் (வில்) அன்று. அஃது என் அம்பு ஆகும்" என்றனர். அதாவது விஷ்ணு, சிவபெருமான் திரிபுரத்தை எரிக்கச் சென்றபோது அர்பாக இருந்தார் என்பது புராண வரலாறு. ஆதலின் இவ்வாறு கூற்றார்.

தலைவி, தாம் வைத்திருக்கும் பொன்மலையை மா எடைப் பொன் எனக் கூறி இழிவாகப் பேசினாள் எனக்

கொண்டு, “அந்தப் பொன் மலையாகிய பொன்னை எடை போட முடியாது” என்றனர். மா என்பது கால் எண்ணின் ஐத்தில் ஒரு பங்கு. மண் காதலிக்கும் மாடு என்பதற்குத் தழுவி கொண்ட பொருள், “உலகம் மதிக்கும் பொன்” என்பது. சுவாமி கருதிய பொருள் “மண்ணை உண்ட திருமாலாகிய மாடு” என்பது. திருமால் கிருஷ்ணாவதாரத்தில் குழந்தையா யிருக்கிறபோது மண்ணை உண்டார். (50)

செய்காண் வளம்துழ ஒற்றிஉளிர் திருமால் முதல்முத் தேவர்கட்கும் ஐகாண் நீர்என் நேன்இதன்மேல் அணங்கே நீரே அடைதிஎன்றார். மெய்காண் அதுதான் என்என்றேன் விளங்கும் கட்டுப் பெயர்என்றே எய்காண் உறவே நகைக்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னே.

(இ - பொ.) “தோழி! ‘வயல்கள் காணப்படுகிற வளத்தால் குழப்பட்ட திருவொற்றியூரிலுள்ளவரே! திருமால், முதலாகிய மூன்று தேவர்களுக்கும் நீர் தலைவர்’ என்றேன். அதற்கு இவர் ‘பெண்ணே, இதற்குமேலே நீ ஏழ் என்னும் எண்ணை அடைவாய்’ என்றார். அதற்கு யான், உண்மை தான். ‘அதுதான் யாது’ என்றேன். அதற்கு அவர், ‘விளங்குகின்ற சுட்டுப் பெயர்’ என்று சொல்லி, யாவரும் காணும்படி சிரிக்கின்றார். இதன் பொருள் என்னடி?’ (எ - து.)

(அ - சொ.) செய் - வயல். முத்தேவர் - பிரம்மா, விஷ்ணு, உருத்திரன். (சுண்டுக் கூறப்பட்ட உருத்திரன் சிவபெருமான் அல்லர்.) சிவன் வேறு, உருத்திரன் வேறு) ஐ - தலைவன், ஐந்து. அணங்கே - பெண்ணே. மெய் - உண்மை. எய் - எய்த்தல் அதாவது அறிதல்.

(இ - கு.) தான், அசை.

(வி - ரை.) முத்தேவரூள், உருத்திரனை நீக்கி இந்திரனைச் சேர்த்துக் கூறுதலும் உண்டு. (தலைவி

சுவாமியை ஐ (தலைவர்) என்றனர். ஆனால் சுவாமி, “நாம் ஓர் ஐ. (ஒப்பற்ற தலைவர் என்னும் பெர்ருளிலும் ஒரே ஐ என்னும் பொருளிலும்) நீயோ ஏழ் (ஏழு) ஐ என்றனர். ஏழ் என்பதனுடன் ஐ என்பதைச் சேர்த்தால் ஏழை என்றாகும். அகாவது நீ ஏழை (பேதைப் பெண்) என்பது. “அது யாது?” என்று தலைவி கேட்டனர். அதற்கு விடையாகச் சிவபெருமான் “அது என்பது சுட்டுப் பெயர்” என்றனர். இவற்றை எல்லாம் தலைவி அறியாமையால் பாவமும் அரியச் சிரித்தனர். (51)

விண்டு வணங்கும் ஒற்றிலுள் மென்பூ இருந்தும் வன்பூவில் வண்டு விழுந்த தென்றேன்எம் மலர்க்கை வண்டும் விழுந்ததென்றார் தொண்டர்க் கருள்வீர் மிகஎன்றேன் தோகாய் நாமே தொண்டன்என எண்டங் குறவே நகைக்கீன்று இதுநான் சேடி என்னேடி.

(இ - பொ) “தோழி! ‘திருமால் வணங்குதற்குரிய திருஒற்றியூரில் எழுந்தருளி யிருப்பவரே! என் வணியல் கள் மெல்லிய என் கையாகிய பூவினிருந்தும், வளமான பூமியில் ஏன் விழுந்தன?’ என்று கேட்டேன். அதற்கு இவர், ‘எமது தாமரை மலர்போலும் கையினிருந்த வண்டும் விழுந்தது’ என்று சொன்னார். அது கேட்ட நான், ‘நீர் அடியவர்க்கு மிகுதியாக அருள் செய்வீர்’ என்று சொன்னேன். அதற்கு இவர், பெண்ணே! பாமே தொண்டர்’ என்று சொல்லித் தமக்கு மதிப்புண்டாகச் சிரிக்கின்றார். இதன் பொருள் என்னடி?” (எ - து.)

(அ - சொ.) விண்டு - விஷ்ணு மூர்த்தி. தோகாய் - மயில்போலும் சாயல் (மென்மைத் தன்மை) படைத்தவளே. எண் - மதிப்பு. தங்குற - தங்க. வண்டு - வணியல், வண்டு. வன்பூ - வளமான மலர்.

(இ - கு) விழுந்தது + என், விழுந்தது + என்றார், தொண்டர்க்கு + அருள்வீர், எண் + தங்குறவே, எனப் பிரிக்க. தேசகை, உவமை ஆகுபெயர். இஊ தோகாய் என விளிவேற்றுமை ஏற்றது.

(வி - ரை.) தலைவி தன் விரகதாபத்தால் (காம விருப் பால்) உடல் மெலிந்தனன் ஆதலின், அவன் "மலர் போன்ற கையிலிருந்த வளையல்கள், (வண்டுகள்) மென்மையான பூவில் (கையில்) இருக்காமல் வன்மையான பூவில் (பூமியில்) விழுந்தன" என்றாள். இதைக் கேட்ட சுவாமி, 'தம் கையில் இருந்த வண்டும் (வண்டு என்பதற்கு அம்பு என்பதும் பொருள்.) பூமியில் சயனிக்க (உறங்க) விழுந்தது' என்று கூறினார். ஈண்டு அம்பு என்றது இறைவர் முப்புரம் எரிக்கச் சென்றபோது அம்பாக இருந்த திருமால் என்க திருமால் பூமியில் (தலத்தில்) விழுந்தது என்பதன் பொருள் தலசயனம் என்னும் தலத்தில் படுத்துக்கொள்ள விழுந்தது என்பது. வீழ்தல், சயனித்தல் (உறங்குதல்) என்னும் பொருளதாம்.

யாமே தொண்டர் என்று கூறியதன் கருத்து, நாம் பழமையானவர் என்னும் பொருள் தோன்றற்கும், தொண்டர்க்குத் தொண்டர் என்னும் பொருள் தோன்றற்கும் ஆகும். சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளுக்கும் பரவை நாச்சியார்க்கும் பிணக்கு ஏற்பட்டபோது தூதாரச் சென்ற காரணம் பற்றித் தம்மைத் தொண்டர் என்று கூறிக்கொண்டனர்.

திருமாலுக்குரிய நூற்றெட்டுப் பாடல் பெற்ற தலங்களுள் தலசயனமும் ஒன்று. இதனைத் திருகடல்மல்லலை என்னும் கூறுவர்; இது மகாபலிபுரத்தில் உள்ளது. இங்குச் செல்ல பஸ் (பேர் உந்து வண்டி) வசதி உண்டு. பெருமானின் பெயர் தலைசயனப் பெருமான் என்பது. தாயார் பெயர் திலமங்கை நாச்சியார் என்பது. பூதத்தாழ்வார் பிறந்த பதியும் இதுவே. இங்குப் பார்க்கத் தகுந்த பல சிற்பங்கள்

உள. கடற்கரையில் உள்ள கோயிலையும் காணலாம். ஊர்க்குள் இருக்கும் கோவில் தலசயனம் என்பது. கடற்கரையில் இருக்கும் கோயில் ஜல சயனம் என்பது. தலசயனப் பெருமான் கோவிலுக்கு அரைகல் தூரத்தில் ஞானப் பிரான் (வராஹப்பிரான்) கோயில் உளது. இங்குள்ள தலத்தை திருமங்கை ஆழ்வாரும், பூதத்தாழ்வாரும் பாடியுள்ளனர். கடல் அருகே உள்ள கோவில் தான் பழைய பாடல் பெற்ற தலம் என்றும், ஊரில் உள்ள கோவில் பின்னாகக் கட்டப்பட்ட கோவில் என்றும் சிலர் கருதுவர். (52)

மட்டார் மலர்க்கா ஒற்றீஉளிர் மதிக்கும் கலைமேல் விரும்பன்றேன்
எட்டாம் எழுத்தை எடுத்துநாம் இசைத்தேம் என்றார் எட்டாக
உட்டா வறும்அன் எழுத்தறிய உரைப்பீர் என்றேன் அந்தனர்ஊர்க்
கீட்டார் நாமம் என்கின்று இதுதான் சேடி என்னேடி.

(இ - ௨பா.) “தோழீ! ‘தேன்பொருந்திய பூஞ்சோலைகள் சூழ்ந்த திருஒற்றியூரில் எழுந்தருளி, இருப்பவரே! மதித்தற்குரிய உமது ஆடை என் மேலே விழும். ஆகவே, எட்டி இரும்,’ என்று சொன்னேன். அதற்கு இவர், ‘யாம் எட்டு என்னும் எண்ணைக் குறிக்கும் எழுத்தை எடுத்துச், சொன்னோம். இதனை அறிக’ என்று சொன்னார். அதைக்கேட்ட நான், ‘எட்டென்னும் எண்ணைக் குறிக்கும் அந்த எழுத்தை மனத்தில் நான் அறியுப்படி சொல்லுவீராக’ என்றேன். அதற்கு இவர், ‘வேதியர்களுடைய ஊருக்கு நாமம் இட்டார்’ என்று சொல்லுகிறார். இதன் கருத்து என்னேடி?” (எ - து.)

(அ - சொ.) மட்டு - தேன். ஆர் - நிறைந்த. கா - சோலை. உள் - மனத்தில். தாவுறும் - பொருந்தும். இசைத்தோம் - சொன்னோம். கலை - ஆடை. நாமம் - பெயர்.

(இ - கு.) உள் + தாவுறும், எழுத்து + அறிய. ஊர்க்கு + இட்டார் எனப் பிரிக்க.

(வி - ரை.) தலைவி சுவாமியை நோக்கி “உம் ஆடை என்மேல் விழும்” என்றாள். உடனே சுவாமி விழும் என்று தலைவி கூறிய சொல்லுக்கு முன் அ என்னும் எழுத்தைச் சேர்த்து அவிழும் என்று சுட்டி, உன் ஆடை அவிழும். அதை நீ தடுத்துக்கொள்” என்றார். எட்டாம் எழுத்து என்பது எட்டு என்னும் எண்ணைக் குறிக்கும் அ என்னும் எழுத்து. “அதை நாம் எடுத்துச் சொல்கிறோம்” என்றது, “விழும் என்பதனுடன் அ வைச் சேர்த்து அவிழும் என்று கூறுகிறோம்” என்பது. தலைவிக்கு எட்டாம் எழுத்து இன்னது என்பது புரியவில்லை. ஆகவே, சுவாமி, “அஃது அ என்னும் எழுத்தாகும்” என்பதை நேரே கூறாமல், பிராமணர்கள் தாம் வாழும் ஊருக்கு எந்தப் பெயரை இட்டார்களோ, அத்தப் பெயர்தான் அந்த எட்டாம் எழுத்து” என்றார். பிராமணர்கள் தாம் வாழும் இடத்திற்கு இட்ட பெயர் அகரம் என்பது. அகரம் என்பது பிராமணர்கள் வாழும் இடத்தையும், அ என்னும் எழுத்தையும் குறிக்கும். அகாரத்தை அக்கிரகாரம் என்பர். இஃது இக்காலத்தில் அக்ராரம் என்று சொல்லப்படுகிறது. (53)

ஒற்றி நகரீர் மனவசிதான் உடையார்க் கருள்வீர் நீர்என்றேன்
பற்றி இறுதி தொடங்கி அது பயிலும் அவர்க்கே அருள்வதென்றார்
மற்றி துணர்கி லேன்என்றேன் வருந்தேல் உள்ள வன்மைமலம்
எற்றி உணர்கி என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னோட.

(இ - பொ.) “தோழி! ‘திருஒற்றி நகரத்தில் உள்ள வரே! மனவசியமுடையவர்களுக்கு அருள் செய்வீர்’ என்று சொன்னேன். அதற்கு இவர், ‘நீ சொன்னதின் இறுதி எழுத்தைப்பற்றி ஆரம்பித்து அதனைப் பழகுவோர்க்கே நாம் அருள் செய்வது’ என்று சொன்னார். அதனைக் கேட்ட நான், ‘இதனை அறிந்திலேன்’ என்று சொன்னேன். அதற்கு இவர், ‘வருந்தாதே உனக்கு உள்ள வலிய அஞ்ஞான முழுதும்

நீக்கினால் அறிவாய்' என்கிறார். இதன் பொருள் என்னடி?"
(எ - து.)

(அ - சொ.) இறுதி - கடைசியில். எற்றில் - நீக்கினால்.
மனவசி - மனத்தில் வசியம். மை - அஞ்ஞானம்.

(இ - கு.) அருள்வது + என்றார். மற்று + இது +
உணர்கிலேன். வன் + மை எனப்பிரிக்க. மற்று அசைச்
சொல்.

(வி - ரை.) வசி என்பது வசியம் என்றும் பொருள்
படும். அன்பு என்றும் பொருள்படும். ஆகவே, அன்புடைய
வர்களுக்கு இறைவர் அருள் செய்வார் என்பது தெரிகிறது.
இவ்வாறு தலைவி கூறினாள். ஆனால், சிவபெருமான் "மன
வசியம் மட்டும் போதாது. நீ சொன்ன மனவசி என்னும்
சொல்லை ஈற்றிலிருந்து வாசித்தால் எந்தச் சொல் வருமோ,
அந்தச் சொல்லைச் சொல்லி வந்தால், நாம் அருள் செய்
வோம்" என்று கூறினார். மனவசி என்பதைக் கடைசியிலிருந்து
வாசித்தால் சிவநம என்றாகும். இந்தச் சிவநம என்பது
இறைவனுக்குரிய மந்திரம். இதற்கு வடமொழியாளர்கள்
கூறும் பொருள் சிவனுக்கு வணக்கம் என்பது. இதற்குத்
தமிழர் கண்ட பொருள் "அம்மை, அப்பர் என் ஆணவம்
மாயை என்னும் மலத்தை நீக்குவர்" என்பது. சி சிவத்தையு
ம், வ சத்தியையும், ந ஆணவத்தையும், ம மாயையும்
குறிக்கும் எழுத்தாகும். எனவே ஒவ்வொரு எழுத்துச்
சொல்லாகும்.

வான்றோய் போழிநிறு ஒற்றிலவீர் வருந்தா தலைவே னென்றேன்
என்றோய் உடற்கென் றுந்தெரிய உரைப்பீர் என்றேன் ஓஇதுதான்
சான்றோர் உமது ஈரபோர்ந்து தரித்த பெயர்க்குந் தகாதென்றே
என்றோர் மொழித்த தருள்கின்றார் இதுதான் சேடி. என்னே.

(இ - பொ.) "தோழி! 'ஆகாயத்தைத் தொடுகின்ற
சொலை குழந்த திருஒற்றியூரிலிருப்பவரே! மன்மதன் வாட்ட

வருந்தாமல், உம்மை அணைவேனோ?" என்று கேட்டேன். அதற்கு இவர், "ஊன் பொருந்திய உடம்பிற்கு" என்று சொன்னார் அது கேட்ட நான், 'ஐயன்மீர்! நான் தெரியும்படி சொல்லுவீர்' என்று சொன்னேன். அதற்கு இவர், ஓ! இது தானே! பெரியோர் உமது பெண் மரபை யறிந்து உமக்கு இட்ட பெயர்க்குத் தகுதி அன்று, என்று மேற்கொண்டு ஒரு சொல்லைச் சொல்லியருளுகிறார். இதன் கருத்து என்னடி?" (எ - து)

(அ - சொ.) வான் - ஆகாயத்தை. பொழில் - சோலை மரபு - இனம். ஊன் - தசை, மாமிசம். சான்றோர் - பெரியோர். ஓர்ந்து - ஆராய்ந்து. என்று - மேற்கொண்டு.

(இ - கு.) வான் + தோய், வருந்தாது + அணைவேனோ, ஊன் + தோய், உடற்கு + என்றார். மரபு + ஓர்ந்து, என்று + ஓர், எனப் பிரிக்க. ஓ வியப்பிடைச்சொல்.

(வி - ரை.) "வருந்தாது உம்மைச் சேர்வேனோ?" என்று தலைவி சுவாமியைக் கேட்டனள். சுவாமி வருந்தாது என்பதனை வரும் + தாது எனப் பிரித்துக் கொண்டு, தாது என்பதற்குப் பொன்னால் ஆகிய நகை எனப் பொருள் கொண்டு, "அந்தத் தாதை (பொன் நகையை) அணிவது உடலுக்கே அன்றி உயிர்க்கு அன்று" என்றனர். தாது என்றே தலைவி கூறியதாகவும் கொண்டு, 'அவ்வாறு தாதுடன் வருவது உடலே அன்றி, உயிர் அன்று' என்று கூறினார் என்றலும் ஒன்று. தாது என்பது சப்த தாதுக்களை என்க. சப்த தாதுக்களால் ஆனது உடல்; உயிர் அன்று. ஆகவே, "உடலோடு கூடி வாழ்வேனோ?" என்று கேட்டாள் என்றும் பொருள் கொள்க. பெண்களுக்குப் பெரியோர் இட்ட பெயர் மெல்லிய லாசர் என்பது. ஆகவே நீங்கள் மெல்லியவாராக இருப்பதனால் தாது (பொன்நகை) அணிவது தகாது என்றும் கூறினார் என்க. சப்த தாதுக்கள் ஆவன. இரத்தம், மாமிசம், கொழுப்பு, எலும்பு, முதலிய ஏழு தாதுக்கள். (55)

தீது தவிர்க்கும் ஒற்றிஉளிர் செல்லல் அறுப்ப தென்னன்றேன்
 #து நமக்குத் தெரிந்ததென்றார் இறை ஆமோடு கிதுஎன்றேன்
 ஒதும் அடியார் மனக்கங்குல் ஒட்டும் நாமே உணர்அன்றி
 ஏதும் இறைஅன் றென்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னே.

(இ - பொ.) “தோழி! ‘தீமைகளை நீக்குகின்ற திருஒற்றி யூரில் இருப்பவரே! எனது துன்பத்தை ஒழிப்பது என்று? என்று கேட்டேன். அதற்கு இவர் ‘இஃது எமக்குத் தெரிந்ததே’ எனச் சொன்னார். அதற்கு நான், ‘இவ்வாறு நீங்கள் கூறுவது பதில் ஆகுமோ?’ என்றேன். அதற்கு இவர், ‘துதிக்கின்ற அடியாரது மனத்திருளைத் துரத்துகின்ற யாமே அறிதல் அல்லது, மற்றையதாகிய எதுவும் தலைமை அன்று’ என்று சொல்லுகிறார். இதன் பொருள் என்னடி?” (எ - து.)

(அ - சொ.) செல்லல் - துயரம். இறை - தலைமை, பதில். கங்குல் - இருள். ஏன்று - சூரியன், எந்தநாள்.

(இ கு.) இங்கு + அறுப்பது + எனத் தெரிந்தது + என்றார். இது + அன்று + என்கின்றார், எனப் பிரிக்க.

(வி - ரை.) தலைவி சுவாமியை, நோக்கித் தன் துயரத்தை நீக்குவது எந்நாளில் என்னும் கருத்தில் “செல்லல் அறுப்பது என்று” எனக் கேட்டாள். இறைவர், செல்லல் அறுப்பது என்று என்னும் தொடர்க்குத் தலைவி கூறிய பொருளைக் கொள்ளாமல், “வருகின்ற இருட்டை நீக்கும் சூரியன்” என்று பொருள் கொண்டு, “இருளை நீக்குவது சூரியன் என்பது எமக்கு முன்பே தெரியும்” என்று கூறினார். அல் என்பது இருள். என்று என்பது சூரியன். இவ்வாறு இறைவர் கூறியதைக்கேட்ட தலைவி சுவாமி “நான் கேட்ட கேள்விக்கு நீங்கள் தரும் இஃது, இறை (பதில்) ஆகுமோ?” என்றாள். இவ்வாறு தலைவி கூறக் கேட்ட இறைவர், இறை என்பதற்குப் பதில் என்று கொள்ளாமல் தலைமை என்று பொருள் கொண்டு

“அடியார்களின் மனத்தை அறிந்து இருளைப் பிரிக்கவல்ல இறை (தலைவர்) யாமே அன்றி, வேறு யாரும் இருக்க முடியாது” என்றனர். ஒருவர் கேட்ட கேள்விக்குப் பதில் அளிப்பதே இறை ஆகும. (56)

ஒண்கை மழுவோ டனல்உடையீர் ஒற்றி நகர்வாழ் உத்தமரீர்
வண்கை ஒருமை நாதர்என்றேன் வண்கைப் பன்மை நாதர்என்றார்
எண்கண் அடங்கா அதிசயம்காண் என்றேன் பொருள்அன்

[றிவைஅதற்கென்

றென்சொல் மணிதந் தருள்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னேடி

(இ - பொ.) “தோழி! ‘ஒளியுடைய கையில் மழு வுடனே நெருப்பையு முடையவரே! திருவொற்றி நகரத்தில் வாழ்கின்ற உத்தமரே! நீர் கொடைக் கையீனையுடைய ஒப்பற்ற தலைவர்’ என்றேன். அதற்கு இவர், ‘ஆம் யாம் கொடைக்கை பலவற்றையுடைய நாதர்’ என்றார். அதற்கு நான், ‘இது கணக்கிலடங்காத அதிசயமாய் இருக்கிறது’ என்றேன். அதற்கு இவர், ‘இவை பொருள் அல்ல’ என்று கூறி மதித்தற்குரிய மணி வார்த்தைகளைத் தந்தருள்கின்றார். இதன் கருத்து என்னடி?’ (எ - து.)

(அ - சொ.) ஒண்மை-ஒளி. வண்கை-வளமான கை. எண்கண் - கணக்கில். எண் - மதித்தல். கணக்கு மணி-மணிபோன்ற மொழி.

(இ - கு.) ஒண்மை + கை, வண்மை + கை, மழு வோடு + அனல், அன்று + இவை, அதற்கு + என்று, தந்து + அருள், எனப் பிரிக்க. ஒருமை - ஒன்று, பன்மை - பல, காண், முன்னிலை ஆசைச் சொல். உத்தமரீ என்பதை உத்தமரே என விரியாகவும் கொள்க

(வி - ரை.) ஒருமை நாதர் என்பதற்கு “ஒன்றுகிய மோட்சத்தைத் தரும் நாதர்” என்பது பொருள். தலைவி தம்மை ஒன்றுகிய வளமான ஒரு கையையுடைய நாதர் என்று கூறியதாகக் கொண்டு, “பெண்ணே! நாம் வளமையான பல கையையுடைய நாதர்” என்றனர். அதன் பொருள், இறைவர் பிரமதேவன் தவம் செய்தபோது அவனது போகாக்கினியின் இடையில் விசித்திரமான பலகையில் தோன்றிப் பலகை நாதராக வீற்றிருந்தார் என்பதாம். அப்பொது பலகை என்பது. பலகை என்று ஆகிவிடும். தலைவியின் கண்முன் தோன்றிய இறைவர் இருகரம் கொண்டு நின்றும் தமக்குப் பலகைகள் இருப்பனவாகக் கூறியது அதிசயம். ஆதலின், தலைவி “எண்கண் அடங்கா அதிசயம்” என்றனர். பயனுடைய சொற்கள் என்பதைக் குறிக்கச் “சொல்லமணி தந்தருள்கின்றார்” என்றனர். (87)

ஒருவர் எனவாழ் ஒற்றீஉளிர் உமக்கம் மனைஉன் டோளன்றேன்
 இருவர் ஒருபேர் உடையவர்கான் என்று என்னன் றேன்எம்பேர்
 மருவும் ஈறற் றயல்அகரம் வயங்கும் இகரம் ஆனதென்றே
 இருவும் மொழிதந் தருள்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னே.

(இ - பொ.) “தோழி! ‘யாம் ஒருவரே. வேறு தெய்வம் இல்லை என்று சொல்லும்படி வாழ்கின்ற திருவொற்றியூரில் வாழ்பவரே! உமக்கு நல்ல தாய் உண்டோ?’ என்று கேட்டேன். அதற்கு இவர், ‘ஒரே பெயருடைய இருவர் உள்ளனர்’ என்று சொன்னார். அதுகேட்ட நான், ‘அப்பெயர் யாது?’ என்றேன். அதற்கு இவர், ‘விளங்குகின்ற எமது பெயரில் பொருந்திய இறுதி எழுத்து நீங்கி, அயலில் உள்ள அகர எழுத்து இகரமான பெயரே அது’ என்று மனத்தில் இருத்தற் குரிய மொழியை விடையாகச் சொல்லி யருள்கின்றார். இதன் கருத்து என்னடி?” (எ - து.)

(அ - சொ.) ஒருவர் - ஒப்பற்றவர். அம்மனை - நற்றூய்-
மருவும் - பொருந்திய. ஈறு - கடைசி எழுத்து. அயல் -
பக்கம். அகரம் - அ என்னும் எழுத்து. இகரம் - இ
என்னும் எழுத்து. வயங்கும் - விளங்கும். இருவும் -
மனத்தில் தங்குதற்குரிய. இருவர் - பார்வதிதேவி, கங்கா
தேவி.

(இ - கு.) உமக்கு + அம்மனை, ஈறு + அற்று +
அயல், ஆனது + என்றே, தந்து + அருள்கின்றார், எனம்
பிரிக்க, இருவர், தொகைக் குறிப்பு காண், முன்னினை-
அசைச் சொல்.

(வி - ரை.) அம்மனை என்பதன் பொருள் தாய் என்பது.
ஆனால், இறைவர் அந்த அம்மனை என்னும் சொல்லுக்கு
அழகிய மனைவி என்று கொண்டு, தமக்கு ஒரே பெயரை
யுடைய இரண்டு மனைவியர் இருக்கின்றனர் என்று கூறினார்.
“ஒரே பெயர் எது,” என்று தலைவி கேட்ட போது “எம் பெய
ரோடு பொருந்தப் பெற்ற பெயராகிய சங்கரன் என்பதில்
கடைசி எழுத்தை நீக்கினால் சங்கர என்று நிற்கும். அந்தச்
சொல்லின் ஈற்றெழுத்தாகிய ற் (ர் + அ) என்பதில் உள்ள
அகரத்தை நீக்கினால் ி என்று நிற்கும். அந்த எழுத்துடன்
இ யைச் சேர்த்தால் ி என்று நிற்கும். இப்போது அந்தச்
சொல் சங்கரி என்று ஆகும். இந்தச் ‘சங்கரி என்னும்
பெயர் உடையவர்கள் இருவர், எமக்கு மனைவிமார்’ என்ற
னர். இவ்வளவு கருத்தையும் “எம்பேர் மருவும். ஈறு அற்று
அயல் அகரம் வயங்கும் இகரம் ஆனது” என்னும்
தொடரில் வைத்துக் கூறினார். அகரமாவது அ என்னும்
எழுத்து. இகரமாவது இ என்னும் எழுத்து. எம்பெயராவது
சங்கரன் என்பது.

இறைவருக்குச் சங்கரியும், திருமாலும் ஆகிய இரண்டு
பேரும் மனைவிமர்கள். அரன் என்னும் ஆண்பால் சொல்

லுக்கு அரி (திருமால்) பெண் பால் சொல் அமைத்திருத்தல் காண்க. நாரணி, நாராயணி, என்பது பார்வதிக்குரிய பெயர்களே அன்றி, இலக்குமிக்குரிய சொற்கள் அல்ல என்பதையும் நினைவு கொள்க. “அரி அலால் தேவி இல்லை” என்று அப்பர் பெருமானார் வாக்கையும் உளத்தில் கொள்க. ஆகவே திருமாலும், உமாதேவியைப் போலச் சிவபெருமானுக்கு மனைவி ஆவார். சங்கரி என்னும் ஒரே சொல் எப்படித் திருமாலையும், உமா தேவியையும் குறிக்கும் எனில், சம், கரி என்று பிரிக்கும்போது இன்பத்தைத் தருகின்ற பார்வதி என்றும், சங்கு அரி என்று பிரிக்கும்போது சங்கைக் கையில் கொண்ட திருமால் என்றும் பொருள் படுதல் காண்க.

திருமால் தாகூகா வனத்து இருடிகளை மயக்க மோகினி அவதாரம். எடுத்தார். அந்த மோகினியைச் சிவபெருமான் இச்சித்து அவளோடு சேர்ந்து ஐயப்பன் (மகா சாத்தா) என்னும் புத்திரனைத் தோற்றுவித்தார். அவரே அரிஅர புத்திரன் எனப் படுவார். ஆகவே, திருமால் சிவபெருமானுக்கு மனைவி ஆயினார் என்க. (68)

பேரம் ஒற்றி யீர் உம்மைப் பெற்றார் எவர்என் நேன்அவர்தம் ஏரார் பெயரின் முன்பின்இரண் டிரண்டாம் எழுத்தார் என்ருர்என் நேராய் உரைப்பீர் என்றென்நீ தெஞ்சம் தெகிழ்ந்தரல் உரைப்பார்என் நேராய் உரைசெய் தருள்கின்றார் இதுநான் சேடி என்னேஉ.

(இ - பொ.) “தோழி! ‘பெருமை நிறைந்த திரு ஒற்றியூரை யுடையவரே! உம்மைப் பெற்றவர் யாவர்?’ என்றேன். அதற்கு இவர், ‘எமது அழகு பொருத்திய பெயரின்முன், பின்னேயுள்ள இரண்டு இரண்டாமெழுத்துக் களை யுடையவர்’ என்று சொன்னார். அப்படிக்கூறக் கேட்ட நான், ‘என்ன! ‘நேராகச் சொல்லுவீராக’ என்று கேட்டேன்.

அதற்கு இவர், 'நீ மனம் உருகினால் சொல்லுவோம்' என்று அழகாய்ச் சொல்லி யருளுகிறார். இதன் கருத்து என்னடி?' (எ - து.)

(அ - சொ.) பேர் - பெருமை. ஏர் - அழகு. ஆர் - நிறைந்த. நெகிழ்ந்தால் - உருகினால்.

(இ - கு.) பேர் + ஆம், ஏர் + ஆர், இரண்டு + இரண்டு, என்று + ஏராய், உரைசெய்து x அருள்கின்றார், எனப் பிரிக்க.

(வி - ரை.) தலைவி, "சுன்றார் யார்?" என்று வீணு வினார். அவ்வினாவின் பொருள் உன்னைப் பெற்றெடுத்தவர் யார் என்பது. அதாவது உன்தாய் யாவள் என்பது. ஆனால், சிவபெருமான் நம் அருளைப் பெற்றவர் யார் என்று (சுன்றவர் - பெற்றவர்) கேட்டதாகக் கொண்டு, "யார் சிவாய நம என்னும், சிவ பஞ்சாட்சர மந்திரத்தைத் தியானம் செய்கின்றனரோ அவர்களே, நம் அருளைப் பெற்றவர்" என்று கூறினார். ஆனால், சிவய நம என்பது மந்திரம் ஆதலின் ஆதனைக் குருமுகமாகக் கேட்க வேண்டும் என்னும் நியதி இருத்தலின் அதனை நேரே கூறாமல் அவர், "ஏரார் பெயரின் முன்பின் இரண்டு இரண்டு ஆம் எழுத்தார்" என்றனர். சிவ என்பது இறைவருடைய ஏர் ஆர் (அழகு பொருந்திய) பெயர். இதன் முன் சேரக் கூடிய இரண்டு எழுத்து நம என்பது அப்போது சிவநம என்றாகும். இந்த நம என்னும் இரண்டு எழுத்து பின் சேரின் நமசிவ என்றாகும். இந்த நான்கு எழுத்துகளுக்கு இடையே உள்ள எழுத்து ய என்பது. இஃது ஆன்மாவைக் குறிக்கும் எழுத்து. இதனை ஆன்ம எழுத்து என்பர். ஆகவே, சிவயநம என்னும் ஐந்து எழுத்துகளுக்கு இப்போது பொருள் காணும்போது சி சிவத்தையும், வ சத்தியையும், ய ஆன்மாவையும், ந திரோதானத்தையும், ம மலத்தையும் உணர்த்தும்

எனக் கொள்க. ஆகவே சிவ பஞ்சாட்சர மந்திரம் பொருள் நிறைந்த எழுத்தாகவும், சொல்லாகவும் இருத்தலைக் உணர்வ. இவ்வாறு பொருள்தரும் நிலையில் எந்த மந்திரத்தை யும் காண இயலாது ஏனைய மந்திரங்கள் எல்லா எழுத்துகளும் சேர்ந்தபோதுதான் ஒரு பெயராகி ஒரு மந்திரமாகுமே அன்றித் தனித்தனி எழுத்தாகப் பிரித்துப் பொருள் காணும் வகையில் அமையாது ஆகவேதான் பஞ்சாட்சர மந்திரமே எல்லா மந்திரங்களுக்கும் மேலானது என்று கூறப்படுகிறது. இதனை உளத்தில் கொண்டே திருஞான சம்பந்தர், 'வேதம் நான்கினும் மெய்ப்பொருள் ஆவது நாதன் நாமம் நமச்சிவாயவே' என்றனர்.

நமசிவாய, சிவாயநம இவ்விரண்டிற்கும் உள்ள வேறுபாடு யாதோ எனில், சிவாயநம என்பது நுண் பொருள், ஐந்தெழுத்து (சூட்சும பஞ்சாட்சர) மந்திரம். நமசிவாய என்பது பஞ்சு பொருள் ஐந்தெழுத்து (தூல பஞ்சாட்சரம்) மந்திரம் ஆகும். தூல பஞ்சாட்சரத்தை எவரும் உச்சரிக்கலாம். சூட்சும பஞ்சாட்சரத்தைக் குருமுகமாக உபநேசம் பெற்றவர்தாம் உச்சரிக்கலாம்.

இறைவர் ஆன்மாக்கள் பரிபக்குவம் பெறும் அளவு, பின் நின்றும். (நமசிவாய) பக்குவம் உற்றபோது முன் நின்றும் (சிவாயநம) அருள்வர். இக் குறிப்பும் தூல சூக்கும பஞ்சாட்சரத்தில் பெறப்படுதல் காண்க. இந்தக் கருத்துகளும் இந்த மகா மந்திரத்தில் இருத்தலின் "நெஞ்சு தெகிழ்ந்தால் உரைப்பாம்" என்றனர். இது குறித்தே ஆளுடைய பிள்ளையாரும்,

"காத லாகிக்க சிந்துகண் ணீர்மல்கி,
ஒது வார்தமை நன்னெறிக் குய்ப்பதும்
வேதம் நான்கினும் மெய்ப்பொருள் ஆவதும்
நாதன் நாமம் நமச்சிவாயவே" என்றனர். (59)

தனிநால் மறையீர் ஒற்றிநகர் நழைக்க வாழ்வீர் தனிஞான
ஒளிநா அரசை ஐந்தெழுத்தால் உவரி கடத்தி வீர்என்றேன்
கனிநா வலைநீர் எழுத்தால் கடலில் விழ்த்தி னேம்என்றே
எனியேற் குவப்பின் மொழி நின்றூர் இதுதான் சேடி என்னேடி.

(இ - பொ.) “தோழி! ‘பெருமை பொருத்திய நான்து
வேதங்களாகிய கோயிலுடையவரே! திருஒற்றி நகரம் செழிக்க
வாழ்பவரே! ஒப்பற்ற ஞானப்பிரகாசத்தையுடைய திருநாவுக்
கரசரைப் பஞ்சாட்சர மந்திரத்தால் கடலைக் கடக்கும்படி
செய்தீர்’ என்றேன். அதற்கு இவர், ‘களிப்புடைய சுந்தரரை
இரண்டெழுத்தால் கடலில் விழுத்தினோம்’ என்று பேதை
ஆகிய எனக்கு மகிழ்வோடு சொல்லுகின்றார். இதன்
பொருள் என்னடி?” (எ - து.)

(அ - சொ.) தனி - கோவில். மறை - வேதம்.
தனி - ஒப்பற்ற. நா அரசு - திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள்.
ஐந்தெழுத்து - சிவாய நம என்னும் பஞ்சாட்சர மந்திரம்.
உவரி - உப்புக்கடல். கடத்தினீர் - கடக்கச் செய்தீர்.
களி - மகிழ்ச்சி. நாவலன் - நாவன்மை படைத்த சுந்தர
முத்தி சுவாமிகள். ஈர் எழுத்து - இரண்டு எழுத்து.
உவப்பு - மகிழ்வு.

(இ - கு) நான்கு + மறை, ஐந்து + எழுத்தால்,
எனியேற்கு + உவப்பின், எனப் பிரிக்க. ஐந்தெழுத்து,
ஈர் எழுத்து. தொகைக் குறிப்புச் சொற்கள்.

(வி - ரை.) சமணர்கள் திருநாவுக்கரசரைக் கொல்லக்
கருதிக்கல்லில் அவரைக் கட்டிக் கடலில் தள்ளினிட்டனர்.
ஆனால், அப்பர் பெருமானார், “கற்றுணைப் பூட்டி ஓர் கடலில்
பாய்ச்சினும், நற்றுணையாவது நமச்சிவாயவே” என்று
நமசிவாய மந்திரத்தைச் சொல்லிக்கொண்டே கரை ஏறினார்.
அவர் ஏறிய கரை திருப்பாதிநிப்புலியூர் வண்டிப்

பாணியத்தின் அருகே உளது. அந்த இடத்தை இன்று கரையறியீட்ட ருப்பம் என்று சொல்லுவர். இந்த வரலாற்றை உள்ளடக்கியே தலைவி, “நாவரசை ஐந்தெழுத்தால் உவரி (கடல்) கடத்தினர்” என்றனர். ஆனால் சுவாமி, நாவரசை ஐந்தெழுத்தால் கடலைக் கடத்தியது ஒருபுறம் இருக்கட்டும். நாவலனை இரண்டெழுத்தால் பரவையில் (கடலில்) ஆழ்த்திருக்கச் செய்தோம்” என்றனர். ஈண்டு இரண்டெழுத்தால் சுந்தரரைக் கடலில் (பரவை) வீழ்த்திய தாவது. சுந்தரருக்காக இறைவர் தூது சென்று பரவை நாச்சியாருடைய பிணக்கை நீக்கிச் சுந்தரரைப் பரவையில் (பரவை நாச்சியார் இன்பத்தில்) ஆழச் செய்தார் என்பதாம். தூது என்னும் சொல்லில் இரண்டு எழுத்துகள் இருத்தலைக் காண்க. பரவை என்பது கடலையும், சுந்தரர் முதல் மனைவியாராம் பரவை நாச்சியாரையும் குறிக்கும் சொல்லாகும். இதனால் இறைவர் ஒருவரைப் பரவையிலிருந்து (கடலிலிருந்து) கரையேறச் செய்தார் என்பதும், மற்றொருவரைப் பரவையில் (பரவை நாச்சியார் இன்பத்தில்) ஆழச் செய்தார் என்பதும் நயம்படக் கூறியதைக் காண்க. இரண்டெழுத்து என்பதற்குத் தூது என்று கொள்வதோடு ஆசை என்றும் கொண்டு (இதுவும் இரண்டெழுத்துகளால் ஆனது தானே) ஆசையினால் பரவையில் (பரவை நாச்சியார் இன்பத்தில்) ஆழ்த்தினார் எனவும் பொருள் கொள்ளலாம்.

சுந்தரர் திருஒற்றியூர்க்குச் சென்று சங்கிலி நாச்சியாரை, மணந்துகொண்டதை அறிந்த பரவைநாச்சியார், சுந்தரரைத் தம் இல்லத்திற்கு வர மறுத்துப் பிணக்கம் கொண்டபோது, இறைவர் தூது சென்று அப் பிணக்கத்தை நீக்கிய குறிப்பே, “நனி நால்வனை ஈர் எழுத்தால் கடலில் வீழ்த்தினேம்” என்றும் வரியில் அமைந்துள்ளது. இவை எல்லாம் தலைவி கேட்பதற்கு அழகாக இருந்தமையின் எனியேற்கு “உவப்பின் மொழிகின்றார்” என்றனர். (80)

ஒழுன் றுளத்தீர் ஒற்றிஉளிர் உற்றோர்க் களிப்பீ ரோஎன்றேன்
தாமுன் றென்பார்க் கயன்முன்றும் தருவேம் ஈன்றுர் அம்மிகத்
தேமுன் றினதும் மொழிஎன்றேன் செவ்வாய் உறும்உன் நகைஎன்றே
ஏமுன் குறவே நகைக்கின்றுர் இதுதான் சேடி என்னே.

(இ - பொ.) “தோழி! ‘மந்திரத்தை ஊன்றித் தியானம் செய்பவர்களின் உள்ளத்தில் இருப்பவரே! திருஒற்றியூரில் உள்ளவரே! அடைந்தவர்க்கு திருவருள் செய்னீரோ?’ என்றேன். அதற்கு இவர், ‘தாமுன்று என்பவர்க்குத் தாகாரத்துக்கு அயலாகிய மூன்றையும் தருவேம்’ என்றார். அதற்கு நான், ‘ஆச்சரியம்! நுமது சொல்லினிடத்தில் மிகவும் இனிமை யுண்டாய் இருக்கின்றது’ என்றேன். அதற்கு, இவர், தேமுன்றின் என்பதற்கு ‘செவ்வாயில் உண்டாகிய உன் நகையிடத்தே இனிமை உண்டாயிருக்கிறது’ என்று சொல்லி இன்பம் உண்டாகும்படி நகைக்கின்றார். இதன் கருத்து என்னடி?” (எ - து.)

(அ - சொ.) ஓம் - ஓம் என்னும் பிரணவ மந்திரம்.
தேம் - இனிமை. ஏம் - இன்பம்.

(இ - கு.) ஓம் + ஊன்று + உளத்தீர், உற்றோர்க்கு + அளிப்பீரோ, தாம் + மூன்று + என்பார்க்கு + அயல்தேம் + ஊன்றின, ஏம் + ஊன்றுற, செம்மை + வாய் எனப் பிரிக்க. அம்ம, வியப்பிடைச் சொல்.

(வி - ரை.) தா முன்றுவது, மூன்று முறை தா தா தா என்பது. அப்போது அது முத்தா எனப்படும். முத்தா என்பதன் பொருள் முத்தி தருபவனே என்பது. இப்படி யார் தம்மைக் கூப்பிடுகின்றார்களோ, அவர்கட்கு இறைவர் முத்தி கொடுப்போம் என்றனர். தா எனும் எழுத்தின் பக்கத்தில் இருக்கும் தி என்பதை மூன்று முறை எழுதினால் திதிதி என்று

அமையும். அஃது அப்போது முத்தி என்று ஆகும். முத்தி என்பது மோட்சம். ஆகவே முத்தி கொடுப்போம் என்பதாம்.

தலைவி இறைவரை தோக்கி, “உம்மொழிகள் தேமுன்றின” (இனிமை பொருந்தின) என்று கூறினாள். சிவபெருமான் தே மூன்று எனக் கொண்டு முத்தே என்று பொருள் செய்து, ‘உன் நகை (பல்) தான் முத்தே’ என்றனர். இப்படி எல்லாம் தா, தி, தே என்னும் எழுத்துடன் மூன்றைக் குறிக்கும் மு என்னும் எழுத்தை இணைத்துப் பேசி நகைத்தமைபினால் தலைவி “ஏமம் ஊன்றுற நகைக்கின்றார்” என்றாள். (61)

மன்னி விளங்கும் ஒற்றீஉவர் மடவார் இரக்கும் வகை அதுதான் முன்னில் ஒருதா வாய்என்றேன் முத்தா எனலே முறைஎன்றார் என்னில் இதுதான் ஐயம்என்றேன் எமக்கும் தெரியும் எனத்திருவாய் இன்னல் அமுதம் உருக்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னேஉ.

(இ - பொ.) “தோழீ! ‘நிலைபெற்று விளங்குகிற திருவொற்றியூரில் எழுந்தருளி யிருப்பவரே! பெண்களை நீங்கள் யாசிக்கும் விதத்தை ஆலோசித்தால், ஒரு பற்றுக்கோடு ஆகும்’ என்றேன். அதற்கு இவர், ‘அங்ஙனம் அன்று; மூன்று குற்றம் ஆகும் என்று சொல்லுதலே முறை’ என்றார். அதற்கு நான், ‘என்னிடத்தில் இப்படிக்கூறுவது ஐயம்’ என்றேன். அதற்கு இவர், ‘நீ கூறியது எமக்கும் தெரியும்’ என்று தமது திருவாயினின்றும் நல்ல அமிர்தத்தைச் சிந்துகின்றார். இதன் பொருள் என்னடி?’” (எ - து.)

(அ - சொ.) மன்னி - நிலைபெற்று. மடவார் - பெண்கள். இரக்கும் - கெஞ்சிகேட்கும், முத்தா - மூன்று குற்றம். தா - குற்றம், முன்னில் - ஆலோசனை செய்தால். ஐயம் - சந்தேகம். பிச்சை, இன்னல் - துன்பம். தாவு - பற்றுக்கோடு.

(இ - கு.) மூன்று + தா; தா + ஆம் எனப் பிரிக்க.

(வி - ரை.) மடவாசீ என்பதற்கு அறிவீனரீ என்றும் பொருள் காணலாம். பெண்கள் இரப்பது ஒரு தா (ஒரு குற்றமாகிய காமம்) என்றனர். இதைக் கேட்ட இறைவர் காம வேட்கை நிறைவேருதுபோது, அந்த ஒரு குற்றத்துடன் கோபம் என்னும் குற்றமும், மயக்கம் என்னும் குற்றமும் சேர்ந்து மூன்று குற்றங்கள் எனக் கூறவே முறை என்று முத்தா என்றனர். இப்படி இறைவர் கூறியது தனக்குச் சந்தேகமாக இருக்கிறது என்று கூற “என் இல் தான் ஐயம்” என்றனர். சிவபெருமான் என்இல் ஐயம் என்பதற்கு என் வீட்டுப் பிட்சை எனப் பொருள் கண்டு “எமக்கும் அது தெரியும்” என்றனர். (62)

வளம்சேர் ஒற்றி யீர்எனக்கு மாலை அணிவி ரோஎன்றேன்
குளம்சேர் மொழிப்பென் பாவாய்நின் கோல மனைக்கண் நாம்ம நிற்வால்
உளம்சேர்ந்தடைந்த போதேநின் உளத்தில் அணிந்தேம் உணர்வன்றே
இளம்சீர் நகைசெய் தருள்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னோட.

(இ - பொ.) “தோழி! ‘எல்லா வளங்களும் சேர்ந்திருக்கிற திருஒற்றியூரில் இருப்பவரே! ‘எனக்கு மாலை தரிப்பீரே!’ என்றேன். இவர், ‘குளஞ்சேர்ந்த சொல்லையுடைய பெண்பாவையே! உனது அழகிய வீட்டில் உண்டாகிற மகிழ்ச்சியால் மனம் ஒத்து அடைந்த போதே, உன் மனத்தில் அம்மாலை யை அணிந்தோம்; தெரிந்துகொள்’ என்று சொல்லி, சிறப்புள்ள இளநகை செய்தருள்கின்றார். இதன் கருத்து என்னடி?” (எ - து.)

(அ - சொ.) குளம் - வெல்லம் போலும் இனிமை. கோலம் - அழகிய. மனைக்கண் - வீட்டில். பாவை - பதுமை, பொம்மை.

(இ - கு.) மனைக் கண், கண் ஏழன் உருபு. சேர்ந்து + அடைந்த, நகைசெய்து + அருள்கின்றார், எனப் பிரிக்க.

(வி. ரை) மாலை அணிவீரோ என்பதற்கு, இரு பொருள்கள் ஈண்டுக் கருதப்படுகின்றன. ஒன்று மணமாலை என்பது. மற்றொன்று காம மயக்கம் என்பது. இதற்கு இறைவர், "அந்த மாலையை, (மயக்கத்தைப்) பிறர் அறிய உனக்கு அணியாமல், உன் வீட்டை அடைந்த போதே உன் உள்ளத்தில் அணித்தோம்" என்றனர். உள்ளத்தில் என்பதற்கும் மனத்தில் மாலையை அணிவித்தோம் என்றும், மார்பில் மாலையை அணிவித்தோம் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். மனம் ஆவது ஈண்டு மார்பு. (63)

வீற்றார் ஒற்றி நகர்அமர்ந்தீர் விளங்கும் அலரே விளம்புநெடு மாற்றார் என்றேன் இலகாண்மம் மாலை முடிமேல் பார்என்றார் சாற்றார் சலமே சதேன்றேன் சடையின் முடிமேல் அன்றென்றே ஏற்கு நரவால் மொழிகின்றார் இதுதான் சேடி என்னே.

(இ - பொ.) "தோழி! 'பெருமையோடு விளங்குகிற திருஒற்றியூரில் அமர்ந்தவரே! விளங்குகின்ற பழிச் சொற்களே சொல்லுகின்ற பெரும்பகைவர் உண்டு' என்றேன். அதற்கு இவர், 'அப்படி அலர் எதுவும் இல்லை. எமது முடிமீது மாலையே உளது. அதனைப் பார்க்கக் கடவை' என்றார். அதற்கு நான், 'சடைமுடிமேல் உள்ள இது, சொல்ல ஒண்ணாத நீரே' என்று சொன்னேன். அதற்கு இவர், 'நீர் அன்று' என்று மிக்க அன்போடு சொல்லுகின்றார்'. இதன் கருத்து என்னடி?" (எ - து.)

(அ - சொ.) வீறு - பெருமை. நெடும் மாற்றார் - பெரும் பகைவர், சாற்றா - சொல்லி முடியாத. ஏற்று - அதிசயித்த, மிக்க, ஆதரவு - அன்பு, ஆர் - பொருந்திய. சலர் - கங்கை நீர், பொய்.

(இ - கு.) வீறு + ஆர். ஈது + என்றேன். அன்று + என்றே. ஏற்று + ஆதரவு எனப் பிரிக்க. இல்லை என்பது இலை என இடைக் குறைந்தது, காண், முன்னிலை அசைச்சொல்.

(வி - ரை.) வீற்று என்பதற்குத் தனிமை என்பது ஒரு பொருள். திருஒற்றியூர், அரசன் எழுதிய சாசனத்தில் தள்ளித் தனித்து எழுதப்பட்டமையின், வீற்று என்பது தனிமை எனவும் கருதப்பட்டது. ஒரு பெண் ஒரு காதலனைத் தனித்துக் கூடிப் பேசி வருவாளானால், அதை அறிந்த நாட்டு மக்கள் பலர், இதைப்பற்றிப் பேசிக் கொள்வர். இப்படிப் பேசிக்கொள்ளும் பேச்சு அலர் எனப்படும். இதனால் காதலர் கூடும் கூட்டத்திற்குப் பல தடைகள் ஏற்படும். ஆகவே, இப்படி அலர் தூற்றியவர்கள் தலைவிக்குப் பகைவர் ஆவர். இந்த நிகழ்ச்சி நேர்ந்தமையின் தலைவி இறைவரிடம், “அலரே விரும்பும் நெடும் மாற்றார்” என்றனர். அம்பல் என்பது சிலர் மட்டும் பேசிக் கொள்ளும் பேச்சு.

இறைவர் அலர் என்பதற்குப் பழிச் சொல் என்று பொருள் கொள்ளாமல், விடுதிப்பூ என்று பொருள் கொண்டு, தாம் மாலையே அணிந்திருப்பதை ‘முடிமேல் பார்’ என்று காட்டினார். தலைவி பார்த்தபோது கங்கை நீரே கண்டாள். ஆதலின் சலமே என்றனர். மாற்றார் என்பதனை மால் + தார் எனப் பிரித்து, காம மயக்கம் தரும் மாலை என்று தலைவி கூறியதாக இறைவர் கொண்டு, “அலர் மாலை இல்லை. இலை மாலை” என்றனர் எனவும் கொள்க மால் தார் என்பதற்குப் பெருமை தரும் மாலை என்பதும் பொருள். இலை ஈண்டு வில்வம் முதலிய பத்திரங்கள். (64)

புயப்பால் ஒற்றி யீர் அச்சம் போமோ என்றேன் ஆம்என்றுர் வயப்பா வலருக் கிறைஆனீர் வஞ்சிப் பாடுங் குறைந்ததென்றேன் வியப்பா நகைஅப் பாளனுப்பா வென்பா கலிப்பா உரைத்தும்என்றே இயல்பால் மொழிதந் தருள்கின்றார் இதுதான் சேட என்னே

(இ - பொ.) “தோழி! ‘பக்கங்களில் எல்லாம் நீரைக் கொண்ட திருஒற்றியூரே! மன்மதனால் ஏற்படும் அச்சம், உமது தோளை அணைந்தால் ஒழியுமோ?’ என்றேன். இவர், ‘ஆம்’ என்று சொன்னார். அதைக்கேட்ட நான், ‘வெற்றியுள்ள பாவலர்களுக்கு நீர் தலைவரானீர். வஞ்சிப்பாவே நீர் இப்பொழுது சொன்னது’ என்றேன். அதற்கு இவர், ‘வியப்புண்டாதற்குரிய அந்த ஆசிரியப்பா என்கிற பாவும், வெண்பாவும், கலிப்பாவும் சொல்லுவோம்’ என்று பொருந்திய பால்போலும், இன்சொல் சொல்லி அருளுகின்றார். இதன் பொருள் என்னடி?” (எ - து.)

(அ - சொ.) புயல் - நீர். பால் - பக்கம். வயம் - வெற்றி. பாவலர் - கவி பாடுவதில் வல்லவர்கள். இறை - தலைவர். வியப்பா - ஆச்சரியமாக. அப்பா - அந்த ஆசிரியப்பா. பா - பாட்டு. இயல் - பொருந்திய. பால் - பால்போலும்.

(இ - கு.) புயல் + பால், வயம் + பாவலர், பாவலருக்கு + இறை, இங்கு + உரைத்தது + என்றேன். வியப்பு + ஆக, இயல் + பால், பொழிந்து + அருள்கின்றார் எனப் பிரிக்க. ஆக என்பதில் ககரம் தொக்கது. (மறைந்தது)

(வி - ரை.) “புயப்பால் ஒற்றியீர் அச்சம் போமோ” என்னும் தொடருக்கு “நீங்கள் என்னை உம் தோளுடன் அணைந்தால் மன்மதனால் தூண்டப்படும் என் அச்சம் நீங்குமோ” என்று தலைவி கேட்டதாகவும் பொருள் கொள்ளலாம். இறைவர் இதற்கு விடையாக, “ஆம், நீ என்னை அணைந்தால் அச்சம் போம்” என்றனர். தலைவி சுவாமி கூறியது உண்மை அன்று; வஞ்சிப்பு ஆக (வஞ்சகம் ஆக) உளது” என்றனர். இறைவர் இதைக் கேட்டு, தலைவி யாப்பு இலக்கணத்தில் வரும் வஞ்சிப்பா என்னும் பாவைக் கூறியதாகக் கொண்டு, “நாம் முதற் சங்கத்தில் வெற்றிகொண்ட பாவலர்களுக்குத் தலைவராக இருந்துள்ளோம். ஆகவே, எமக்கு

நீ குறிப்பிடும் வஞ்சிப்பா மட்டும் அன்று, ஆசிரியப்பா, வெண்பா, கலிப்பா, ஆகிய பாக்களும் தெரியும்” என்று கூறினார். சங்கப் புலவர்களுக்கு இறைவர் தலைவராக இருந்த குறிப்பை “வயப்பாவலர்க்கு இறையானீர்” என்னும் வரியால் தலைவி உணர்த்தினாள். ஆசிரியப்பாவைக் குறிக்கும் தொடர் “ஆ நகையப்பா எனும் பா” என்பது. ஆ நகை அப்பா என்பதன் பொருள், “ஆ! யாவரும் ஆசிரியம்” என்று கூறும் பா. வெண்பா என்பது வெண்பர என்னும் பாட்டைக் குறிப்பதுடன் அறியாமையா, வெள்ளை எனும் பா என்றும் ஈண்டு இறைவரால் கூறப்படுகிறது. இவ்வாறே கலிப்பா என்பதும் கலிப்பா எனும் ஒருவகைப் பாட்டை மட்டும் உணர்த்தாமல், வஞ்சகமான பா (கலி - வஞ்சகம்) என்னும் பொருள் படும்படியும் கூறினார் என்க. இப்படிப் பாக்களின் வகைகளை இறைவர் கூறினமையால்தான் “இயல்பால் (இலக்கண வகையால்) மொழிந்தருள்கின்றார்,” எனத் தலைவி கூறினாள்.

வெண்பா என்பது இயற்சீர் வெண்தனையும், வெண்சீர் வெண்தனையும் பெற்று ஓர் அடிக்கு நான்குசீர் கொண்டு ஈற்று அடிமட்டும் மூன்று சீர்களைப் பெற்று, காசு, நாள், மலர், பிறப்பு என்னும் வாய்பாட்டால் முடிவது. இந்த இலக்கணங்களைப் பெற்று இரண்டடியால் வரின் குறள் வெண்பா என்றும், மூன்றடியால் வரின் சிந்தியல் வெண்பா என்றும், நான்கடியால் வரின் நேரிசை வெண்பா என்றும், நான்கடி களில், இரண்டாவது அடியில் நாலாவது சீர் தனிச் சொல் இன்றி வரின், இன்னிசை வெண்பா என்றும் நான்கிற்கு மேற்பட்ட அடிகளுடன், ஏழடிகளுக்குள் வருவது பஃறொடை வெண்பா என்றும் கூறப்படும்.

ஆசிரியப்பா என்பது பெரும்பாலும் ஈர் அசைச் சீர்களைப் பெற்று! ஓர் அடிக்கு நான்கு சீர்களைக் கொண்டு பல அடிகளால் பாடப்படுவது. ஆனால், மூன்றடிகளுக்குக் குறையாமல்

இருக்கவேண்டும். இவ் இலக்கணங்களுடன் கூடிய இவ் வாசிரியப்பா, எல்லா அடிகளிலும் நான்கு சீர்களைக் கொண்டு முடியுமானால், அதனை நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா என்றும், கடைசி அடிக்கு முதல் அடி மட்டும், மூன்று சீர்களை மட்டும் கொண்டு, மற்றை அடிகள் அனைத்தும் நான்கு நான்கு சீர்களைக் கொண்டிருந்தால் நேர் இசை ஆசிரியப்பா என்றும், முதல் அடியும், சுற்றடியும் மட்டும் நான்கு நான்கு சீர்களைக் கொண்டு இடையில் வரும் ஏனைய அடிகள் நான்கு சீர்களையும், மூன்று சீர்களையும், இரண்டு சீர்களையும் கொண்டு வருவதை இணைக் குறள் ஆசிரியப்பா என்றும், முதல் அடியை சுற்றிலும், சுற்றடியை நடுவிலும், நடு அடியை முதலிலும் இவ்வாறு மாற்றி மாற்றி வைப்பினும் பொருள் கெடாமல் பாடப்படுவதை அடிமறி மண்டல ஆசிரியப்பா என்றும் கூறுவர்.

கலிப்பா என்பது பெரிதும் காய்ச்சீராகிய மூவகைச் சீர்களைப் பெற்று தரவு, தாழிசை, ஆராகம், அம்போதரங்கம், சரிதகம் முதலாகிய உறுப்புகளைப் பெற்று வருவது. இக் கலிப்பா பெரும் பிரிவின்படி ஒத்தாழிசைக்கலி, வெண்கலி, கொச்சைக்கலி என மூவகைப்படும். இவற்றுள் ஒத்தாழிசைக் கலி, நேரிசை ஒத்தாழிசைக்கலி, அம்போதரங்க ஒத்தாழிசைக்கலி, வண்ணக ஒத்தாழிசைக்கலி, என மூன்று வகைப்படும். கொச்சகக் கலிப்பா, தரவு கொச்சகம், தரவிணைக் கொச்சகம், இஃருழிசைக் கொச்சகம், பஃருழிசைக் கொச்சகம், மயங்கிசைக் கொச்சகம் என ஐந்து வகைப்படும். வெண்கலி ஒன்றேயாகும். இவற்றின் விளக்கங்களை விளக்கப் புகின், ஏடு இடந்தரமை குறித்துப் பெயர் அளவில் மட்டும் இவை கூறப்பட்டன.

வஞ்சிப்பா ஒவ்வோர் அடியில் இரண்டிரண்டு சீர்களாக பெரும்பாலும் மூவகைச்சீர்களாகிய கனிச்சீரைப் பெற்று, இடையில் தனிச் சொல்லைக் கொண்டு, இறுதியில் ஆசிரியப்

பாவைப் பெற்று முடிவது. இதன் விளக்கத்தையும் விளக்குதற்கு இஃது இடன் அன்று. ஆகவே, நால்வகைப் பாக்களின் விளக்கத்தை யாப்பருங்கலக் காரிகை என்னும் யாப்பு இலக்கண நூலில் காண்க. (65)

தண்ணம் பொழிந்து ஒற்றிஉளிர் சங்கம் கையில்சேர்த் திரும்என்றேன் தின்னம் பலமேல் வரும்கையில் சேர்த்தோம் முன்னர் நெரிஎன்றார் வண்ணம் பலஇம் மொழிக்கென்றேன் மடவாய் உனது மொழிக்கென்றே எண்ணம் கொளநின் றுரைக்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னே.

(இ - பொ.) “தோழி! ‘குளிர்ச்சியும், அழகும் உள்ள சோலைகள் குழந்தை திருஒற்றியூரில் இருப்பவரே! சங்க வளையலைக் கையில் அணிந்திடும் என்றேன். அதற்கு இவர், ‘உண்மை; முன் ஒரு சமயம் பல மேலான பெண்கள் கையில் வளையல்களைச் சேர்த்தோம்; அந்தச் செய்தியை அறிந்து கொள்வாயாக’ என்றார். அதற்கு நான், ‘இந்தச் சொல்லுக்குப் பலவகைப் பொருள் உண்டு’ என்றேன். அதற்கு இவர், ‘பெண்ணே! அப்பலவகைப் பொருள் உன் சொல்லுக்கே ஆம்’ என்று என் எண்ணம் கொள்ள நின்று உரைக்கின்றார். நாம் ஆலோசிக்கும்படி நின்று செல்லுகின்றார். இதன் கருத்து என்னடி?” (எ - து.)

(அ - சொ.) தண் அம் - குளிர்ச்சியும் அழகும். பொழில் - சோலை. சங்கம் - வளையல். தின்னம் - நிச்சயம். முன்னம் - முன்பு ஒரு சமயம். வண்ணம் - அழகு, வகை.

(இ - கு.) தண்மை + அம், மொழிக்கு + என்றேன். மொழிக்கு + என்றார். நின்று + உரைக்கின்றார் எனப் பிரிக்க.

(வி - ரை.) தலைவி பிட்சாடரைக் கண்டதும், அவர் பால் மோகம் கொண்டபோது, உடல் தளர அதனால் அவள் கை வளையல்கள் நெகிழ்ந்தன. அதனால், தலைவி அவ் வளையல்களைத் தன் கையில் அணியும்படி கேட்டாள். அதற்கு இறைவர் “நாம், பலவகைகளில் வளையல்களை அணிந்த

துண்டு அதனைச் சித்தித்து அறி” என்று விடை கூறினார். இதில் பலகை என்றது, இறைவர் சங்கப் புலவர்களுக்குச் சங்கப் பலகை ஈந்ததைக் குறிப்பதும் ஆகும். சங்கம் சேர்த்திடும் என்பதில் உள்ள சங்கம் என்பதற்கு வளையல் சேர்த்திடும் என்பதும், தமிழ்ச் சங்கத்தில் சேர்த்திடும் என்பதும் பொருள் ஆகும்.

தலைவி வண்ணம் பல இம்மொழிக்கு என்றனர். அதாவது “சுவாமி! உங்கள் வார்த்தைக்குப் பல பொருள்” என்பது. இறைவர் அந்தத் தொடரையே தலைவிமேல் ஏற்றி “உன் மொழியே, வண்ணம் பல” என்றனர். வளையல்களை என் கையில் நிறுத்தும் என்றும், வளையல்களைக் கையில் இடும் என்றும், புலவர்களின் சங்கத்தை ஒழுக்கத்தில் (கை - ஒழுக்கம்) நிலை பெறுத்தும் என்றும் பலபொருள் பயக்கும் நிலையில் “சங்கம் சேர்த்திடும்” என்னும் தொடரின் இருத்தலை உணர்த்தினார்.

சிவபெருமான் தாருகாவனத்து இருடி பத்தினிமார் இருந்த இடத்துக்குப் பிட்சாடராகச் சென்றபோது, அப் பெண்கள் இறைவரின்மீது காதல்கொண்டு, உடல் மெலிந்து, பிச்சைப் பாத்திரத்தில் பிச்சை இடும்போது தம் வளையல்களையும் இட்டனர். பிறகு அவர்கள் தாம் இட்ட வளையல்களைக் கேட்டபோது, “நீங்கள் மதுரையில் வணிகப் பெண்களாகப் பிறப்பீர்கள். அப்போது வந்து உங்கள் கையில் வளையல்களை அணிவோம்” என்றனர். அப்படியே அவ் விருடிப் பத்தினிமார் மதுரையில் வந்து பிறக்க மதுரைச் சோமசுந்தரப் பெருமான் வளையல் விற்கும் வணிகராக வந்து வணிகப் பெண்கள் கைகளில் வளையல் இட்டனர். இது திருவிளையாடற் புராணத்தில் வளையல் விற்படலத்தில் உள்ளது.

சங்கப் புலவர்கள் சோமசுந்தரக் கடவுளை நோக்கி, “தக்க புலவர் இவர். தகுந்த நூல் இன்னது என்பதை

நாங்கள் அறிந்துகொள்ள ஒரு வழியை அறிவிக்க வேண்டும்", என்று வேண்டினர். இறைவர் அவ்வாறே அவர்கட்கு ஒரு விசித்திரமான பலகையைத் தந்தனர். அப்பலகை தக்கவர்கட்கு மட்டும் இடம் கொடுக்கும். மற்றவர்கட்கு இடம் கொடாமல் தள்ளிவிடும். அங்ஙனமே தன்மீது வைக்கப்படும் நூலையும், நல்லதாயின் ஏற்று, தகாததாயின் தள்ளிவிடும். இந்த வரலாறு திருவிளையாடல் புராணத்தில் சங்கப் பலகை கொடுத்த படலத்தில் உள்ளது.

இவ்விரு வரலாற்றின் குறிப்பினையும் இறைவர், "பலமேல் வரும் கையில் சேர்த்தோம்" என்னும் தொடரில் அமைத்துப் பேசினார். (68)

உகம்சேர் ஒற்றி ஊர்உடையீர் ஒருமா தவரோ நீர்என்றேன்
ருகம்சேர் வடிவேல் இரண்டுடையாய் மும்மா தவர்நாம் என்றுரைத்தார்
சுகம்சேர்ந் திடும்நும் மொழிக்கென்றேன் தோகாய் உளது

[மொழிக்கென்றே

இகம்சேர் நயப்பால் உரைக்கின்றூர் இதுதான் சேடி என்னோ

(இ - பொ.) "தோழி! 'ஊழிக்காலத்தும் நிலைபெற்றிருக்கிற திருஒற்றியூரையுடையவரே! நீர் ஒரு மாதவரே?' என்று வினவினேன். அதற்கு இவர், 'முகத்தைச் சேர்ந்த வடிவேல் இரண்டையுடையவளே! யாம் மும்மாதவர்' என்று சொன்னார். அதற்கு நான், 'உமது சொல்லுக்குச் சுகம் சேரும்' என்றேன். அதற்கு இவர், பெண்ணே! 'சுகஞ் சேர்வது உன் சொல்லுக்கே யாகும்' என்று இகபோகம் வினைக்கும் சிரிப்போடு சொல்லுகின்றார். இதன் பொருள் என்னடி?" (எ - து.)

(அ - சொ.) உகம் - ஊழிக்கலாம். மா - பெரிய, வடி - கூரிய. தோகாய் - மயில் போலும் சாயல் (மென்மைத்

தன்மை) உடையவளே! இகம் - இவ்விடம், இவ்வுலக இன்பம். நயப்பு - சிரிப்பு.

(இ - கு.) மா, வடி உரிச்சொல். இரண்டு + உடையாய், என்று + உரைத்தார், மொழிக்கு + என்றேன் எனப் பிரிக்க. தோகை உவமை ஆகுபெயர்.

(வி - ரை.) தலைவி இறைவரை நோக்கி, “நீங்கள் ஒரு மாதவர்” (ஒரு பெரிய தவசி) என்றனர். ஆனால் இறைவர் தம்மை ஒரு மாது அவரை (ஒரு மாதாகிய பார்வதியை, மட்டும் உடையோம் என்று கூறியதாகக் கொண்டு “தாம் மும்மாதவர்” என்று கூறினார். அதாவது, தாம் மூன்று மாதர்களை உடையவர் என்பது. இறைவர்க்கு மூன்று மாதர்கள் (மனைவிமார்கள்) பார்வதி, கங்கை, திருமால் ஆகிய மூவர். இவ்வாறு சுவாமி கூறியதைக் கேட்ட தலைவி, “உங்கட்குச் சுகம் (இன்பம்) வரும்” என்றனர்.

இறைவர் சுகம் என்பதற்கு இன்பம் என்று கொள்ளாமல், கிளி (சுகம் - கிளி) என்று கொண்டு, பெண்ணே! “நீ பேசுகிற பேச்சு, கிளி பேசுவதுபோல இனிமையாக இருத்தலின் உன்னிடம் தான் சுகம் வந்து சேரும்” என்று கூறினார்.

ஊராம் ஒற்றி யீர் ஆசை உடையேன் என்றேன் எமக்கலது நேரா வழக்குத் தொடுக்கின்றாய் நினக்கே தென்றார் நீர் எனக்குச் சேரா வணம்ச தென்றேன்முன் சேர்த்தீ தெழுதித் தந்தவர்தாம் யாரார் மடவாய் என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னே.

(இ - பொ.) “தோழி! ‘திருஒற்றியூரை யுடையவரே! ஆசையுடையேன்’ என்று சொன்னேன். அதற்கு இவர், ‘ஆசை எங்கே அன்றி உனக்கேது? ஒவ்வாத வழக்கிடு கிருய்’ என்று சொன்னார். அதற்கு நான், ‘நீர் இவ்வாறு கூறுவது என்னைச் சேராதவகையே போலும்’ என்றேன்.

அதற்கு இவர், 'பெண்ணே! முன்னே இதைச் சேர்த்து எழுதிக்கொடுத்தவர் எவர்? எவர்?' என்று சொல்லுகின்றார். இதன் கருத்து என்னடி?" (எ - து.)

(அ - சொ.) ஆவணம் - அடிமைச் சீட்டு. நேரா - ஒவ்வாத. சேராவணம் - சேராதவகை. மடவாய் - இனைய பெண்ணே.

(இ - கு.) ஊர் + ஆம், எமக்கு + அலது, நினக்கு + ஏது, சேர் + ஆவணம், ஈது + என்றேன், ஈது + எழுதி, யார் + ஆர், எனப்பிரிக்க. யார் ஆர், அடுக்குத் தொடர். ஆர், மருஉ வழக்கு.

(வி - ரை.) தலைவி, இறைவரிடம் தான் ஆசை உடையேன் என்று கூறினாள். இறைவர் ஆசை என்பதற்கு விருப்பம் என்று பொருள் கொள்ளாமல், திசை என்று பொருள்கொண்டு, "நாம் ஆசை (திசை) உடையோமே ஒழிய நீ எப்படி ஆவாய்?" என்று வினவினார். இறைவர்க்குத், திசைகளே ஆடை என்று கூறப்படுவதால் அவர் திகம்பரர் எனப்படுகிறார். ஆகவே "தாமே ஆசை (திசை) உடைவர்" என்று கூறினார். தமக்கு இருக்கிற ஆசையை (திசையை) அவள் தனக்கு இருப்பதாகக் கூறினாள். ஆதலின் "நேரா வழக்குத் தொடுக்கின்றாய்" என்றனர். இவ்வாறு இறைவர் கூறக்கேட்ட தலைவி "ஈது சேராவணம்" என்றனர். அதாவது நீங்கள் பேசும் பேச்சு என்னை உம்மோடு சேராத வகையான பேச்சு என்பது. ஆனால் ஒற்றியீசர் சேராவணம் என்பதை சேர் ஆவணம் என்று கொண்டு, "உனக்கு இந்த ஆவணத்தை (பத்திரத்தை) யார் எழுதிக் கொடுத்தனர்?", என்று கேட்டனர். அதாவது நீ எம்மிது வழக்குத் தொடுப்பதற்கு உனக்கு முறிச் சீட்டை எழுதித் தந்தவர் யார்? என்பது.

வருத்தம் தவிரீர் ஒற்றிஉவிர் மனத்தில் அகாதம் உண்டென்றேள்
நிருத்தம் தொழும்நம் அடியவரை நினைக்கின் ரோரைக் காண்டினது
உருத்தன் பெயர்முன் எழுத்திலக்கம் உற்றேம் மற்ற எல்லைஅகன்
நிருத்தல் அறியாய் என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னே.

(இ - பொ.) "தோழி! 'திருஒற்றியூரிலுள்ளவரே! நீர், துன்பத்தை நீக்காதிருக்கின்றீர். ஆகவே, உமது மனத்தில் வஞ்சனை உண்டு' என்று சொன்னேன். அதற்கு இவர், 'எமது நடனத்தை வணங்குகின்ற எமது அடியாரை நினைப்பவரைக் கண்டால், அந்த வஞ்சனை என்னும் பொருள் தரும் அந்த அகாதமானது, தன் பெயரின் முன்னுள்ள அ என்னும் எழுத்து எட்டு என்னும் பொருள் தரும் நிலையில், எட்டுக்காதம் எல்லையை நீங்கி இருத்தலை அறியமாட்டாய்' என்று சொல்லுகிறார். இதன் பொருள் என்னடி?" (எ - து.)

(அ - சொ.) அகாதம் - வஞ்சனை, எட்டுக்காத தூரம். நிருத்தம் - நடனம். இலக்கம் - கணக்கு. உரு - வடிவம்.

(இ - கு.) உண்டு + என்றேன், எழுத்து + இலக்கம், உரு + தன், எனப் பிரிக்க.

(வி - ரை.) நிருத்தம் என்பதற்கு நடனம் என்பது பொருளே ஆயினும், ஈண்டு நடராசப் பெருமான் புரியும், ஆக்கல், அளித்தல், அழித்தல் மறைத்தல், அருளல் பற்றிப் புரியும் நடனத்தையே குறிக்கும். அகாதம் என்னும் சொல் ஒரு சொல்லாக இருக்கும்போது வஞ்சனை என்றும், அகாதம் என்று இரு சொல்லாக இருக்கும்போது, எட்டுக்காத தூரம் என்றும் குறிக்கும். ஒரு காதம் என்பது பத்துக் கல் தூரம். தலைவி இறைவரிடம் அவருக்கு அகாதம் உண்டு கூறினாள். ஆனால் இறைவர், தம் மனத்தில் அந்த அகாதம் (வஞ்சனை) உண்டு என்று தலைவி கூறியதாகக் கொண்டு, "பெண்ணே!

ஓ நடராசப் பெருமான் திருநடனத்தைக் கண்டு களிக்கின்ற அடியவரை யார் நினைக்கின்றனரோ, அவர்களைக் கண்டால் அந்த அகாதமானது, அ காதம் (எட்டுக்காத தூரம்) அகன்று நிற்கும்” என்றனர். அ என்பது தமிழில் எட்டு என்னும் எண்ணைக் குறிப்பதாகும். இதனையே, “தன் பெயர் முன் எழுத்து இலக்கம் உற்றே” என்றனர். தம் இடத்தில் அகாதம் இல்லை என்பதையும் கூறினார் என்க. (89)

மையல் அகற்றி ஒற்றி உளிர் வாஎன் றுரைப்பீ ரோஎன்றேன் செய்ய அநன்மேல் சிகரம்வைத்துச் செவ்வன் உரைத்தால் இருவாஎன் றுய்ய உரையேம் என்ருந்தும் உரைஎன் உரைஎன் றேன்கே எய்யுன் உரையை என்கின்று இதுதான் சேடி என்னே.

(இ - பொ.) “தோழி! ‘நிருஓற்றியூரிவுள்ளவரே! எமது மயக்கத்தை ஒழிக்கமாட்டீர். அத்தகைய நீர் ‘வா’ என்று சொல்லுவீரோ?’ என்றேன். அதற்கு இவர், ‘அழகிய அந்த வா என்பதற்கு மேலே சிகரத்தை வைத்து நன்றாகச் சொன்னால், நீ இருவை என்று உய்யும்படி சொல்வோம்’ என்றார். அதற்கு நான், ‘நுமது சொல் யாது? சொல்லும்’ என்றேன். அதற்கு இவர், ‘இவ்விடத்தில் உன்சொல்லை நீயே ஆராய்ந்து அறிவாய்!’ என்கிறார். இதன் கருத்து என்னடி?” (எ - து.)

(அ - சொ.) மையல் - மயக்கம். சிகரம் - சி என்னும் எழுத்து. உய்ய - பிறைக்க. எய் - அறிக. ஆராய்க, அறிக. செய்ய - செம்மையாள். சிகரம் சி என்னும் எழுத்து செவ்வன் - முறையாக.

(இ - கு.) என்று + உரைப்பீரோ, என்று + உய்ய, எய் + உன், எனப் பிரிக்க. சிகரம் என்பதில் உள்ள கரம் எழுத்துச் சாரியை.

(வி - ரை.) தலைவி தன்னை இறைவர் வா என்று உரைத்து அணைக்கும்படி வேண்டினாள். அப்போது இறைவர்

“வா என்பதன் முன் சிகரத்தையும் (சி என்னும் எழுத்தையும்) சேர்த்து சிவா என்று முறையாக உச்சரித்தால், உன்னை ஒரு முறை வா என்று கூறமாட்டேன். ‘வா வா’ என்று இருமுறை வா என்பேம்” என்றார். இதனை இருவா (இரண்டு வா) என்னும் தொடரில் அமைத்துப் பேசினார். இரு வா என்பதற்கு இரண்டு வா என்பது பொருள். என்றாலும், அதில் மற்றொரு பொருளும் தொனிக்கும்படி இறைவர் கூறினார். அதாவது நீ சிவா சிவா என்று கூறினால், நீ என்னிடம் வா, என்றும், என்னிடம் சுகமாக இரு என்றும் கூறுவோம்” என்றும் கூறினார் என்பதாம். இதனால் இறைவர் திருமந்திரமாகிய சிவா என்பதை முறையாக உச்சரித்து வந்தால் இறைவரால் அன்புடன் அழைக்கப்பட்டு அவர் அருகில் சுகமாக இருக்கலாம் என்பது தெரிகின்றது அன்றோ? (70)

நாளன் நருளும் ஒற்றிஉளிர் தமிழேன் மோக தாதம்அற
வாவென் நருள்வீர் என்றேன் அவ்வானின் ரின்னர் வரும்எழுந்தை
மேவென் நதலில் சேர்த்திங்கே மேயின் அன்றே வானென்பேன்
ஏவென் றிடுகண் என்கின்றுர் இதுநான் சேடி என்னேடி.

(இ - பொ.) “தோழி! ‘பிச்சை தாவென்று கேட்டு, இட்டவர்கட்கு அருள் செய்கின்ற திருஒற்றியூரில் உள்ள வரே! தன்னந்தனியனாகிய நான், என் காதல் வெருப்பை ஒழிக்க என்று அருள் செய்வீர்’ என்று கேட்டேன். அதற்கு இவர், ‘அம்பைவென்ற கண்ணையுடையவளே! அந்த வா என்னும் எழுத்தின் பின்னே வருகிற ஐ எழுத்தை மே என்னும் எழுத்துடன் சேர்த்து இவ்விடத்தில் பொருந்தின் அன்றோ, வா என்றழைப்பேம்,’ என்கிறார். இதன் கருத்து என்னடி?” (எ - து.)

(அ - சொ.) தமிழேன்-தனியாய் இருப்பவன், தாகம்-விருப்பம், ஏ - அம்பு, மேவு - பொருத்து.

(இ - கு.) தா + என்று + அருளும், மோகம் + தாகம், வா + என்று + அருள்வீர், மேவு + என்று + அதனைச் சேர்ந்தது + இங்கே, ஏ + வென்றிடு, எனப் பிரிக்க. மேவு, முற்றிய லுகரம் ஏ வென்றிடுகண் என்பது, தலைவியைக் குறித்தவின் இஃது அன்மொழித் தொகை.

(வி - ரை.) தலைவி தன் காதல் வேட்கை தீரத் தன்னை வா என்று அழைக்குமாறு இறைவனை வேண்டினாள் அதைக் கேட்ட இறைவர், “வா என்னும் எழுத்துக்குப் பின் னுள வி என்னும் எழுத்தைச் சேர்ந்தால்தானே வாவி (நடைகிணறு) என்று ஆகும். அஃது இங்கு இருந்தால் தானே உன்னை வா என்று அழைத்து உன் விரகதாகத்தைத் தீர்க்க முடியும்” என்றனர். நடைகிணறு என்பது படிசிகள் அமைந்த கிணறு. வா என்னும் எழுத்துக்குப் பின்னர் வரும் எழுத்தாகிய வு என்பதைச் சேர்த்து “நீ, மேவு (பொருந்துக) என்று சொல்லிக்கொண்டு அருகில் வந்தால் தானே உன்னை வா என்று அழைப்போம்” என்று கூறினார் என்றும் பொருள் காண்க. வா என்பதன் பின் வரும் எழுத்து வி என்பது. இந்த இரண்டும் சேர்ந்தால் வாவி என்றாகும். இஃது அவாவி என்பதன் திரிந்த சொல். அவாவி என்னும் சொல்லின்பொருள் விரும்பி என்பது. ஆகவே “நீ அவாவி என் அருகே வந்தால் தானே நான் உன்னை அருகில் வா என்பேன்,” என்று கூறினார் எனவும் கொள்க. (71)

என்மேல் அருள்கூர்ந் தொற்றிஉளிர் என்னை அணைவான் நீனைவினில்
பொன்மேல் வெள்ளி யாம்என்றேன் பொன்மேல் பச்சை ஆங்கநன்மேல்
அன்மேல் குழலாய் சேய்அதன்மேல் அவ்வன் அதன்மேல் ஞாயிறாக
தின்மேல் ஒன்றின் றென்கின்றுர் இதுதான் சேடி என்னோ.

(இ - பொ.) “தோழீ! ‘நான், திருஒற்றியூரில் உள்ளவரே! என்மீது அருள் மிகுந்தீ என்னைத் தழுவ

நினைப்பிராயின், பொன்னும் மேலாகிய வெள்ளியும் உமக் குண்டாகும்” என்றேன், அதற்கு இவர், ‘இருள்போல் உள்ள கரிய கூந்தலையுடைய பெண்ணே! ‘பொன்னுக்கு மேலே பச்சையும், அதற்கு மேலே சேயும், அதற்கு மேலே அலவனும், அதற்கு மேலே ஞாயிறும் உண்டு. அதற்கு மேலே ஒன்றும் இல்லை,’ என்கிறார். இதன் பொருள் என்னடி?” (எ - து.)

(அ - சொ.) அல் - இருள். குழல் - கூந்தல். சேய் - பிள்ளை. அலவன் - நண்டு. ஞாயிறு - சூரியன்.

(இ - கு.) அணைவான், வான் சுற்று வினை எச்சம். இன்று, குறிப்பு வினை முற்று. ஆங்கு + அதன்மேல், அல் + மேல். ஞாயிறு + அஃதின்மேல், ஒன்று + இன்று என்பிடுக்க.

(வி - ரை.) தலைவி இறைவரை நோக்கி “சுவாமி! என்னை நீங்கள் அணைத்து இன்பம் தருவீரேல், நாய் திருவரும் பொன்னும் வெள்ளியும் பெற்று இன்பமாக வாழலாம்” என்றும், “பொன்னாகிய வியாழனும் (குரு, என்னும் கிரகம்) வெள்ளியாகிய சுக்கிரனும் (இதுவும் ஒரு கிரகம்) போல் நெருங்கி வாழலாம்” என்றனள். தலைவி பொன்மேல் என்பதற்குப் பொன்னுக்கு (வியாழனுக்கு)ப் பின் வெள்ளி, (சுக்கிரன்) என்று கூறினாள். ஆனால் இறைவர் மேல் என்பதற்கு முன் என்று பொருள் கொண்டு பொன்னுக்கு மேல், அதாவது வியாழனுக்கு முன் புதன், (பச்சை) அவனுக்கு மேல் (முன்) அக்காரகன் (சேய்) அவனுக்கு மேல் (முன்) சந்திரன் (அலவன்) அதற்கு மேல் (முன்) சூரியன், (ஞாயிறு) என்று கூறி வரங்களின் பெயரை ஞாயிறு, நீங்கள், செல்வாய், புதன், வியாழன், வெள்ளி என்று முறைப்படுத்திக் காட்டினார். சனி சுபக் கிரகம் அன்று. அக்காரணத்தால் சனியை நீக்கிக் கூறினார் போலும். புதன் திருமால் அம்சம். திருமாலின்

நிறம் பச்சை. ஆகவே புதனைப் பச்சை என்றுல், செவ்வாய், செவ்வேளாகிய முருகப் பெருமான் அம்சம். ஆகவே, அங்காரகனைச் சேய் (செந்நிறமானவன்) என்றும், சந்திரன் இரவில் (அல்-இருள்) தோன்றுகின்றான் ஆதலின், அலவன் என்றும் குறித்தனர். (அல்+அவன்) திருஞானசம்பந்தர் தம் கோளறுபதிக்கத்தில் “ஞாயிறு, திங்கள், சிசுவ்வாய், புதன், வியாழன், வெள்ளி” என்று முறைப்படுத்திக் கூறி இருப்பதை சுண்டு நினைவு கொள்க”. ஞாயிறுக்கு முன் வேறு கிரகம் இன்மையின் “அஃதின்மேல் ஒன்று இன்று” என்றார்.

வயலார் ஒற்றி மேவுபிடி வாதர் நாம மியாதென்றேன்
மயலா யிடும்இப் பெயர்ப்பின்னர் வந்த இளைய நாமர்என்று
செயலார் காலம் அறிந்தென்னைச் சேர்வீர் என்றேன் கிரிந்துவந்திங்
கியலார் அயலார் என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னோம்.

(இ - பொ.) “தோழி! ‘வயல்கள் சூழ்ந்த திருஒற்றி யூரில் எழுந்தருளிய பிடிவாதக்காரராகிய உமது பெயர் என்ன?’ என்று கேட்டேன். அதற்கு இவர், ‘மயல் உடையவளே! நீ கூறிய இந்தப் பிடிவாதக்காரர் என்னும் பெயரின் பின்னே வந்த இளைய பெயர், என் பெயர்?’ என்று சொன்னார். அதன்பின் நான், ‘உலக நடைக்குப் பொருந்திய காலத்தை அறிந்து என்னைக் கூடுவீர்’ என்று சொன்னேன். அதற்கு இவர், நகைத்து ‘உனக்கு இவ்வுலகத்தில் உறவினர் யார்?’ ‘விரோதிகள் யார்?’ என்று கேட்கிறார். இதன் கருத்து என்னடி?’” (எ - து.)

(அ - சொ.) நாமம் - பெயர். மயல் - மயக்கம். இயல் - உறவினர். அயல் - பகைவர். செயல் - உலகநடை.

(இ - கு.) வயல் + ஆர், நாமம் + யாது + என்றேன். செயல் + ஆர், சிரித்து + உனக்கு + இங்கு + இயல் + ஆர், எனப் பிரிக்க.

(வி - ரை.) தலைவி இறைவரைப் பிடிவாதர் என்றனர். இதன் பொருள், தாம் கொண்டதையே தாமித்துப் பேசும் கொள்கையர் என்பது. ஆனால் தலைவி, வாதநோய் பிடித்தவர். அதனால்தான் கை கால்கள் முறிக்கிக்கொண்டிருக்கின்றன என்னும் குறிப்புத் தோன்றப் பேசினாள் என்பதும் பொருள் ஆயிற்று பிடிவாதக்காரர் என்பதற்குச் சிவபெருமான் ஏற்றுக்கொண்ட பொருள், பிடிவாதத்துடன் காளியுடன் நடனம் செய்த சபாபதி என்பது. தலைவி, பிடிவாதக்காரர் என்று குறிப்பிட்டிருக்கூறல் பின், உம் பெயர் யாது என்று கேட்டனர். அதற்கு இறைவர் "நீ குறிப்பிட்ட பிடிவாதக்காரர் (சபாபதி) என்னும் பெயர்க்குப் பின்வரும் இனைய நாமம்" என்றனர். இனைய நாமம் என்பது இங்குக் கல்யாண சுந்தரர் என்பது. இறைவர், தம் பெயர் கல்யாண சுந்தரர் என்றதும், தலைவி 'நீர் மணமகனார் ஆதலால், என்னைக் காலம் அறிந்து சேர்ந்து இன்புறலாமே?' என்றனர். இவ்வாறு தலைவி கூறியதைக் கேட்ட சுவாமி "நாம் கல்யாண சுந்தரராக இருந்து உன்னை மணக்க, உன் உறவினர் நண்பர்கள் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டாவா? ஆகவே உன் அயலார் (பகைவர்) இயலார் (உறவினர்) யார்?" என்று வினவினார்.

சிவபெருமானுக்கு அறுபத்தெட்டு மூர்த்தங்கள் உண்டு. அவற்றுள் ஒன்று காளியோடு நடனம் ஆடின திருமூர்த்தம். இதனைச் சண்ட தாண்டவ மூர்த்தம் என்றும் கூறுவர். காளி இறைவியின் திருத்தொளிலிருந்து தோன்றியவள் இறைவி. அவளுக்கூச் சண்டி என்று பெயர் சூட்டி, இறைவரோடு நடனம் புரியும் ஆற்றலையும் அளித்தனர். அந்தச் செருக்கினால் சண்டி இறைவருடன் நிருத்தப்போர் செய்தனர். அந்த நிலையில் இறைவர் ஒரு காலைக் காதளவுக்குத் தூக்கி நடனம் செய்யவே, அவ்வாறு காளி செய்ய இயலாமல் தோல்வியுற்றனர். காலை மேலே தூக்கி ஆடினமைக்குக்

காரணம் தம் காது குண்டலம்கீழே விழ, அதனைத் தம் கால் விரலால் எடுத்துத் தம் காதில் அணிதற்காக என்க. அந்த மூர்த்தத்தைத் திருவாலங்காடு என்னும் தலத்தில் காணலாம். அந்த மூர்த்தத்தின் பின்னர் உள்ள மூர்த்தம் கல்யாண சுந்தரர் மூர்த்தமாகும். இதனையே இறைவர் "பின்னர் வந்த இளைய நாமம்" என்றார். (73)

நாலாரணம்கூழ் ஒற்றிஉளிர் நாகம் வாங்கல் என்னன்றேன்
காலாங் கிரண்டில் கட்டஎன்றார் கலைத்தோல் வல்லிர் நீர்என்றேன்
வேலார் விழிமாப் புலித்தோலும் நெரந் தோலும் வல்லோம்நான்
றேலா அமுதம் உருக்கின்றுர் இதுதான் சேடி என்னோடி.

(இ - பொ.) தோழி! 'நான்கு வேதங்களின் பராயண ஓசை நிறைந்த திருஒற்றியூரில் உள்ளவரே! மலையை வளைத்தது எதுக்கு?' என்று கேட்டேன். அதற்கு இவர், 'இரண்டு கால்களாலேயே அவ்விடத்தில் கட்டுதற்கு' என்று சொன்னார். அதற்கு நான், 'நீர் கலைத்தோல் உடுத்தலில் வல்லவர்' என்று சொன்னேன். அதற்கு இவர், என்னை நோக்கி 'வேல்போலும் கண்களையுடையவனே! பெரிய புலித்தோலையும், யானைத் தோலையும் உடுத்தலில் வல்லோம்' என்று கிடைக்கப் பெறாத சொல்லாகிய அமுதத்தைச் சிந்துகின்றார். இதுன் பொருள் என்னடி?" (எ - து.)

(அ - சொ.) ஆரணம் - வேதம். நால் - நான்கு. கலைமான், மா - பெரிய. வேழம் - யானை. ஏலா - கிடைக்கப் பெறாத. நாகம் - பாம்பு. கலை - ஆடை. வாங்கல் - வளைத்தல். கால் - நுனி, கால். ஏலா அமுதம் - பொருந்தாத அமுதம்.

(இ - கு.) நான்கு + ஆரணம், கால் + ஆங்கு + இரண்டில், வேல் + ஆர், என்று + ஏலா, எனப்பிரிக்க. மா, உரிச் சொல். வேலார் விழி, அன்மொழித் தொகை.

(வி - ரை.) தலைவி இறைவனை “நீங்கள் நாகத்தை (மலையை) வளைத்தது ஏன்?” என்றனர். இறைவர் நாகம் என்பதற்கு மலை என்று பொருள் கொள்ளாமல், ஆடை என்று பொருள் கொண்டு, கட்டுதற்கு என்று விடை கூறினார். தலைவி உடனே “நீங்கள் கலைத்தோல் (மான் தோல்) உடுத்துவதில் வல்லவர் அல்லவோ?” என்றனர். அதற்கு அவர், “புலித் தோலையும், யானைத் தோலையும் உடுத்த வல்லோம்” என்று கூறினார். இப்படித் தலைவர் கூறிய மொழிகள் அழகம் போன்றிருந்தன என்று கூறிய தலைவி, அவர் பேசும் அழக மொழிகள் ஏற்றுக் கொள்ளக் தக்கவாக இல்லை என்றும் அறிவித்தாள்.

நாகத்தை (மலையை) வாங்கியது (வளைத்தது) ஏன் என்று கேட்ட வினாவிற்கு, இரண்டு முனைகளிலும், கால்களிலும் நாண் கயிற்றைக் கட்ட என்றும், நாகம் என்பதற்குத் துணி எனக் கொண்டு, இரண்டு கால்களில் இருப்பின்மீது கட்ட எனவும் விடை கூறினார் என்க. நாகப்பாம்பு, வளைவது ஏன் எனக் கேட்டதாகவும் கொள்க. நாகம், வாசுகி என்னும் பாம்பு என்றும் கொள்க. அப் பாம்பைத் திரிபுரத்தை எரிக்க மலையை வில்லாகக் கொண்டபோது, வில்லில் கட்டும் கயிருக இறைவர் கொண்டார். ஆகவே, அதனை திருமுனையில் இருகாலில் கட்ட என விடை கூறினார் எனவும் அறிக.

கலைத் தோல் என்பதற்கு, மான் தோல் என்னும் பொருளுடன், நூல்களில் (இலக்கியங்களில்) வரும் தோல் என்னும்; வனப்பு என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். ஆகவே நீங்கள் கலைத்தோலும், (நூல் வனப்பு) வல்லவர் என்று கூறினார் எனக் கொள்க. நூலுக்கு உரிய எட்டு வகை வனப்பு, அம்மை, அழகு, தொன்மை, தோல், விருந்து, இயைபு, புலன், இழைபு என்பன. இவற்றுள் தோல் இன்னது என்பதைத் தொல்காப்பியர்,

“இழும்என் மொழியால் விழுமீயது நுவலினும்
பரந்த மொழியான் அடிநிமிர்ந் தொழுகினும்
தோல்என மொழிப் தொல்மொழிப் புலவர்”

என்று கூறியுள்ளனர். இதன் பொருள், “மெல் என்ற சொற்களால் அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் சிறந்த பொருள்கள் விளங்கப் பாடப் படுவதும், ஆசிரியப்பாவால் ஒரு கதையைப் பற்றிப் பாடுவதும் ஆகும்” என்பது. இப்படி எல்லாம் பாடவல்லவர் நீர் என்ற கருத்தில் தலைவி, கலைத்தோல் வல்லீர் என்றனர்.

இறைவர் தட்சணாமூர்த்தி வடிவில் மான் தோலில் அமர்ந்து உபதேசித்தமையினாலும், தாருக வனத்து இருடிகள் ஏவிய புலியைக் கொன்று, அதன் தோலைப் போர்த்துக் கொண்டமையினாலும், காசியில் கயாசூரனைக் (யானை முகமுடைய அரக்கனை) கொன்று அவன் தோலைப் போர்த்துக் கொண்டமையினாலும், கலைத்தோல், புலித்தோல் வேழத்தோல் (யானைத்தோல்) கொள்வதில் வல்லவர் ஆயினார். முப்புரங்களை அழிக்கச் சென்றபோது, மேரு மலையை வில்லாக வளைத்தனர். (74)

முடியா வளம்குழ் ஒற்றிஉளிர் முடிமேல் இருந்த தென்னன்றேன்
கடியா உள்ளம் கையில்முதலைக் கடிந்த தென்றூர் கமலம்என
வடியார் கரத்தில் என்னன்றேன் வரைந்த அதன்ஈ ரகன்றதென்றே
இடியா நயத்தீன் நகைக்கின்றூர் இதுதான் சேடி என்னேஉ.

(இ - பொ.) “தோழி! ‘சொல்லி முடியாத பல வளங்களும் நிறைந்த திருஒற்றியூரில் உள்ளவரே! உமது திருமுடி மீதிருந்தது யாது?’ என்று கேட்டேன். அதற்கு இவர், ‘நீக்கப்படாத உள்ளங்கையில் முதலை நீக்கிவிட்டது எதுவோ, அது’ என்று சொன்னார். அதற்குமேல் நான், ‘தாமரை மலர் போல அழகு பொருந்திய உமது அழகிய கையிலிருப்பது யாது?’ என்று கேட்டேன். அதற்கு இவர்

‘நீ சொன்ன அதன் இறுதி நீங்கினது எதுவோ அது என்று இடித்துச் சொல்லி, விருப்பத்தோடு சிரிக்கின்றார். இதன் கருத்து என்னடி?’ (எ - து.)

(அ - சொ.) கடியா - நீக்கப்படாத. கமலம் - நீர், தாமரை. வடி - அழகு. ஆர் - பொருந்திய. வரைந்த - சொன்ன. ஈறு - கடைசி எழுத்து. இடியா - இடித்து. நயம் - அன்பு, விருப்பம்.

(இ - கு.) வடி + ஆர், ஈறு + அகன்றது + என்றேன், எனப் பிரிக்க. இடியா, செய்யா என்னும் வாய்பாட்டு வினை எச்சம்.

(வி - ரை.) தலைவி இறைவரை “முடிமீது இருப்பது என்ன?” என்றனர். அதற்கு அவர், “உள்ளங்கை எனும் பொருளைக் குறிக்கும் சொல்லில் இருந்து முதல் எழுத்தை நீக்கி விட்டால் எது வருமோ, அது” என்றனர். உள்ளங்கை என்னும் பொருளைத் தகுதற்குரிய சொல் அகங்கை என்பது. இதன் முதல் எழுத்தாகிய அ என்னும் எழுத்தை நீக்கி விட்டால் கங்கை என்று நிற்கும். ஆகவே, இறைவர் கங்கையைத் தலையில் அணிந்திருப்பதாகக் கூறினார். அடுத்துத் தலைவி, “கையில் இருப்பது யாது?” என்றனர். அந்த வினாவிற்கு இறைவர், “கங்கை என்னும் சொல்லில் உள்ள கை என்னும் கடைசி எழுத்தை நீக்கிவிட்டால் எது நிற்குமோ அது” என்றனர். அப்படிக்கங்கை என்பதில் கை என்பதை நீக்கினால் கி என்றாகும். ஆகவே, கம்மை (பிரம்ம கபாலத்தை)த் தலையில் கையில் வைத்திருப்பதாகக் கூறினார். இப்படி எல்லாம் இடித்து இடித்து இறைவர் சிரிப்புடன் விடை கூறியதனால்தான், “இடையா நயத்தில் நகைக்கின்றார்” எனத் தலைவி கூறினார்.

கமலம் என்பதில் உள்ள ஈற்றை நீக்கினாலும் கம் என்றாகும். தலைவி இறைவர் கரத்தைக் கமலம் என்றனர்.

இதனை “நீ வரைந்து” என்னும் தொடரால் உணரலாம். வரைந்த என்பது சொன்ன என்றும் பொருள் தரும். கமலம் என்னும் சொல்லினை, கம் + அலம் எனப்பிரித்து ஈற்றில் உள்ள அலம் என்பதை நீக்கினால், கம் என நின்றலைக் காண்க. “அக்கம்மை (கபாலத்தை)க் கையில் கொண்டீர்களோம்” என்று இறைவர் கூறினார் என்று கூறினும் அமையும். (75)

ஒன்றும் பெருஞ்சீர் ஒற்றிநகர் உடையீர் யார்க்கும் உணர்வரியீர் என்றும் பெரியீர் நீர்வருதற் கென்ன நிமித்தம் என்றென்யான் துன்றும் விசும்பே காண்என்றார் சூதாம் உமது சொல்என்றேன் இன்றுன் முலைதான் என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னே.

(இ - பொ) “தோழீ! ‘பெருஞ் சிறப்புப் பொருந்திய திருஒற்றியூரை இருப்பிடமாக உடையவரே! யாவராலும் அறிதற்கரியவரே! எக்காலத்தும் அழியாத பெருமை யுடைய வரே! நீர் வருகைக்குக் காரணம் யாது?’ என்றேன். அப்போது இவர், ‘நெருங்கின மேகமே அதற்குக் காரணம்’ என்று சொன்னார். அதற்கு நான், ‘உமது சொல்லானது சூதாயிருக்கிறது’ என்று சொன்னேன். அதற்கு இவர், ‘இப்போது அப்படி இருப்பது உன் முலையேயாம்’ என்று சொல்லுகின்றார். இதன் பொருள் என்னடி?” (எ - து.)

(அ - சொ.) ஒன்றும் - பொருந்திய. நிமித்தம் - காரணம் விசும்பு - மேகம். நீர் - நீங்கள், தண்ணீர். சூது - வஞ்சகம், சூதாடு கருவி. துன்றும் - நெறுங்கின.

(இ - கு.) உணர்வு + அறியீர், வருதற்கு + என்ன, இன்று + உன், எனப் பிரிக்க.

(வி - ரை.) தலைவி சுவாமியை “நீர் (நீங்கள்) இங்கு வரக் காரணம் யாது?” என்று வினவினார். இறைவர் நீர் என்பதற்கு நீங்கள் என்னும் பொருளை ஏற்காமல் ‘நீர் (மழை)

வருதற்குத் தான் காரணம் கேட்பதாகக் கொண்டு “விசும்பு (பேகர்) தான் காரணம்” என்றனர். இறைவர் மேகம் என்று கூறியது பயோதரத்தை எண்ணி என்க. பயோதரம் என்பது மேகத்தைக் குறிக்கும் சொல்லாயினும், முலையைக் குறிக்கும் சொல்லும் ஆகும். பாலைக் கொடுப்பது என்பது பயோதரம் என்பதன் பொருள். ஆகவே, ‘உனது பயோதரத்தை விரும்பியே நாம் வந்தோம்’ என்று. நீர் மேகத்திலிருந்துதானே வருகிறது. இப்படி இறைவர் சொன்னதைக் கேட்ட தலைவி, “சுவாமி நீங்கள் சொல்லுவது சூது ஆக (வஞ்சகமாக) இருக்கிறது” என்று கூறினாள். இறைவர், சூது என்பதற்கு வஞ்சகம் என்று பொருள் கொள்ளாமல், முலை என்று பொருள் கொண்டு உன் முலைதான் சூது என்று விடை கூறினார். சொக்கட்டான் காயின் வடிவைப் போன்று முலையின் வடிவம் இருத்தலின்; முலைக்குச் சூது (சொக்கட்டான் காய்) உவமை ஆயிற்று. (76)

வானுர் வணங்கும் ஒற்றீஉளீர் மதிவாழ் சடையீர் மரபிடைநீர் தானுர் என்றேன் நனிப்பள்ளித் தலைவர் எனவே சாற்றினவர்காண் ஆவல் ஒற்றீ இருமன்றேன் ஆண்டே இருந்த வந்தனர்சேய் ஈடு தவன்நீ என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னோட.

(இ - பொ.) “தோழி! ‘தேவர்கள் வணங்குகின்ற திருஒற்றீயூரில் உள்ளவரே! பிறை வாழ்கின்ற சடையை யுடையவரே! உலகில் உள்ள மரபுகளில் நீர் எந்த மரபினரே?’ என்றேன். அதற்கு இவர், ‘நான் நனி பள்ளித் தலைவர்’ என்று சொன்னார். அதற்குமேல் நான், ‘ஆனால், ஒற்றீயிருப்பீர்’ என்று சொன்னேன். அதற்கு இவர், ‘நாம் ஒற்றீ இருந்தே வந்ததோம். நீ பிள்ளை பெருதவள்’ என்கிறார். இதன் பொருள் என்னடி?’ (எ - து.)

(அ - சொ.) வானுர் - தேவர்கள். மதி - சந்திரன். மரபு - இனம். நனிப்பள்ளி என்பது ஒரு தலத்தின் பெயர்.

சாற்றினர் - சொன்னார் சேய் - பிள்ளை. ஈனாதவள் - பெருதவள் (வந்தி) வந்தனம் - வந்தோம்.

(இ - கு.) மரபு + இடை. தான் + ஆர் எனப் பிரிக்க. காண், முன்னிலை அசைச்சொல்.

(வி - ரை.) தலைவி இறைவரை “நீங்கள் எந்த மரபைச் சார்ந்தவர்?” என்று வினாவினாள். அதற்குச் சுவாமி தாம் திருநனிப்பள்ளி என்னும் ஊரைச் சார்ந்தவர் என்று நேர் விடையாகக் கூறாமல், “நாம் மிக்க பள்ளிச்சாதிசன்குக்குத் தலைவர்” என்று பொருள்படும்படியும் கூறினார். அதைக்கேட்ட தலைவி, “அப்படியானால் ஒற்றி (தள்ளி) இருப்பீர்” என்றாள். இறைவர் ஒற்றி என்பதற்குத் தள்ளி என்று பொருள் கொள்ளாமல், திருஒற்றியூரில் இருப்பீர் என்று தலைவி கூறியதாகக் கொண்டு “அங்கிருந்துதான் நாம் வருகின்றோம் ஆதலின், எம்மை வந்தி” (வணங்குவாய்) என்றார். இறைவர் கருணை உள்ளம் படைத்தவர் ஆதலின், தலைவியை நோக்கி, “நீ வந்தி” என்று கூறினார். வந்தி என்பதன் பொருள் ‘வணங்குவாயாக’ என்பது. இந்த வந்தி என்னும் சொல் இச் செய்யுளில் எப்படிப் பொருந்தியுள்ளது எனில் சேய் ஈனாதவள் நீ என்னும் தொடரில் அமைந்துள்ளது. பிள்ளை பெருதவர்களை வந்தி என்று கூறுவது ஒரு மரபு. அப்பெயர்ச் சொல்லை இறைவர் வியங்கோள் வினைமுற்றுப் பொருளில் வந்தி என்று கூறினார்.

திருநனிப் பள்ளி என்பது சோழநாட்டுப் பாடல்பெற்ற தலங்களில் ஒன்று. இத்தலத்திற்கு திருஞான சம்பந்தர், அப்பர், சுந்தரர் ஆகிய மூவரும் பாடிய பதிகங்கள் உண்டு. இதனை இக்காலத்தில் புஞ்சை என்பர். திருஞான சம்பந்தரின் தாயார் பிறந்தருளிய பதியும் இதுவே. இத்தலம் ஒரு காலத்தில் பாலை நிலமாக இருந்தது. இதனைத் திருஞான சம்பந்தர் நெய்தல் நிலமாகப் (கடற்கரைப் பட்டினமாக)

பதிகம்பாடி மாற்றினார். இறைவர் நற்றுணையப்பர் என்றும் இறைவியார் பர்வத ராசன் புத்திரி என்றும் கூறப் பெறுவர். செம்பனார் கோயில் ரயில் அடியிலிருந்து சிறிது தூரம் சென்று திருச்செம்பொன்பள்ளி என்னும் தலத்தை வணங்கிக் கொண்டு, அங்கிருந்து மண்சாலை வழியாக ஒரு கல் தொலைவு சென்றால் இத்தலத்தை வணங்கலாம். (77)

பற்று முடித்தோர் புகழ்ஒற்றிப் பதியீர் நுமது பசுவின்இடைக் கற்று முடித்த தென்இருகைக் கன்று முழுதும் காண்என்றேன் மற்று முடித்த மாலையொடுன் மருங்குல்கலையும் கற்றுமுடிந் தீற்று முடித்த தென்கின்றூர் இதுதான் சேடி என்னே.

(இ - பொ.) “தோழீ! ‘ஆசைகளை விட்ட மெய்ஞ் ஞானிகள் புகழ்கின்ற திருஒற்றித் தலத்தை உடையவரே! உமது மாட்டின் இடையே என்னிரு கைக் கன்றுகள் எல்லாம் கற்று முடிவுசெய்தது காண்’ என்று சொன்னேன். அதற்கு இவர், ‘மேலும் முடித்த மாலையொடு உன்னிடைக் கலையும் கற்று முடிந்து, இத்தன்மைத்தாக முடிவு செய்யப் பட்டது’ என்று சொல்லுகின்றார். இதன் பொருள் என்னடி?”

(எ - து.)

(அ - சொ.) பற்று - ஆசை. மருங்குல் - இடை. கலை - ஆடை. இற்று - இத்தன்மையாக. பசுவின் இடைக் கன்று - மன்மதன். கன்று - வகையல். மற்று - மேலும். முடிந்தது - இறந்தது.

(இ - கு.) கற்று என்பது கன்று என்பதன் வலித்தல் விகாரம். முடித்தது+என், மாலையொடு+உன், முடிந்து+ இற்று, முடிந்தது+என்கின்றார், எனப் பிரிக்க.

(வி - ரை.) பசு என்பது ஈண்டுத் திருமாலாகிய மாடு. இஃது இறைவனுக்கு வாகனம் ஆகையால் ‘நுமது பசு’ என்று

தலைவி கூறினாள். திருமாலாகிய பசுவின் இடைக்கன்று, மன்மதன். திருமாலுக்கு மூன்று பிள்ளைகள். முதல் பிள்ளை பிரமன். இடைப்பிள்ளை (நடுப்பிள்ளை) மன்மதன். கடைசிப் பிள்ளை பிரத்தியும்னன். (இந்த மூன்றாவது பிள்ளை திருமாலின் கிருட்டிணாவதாரத்தில் பிறந்தவன். திருமலைப் பசு என்று கருதியற்கு ஏற்ப, அத் திருமாலாம் பசுவின் பிள்ளையாம் மன்மதன். கன்று என்று குறிக்கப்பட்டான்.

தலைவி, இறைவனிடம் “உங்கள் பசுவின் கன்று (மன்மதன்) எனக்குக் காம வேட்கையை உண்டுபண்ணி உடலை மெலியச் செய்து, என் கைக் கன்றை (வளையல்களை) விழச் செய்தது” என்றாள். ஒரு கன்று மற்றொரு கன்றை முடித்ததே. “இது வியப்பு அன்றோ?” என்று (கன்று என்பது பசுக் கன்றையும், வளையலையும் குறிக்கும்) தலைவி கூறக் கேட்ட தலைவர், “மன்மதன் (கன்று) உருவிலியாக இருந்தும், உன் கை வளையல்களை மட்டும் விழச்செய்ய வில்லை. உன் மாலையையும், ஆடையையும் கூட முடித்தது” என்று கூறினார். காம வேட்கையில், மாதர்களின் உடல் மெலிந்து மாலையும், ஆடையும் நெகிழ்ந்துவிடும். தலைவி பசுக்கன்று, கன்றை முடித்தது என்றாள். சுவாமி, “கன்றை மட்டும் முடிக்கவில்லை. பிணை (பெண்மாளையும்) கலை (ஆண்மாளையும்) கூட முடித்தது பார். இது வியப்பு இல்லையோ?” என்றார். பிணையை முடித்தது என்பதற்கு மாலையை விழச் செய்தது என்பது பொருளாயினும், வேடிக்கையாகப் பிணையைப் (பெண் மாளையும்) முடித்தது என்றும் கூறியவாரும். அவ்வாறே கன்று, கலை (ஆடையை) முடித்தது என்பது பொருளாயினும், கலையை (ஆண் மாளையும்) முடித்தது என்றும் சொல்லியபடியாம்.

இறைவர் பிரமணுடைய பிள்ளைகளாகிய சனகாதி முனிவர்களுக்குக் கல்லால் விருட்சத்தின்கீழ்த் தட்சிணாமூர்த்தி

யாக இருந்துகொண்டு, பதி பசு பாச உண்மைகளைப் போதித்து யோகத்தில் இருந்தார். “இவ்வாறு இவர் யோகத்தில் இருந்தால் உயிர்கள் போகாமுறு திருக்குமே. ஆகவே மோகம் ஊட்ட வேண்டும். இறைவரிடமிருந்து முருகப் பெருமானைப் பெற்றுச் சூரன் முதலிய அசுரர்களைக் கொல்லவும் வேண்டும்,” என்று கருதி அவரது யோகத்தைக் கலைக்கத் தேவர்கள் மன்மதனை ஏவினர். அவன் தன் மலர் அம்புகளை இறைவர் மீது எய்ய, இறைவர் கண்திறந்து பார்த்த உடன், மன்மதன் இறந்து சாம்பர் ஆயினான். இதுவே மன்மதன் இறப்புக்குக் காரணம். பிறகு இரதி வேண்ட இறைவர் மன்மதனை எழுப்பிக் தந்து “உன் கண்ணுக்கு மட்டும் அவன் உருவுடன் திகழ்வன். மற்றவர்களின் கண்ணுக்கு உருஇலியாக இருப்பான்” என்று கூறினார். (78)

வானம் கொடுப்பீர் திருஒற்றி வாழ்வீர் என்று வந்தெனது
 நாவம் கெடுத்தீர் என்றுரைத்தேன் மாதன் திசுதன் மான்அன்றே
 ஊனம் கலிக்கும் தவரீவிட்டார் உலகம் அறியும் கேட்டுநீந்தே
 ஈனம் தவிர்ப்பாய் என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னோ.

(இ - பொ.) “தொழி! நான், ‘அன்பர்கட்கு மோட்ச உலகைக் கொடுப்பவரே! திருஒற்றியூரில் வாழ்பவரே! அந்நாளில் வந்து என் மானம் கெடுத்தீர்; இதில் எடுத்தீர்’ என்று சொன்னேன். அதற்கு இவர், ‘மிகவும் நன்றாக இருக்கின்றது உன் மொழி! இஃது உன் மான் அன்று. அம்மானைக் குற்றங்கள் மிகுதியாகக் கொண்ட தாருகாவனத்து தபசிகள் வீட்டார்கள். இந்தச் செய்தியை உலகமுழுதும் அறியும் நீ கேட்டுணர்ந்து உன் இழிவை நீக்குவாயாக’ என்று சொல்லுகிறார். இதன் பொருள் என்னடி?” (எ - து)

(அ - சொ.) வானம் - மேல் உலகம். முத்தி உலகம். நாவம் - மிகவும். ஊனம் - குற்றம். கலிக்கும் - கடந்த. தவர் - தாருகாவனத்து இருடிகள். ஈனம் - குற்றம்.

(இ - கு.) வந்து + எனது, மான் + அங்கு + எடுத்தீர், என்று + உரைத்தேன், மா + ஒன்று + இஃது, மான் + அன்றே, கேட்டு + அறிந்தே, எனப் பிரிக்க. உலகம், இட ஆகுபெயர்,

(வி - ரை.) இறைவர் நிர்வாணமாகத் தலைவி முன் நின்று பிச்சை கேட்டதனால், “நீர் என் மானத்தைக் கெடுத்தீர்” என்றனர். இதனைத் தலைவி “எனது மான் + அங்கு + எடுத்தீர்” என்று பிரித்துப் பொருள் உணரும்படி கூறினாள். அவள் கருத்து மான் என்பது மானம் (பெருமை) என்பது ஆனால், இறைவர் மான் என்பதற்கு மான் எனப் பொருள் கொண்டு, “பெண்ணே! நீ கூறுவது மா நன்று! (நிக நன்றாய் இருக்கிறது) அந்த மான் உனது மான் அன்றே! தாருகா வனத்து இருடியார் என்மீது ஏவிய மாலை அன்றே நான் எடுத்தேன்” என்று கூறினார். தாருகாவனத்து இருடியர்களை ஊனம் (குற்றம்) மிகுதியாகக் கொண்டவர்கள் என்று கூறியதன் கருத்து, அவர்கள் இறைவன்மீது மாலை ஏவி அழிக்கச் செய்த மையினால் என்க. மேலும் அவர்கள் காமம், (ஆசை) வெகுளி, (கோபம்) மயக்கம் ஆகிய மூன்று குற்றங்களை உடையவர்கள் ஆதலின், “ஊனம் கலிக்கும் தவர்” என்று கூறப்பட்டனர் எனினும் ஆம். இறைவர் தாருகர்வனத்து இருடியர்களின் மனைவியர்களின் கற்பைக் கெடுத்தமையின் அவர்கள் அவரை அழிக்க அரசார யாகம் செய்து மாலை உண்டாக்கி அவர்மீது ஏவினர்.

வானம் என்பது இங்குப் பரமாகாயமாகிய மோட்சத் தைக் குறித்து நிற்கிறது. (79)

ஞானம் படைத்த யோகியர்வாழ் நகரம் ஒற்றி நடைத்தீர்மால் ஏழை புடைத்தீர் அணைஎன்பிர் என்னை உவந்திப் போர்தென்றேன் ஊனம் தவிர்த்த மலர்வாயில் உள்ளே நகைசேய் திகழவைக்கேம் சனம் புகன்றாய் என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னோக.

(இ - பொ.) “தோழி! நான், ‘ஞானத்தைப் பெற்ற யோகியர் வாழ்கின்ற நகராகிய திருஒற்றியூரில் எழுந்தருளிய நல்ல குணமுடையவரே! திருமாலாகிய வராகத்தை அடக்கியவரே! என்னை விரும்பி இப்பொழுதே நீர் அணைவீர்!” என்று சொன்னேன். அதற்கு இவர், குற்றம் அற்ற தாமரை மலர் போலும் தம் வாய்க்குள்ளே நகைத்து, ‘இத்தகைய வாசித்தையை நாம் சொல்ல மாட்டோம். நீ அந்த இழிவான சொல்லைச் சொன்னாய்’ என்று சொல்லுகின்றார். இதன் பொருள் என்னடி?” (எ - து.)

(அ - சொ.) மால் - திருமால். ஏனம் - பன்றி. புடைத்தீர் - அடக்கீனீர். உவந்து - விரும்பி. ஊனம் - குற்றம். ஈனம் - இழிவான மொழி. புகன்றாய் - சொன்னாய்.

(இ - கு.) உவந்து + இப்பொழுது + என்றே. செய்து + இஃது + உரைத்தே, எனப் பிரிக்க.

(வி - ரை.) இரண்யாட்சன் என்பவன் உலகைக் கடலில் மறைத்து வைத்தனன். திருமால் பன்றி வடிவெடுத்துச் சென்று அவனைக் கொண்டு உலகைக் கொண்டு வந்தனர். அதன்பின் திருமாலாம் பன்றி, உத்கிரம் மிகக் கொண்டு தேவர்களையும் வருத்தத் தொடங்கியது. அப்போது சிவபெருமான், அப்பன்றியின் கொம்பை ஒடித்து மாஸையாக அணிந்து கொண்டார். இந்த வரலாறே “மால் ஏனம் புடைத்தீர்” என்னும் தொடரில் பொருந்தியுளது.

தலைவி இறைவரை நோக்கித் தன்னை நெருங்கி வந்து அணைக்கச் சொன்னாள். இறைவர் தம்மையே அவ்வாறு சொல்லித் தழுவ அழைக்கின்றாள் என்று கொண்டு, ‘நாம் அப்படி உன்னை, எம்மை அணைக்க வா என்று சொல்ல மாட்டோம். ‘உலகில் பெண்கள் தாம் ஆண்களைத் தம்மை அணைக்க வேண்டுவர். நீ சொல்வது ஈனமொழி’ என்றனர்.

இத்துடன் இன்றி இறைவர் தலைவியை நோக்கி, “எம் மனையாளாகிய உமாதேவியைத்தான் இவ்வாறு கூறி அழைப்போமே ஒழியப் பிறமாதரை இப்படி அழையோம். அப்படி அழைப்பது ஈன மொழியாகும். அடாத சொல்லாகும்,” என்று கூறினார் எனவும் பொருள் காண்க.

மாலேனம் புடைத்தீர் என்பதனை மால் + ஏன் + அம்பு + உடைத்தீர் என்று பிரித்துக் கொண்டு “இறைவரே! இன்னமும் உங்களுக்கு மயக்கம் ஏன்? நீர்தாம் மன்மதனுடைய அம்பை உடைத்து விட்டீர்களே. இப்பொழுது என்னை அணையலாமே,” என்று தலைவி கூறியதாகவும் கொள்ளலாம். மால் - மயக்கம். அம்பு - மன்மதன் விட்ட மலர் அம்புகள்.

தலைவி இறைவரை நோக்கிச் “சுவாமி நீர் என்னை இப்பொழுது ‘நீ அணை’ என்று கூறுவீராக என்று கூறுமாறு வேண்டினாள். இப்படி வேண்டுவதன் கருத்துத் தலைவன் செய்த லீலைகளை எல்லாம் தான் செய்ய வேண்டும் என்னும் கருத்துக் கொண்டு என்க. இவ்வாறு தலைவன் புரிந்த காம லீலைகளை எல்லாம் தலைவியும் புரிய விரும்பும் விரும்பத்தை வடநூலார் உபரி சுரிதம் அல்லது உபரி லீலை என்பர்.

(80)

கருமை அளவும் பொழில்ஒற்றிக் கணத்தீர் ருவிவர் கலக்கம்அறும் பெருமை நடத்தி வீரீஎன்றேன் பின்னை நடத்தி இன்னென்றும் தருமம் அலஇவ் விடைஎன்றேன் நரும விடையும் உண்டெம்பால் இருமை வீழியாய் என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னே.

(இ - பொ.) “தோழி! நான், ‘கரிய மேகத்தை அளவிய சோலை சூழ்ந்த திருஒற்றியூரில் எழுந்தருளிய ஓங்கணத்தை யுடைக்கவரே! ‘முனிவர்களின் மனக்கலக்கம் ஒழியும்படி பெருமையாகிய நடனத்தைச் செய்தவரே’ என்று

சொன்னேன். அதற்கு இவர், 'நான் நடத்தவில்லை. பிள்ளை நடத்தினன்' என்று சொன்னார். அதற்கு மேல் 'இந்த ஊடைய தருமம் அன்று' என்று சொன்னேன். அதற்கு இவர், 'இரண்டு கருங்கண்களை யுடையவளே! எம்மிடத்தில், தரும ஊடையும் உண்டு' என்று சொல்லுகின்றார். இதன் பொருள் என்னடி?' (எ - து.)

(அ - சொ.) மை - மேகம். ஆட்டுக்கடா - கருமை. பொழில் - சோலை. கணம் - பூதக்கூட்டம். நடத்தினர் - நடனத்தைச் செய்தவரே. பிள்ளை - முருகன். விடை - பதில், இரடபம்.

(இ - கு.) கருமை + மை, பெருமை + மை, உண்டு + என்பால், இரண்டு + மை எனப் பிரிக்க. உண்டு, குறிப்பு வினைமுற்று. என்பால், பால் ஏழன் உருபு.

(வி - ரை) தலைவி, இறைவரை நோக்கி "நீங்கள் பதஞ்சலி வியாக்கரபாதர் ஆகிய இரு முனிவர்களும் மகிழும் படி, பெருமை மிக்க நடனத்தைச் செய்தவரே" என்றார். இறைவர் பெருமை என்பதற்குப் பெருமை என்று கொள்ளாமல், பெருமை (மை - ஆடு) என்று, கொண்டு பெருமையான ஆட்டுக் கடாவை நடத்தினவர் யாம் அல்லோம். எம்பிள்ளையாகிய முருகன் ஏறீ நடத்தினான்" என்றனர். அப்போது முனிவர் என்பது நாரதரைக் குறிக்கும்.

நாரதர் ஒரு யாகம் செய்தனர். அவ் யாகத்தில் ஓர் ஆடு தோன்றியது. அந்த ஆடு எல்லோரையும் துன்புறுத்தியது. நாரதர் உள்ளிட்ட எல்லோரும் முருகப் பெருமானைச் சரண் அடைய, குமாரப் பெருமான் வீரவாகுவை அந்த ஆட்டுக் கடாவைப் பிடித்து வருமாறு ஏவினார். அவ்வாறே வீரவாகு சென்று ஆட்டின் கொம்பைக் பிடித்துக் கொணர்ந்து முருகன் திருமுன் விட்டனர், கந்தப் பெருமான்

அவ்வாட்டை வாகனமாகக் கொண்டு நடத்தினார். இந்த வரலாற்றையே இறைவர் “பெருமையைப் (பெருமை மிக்க ஆட்டை) பிள்ளை நடத்தினான்” என்றார். இந்தவாறு பெருமை நடத்தினார் என்பதற்குத் தலைவி கருதிய பொருள் இன்றி, வேறு பொருளை இறைவர் கூறினமையின், அவர் விடை (பதில்) தரும் விடை அன்று என்று தலைவி கூற, இறைவர் “தரும் விடையும் (இரடபம்) எமக்கு உண்டு” என்று கூறினார். அன்பர்கட்கு அருள் செய்யும்போது தரும் விடையின் மீதும், அசுரர்களை அழிக்கச் செல்லும்போது மால் விடையின் மீதும் இறைவர் செல்வர். பெருமை நடத்தினார் என்பதற்குப் பெருந்தன்மையைக் காட்டினீர்கள் என்றும் பொருள் காணலாம்.

சௌந்தர பாண்டியனும் சோமசுந்தரப் பெருமானுக்கும், தடாதகை பிராட்டியாராம் மீனாட்சி அம்மையாருக்கும் மதுரையில் திருமணம் நடந்தபோது, வியாக்கரபாத மூனி வரும், பதஞ்சலி முனிவரும் சென்றிருந்தனர். மணவிருந்து கொள்ளும் சமயத்தில் முனிவர்கள் “நாங்கள் சிதம்பர நடன தரிசனம் காணாது உண்ண மாட்டோம்” என்று கூற, இறைவர் மதுரை வெள்ளியம்பலத்தில் நடனம் புரிந்து, அவர்கட்கு நடன தரிசனம் காட்டி அவர்களின் கலக்கத்தை நீக்கினார். இந்த வரலாற்றுக் குறிப்பே “முனிவர் கலக்கம் அறப்பெருமை நடத்தினார்” என்றும் தொடரில் அமைந்துள்ளது. (81)

ஒசிய இடுகும் இடையாரை ஒற்றி இருந்தே மயக்குகின்ற வசியர் மிகநீர் என்றேன்எம் மகன்கான் என்று வளர்காமப் பசியு தொடைஉற் றேன்என்றேப்பட்டம்அவிந்துக் காட்டுதியெல் இசையக் காண்பேம் என்கீன்று இதுதான் சேடி என்னே.

(இ - பொ.) “தோழி! நான், ‘ஒடியும்படி அவ்வளவு சிறுத்த இடையை யுடையவராகிய மாதரைத் திருவொற்றி யூரிசீருந்து கொண்டே மயங்கப் பண்ணுகிற தேவீர், மிகுதி

யாக வசியஞ் செய்தலை யுடையீர்,' என்று சொன்னேன். அதற்கு இவர், 'நாமல்லோம். எம் மகன்தான் வசியன்!' என்றார். அதற்குமேல் நான், 'வளர்கின்ற காமமாகிய பசிய மாலையை யுடையேன்' என்றேன். அதற்கு இவர், பட்டத்தை அவிழ்த்துக் காட்டுவையாயின் பொருந்தப் பார்ப்போம்' என்கிறார். இதன் பொருள் என்னடி?" (எ - து.)

(அ - சொ.) ஓசிய - ஓடிய. இடுகு - சிறிய. மகன் - முருகன். வசியன் - வசப்படுத்துவன், வைசிய இனத்தான் தொடை - மாலை. பட்டம் - ஆடை. இசைய - பொருந்த-

(இ - கு.) காண், முன்னிலை அசைச்சொல். வளர் காமம், வினைத்தொகை.

(வி - ரை.) தலைவி, இறைவரை வசியர் (யாவரையும் வசப்படுத்த வல்லவர்) என்று கூறினாள். இறைவர் வைசியர், என்பதற்குத் தலைவிகொண்ட பொருளை ஏற்காமல், வைசியன் (செட்டி) என்று பொருள் கொண்டு 'நாம், வைசியன் அல்லோம். எம் மகன் முருகனே வைசியன்' (செட்டி) என்றனர். முருகப்பெருமான் வள்ளியம்மையாரின் திருக்கரங்களில் வளையல் இடச் சென்றமையின் வளையல் காரச் செட்டியாயினான். அடுத்துத் தலைவி, 'காமப் பசியத் தொடை உற்றேன்' என்றாள். அதாவது காமமாகிய தொடையை (மாலை) உற்றேன் என்பது. மாலை என்பது காம மயக்கம் ஆகும். இறைவர், தொடை என்பதற்குத் தலைவி கருதிய பொருளை ஏற்காமல், காலுடன் சேர்ந்த தொடை என்றும், பசிய என்பதற்குக் காமத் தேமல் என்றும் தலைவி கூறியதாகக் கொண்டு 'உன் தொடையில் இரூக்கும் காமத் தேமலை நீ உன் ஆடையை அவிழ்த்துக் காட்டினால் நாம் பார்ப்போம்' என்று கூறினார்.

ஒற்றி இருந்தே மயக்கின்ற என்பதற்குத் தள்ளி இருந்தே மயக்குகின்ற என்றும் பொருள் கூறலாம். (82)

கலையாள் உடையிர் ஒற்றிநின்றிர் காமம் அளித்தீர் களித்தலைளிர்
மலையாள் உமது மனைஎன்றேன் மருவின் மலையாள் அல்லள்ளன்றுர்
அலையாள் மற்றை யவள்ளன்றேன் அறியின் அலையாள் அல்லள் உனை
இலையாம் அனைவ தென்சின்ருர் இதுதான் சேடி என்னேடி.

(இ - பொ.) “தோழி! ‘மலைகள் முழுதும் ஆளுதலை
புடையிர்! திருஒற்றியூரில் நிலைத்திருப்பவரே! எனக்குக்
காமத்தைக் கொடுத்தீர். ஆகவே நீர் மகிழ்ந்தனைவீராக.
‘உமது மனைவி மலையாள்?’ என்று சொன்னேன்.
அதற்கு இவர் ‘பொருந்தினால் மலையாள் அல்லள்’ என்று
சொன்னார்.’ பிறகு நான், மற்றொருத்தி அலையாள் என்று
சொன்னேன். அதற்கு இவர், ‘அறிந்தால் அலையாள்
அல்லள் ஆதலால் உன்னை யாம் சேர்வதில்லை! என்று
சொல்லுகிறார். இதன் பொருள் என்னடி?’ (எ - து.)

(அ - சொ.) கலை - மலை. ஆள் - ஆளுதல். மருவின் -
சேர்ந்தால். அலையாள் - கங்காதேவி. மலையாள் - பார்வதி
தேவி.

(இ - கு.) களித்து + அனைவிர். அனைவது + என்
கின்றார் எனப் பிரிக்க.

(வி - ரை.) தலைவி, “சுவாமி உங்கள் மனைவி மலையாள்
தானே. அதாவது மலைபோலக் கடினமானவள் தானே.
(மலையரசன் பெண் என்பதும் பொருள்). ஆனால் நான்
மிக மெல்லியள். எனக்கோ காமத்தை ஊட்டி விட்டீர்.
எனவே, என்னை அனைவிர்” என்றனள். அவ்வாறு தலைவி
கூறக்கேட்ட இறைவர், “நீ நினைக்கிறபடி மலையாள் அல்லள்
அவள் என்னைக் கூடும்போது மிகவும் இனிமையானவளாக
இருப்பள்’ என்றார். அதன்பிறகு தலைவி, உங்கள் இரண்
டாவது மனையாள் அலையாள் (அலைகளையுடைய கங்காதேவி)
தானே?’ என்றனள். இத்தொடர்க்கு மற்றும் ஒரு பொருளையும்

கொள்ளலாம். அதாவது அலையாள் என்பதற்குத் தீருப்பாற் கடலில் படுத்திருக்கும் திருமால் என்பது. திருமாலும் இறைவர்க்கு ஒரு மனைவி ஆதலின், இப்பொருள் கொள்ளுதற்கு இடன் உண்டு. தலைவி கங்கையை அலையாள் என்றதன் பொருள் நீர் மகள் என்பது. ஆனால் இறைவர் “அறியின் அலையாள் அல்லன்” என்றனர். அதாவது ஆராய்ந்து பார்க்கதால் அவள் நீர் மகள் அல்லன். நல்ல நீர்மை (தன்மை) உடையவளே என்றனர் என்பதாம். இப்படி இருவர் குணங்களை இறைவர் கூறியதன் கருத்து இருவர்களும் உன்னைக் காணின் சண்டை இடாமலும், அலைக்கமாட்டாமலும் இரார் ஆதலின், உன்னை யாம் அணைந்து இன்புறுவது இல்லை என்பதாம். ஆகவே நாம் நம் நம் இலை (வீட்டை) சேர்வோம் என்பதாம். அதாவது நாம் திருஒற்றியூரை அடைவோம். நீ உன் வீட்டை அடைக என்பது. (83)

சீலம் படைத்தீர் திருஒற்றித் தியாக ரேநீர் தின்மையிலிஓர்
 சூலம் படைத்தீர் என்னேறேன் நோன்றும் உலையந் திடஎன்றுர்
 ஆலம் களத்தீர் என்றேன்நீ ஆலம் வயிற்ருய் அன்றேநல்
 ஏலம் குழலாய் என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னேஉ.

(இ - பொ.) “தோழி! நான், ‘நல்லொழுக்கத்தைப் படைத்தவரே! திருஒற்றியூரில் எழுந்தருளிய தியாகராயரே! தேவரீர், பலமுள்ள, ஒரு சூலத்தை ஏந்தியுள்ளீர். அதற்குக் காரணம் யாது?’ என்று கேட்டேன். அதற்கு இவர், ‘அதனை நாம் கொண்டிருப்பதற்குக் காரணம், உண்டாய் இருக்கிற உலகம் பிழைக்கும் பொருட்டே யாகும்’ என்று. அதற்கு மேல் நான், ‘விடத்தை ஏன் கண்டத்திலுடையீர்?’ என்றேன். அதற்கு இவர், என்னை நோக்கி, ‘நல்ல மயிர்ச் சாந்தணிந்த கூந்தலையுடையாளே! நீ ஆலத்தை வயிற்றில் உடையை அல்லனோ?’ என்று சொல்லுகிறார். இதன் பொருள் என்னடி?”

(அ - சொ.) சீலம் - ஒழுக்கம். திண்மை - வன்மை உய்ந்திட - பிழைக்க. ஆலம் - விடம், ஆலஇலை. களம் - கழுத்து. ஏலம் - மயிரில் பூசப்பெறும். வாசனை எண்ணெய் (மயிரீச்ச சாந்து). குழல் - கூந்தல்.

(இ - கு.) உலகு, இட ஆகுபெயர். உலகு + உய்ந்திட எனப் பிரிக்க.

(வி - ரை.) பிரம்மாதி விட்டுணு மூர்த்திகள் தாம் தாம் பிரம்மம் என்று செருக்குற்றிருந்தனர். அச்செருக்குடையவர்களை அச்சூலத்தால் அடக்கி உலகக் குழப்பத்தை அடக்கினார். ஆதலின், தாம் கையில் சூலத்தை வைத்திருப்பதாகக் கூறினார். தலைவி "திண்மையில் ஓர் சூலம் படைத்தீர்; ஏன்?" என்று கேட்டனர். அதற்கு மேலே கூறிய விடை பொருந்தும். மேலும், தலைவி கேட்ட வினாவிற்கு வேறு ஒரு பொருளும் உண்டு. அதாவது திண்மையில் ஓர் சூல், அம்பு அடைந்தீர் ஏன்? என்பதாகும். அவ்வாறு பிரித்து வினாவின், வன்மையான மேகத்தில் ஏன் சூல் கொண்ட (கருக்கொண்ட) நீரை அடைத்து வைத்தீர் என்பது பொருள் ஆகும். அப்போது மையில் என்பதற்கு மேகத்தில் என்றும், அம்பு என்பதற்கு நீர் என்றும், சூல் என்பதற்குக் கரு என்றும் பொருள் கொள்க. அதற்கும் விடையாக இறைவர் "உலக மக்கள் உய்ய மேகத்தில் நீரை அடைத்தோம்" என்று கூறினார் எனவும் கொள்ளலாம். தலைவி, இறைவரை "ஆலத்தைக் கண்டத்தில் உடையீர்" என்றனர். அவள் ஆலம் என்பதற்கு விடம் என்னும் கருத்தில் அவ்வாறு கூறினாள். ஆனால், இறைவர் ஆலம் என்பதற்கு ஆலஇலை எனக் கொண்டு 'நீ ஆலத்தை (ஆல இலையை) வயிற்றில் உடைய வளாய் இருக்கின்றாய்' என்றனர். மாதர்களின் வயிற்றிற்கு, ஆல இலையை உவமை கூறுவது புலவர் மரபு.

திண்மையிலோர் சூலம் என்பதற்கும் இரண்டு பொருள் கூறலாம். ஒன்று வன்மையோடு கூடிய ஒப்பற்ற சூலம் என்பது. மற்றொன்று திண்மை இல்லாத ஒரு சூலம் என்பது. முன் பொருளைக் கொண்டால் திண்மையில் + ஓர் என்றும், பின் பொருளைக் கொண்டால், திண்மை + இல் + ஓர் என்றும் பிரிக்க வேண்டும். (84)

ஞாலம் நிகழும் புகழ்ஒற்றி நடத்தீர் நீந்தாம் நாட்டம்உறும்
பாலர் அலரோ என்றேன்ஐம் பாலர் பாலைப் பருவத்தில்
சால மயல்கொண் டிடவரும்ஓர் தனிமைப் பாலர் யாம்என்றே
ஏல முறுவல் புரிகின்றார் இதுதான் சேடி என்னே.

(இ - பொ.) “தேவீ! நான், ‘உலக முழுதும் பரவிய புகழுடைய திருஒற்றியூரில் நடனம் செய்பவரே! தேவரீர், தாம் நாட்டம் உறும் பாலர் அல்லரோ?’ என்று வினாவினேன். அகற்கு இவர், ‘ஐம்பாலுடைய இளமைப் பருவத்தில் மிகுதியாக மையல் கொள்ளும்படி வருகிற ஒரு தனிமையான பாலர் நாம்’ என்று சொல்லி அதற்கிணங்க நகைக்கின்றார். இதன் கருத்து என்னடி?” (எ - து.)

(அ - சொ.) ஞாலம் - உலகம். நடத்தீர் - நடனம் செய்பவரே. நாட்டம் - கண். பாலர் - நெற்றியையுடையவர். சால - மிகவும். ஏல - பொருந்த, முறுவல் - புன்சிரிப்பு.

(இ - கு.) சால, உரிச்சொல், பாலர் + யாம் எனப் பிரிக்க.

(வி - ரை.) தலைவி இறைவரை “நீங்கள் நெற்றியில் கண்ணை உடையவர்” என்னும் கருத்தில், “நாட்டம் உறும் பாலர்” என்றனர். பாலர் என்பதன் பொருள் நெற்றியை உடையவர் என்பது, நாட்டம் என்பது கண். ஆனால் இறைவர் பாலர் என்பதற்குத் தலைவி கொண்ட பொருளை

ஏற்காமல் தாம் பெண்களை மயல் கொள்ளவரும் தனிமையான பாலயர் என்று கூறினார். தம்மை ஒரு பாலயர் என்றதனால் பெண்களை ஐம்பாலயர் என்றனர். ஐம்பால் என்பது பெண்களின் கூந்தல். பெண்கள் தம் சடையை ஐந்து வகையாக முடித்தலின் அவர்களின் கூந்தல் ஐம்பால் எனப்பட்டது. உச்சியில் முடிப்பது முடி, பக்கத்தில் முடிப்பது கொண்டை, பின்னிச் செருகல் சுருளி. சுருட்டி முடித்தல் குழல். பின்னி விடுதல் பவிச்சை. இவ்வாறு ஐந்து வகையில் முடிப்பர். இந்து வகையில் கூந்தலை ஐந்து வகையாக முடித்தலின் பெண்களை ஈண்டு ஐம்பாலயர் என்றனர்.

“நீர்தாம் நாட்ட முறுப்பாலர்” என்பதற்கு நீங்கள் ஆட்டம் (விளையாட்டு) மேற்கொள்ளும் பிள்ளை என்றும், நடனத்தை மேற்கொள்ளும் பாலயர் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். (65)

வண்மை தருவீர் ஒற்றிநகர் வாழ்வீர் என்னை மருவீர்என் உண்மை அறியீர் என்றேன்யாம் உணர்ந்தே அகல நின்றதென்றார் கண்மை இலரோ நீர்என்றேன் களமை உடையோம் கண்மைஉறல் எண்மை நீயே என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னிட.

(இ - பொ.) “தோழி! ‘எல்லாச் செல்வங்களையும் தருபவரே! திருஒற்றிபூரில் வாழ்பவரே! என்னை அணைவீர். என் உண்மையை அறிவீர்’ என்று நான் சொன்னேன். அதற்கு இவர், ‘உன் உள்ளத்தின் மையலை நாம் அறிந்தே ஆற்றி நின்றது’ என்று சொன்னார். அதற்குமேல் நான், ‘நீர் தாட்சண்யம் இல்லாதவரோ?’ என்றேன். அதற்கு இவர், ‘யாம் களமை யுடையோம். ஏழையாகிய நீயே கண்மையை உடையாய்’ என்கின்றார். இதன் கருத்து என்னடி?’. (எ - து.)

(அ - சொ.) வண்மை - செல்வவளம். மருவீர் - அணையுங்கள். அகல - தள்ளி. கண்மை - தாட்சண்யம், கண்ணில் மை. களமை - கழுத்தில் விஷம். எண்மை - எளிமை. உண்மை - சத்தியம். உள்ளத்தின் மயக்கம், அஞ்ஞானம்.

(இ - கு.) களம் + மை, கண் + மை, எனப் பிரிக்க.

(வி - ரை.) தலைவி “என் உண்மையை அறிந்திலீரே” என்றாள். இறைவர் உண்மை என்பதற்குத் தலைவி கொண்ட பொருளைக் கொள்ளாமல், உன் மை எனப் பிரித்துக்கொண்டு “உன் உள்ளத்தில் காம மயக்கம் அல்லது அஞ்ஞானம் இருப்பதை அறிந்துதான் தள்ளி (ஒற்றி) நின்றது” என்று கூறினார். ஒற்றி நின்றது என்பது தள்ளி நின்றது என்னும் பொருளுடன் திருஒற்றியூரில் நின்றது என்னும் பொருளையும் தருவதாகும் இவ்வாறு இறைவர் கூறக் கேட்ட தலைவி, இறைவரை “நீங்கள் கண்மை (தாட்சண்யம்) இல்லாதவரோ” என்று கேட்டாள். இறைவர் கண்மை என்பதற்கும் தலைவி கூறிய பொருளைக் கொள்ளாமல், கண்மை எனப் பிரித்துக்கொண்டு, “நீதான் கண்ணில் மையைக் கொண்டு எளிய ஏழையாக இருப்பவள். யாம் களத்தில் (கழுத்தில்) மை (விடத்தை) உடையேம்” என்றாள். பெண்களை ஏழை என்று கூறும் தமிழ் மரபு பற்றி, நீ ஏழை என்றாள். ஏழை என்றது பொருள் இன்மை கருதியன்று. எளிமை கருதி என்க.

(86)

தவந்தங் கியசீர் ஒற்றிநகர் தலைப்போல் நினைத்தென் மனைஅடைந்தீர்
உவந்தென் மீதில் தேவர்திரு உள்ளம் திரும்பிற்றே எனறேன்
சிவந்தங் கிடநின் உள்ளம்எம்மேல் திரும்பிற் றனைத் தேர்ந்தன்றே
இவந் தீங் கனைந்தாம் என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னோட.

(இ - பொ.) “தோழி! நான் ‘தவமானது தங்கப் பெற்ற சிறப்பினையுடைய திருஒற்றிழார் போல என்னை நினைத்து, என் வீட்டை அடைந்தீர். என்மேல் மகிழ்ச்சி கொண்டு தேவீருடைய திருவுள்ளம் திரும்பியதோ?’ என்றேன். அதற்கு இவர், ‘உனக்கு நன்மையுண்டாகும்படியும் மங்களம் உண்டாகும்படியும் உன் மனமானது எம்மீது திரும்பியது. அதை அறிந்தன்றோ விரும்பி இங்கே வந்தோம்’ என்று சொல்லுகின்றார். இதைக் கருத்து என்னடி?”. (எ-து.)

(அ - சொ.) மனை - வீடு. உவந்து - மகிழ்ந்து. சிவம் - நன்மை, மோட்சம், மங்களம், சுபம். இவர்ந்து - விரும்பி.

(இ - கு.) நினைத்து + என், உவந்து + என், திரும்பிற்று + அதனை. தேர்ந்து + அன்றே, இவர்ந்து + இங்கே அனைந்தார் எனப் பிரிக்க.

(வி - ரை.) தலைவி, இறைவர் தம்மீது இரக்கம் கொண்டு வந்ததாகக் கூறினாள். ஆனால் இறைவர், சிவம் (மங்களம், நன்மை) உண்டாக வந்ததாகக் கூறினார். மங்களம் உண்டாக வந்தோம் என்று கூறியதன் பொருள், உன்னை மணந்து உனக்கு மங்களம் உண்டாக வந்தோம் என்பதாம்.

சுண்டுச் சிவம் என்ற சொல்லை நம் ஐயா பயன்படுத்தியதில் சிறந்த பொருள் செறிவு உண்டு. அதாவது சீவன் தன் உள்ளத்தைச் சிவத்தின்மீது திரும்பியபோது சிவம் தானாக வரும் என்பதாம். சிவம் தங்கிட என்பதற்கு மங்களம் உண்டாக, நன்மை உண்டாக, என்னும் பொருளுடன் மோட்சம் உனக்குச் சீந்திக்க என்றும் பொருள் கூறலாம்.

ஒன்னு புரமுன் றெய்செய்தீர் ஒற்றி உடையீர் உம்முடைய பொன்னுர் சடைமேல் வெள்ளருக்கம் பூவை மிலைந்தீர் என்என்றேன் நின்னுர் அளகத் தணங்கேநீ நெட்டி மிலைந்தாய் இதில்துகிற் றன்னுர் உலகீர் என்கின்ருர் இதுதான் சேடி என்னோ.

(இ - பொ.) “தோழி! நான், ‘பகைவர்களுடைய முப் புரங்களையும் எரித்தவரே! திருஒற்றியூருடைய நீர், உமது பொன்போலும் சடையின் மீது வெள்ளருக்கம் பூமாலையைச் சூடினீர். இஃது ஏன்?’ என்று கேட்டேன். அதற்கு இவர், ‘பெண்ணே! உனது நிறைந்த கூந்தலில் நீ நெட்டிப் பூவைத் தரித்தாய். இந்த நெட்டிப் பூவினும் அந்த எருக்கம் பூவானது கீழானது என்று உலகத்தார் சொல்ல மாட்டார்’ என்று சொல்லுகிறார். இதன் பொருள் என்னடி?”. (எ-து.)

(அ - சொ.) ஒன்னுர் - பகைவர். புரம் - கோட்டை. எரி செய்தீர் - எரித்து விட்டீர். மிலைந்தீர் - சூடினீர். ஆர் - நிறைந்த; அடர்ந்த. அளகம் - கூந்தல். அணங்கே - பெண்ணே. நெட்டி - தக்கை. கீழ் - தாழ்ந்து. இதில் - இதைவிட.

(இ - கு.) என், வினாச்சொல். அளகத்து + அணங்கே எனப் பிரிக்க.

(வி - ரை.) வித்துன்மாலி, கமலாட்சன், தாரகாட்சன் என்பவர் மூன்று கோட்டைகளுக்குத் தலைவர்களாய் இருந்து தேவர்களையும், முனிவர்களையும் துன்புறுத்தி வந்த தால் அவர்களை இறைவர் அழித்தார். தலைவி இறைவர் எருக்கம் பூவைத் தலையில் சூடி இருப்பது குறித்து இழி வாகப் பேசினாள். தலைவி தன் கூந்தலில் தக்கை என்னும் சடையினால் ஆன பூவைச் சூடி இருந்ததனால், “பெண்ணே! நீ சூடியுள்ள சடைப் பூவைவிட எருக்கம்பூ தாழ்ந்ததோ? தாழ்ந்தது என்று உலகீர் கூறார்” என்றனர். இறைவர்,

பொன்னாச்சடை என்பதனைச் சடைக்குச் சிறப்பு மொழியாகக் கொள்ளாமல், பொன் + ஆர் எனப் பிரித்துப் பொன்னையும் (கொன்றைமாலையையும்) ஆரையும் (ஆத்தி மாலையையும்) அணிந்த சடை என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

இறைவர் எருக்கம் பூ குடுதல் இயல்பு. ஆனால், தலைவி எருக்கம் பூவைச் சூடியதில் ஒரு குறிப்பு இருப்பதாகக் கொண்டு இவ்வாறு கக் கேட்டாள் என்பதும் தெரிகிறது.

ஓர் இளைஞன் ஒருத்தியைக் காதல் கொள்வானானால் அவளை மணம் முடித்து வைப்பதற்கு, அவளுடைய பெற்றோர்கள் இசையாரானால், அவ்விளைஞன் உடல் முழுதும் திருநீற்றைப் பூசிக்கொண்டு எருக்கம் பூவைச் சூடிக்கொண்டு, எந்தப் பெண்ணை அவன் காதலித்தானோ, அந்தப் பெண்ணின் உருவத்தை ஒரு கிழியில், (துணியில்) எழுதிக்கொண்டு, பனங் கருக்கினால் செய்யப்பட்ட 'குணிரையின்மீது ஏறிக் கொண்டு வருவான். இப்படி வருவதைத் தமிழ் அகப் பொருள் இலக்கணம், மடல் ஊர்நல் என்று கூறும். இவ்வாறு மடல் ஊர்ந்து வரும்போது அவனது உடலில் செந்நீர் வராமல் இந்திரியம் வருமானால், இவன் உண்மையில் அந்தப் பெண்ணைக் காதலிக்கின்றான் என்று ஊராரும், பெற்றோர்களும் உணர்ந்து, அவன் காதலித்த பெண்ணை அவனுக்கே திருமணம் செய்து வைப்பர்.

இந்த முறைக்கு இணங்கத்தான் போலும் "நான் உங்கட்குக் கிடைக்கப் பெறாமையினால் எருக்கம் பூவைச் சூடினீரோ?" என்று தலைவி வினாவினாள் எனக் கொள்க.

தலைவி நெட்டியைப் புனைந்தமைக்குக் காரணம், இறைவர் தம்மைக் கூடாமையினால் தன் அலங்காரத்தை விடுத்து, நெட்டியைப் புனைந்து கொண்டாள் என்பதாம். (88)

கனிமான் இதழி முலைச்சுவடு கனித்தீர் ஒற்றிக் காதலர்தீர்
தனிமான் ஏந்தியாம்என்றேன் தடம்கண் மடந்தாய் நின்றகரும்
பனிமான் ஏந்தியாம்என்றூர் பரைமான் மருவி வீர்என்றேன்
இனமான் மருவி என்கின்றூர் இதுதான் சேடி என்னே.

(இ - பொ.) “தோழி! நான், ‘கோவைக் கனிபோன்ற இதழை யுடையவளாகிய உமாதேவியின் முலைச் சுவட்டை மகிழ்ந்தவரே! திருஒற்றியூரில் விருப்பம் உள்ளவரே! தேவரீர் ஒப்பற்ற மாணைத் தாய்குவோராம்’ என்று சொன்னேன். அதற்கு இவர், என்னை நோக்கி, ‘பெருங் கண்களையுடைய பெண்ணே! உன் முகமும் துள்ளாதையுடைய மாணைத் தாய்குதலுடையதாம்’ என்றார். அதற்குமேல் நான், ‘பரையாகிய மாணைப் பொருந்தினீர்’ என்று சொன்னேன். அதற்கு இவர், ‘நீயும் மாணைப் பொருந்தினவள்’ என்கின்றார். இதன் கருத்து என்னடி?”, (எ - து.)

(அ - சொ.) கனி - கொவ்வைப் பழம். மான் - போன்ற. இதழி - இதழைப் பெற்ற. சுவடு - அடையாளம். தனி - ஒப்பற்ற. தடம் - பெரிய. மடந்தாய் - பெண்ணே. பரைமான் - பராபரையாகிய உமாதேவி. மால் - மயக் கத்தை. மருவி - பொருந்தினவள். மருவினீர் - கலந்த துள்ளீர். பனி - துள்ளும்.

(இ - கு.) மான், உவம உருபு. தடம், உரிச்சொல். மான் + மருவி, எனப் பிரிக்க.

(வி - ரை.) உமாதேவி இறைவருடைய கண்களைத் தன் கையால் முடினாள். அதனால் உலகம் இருண்டது. இந் நிகழ்ச்சியால் உலகுயிர்கள் துன்புற்றன. இதனால் இறைவர் தம்மைப் பூசித்து இந்த அபவாதத்தைப் போக்கப் பணிந்தார். இறைவி காஞ்சியப்பதி வந்துற்றுக் கம்பாநதியில்

உணலால் சிவலிங்கம் அமைத்துப் பூசித்தாள். இறைவர் இறைவியின் அன்பைச் சோதிக்கக் கங்காதேவியை வெள்ளமாகப் புரண்டுவரக் கட்டளை இட்டார். அவ்வாறே வெள்ளம் வந்து சிவலிங்கத்தை அடித்துக்கொண்டு போக முற்பட்டபோது, இறைவி அப்படியே தன் இரு கைகளாலும் தன் மார்போடு அணைத்துப் பிடித்தாள். அந்த நிலையில் இறைவர் தாம் வன்மையாக இருத்தலைத் தவிர்த்து, மென்மைத் தன்மை உற்றுக் குழைய இறைவியின் இருமுலைகளின் தழும்பு இறைவர் திருமேனியில் பதிந்தது. இதனைக் காஞ்சிப் புராணத்தில் தழுவக் குழைந்த படலத்தில் காணலாம். இந்த வரலாற்றுக்குறிப்பை இன்றும் பங்குனி உத்திர விழாவில் காஞ்சியம்பதியில் கண்டு களிக்கலாம். இந்த நிகழ்ச்சியே ஈண்டு 'கனிமான் இதழி முலைச் சுவடு களித்தீர்' எனும் தொடரில் அமைந்துள்ளது.

தலைவி இறைவர் கையில் ஒருமான் இருத்தலின், "நீர் தனிமான் ஏந்தி" என்றனர். இதற்கு இறைவர், "நாம் மட்டும் அல்லோம். நீயும் உன் முகத்தில் பணிமான் ஏந்தி" என்றனர். இதன் குறிப்பு உன்முகத்தில் மான்போலும் இரு கண்கள் உள்ளன என்பது. அடுத்துத் தலைவி "பராபரையாகிய பார்வதியின் மயலைப் பெற்றீர்" என்றாள். "நீயும் இப்போது காம மயக்கைக் கொண்டாய்" என்றனர்.

பணிமான் என்பது சந்திரனையும் குறிக்கும் ஆதலின் "நீயும் உன் முகத்தில் பணிமாளை ஏந்தி" என்றனர். அதாவது உன்முகம் பணிமாளைப் (சந்திரனைப்) போல இருக்கிறது என்பது. சந்திரனிடம் களங்கம் உளது. அக் களங்கத்தைப் புலவர்கள் பலவாறாகக் கற்பனை செய்வர். அப்படிச் செய்யும் கற்பனையில் சந்திரனிடத்தில் மான் இருக்கிறது என்பதும் ஒன்று. ஆகவே சந்திரன் பணிமான் ஆயினான். (89)

சிறியேன் தவமோ எனப்பெற்றுச் செய்த தவமோ ஈண்டடைந்தீர் அறியேன் ஒற்றி அடிகேள்இங் கடைந்த வாரென் நினைத்தென்றேன் பொறிநேர் உனது பொன்கலையைப் பூவார் கலையாக் குறநினைத்தே ஏறிவேல் விழியாய் என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னேடி.

(இ - பொ.) “தோழி! நான், ‘சிறியேனது தவப்பயனாலோ? என்னைப் பெற்றவர்கள் செய்த தவப்பயனாலோ? நீர் இவ்விடத்திற் கெழுந்தருளினீர்! உண்மை அறிந்திலேன். திருவொற்றியூர்க் கடவுளே! இவ்விடத்திற் கெழுந்தருளின வருகை என்ன நினைத்தோ?’ என்றேன். அதற்கு இவர், என்னை நோக்கி, ‘எறியப்படுகிற வேல்படை போன்ற கண்களையுடையவளே! திருமகளை நிகர்த்த உன்னுடைய பொன் ஆடையை, பூவாராடை ஆக்கும் பொருட்டே யாம் இங்கு வந்தோம்’ என்று சொல்லுகின்றார். இதன் கருத்து என்னடி?” (எ - து.)

(அ - சொ.) ஈண்டு - இங்கு. அடிகேள் - பெரியவரே, கடவுளே. அடைந்த ஆறு - அடைந்த விதம். பொறி - இலக்குமி, புள்ளி. நேர் - ஒத்த, நேர்மையாக. கலை - ஆடை. பூவார் - இலக்குமி, சரசுவதி, பூமியில் வீழ்ந்த.

(இ - கு.) அடிகேள், விளி வேற்றுமை. ஈண்டு + அடைந்தீர். இங்கு + அடைந்த + ஆறு + என், நினைத்து + என்று, எனப் பிரிக்க.

(வி.ரை.) தலைவி இறைவரை “நீர் ஏன் இங்கு வந்தீர்” என்றான். அதற்கு இறைவர், “உன்னுடைய புள்ளிகள் நிறைந்த கலையை (ஆடையை) பூவார் கலை (பூமியில் பொருந்தும் ஆடையாக) ஆக்க வந்தோம்” என்றார். இதன்கருத்து: உனக்குக் காமவேட்கையை உண்டுபண்ணி, அதனால் உன் உடல் மெலிந்து உன் ஆடை தானாக விழும்படி செய்ய

என்பதாம். இத் தொடர்க்கும் பல பொருள் உரைப்பினும் பொருந்தும். பூவார் கலை ஆக்க என்பதற்கு முன்பு கண்ட பொருள் (பூ+ஆர்) பூமியில் படியும் கலையாகச் செய்யும் என்று கண்டோம். அடுத்த பொருள் தாமரைப் பூவில் பொருந்தி இருக்கும் இலக்குமி, சரசுவதியாகிய இருவர்க்கும் உன் கலையை (ஆடையை) தருதற்காக வந்தோம் என்பது. அதாவது உன் இடையில் இருந்து அவிழ்ந்த கலையை அவர்களுக்குத் தர என்பதாம். ஆடையில் பலவிதப் பூ வேலைப்பாடுகள் செய்யப்படுதல் உண்டு. ஆதலின், பொறி என்பதற்குப் புள்ளிகள் என்று பொருள் கூறப்பட்டது. புள்ளி ஈண்டு 'மலரின் வடிவங்கள். மேலும் பூ வாய்கலை ஆக்கல் என்பதற்கு உன் அவிழ்ந்த ஆடைகளை பூவார் (உலகர்க்கு) ஆக்க (தர) வந்தோம் என்பதும் ஆம். பூவார் கலை ஆக்கத்து என்பதனை பூ+ஆர்+கலை+ஆக்கல் என்று பிரித்து, மன்மதனுடைய மலர் அம்புகள் படிந்த ஆடையாக ஆக்கி அதனை புவிபுகச் செய்ய வந்தோம் என்பதும் ஆகும். (90)

அவிக்கும் குணத்தீர் திருஒற்றி அழக ரேநீர் அணிவேணி

வெளிக்கொள் முடிமேல் அணிந்ததுநான் விளியா இளம்பத்

[திரம்என்றேன்

விவிக்கும் இளம்பத் திரமும்முடி மேலே கலைத்தாம் இலங்கிரைநீர்
எனிக்கொண் டுரையேல் என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னேடி.

(இ - பொ.) "தோழீ! 'காக்கும் குணமுள்ளவரே! திருஒற்றியூரில் எழுந்தருளிய அழகரே! கங்கை அணிந்த சடாபாரத்தோடு கூடிய ஒளியைக் கொண்ட சிரசின்மேல் நீர் தூரித்திருப்பது, அழியாத கொக்கின் இறகே ஆம்' என்றேன். அதற்கு இவர், என்னை நோக்கி 'ஒளிவிடும் ஆபரணம் அணிந்த பெண்ணே! அழகின்ற இளம் பத்திரத்தையும்

எமது முடிமேலே சூடினோம். நீ எளிதாய் எண்ணிப் பேசாதே! என்கிறார். இதன் கருத்து என்னடி?" (எ - து.)

(அ - சொ.) வேணி - சடை. விளியா - அழியா, அழைக்காத. இளம்பத்திரம் - கொக்கின் இறகு. இளமையான இலைகள். விளியா - அழியாத. இழை - நகை. எளிக்கொண்டு - இழிவாக.

(இ - கு.) விளங்கு + இழை, வெளிக்கொண்டு + உரையேல் எனப் பிரிக்க.

(வி - ரை.) தலைவி, இறைவனுடைய திருமுடியில் அழியா இளைய பத்திரங்கள் (வில்வ இலைகள்) உள்ளன என்று கூறினாள். இதனைக்கேட்ட இறைவர், பத்திரம் என்பதற்குத் தலைவி கூறிய பொருளினை ஏற்காமல், இளைய கொக்கின் இறகு என்று கொண்டு, 'நாம் கொக்கின் இறகையும் முடிமேல் கொண்டுள்ளோம்' என்று கூறினார்.

குரண்டாசுரன் என்பவன் கொக்கு வடிவுகொண்ட ஓர் அரக்கன். அவன் உலகங்களைக் கொறித்து உமிழ்ந்து கொண்டிருந்தான். இவனது செயலால் உலகில் இருந்தவர்கள் இறைவனை அடைந்து முறையிட, சிவபெருமான் இவனை அழித்து, அழித்ததன் அடையாளமாக அவனது கொக்கு உருவின் இறகை முடிமேல் அணிந்து கொண்டனர். குரண்டம் என்பது கொக்கு. இவன் கொக்கு வடிவினனாய் இருந்தமையின் குரண்டாசுரன் எனப்பட்டான். இந்த வரலாறு இலங்க புராணத்தில் உளது. (91)

வாசம் கமழும் மலர்ப்பூங்கா வளம்கூழ் ஒற்றி மாநகர்
நேசம் குறிப்ப தென்னரேன் ந்யோ நாமோ உரைஎன்றுர்
நேசம் புகழ்வீர் யானென்றேன் திகழ்தைத் திரித்த ந்யோ
மேசம் குறிப்ப தென்கின்றுர் இதுதான் சேடி என்னே.

(இ - பொ.) “தோழி! ‘வாசனை வீசுகின்ற மலர்கள்’ யுடைய பூஞ்சோலைகள் சூழ்ந்த திருஒற்றியூர் என்கிற பெரு நகரத்தை யுடையவரே! அன்பை வினைவிக்கும் சுகத்தை நாடுவது ஏன்?’ என்றேன். அதற்கு இவர், ‘சுகத்தை நாடுவது நீயோ? யாமோ? சொல்’ என்றார். அதற்குமேல் நான், உலகத்தாரால் புகழப்படுகின்றவரே! ‘நான்தான் அன்பால் நாட்டுவது’ என்று சொன்னேன். அதற்கு இவர், விளங்குகின்ற தைத்திரி தித்திரியே, ‘யாமே சுகத்தை நாடுவது’ என்று சொல்லுகின்றார். இதன் பொருள் என்னடி?” (எ - து.)

(அ - சொ.) கா - சோலை. மா - சிறந்த. குறிப்பது - நாடுவது. சம் - சுகம். தைத்திரி - தைத்திரியமாகிய யுகம் வேதம். தித்திரி - தித்திரி என்னும் பறவை.

(இ - கு.) குறிப்பது + ஏன், யாமே + சம், எனப்பிரிக்க மா, உரிச் சொல் தேசம்; இட ஆகுபெயர். (உலகத்தில் உள்ள மக்கள்.)

(வி - ரை.) தலைவி, இறைவரை நோக்கி, “நேசத்தை நடுவது ஏன்?” என்று வினாவினாள். அதற்கு இறைவர், தலைவி கொண்ட பொருளை ஏற்காமல், நேசம் என்பதை, நே சம் எனப் பிரித்துக்கொண்டு, “அன்பையும், சுகத்தையும் (நே - அன்பு, சம் - சுகம்) நாடுவது நீயா, யாமா? நாம்தாம் சுகத்தை நாடுகிறோம். இதைத் தெரியாமல் உளறுகிறாயே” என்று தலைவியை நோக்கிக் கூறினார். உளறுகிறாய் என்பதைத்தான் தைத்திரி தித்திரி என்று கூறினார். இக்காலத்தில் ஒழுங்காகப் பேசாதவர்களை ஏன் தத்திகபித்தக என்று உளறுகிறாய் என்று சொல்லதையும் இங்கு நிலைவு கொள்.

“தைத்திரிதித்திரியே யாமேசம் காண்பது என்பதற்கு” மற்றும் ஒரு பொருளும் உண்டு. முன் ஒரு சமயம் வைசம் பாய முனிவர் தம் சீடராகிய காத்தியாயன முனிவரை

கோபித்து, “நீ ஒதி அறிந்த எசுர் வேதத்தை இன்பொழுது உமிழ்ந்துவிடு” என்றனர். அவ்வாறே அவர் உமிழ்ந்து விட்டார். அவ்வாறு உமிழப்பட்ட வேதம் தீச்சுடராய் ஒளி விட்டது. அதைக் கண்ட வியாச முனிவர், அவ் வெம்மையைத் தணித்து, அங்கிருந்த முனிவர்களைத் தித்திரிப் பறவை (மீன்குத்திப் பறவை) வடிவெடுத்து உண்ணும்படி கட்டளை இட்டனர். அப் பறவைகளால், மீண்டும் அவ் வேதம் முனிவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்கப்பட்டமையின் அவ் வேதம் தைத்திரியம் எனப்பட்டது. அதுவே, எசுர் வேதம். (92)

பேசும் கமலப் பெண்புகழும் பெண்மை யுடைய பெண்கள்ளொர் கூசும் படிஇப் படிஒற்றிக் கோவே வந்த தென்னேறேன் மாசந் தநீநீ இப்படிக்கு மயங்கும் படிக்கும் மாதர்உனை ஏசும் படிக்கும் என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னோடி.

(இ - பொ.) “தோழீ! ‘திருஒற்றியுக்குத் தலைவரே! சொல்லப்படுகிற தாமரையில் வாழ்கின்ற பெண்ணாகிய இலக்குமியும் புகழ்தற்குரிய பெண்மைக் குணங்களை யுடைய மாதர் எல்லாகும் நாணும்படி ஆடை இன்றி நிர்வாணமாக வந்தது ஏன்?’ என்றேன். அதற்கு இவர், என்னை நோக்கி, ‘பேரழகுடையவளே! நீ இவ்வாறு மயங்கும் பொருட்டும், பெண்கள் உன்னை வையும் பொருட்டுமேயாம்’ என்று சொல்லுகிறார். இதன் பொருள் என்னடி?” (எ - து.)

(அ - சொ.) கமலப் பெண் - தாமரை மலரில் இருக்கும் இலக்குமி. பெண்மை - பெண் இயல்பு. கோவே - தலைவரே கோ - தலைவர். மா - சிறந்த. சுந்தரி - அழகி.

(இ - கு.) வந்தது + என், எனப் பிரிக்க. மா, உரிச்சொல்.

(வி - ரை.) தலைவி, இறைவரை இப்படி நிர்வாணமாகப் பெண்கள் முன் வரலாமா? என்று கேட்டதற்கு நீயும் என்னைப் போல இப்படி ஆகி (நிர்வாணம் ஆகி) மயங்கவே வந்தனன் என்பார், 'நீ இப்படிக்கு மயங்கும்படிக்கு' என்றனர். இப்படித் தலைவி நிர்வாணமானால் பிற பெண்கள் ஏசுவார்கள் அல்லரோ? ஆகவே ஏசும்படிக்கும் வந்தீதாம் என்றனர். (93)

கொடியால் எயில்குழ ஒற்றிஇடம் கொண்ட அடிகள் குருஉருவாப் படியால் அடியில் இருந்தமறைப் பண்பை உரைப்பீர் என்றேந்தின் மடியால் அடியில் இருந்தமறை மாண்பை வகுத்தாய் எனில்அதுநாம் இடியா துரைப்பேம் என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னே.

(இ - பொ.) "தோழி! 'கொடிகள் அசைகின்ற மதில் குழந்த திருஒற்றியூரை இடமாகக் கொண்டவரே! தேவரீர், குருவடிவில் கல்லால மரத்தின் கீழிருந்த இரகசியத்தின் தன்மையைச் சொல்லுவீர்' என்றேன். அதற்கு இவர், என்னை நோக்கி, 'உனது மடிப்பை யுடைய ஆலிலையின்கீழ் இருந்த மறைப் பொருளின் பெருமையை விளக்கிச் சொல்லுவை யானால், நீ கேட்ட அந்த மறைப் பொருளின் தன்மையை யாம் இடியாமற் சொல்லுவோம்' என்று சொல்லுகின்றார். இதன் பொருள் என்னடி?" (எ - து.)

(அ - சொ.) எயில் - மதில்கள். குரு உரு - தட்சண முர்த்தி வடிவம். அடிகள் - பெரியீர். ஆல் - அசையும் ஆல் அடி - கல்லால விருட்சம், ஆல இலை. மறை - இரகசியம். மாண்பை - சிறப்பை. வகுத்தால் - விளக்கிச் சொன்னால். இடியாது - இடிக்காமல்.

(இ - கு.) உரு + ஆம்படி + ஆல், இடியாது + உரைப் பேம், எனப் பிரிக்க.

(வி - ரை.) தலைவி இறைவரை "கல்லால விருட்சத்தின் அடியில் உணர்த்திய மறைப் பொருள் யாது?" என்று வினவி

னார். அதற்கு விடையாகச் சிவபெருமான், “உன் ஆலஇலை போன்ற வயிற்றின்கீழ் இருக்கின்ற மறைப் பொருளின் மாண்பைக் கூறினால், நாம் ஆலவிருட்சத்தின் கீழ் உரைத்த மறை மாண்பைக் கூறுவேம்,” என்றனர். இறைவர், தலைவியை அவள் வயிற்றின்கீழ் உள்ள பெண் குறியின் மாண்பைக் கூறும்படி கேட்டார் என்க.

மறைப் பண்பு என்று தலைவி குறிப்பிட்டது, வேத இரசியத்தின் மேன்மையை ஆகும். ஆனால், தலைவர் இப் பொருளில் கொள்ளாமல், மறைவாய் உள்ள பொருளின் மாண்பைக் கேட்பதாகக் கொண்டு, அவளுடைய மறை பொருளைக் கூறும்படி கேட்டார்.

இறைவர் கைலாயில் கல்லால விருட்சத்தின்கீழ்த் தட்சணாமூர்த்தியாக இருந்து, சனகாதி முனிவர்களுக்கு முப்பொருள் (பதி, பசு, பாசம்) உண்மைகளை திருவாயால் சொல்லாமல் குறிப்பால் உணர்த்தினார். ஆதலின், ஈண்டும் அம் முறை பற்றித் தலைவிக்குக் கூறக் கூடும் என்னும் கருத்தில் இடியாது உரைப்போம் (கூருமல் கூறுவோம்) என்றனர்.

பெண்களின் வயிறு, பல மடிப்புக்களை உடைமையின், ‘மடி ஆல்’ என்றனர். ஆல இலை மாதர்களின் வயிற்றுக்கு உவமை கூறல் புலவர் மரபு. (94)

என்னோர் உளத்தில் அமர்ந்தீர்நல் எழில்ஆர் ஏற்றி யிடைஇருந்தீர்
என்னே அடிகள் பரிஏற்றல் ஏற்றை உடைவர் போலும்என்றேன்
இன்னே கடலின் இடைநீபத் தேற்றை உடையாய் போலும்என
இன்னே யம்கொண் டுரைக்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னே.

(இ-பொ.) “தோழி! எனது செம்மையாகிய மனத்தில் அமர்ந்திருப்பவரே! மிக்க அழகு வாய்ந்த திருஒற்றிநீரில் இருந்தவரே! தேவரீர் பிச்சை ஏற்பது யாது காரணத்தாலோ? நீர் ஏழமை யுடையீர் போலும்!” என்று சொன்

னேன். அதற்கு இவர், 'இப்பொழுதே கடல் சூழ்ந்த இவ் உலகத்தில் நீ எம்மிலும் பத்துப்பங்கு ஏழ்மை யுடையவளாவாய்' என்று இனிதாகிய அன்புகொண்டு சொல்லுகின்றார். இதன் பொருள் என்னடி?" (எ - து.)

(அ - சொ.) நேர் - நேர்மை, செம்மை. எழில் - அழகு. அடிகள் - தேவரீர். பவி - பிச்சை. ஏழ்மை - வறுமை, எளிமை, ஏழை. இன்னே - இவ்வாறே. நேயம் - அன்பு.

(இ - கு.) என் + நேர், பத்து + ஏழ்மை, இனிமை + நேயம், கொண்டு + உரைக்கின்றார் எனப் பிரிக்க. ஒற்றியிடை, இடை ஏழன் உருபு. என்னே இரக்கக் குறிப்பைக் காட்டும் இடைச்சொல்.

(வி - ரை.) இறைவர் எல்லாம் உடையவராக இருந்தும் பிச்சை எடுக்கின்றாரே! இவர் ஏழை ஆயினார் போலும்! என்று தலைவி இழிவாகப் பேசினாள் அதற்கு இறைவர், 'நீ பத்துப் பங்கு ஏழ்மை (ஏழமை, எளிமை) உடையை' என்றனர். இதன் கருத்து, "நாம் ஏழையே நீ கடலிடை எழுகின்ற பதுமை போலும்" என்று கூறினார். அதாவது கடலிடைப் பிறந்த பொம்மை போன்ற இலக்குமி போலும் என்பது. "நீ என்ன! இலக்குமி போன்ற செல்வம் படைத்தவளா?" என்று அவளைத் திருப்பிக் கேட்டவாரும். ஏழ் என்பது ஏழு என்னும் எண்ணுப் பெயரைக் குறித்துப் பின், புணர்ச்சி இலக்கணப்படி ஏழு என்பது, எழு என்று விண்ப்பகுதியாக நின்றது அவ்வாறே பத்து என்பதும் இலக்கணப் புணர்ச்சியில் பது என்று நின்று அதனுடன் மை சேர்ந்து பதுமை என்றாகி, இச் சொல் உவம ஆகுபெயராய் இலக்குமியைக் குறித்தது என்க. அப்போது 'கடலிடை எழு பதுமை' என்று அமையும்.

பத்து ஏழ்மை உடையாய் போலும் என்பதற்கு நீயும் பத்து மடங்கு ஏழ்மை (வறுமை) உற்றும் "எம்மைப் போலப் பிச்சை எடுப்பாய் போலும்!" என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

நல்லார் மதிக்கும் ஒற்றிஉவீர் நண்ணும் உயிர்கள் தொழும்நின்றிர்
எல்லாம் அறிவீர் என்னுடைய இச்சை அறிவீர் போலும்என்றேன்
வல்லாய் அறிவின் மட்டொன்று மனம்மட்டொன்று வாய்மட்டொன்
றெல்லாம் அறிந்தேம் என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னே.

(இ - பொ.) “தொழீ! ‘நல்லோரால் மதிக்கப்படுகிற
திருஒற்றியூரில் உள்ளவரே! உலகத்தில் பொருந்திய எல்லா
உயிர்களிடத்தும் கவந்து நின்றவரே! நீர் எல்லாவற்றையும்
அறிவீர். எனது விருப்பத்தை மாத்திரம் அறிந்தீர்
போலும்!’ என்று கேட்டேன். அதற்கு இவர், ‘சொல்லில்
வல்லவளே! அறிவினிடத்தொன்று, மனத்தினிடத்தொன்று,
வாயினிடத்தொன்று ஆகிய எல்லாவற்றையும் அறிந்தோம்’
என்று சொல்லுகிறார். இதன் கருத்து என்னடி?” (எ - து.)

(அ - சொ.) நண்ணும் - பொருந்திய. வல்லாய் -
பேச்சில் வல்லவளே. அறிவின்மட்டு - அறிவின் அளவின்.
நல்லார் - ஞானிகள்.

(இ - கு.) தொறும், இடைச்சொல். மட்டு + ஒன்று,
ஒன்று + எல்லாம், எனப் பிரிக்க.

(வி - ரை.) நல்லோர் என்பதற்குப் பெண்கள் என்றும்
பொருள் கூறலாம். தலைவி, இறைவர் உயிர்கள்தோறும் குடி
கொண்டிருந்தும் தன் உள்ளத்தின் இச்சையை அறிந்திளீரே
என்று கேட்டபோது இறைவர், நீ ஒரே எண்ணம் உடையவ
ளாய் இருந்திருப்பின் நாம் அறிந்து உன் விருப்பத்தை நிறை
வேற்றி இருப்போம். ஆனால், உன் அறிவும், மனமும், வாக்கும்
வேறு வேறுக இருக்கின்றமையின், யாம் அறியாது போல்
இருக்கின்றோம்” என்றனர். இதனால் நம் மனம் வாக்கு
காயம் முதலிய யாவும் ஒற்றுமை கொண்டு இறைவரை
விகும்பினால், இறைவர் அருள் செய்வார் என்பது புலப்படுதல்
காண்க. மனம் நினைப்பையும், வாய் பேச்சையும் காயம்
(உடல்) தொண்டையும் உணர்த்தி நிற்கின்றன. (86)

மறிநீர்ச் சடையீர் சித்தெல்லாம் வல்லீர் ஒற்றி மாநகர்
பொறிசேர் உமது புகழ்பலவில் பொருந்தும் குணமே வேண்டும்என்றேன்
குறிநேர் எமது வில்குணத்தின் குணத்தாய் அதனல் வேண்டும்எய்
எறிவேல் விழியாய் என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னோடே

(இ - பொ.) “தோழி! ‘அலைகள் திரும்பித் திரும்பி வந்துகொண்டிருக்கும் நீரையுடைய கங்கையைத் தரித்த சடையை யுடையவரே! சித்துகள் எல்லாவற்றிலும் வல்லவரே! திருஒற்றியாம் மாநகரத்தை யுடையவரே! பொரிவு சேர்ந்த உமது புகழ் பலவற்றுள்ளும் பொருந்தும் குணமே எனக்கு வேண்டும்’ என்றேன். அதற்கு இவர், என்னை நோக்கி! ‘எறியப்படுகிற வேல் போலும் கண்களை யுடையவனே! குறிக்கப்பட்ட எமது வில்லாகிய பொன் மலையின் குணத்தை உடையை. ஆதலால் வேண்டுகின்றாய்’ என்கின்றார். இதன் பொருள் என்னடி?” (எ - து.)

(அ - சொ.) மறி - திரும்பித் திரும்பி மறித்து வருதல். சித்து - எல்லாம் செய்யவல்ல வன்மை. மா - பெரிய, சிறந்த. பொறி - பொரிவு. பலவில் - பலவற்றுள்.

(இ - கு.) சித்து + எல்லாம், எனப் பிரிக்க.

(வி - ரை இறைவர் மதுரையில் எல்லாம் வல்ல சித்த ராக வந்து கல்லால் செய்யப்பட்ட யானையை உயிர் உள்ள தாகச் செய்து கரும்பை உண்ணும்படி ஆடல் புரிந்தமையின் ‘சித்தெல்லாம் வல்லீர்’ என்றனர். தலைவி “பொருந்தும் குணமே வேண்டும்” என்பதற்கு அமைகின்ற குணமே வேண்டும் என்று கூறினாள். இறைவர் அப் பொருளில் அத் தொடரைக் கொள்ளாமல் புணர்ச்சிக் குணமே (இன்பமாகச் சேரும் குணமே) வேண்டும் என்று கேட்டதாகக் கொண்டு, ‘நீ ஏன் வில்லாகிய பொன்போலும் உருகும் குணத்தை உடையை ஆதலின், இப்படி வேண்டுகின்றாய்’ என்று அவளைப் புகழ்ந்து கூறினார். (97)

ஊரூர் இருப்பீர் ஒற்றிவைத்தீர் ஊர்தான் வேறுண் டோஎன்றேன்
ஒருர் வழக்கில் கரியைஇறை உன்னி வினவும் ஊர்ஒன்றே
பேரூர் திணையூர் பெரும்புலியூர் மிடலூர் கடலூர் முதலாக
ஏரூர் அனந்தம் என்கின்றூர் இதுதான் சேடி என்னே.

(இ - பொ.) “தோழி! ‘ஊர் ஊராய்த் தங்கி இருப்ப
வரே! ஊர்தான் ஒற்றியாக வைத்துவிட்டீரே. வேரூர்
ஊர் உளதோ’ என்றேன். அதற்கு இவர், ‘ஓர் ஊரைக்
குறித்து வழக்கிடவும் சாட்சியாகி எமது விடையைப்
பெறக் கருதி நீ வினாவுகிற ஊர் ஒன்றுதானோ? பேரூர்,
திணையூர், பெரும்புலியூர், மிடலூர், கடலூர் முதலாக அழகிய
லூர்கள் பல உள. அவற்றிற்கும் மேலாக மேலும் பல இருக்
கின்றன’ என்கின்றூர். இதன்கருத்து என்னடி?” (எ - து.)

(அ - சொ.) கரியை - சாட்சியை. இறை - பதில்
உன்னி - நினைத்து. வினவும் - கேட்கும். ஏர் - அழகிய,
அனந்தம் - பல.

(இ - கு.) ஊர், ஊர், அடுக்குத் தொடர். தான்,
அசைச் சொல், வேறு+உண்டோ எனப் பிரிக்க.

(வி - ரை.) தலைவி, இறைவரை “ஐயன்மீர்! ஊர்
ஊராகப் பல ஊரில் இருப்பவர் நீங்கள். ஒற்றி ஊரையும்
தன்னி வைத்து விட்டீர். (ஒற்றிவைத்தீர்) அப்படி இருக்க,
வேறு ஊர் ஏதேனும் உண்டோ?” என்று கேட்டாள்.
அதற்கு இறைவர், தம் விடையாக “எமக்குப் பேரூர்,
திணையூர், பெரும்புலியூர், மிடலூர், கடலூர்” முதலாகப் பல
ஊர்கள் இருப்பனவாகப் பதில் கூறினார்.

பேரூர்: இது கோயம்பத்தூர் இரயில்வே நிலையத்திற்கு
மேற்கே முன்று கல் தூரத்தில் உளது. இதற்கு மேலைச்
சிதம்பரம். தட்சன் கைலாசம், பிப்பிலாரண்யம் என்னும்
பெயர்களும் உண்டு. இது வைப்புத்தலம். அப்பர் இதனை

சேஷத்திரக் கோவைத் தாண்டகத்தில் குறித்துள்ளனர். சிவ பெருமானும், உமாதேவியாரும் பறையன், பறைச்சியாக வேடம் பூண்டு வயலில் நாற்று நட்சூப் பணி புரிந்த தலம். இச் செயலைச் சுந்தரர் பொருட்டுச் செய்ததாகக் கூறுவர். இங்குள்ள சிவபெருமானை விஷ்ணு, கோ முனியாகவும், பிரம்மன், பட்டி முனியாகவும் இருந்து பூசித்துள்ளனர். இங்கு நடராசர் திருமாலுக்கு நடன தரிசனம் தந்துள்ளனர். இங்குள்ள அதிமூர்க்கம்மனும் இறைவரைப் பூசித்துள்ளனர், இங்குள்ள இறைவர் சுயம்புமூர்த்தி. இவர் பட்டிசர் கோடகுவரர் என்றும், தேவியார் பச்சை நாயகி, மரகதவல்லி என்றும் பெயர் பெறுவர். இங்குள்ள தீர்த்தம் பிரம்மதீர்த்தம். காஞ்சி நதி என்பன. காஞ்சி நதியை நொய்யலாறு என்றும் கூறுவர். இத்தலத்துக்கு மூவர் பாடிய பதிகம் இல்லை என்றாலும், சுந்தரர் தாம் பாடியுள்ள சிதம்பரப் பதிகத்தில் (கோயில்) ஈற்றுப் பாடலில் இத்தலத்தில் தமக்கு இறைவர் நடனக்காட்சி அருளினமையினை 'மீகோங்கில் அணி காஞ்சிவாய்ப் பேரூர்ப் பெருமானைப் புலியூர்ச்சிறநம் பலத்தே பெற்றும் அன்றே' என்று பாடியுள்ளனர். இதில் இத்தலத்துக் காஞ்சி நதியின் குறிப்பு இருத்தலைக் காண்க. மீகோங்கில் என்பது மேற்குத் திசையில் உள்ள கொங்கு நாடாம். இத்தக் கொங்கு நாட்டில்தான் பேரூர் இருக்கிறது. பேரூரில் சுந்தரர் கண்ட நடராசரின் நடனகோலத்தை நினைந்துதான், சிதம்பர நடராசர்மூன் தாம் பதிகம் பாடும் போது குறிப்பிட்டுப் பாடினார். இத் தரிசனம் அவருக்கு அத்தலத்து அரசமரத்தடியில் கிடைத்ததாகக் கூறப்படுகிறது.

இத்தலத்தில் நந்தி மூலத்தானத்திற்கு நேராக இல்லாமல் ஒருபுறமாக ஒதுங்கி இருக்கும். இத்தலத்தில் பிறவாப்புளி, இறவாப்பனை உள்ளன. பிறவாப் புளியை இக் கோவிலின் பெரிய கோபுரத்தின் அருகே காணலாம். இறவாப் பனை இங்குள்ள கிணற்றுக்கு அருகே இருக்கிறது.

இங்குள்ள நடராசப் பெருமான் மண்டபச் சிற்பங்கள் கண்டு களிக்கத் தக்கவை. இரண்டாம் பிராகாரத்தில் சிங்கவாவி எனும் தீர்த்தம் உண்டு. இங்கு ஒரு காளி கோவிலும் இருக்கிறது. இக் கோவிலிலிருந்து பார்த்தால் நடராசப் பெருமானின் குஞ்சிதபாதத்தைக் (தூக்கிய திருவடியினை) காணலாம். இவ்வாறு காண்பதைத் திவ்யதரிசனம் என்பர்.

பேரூர் சிவபெருமான் கோவிலுள் ஒரு விஷ்ணு ஆலயமும் உண்டு. இதற்குப் பூசை செய்பவர்கள் சமர்த்தர்கள். ஸைவக் குருக்களும் அல்லர். பட்டாசாரியர்களும் அல்லர்.

பேரூர் சபாநாயகர் மண்டபத்தின் ஒரு தூணில் ஒரு சிப்பாய் தன் துப்பாக்கிக்கு மருந்து போடும் முறையில் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் காட்சி காணத் தக்கதாகும்.

இங்குப் பங்குனி மாதம் பெருவிழா (பிரம்மோற்சவம்) நடக்கும். பத்தாம் நாள் நடராசர் வீதிவலம் வருவர். அப்போது அவரை எழுந்தருளச் செய்யும்போது தண்டுகள் முறியுமாம். இறைவர் நாற்று நடும் விழா ஆனி மாதம் நடைபெறும். இங்குள்ள மணலே திருநீறு.

நடராச சபைக்குக் கிழக்குப்புறம் கருங்கல்லுக்குப் பதிலாக மரத்தால் ஆகிய சிற்பம் உளது. கருங்கல்லில் தேரை இருந்ததாகச் சிற்பியினால் கண்டு பிடிக்கப்பட்ட காரணத்தால், இக் கல் சிற்பத்தை நீக்கி மரச் சிற்பத்தை அமைத்தனராம்.

மூல விங்கத்தின் வடிவில் காமதேனுவின் கன்று இடித்து முட்டியதால், அதன் குளம்பின் துவாரமும் காலின் வடிவும் காணப்படுகின்றன.

ஒரே கல்லில் வெட்டப்பட்ட சங்கிலியையும் உருளும் தாமரை மலர்களையும் காணலாம். பேரூர் பாடல்பெற்ற தலம் அன்று. வைப்புத் தலம். பாடல் பெற்ற தலமாயின்

அதைப் பற்றிய குறிப்புகளை அறியப் பலருக்கு நாட்டம் செல்லும். பேரூர் பாடல் பெற்ற தலம் அன்று என்றாலும், அதனைப் பற்றிப் பலருக்கு நாட்டம் செல்லவேண்டும் என்ற காரணத்தால் நம் ஐயா குறிப்பிட்டிருக்கின்றார். எனவே தான், விரிவாக இத்தலத்தைப் பற்றி இங்கு எழுதப்பட்டது.

நிழையூர்: இதுவே திருத்தினை நகர். இது சுந்தரரால் பாடப்பெற்ற தலம். இதற்குத் தீர்த்தநகரி என்னும் பெயரும் உண்டு. இத்தலம், சிதம்பரத்தில் இருந்து கடலூருக்குப் போகும் இருப்புப் பாதையில் இருக்கும் புதுச் சத்திரம் இரயில் நிலையத்திற்கு வடமேற்கே மூன்றாகல் தொலைவில் இருக்கிறது. பெரியான் என்பவன் பள்ள வகுப்பினன். ஆனால், நல்ல சிவபக்தன். இவன் தன் நிலத்தை உழுது கொண்டிருந்தான். அவனிடம் இறைவர் உணவு கேட்டனர். அவன் தன் வீட்டிற்கு உணவு கொண்டுவரச் சென்றான். அவன் திரும்பி வருதற்குள் வயலில் தினைகள் நன்கு வளர்ந் திருக்கும்படி இறைவர்திருவருள் புரிந்தார். இதனால் இத்தலம் திருத்தினை நகர் எனப்பட்டது. இறைவர் சிவக்கொழுந்தீசர் இறைவியார் இளம்கொம்பனார். கொன்றை இத்தலத்து விருட்சம்.

பெரும்புலியூர்: புலியூர் என்னும் பெயரில் பாடல்பெற்ற தலங்கள் ஐந்துள். அவை எருக்கத்தம் புலியூர், ஓமாம் புலியூர், பாதிரிப் புலியூர், பெரும் புலியூர் என்பன. இவற்றுள் ஒன்றே பெரும் புலியூர். இது திருவையாற்றுக்கு வடமேற்கு இரண்டு கல் தூரத்தில் உள்ளது. இத் தலத்தைத் திருஞான சம்பந்தர் மட்டும் பாடியுள்ளனர். வியாக்கரபாத முனிவர் (புலிக்கால்) முனிவர், பூசித்த தலம். இறைவர் வியாக்கர புல்கவரர் என்றும் இறைவியார் செளந்தரநாயகி என்றும் பெயர் பெறுவர்.

பிடலூர்: இது வைப்புத்தலம் (அதாவது மூவர்களால் பாடப் பெற்ற தலம்) ஆனால், திருநாவுக்கரசர் திருத்தாண்

டகத்தில் சேஷத்திரக் கோவை என்றும் தலைப்பில் பல தலங்களைக் கூறும்போது “பெருந்துறை, காம்பிலீ, மிடலூர்” என்று குறிப்பிட்டுள்ளனர். மிடலூர் திருச்சிராப்பள்ளி மாவட்டத்தில் முசிறி தாலுக்காவில் உள்ளது. இவ்லூர் திருச்சிராப்பள்ளியிலிருந்து பிரம்பலூர்க்குப் போகும் வழியில் செருகனூருக்கு அருகில் உள்ளது. இதனை இப்போது திருப்பட்டுர் என்பர். இந்தத் தலத்தின் பெயர் சங்கநூல்களில் ஒன்றாகிய புறநானூற்றில் காணப்படுகிறது. இதில் மாசாத்தனார் கோயில் ஒன்று உள்ளது. சேரமான் பெருமான் நாயனார் பாடிய திருக்கைலாயஞான உலா கயிலையில் அரங்கேற்றப்பட்டது. அதனை உடனிருந்து கேட்ட மாசாத்தனார் இத்தலத்தில் வந்து வெளியிட்டார். இங்குள்ள மாசாத்தனார் இடக்கையில் ஆதி உலா நூல் இருக்கிறதைக் காணலாம்.

கடலூர்: இறைவருடைய எட்டுவிரட்டானத் தலங்களுள் இதுவும் ஒன்று. ஆகவே இதனைக் திருக்கடலூர் வீரட்டம் என்பர். மார்க்கண்டேயருக்காக இயமனை உதைத்த தலம் இதுவே. இந்த உருவத்தை இங்குக் காணலாம். இம் முத்தியைக் கால சம்மார முத்தி என்பர். இத்தலத்திற்கு வில் வாரணயம் என்றும், கடபுரி, கடலூர் என்னும் பெயர்களும் உண்டு. விஷ்ணு முதலிய தேவர்கள் உண்ணக் கொணர்ந்த அமுத கடத்தை (குடத்தை) இங்கு வைத்தபோது அந்த அமுதம் விங்கம் ஆயிற்று. ஆகவே, இறைவர் அமிர்த கடுசர் என்று அழைக்கப் பெறுவர். இறைவியின் திருப்பெயர் அபிராமி என்பது. இவ்விறையின் மீது அபிராமி பட்டர் பாடிய நூலே அபிராமி அந்தாதி எனப்படும். இவர், இவ்விறையின் திருவருளால் அமரவாசையின்போதும் பூரணசந்திரனைக் காட்டியவர். குங்கிலியக் கலய நாயனார் பிறந்த தலமும் அவர் குங்கிலியத் திருப்பணி புரிந்து முத்திபெற்ற தலமும் இதுவே. காரி நாயனார் அவதரித்து முத்திபெற்ற தலமும் இதுவே என்க.

இத்தலத்தில் அமிர்த புஷ்கரணி, முதலான தீர்த்தங்கள் உண்டு தல விருட்சம், வில்வம். இத்தலத்திற்குத் திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர். சுந்தரர் பாடிய பதிகங்கள் இருக்கின்றன. இத்தலம் திருக்கடையூர் இரயில் அடியிலிருந்து அரை கல் தொலைவில் உள்ளது.

இத்தலத்துக்குக் கிழக்கே ஒரு கல் தொலைவில் திருக்கடலூர் மயானம் என்னும் பாடல் பெற்ற தலம் உளது. இத்தலத்துக்கும் அப்பர், சுந்தரர், சம்பந்தர் பாடிய பதிகங்கள் உண்டு. மயானம் என்பது கூடலை. இங்குப் பிரம்மதேவனைத் தகனம் செய்தமைப்பற்றி இத்தலத்துக்கு இப்பெயர் உண்டாயிற்று. இறைவர் மீண்டும் அவனை உயிர்ப்பித்தனர். அவன் இறைவனைப் பூசீத்துப் பழையபடி படைக்கும் தொழிலைப் புரிந்து வந்தான். இறைவர், பிரம்ம புரேசர் என்றும், இறைவியார் அமலக்குயமின் அம்மை என்றும் பெயர் பெறுவர். தீர்த்தம், காசி தீர்த்தம். இத்தீர்த்தம், இத்தலத்துக்கு அரை கல் தொலைவில் உள்ளது. இவ்வளவு சிறப்புக்களையுடைய அழகிய ஊர்கள் பல உள்ளன என்று இறைவர் தலைவிக் குக் கூறினார். (98)

இழிஒன் நுதலீர் ஒற்றிஉவீர் வேதம் பிறவி இலர்என்றே
மொழியும் நுகமந்தான் வேய்ஈன்ற முத்தர் எனல்திங் கெள்என்றேன்
பழியன் றணங்கே அவ்வேய்க்குப் படுமுந் தொருவித் தன்நுகறல்
இழியும் பிறப்போ என்கின்றூர் இதுதான் சேடி என்னேம.

(இ - பொ.) “தொழீ! கண்ணோடு கூடிய அழகிய நெற்றியையுடையவரே! திருஒற்றியூரில் உள்ளவரே! பிறப்பில்லாதவர் என்று வேதங்கள் சொல்லுகின்ற உர்மை, இவ்வுலகில் “வேய் ஈன்ற முத்தர்” என்று சொல்லுதற்குக் காரணம் யாது?” என்று கேட்டேன். அதற்கு இவர், ‘பெண்ணே! அப்படிச் சொல்லுவது பழிப்பன்று. அந்த வேயில் உண்டாகும் முத்து ஒரு விதை அன்று ஆதலால்,

அஃது ஓர் இழி பிறப்போ? அன்று!" என்கிறார். இதன் பொருள் என்னடி?" (எ - து.)

(அ - சொ.) ஒண்மை-ஒளி, நுதல்-நெற்றி. மொழியும்- சொல்லும். வேய் - மூங்கில். ஈன்ற - பெற்ற முத்தன் - முத்துப் போன்றவன். அணங்கே - பெண்ணே. படு - உண்டாகும். இழியும் - இழிவாகும். நுமை - உங்களை.

(இ - கு.) விழி+ஒண்மை. இங்கு+என்றேன். பழி+அன்று+அணங்கே. முத்து+ஒரு வித்து+அன்று+அதனால் எனப் பிரிக்க. அன்று+குறிப்பு வினைமுற்று.

(வி - ரை.) சிவபெருமான் ஒருவரே பிறவாதவர்; இறவாதவர். மற்றைத் தெய்வங்கள் எல்லாம் பிறக்கும், இறக்கும். இது குறித்தே சங்க நூல்கள் இவரைப் பிறவா யாக்கைப் பெரியோன் என்று போற்றுகின்றன. பின்வந்த நூல்களும் "எங்கள் சிவம் பிறந்த கதையைக் கேட்டிலோம். இறந்த கதையைக் கேட்டிலோம்" என்று கூறுகின்றன. இப்படி எல்லாம் கூறுதற்கு மூல காரணம் வேதத்தில் இவ்வாறு சிவபெருமானைப் பற்றிக் கூறி இருப்பது தான். ஆகவேதான் தலைவி இறைவரை "வேதம் பிறவி இலர் என்றே மொழியும்" என்று கூறினாள். அப்படி இருந்தும் "உங்களை மூங்கில் பெற்றெடுத்தது என்று உலகம் கூறுகிறதே அஃது ஏன்?" என்று வினாவினாள்.

ஒரு மரத்திலிருந்து விதை தோன்றினால் அவ்விதை அம் மரம் மீண்டும் முளைப்பதற்கும் விதையாகும். ஆனால், மூங்கிலிருந்து முத்துத் தோன்றினாலும், அம்முத்து அம் மூங்கிலைத் தேர்ந்துவிக்கும் விதையாகாது. ஆகவே, மூங்கிலில் உதித்த முத்துப் பழிக்கப் படுவது ஆகாது. எனவே இறைவர் தாம் மூங்கிலிலிருந்து தோன்றினாலும் இழிந்த பிறப்பினர் அல்லர் என்பதை எடுத்து மொழிந்தனர். இத்துடன் ஏனைய வர்களுக்கு அமையும் பிறப்புகள் பாவ, புண்ணியம் காரணமாக அமைகின்றன.

அவ்வாறு இறைவராம் தமக்குப் பாவ புண்ணியத்தால் ஏற்பட்ட பிறப்பு அன்று என்பதையும் கூறியவாரும். இறைவர் இவ்வாறு முத்தில் தோன்றிமைக்குக் காரணம் ஆன்மாக்களை ஆட்கொள்வதற்கே ஆம்.

வேதம் பிரம்மாதி விஷ்ணுக்கள் பிரளய காலத்தில் அழிவதைக் கண்டு, தானும் அவ்வாறு அழிய நேருமே என்று அஞ்சிச் சிவபெருமானைச் சரண் அடைந்தது. அப்போது சிவபெருமான் அதனைத் திருநெல்வேலியில் மூங்கில் வனமாக இருக்கப் பணித்து, அதன் அடியில் தோன்றினார். அந்தக் குறிப்பே “வேய் ஈன்ற முத்தம்” என்பதில் அடங்கியுள்ளது. இவ்வாறு தாம் மூங்கில் தோன்றியது இழிவன்று என்றும், தாம் பிறவாதவர் என்றும் தலைவிக்கு எடுத்துக் காட்டினார் (99)

விண்ணார் பொழில்சூழ் ஒற்றிஉவீர் விளங்கும் நாமம் மிருவாசத் தண்ணூர் மலர்வே தனைஒழிக்கத் தருநல் வேண்டும் எனக்கென்றேன் பண்ணார் மொழியாய் உபகாரம் பண்ணுப் பகைவ றெனும்இதை எண்ணார் எண்ணார் என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னே

(இ - பொ.) “தோழி! ‘ஆகாயத்தைத் தொடுகின்ற சோலை சூழ்ந்த திருஒற்றியூரிலுள்ளவரே! விளங்குகின்ற மாலையாகத் தொடுத்த மிக்க மணமுள்ள குளிரீச்சி பொருந்திய, கொன்றை மாலையை என் காம வேதனை ஒழியும் படி எனக்குத் தரல் வேண்டும் என்றேன். அதற்கு இவர், ‘பண்போலும் சொல்லை யுடையவளே! உபகாரம் செய்யாத பகைவர் ஆயினும் இந்தக் காரியத்தை நினையார், நினையார்’ என்கிறார். இதன் பொருள் என்னடி?” (எ - து.)

(அ - சொ.) விண் - ஆகாயம். ஆர் - பொருந்தும். பொழில் - சோலை, தாமம் - கொன்றை மலை. வாசம் - வாசனை. தண் - குளிரீச்சி. ஆர் - நிறைந்த. பண் - இசை.

(இ - கு.) விண் + ஆர், தண்மை + ஆர் எனக்கு + என்றேன், பண் + ஆர் எனப் பிரிக்க எண்ணார் எண்ணார், அடுக்குத் தொடர், பகைவரேனும், இதில் உள்ள உம் இழிவு, சிறப்பு உம்மை.

(வி - ரை.) தலைவி காமவேதனை ஊட்ட மன்மதன் எய்யும் மலர் பாணத்தின் துயரைத் தடுக்க இறைவரின் கொன்றை மாலையைக் கேட்டனள். ஆனால் இறைவர் வேதனை என்பதற்குத் துன்பம் எனக் கொள்ளாமல், வேதனை (பிரமனை,) ஒழிக்க மலர் மாலையைக் கேட்பதாகக் கொண்டு “பெண்ணே! பிறரை அழிக்க வேண்டும் என்கிறாய்; பகைவர் களும் கூட இப்படி நினைக்க மாட்டார்களே! நீ இப்படிக்கேட்கின்றாயே! பிரமன் உலகைப் படைக்கிறவன் அல்லனோ? அவனை அழிக்க நாம் என்றும் எண்ணோம் எண்ணோம்” என்றனர். தலைவி, தான் பிரம்மனால் படைக்கப்பட்டுப் பலவிதத் துன்பங்களுக்கு ஆளாக இருப்பதால், அதனில் நீங்கி மோட்சம் பெறவேண்டும் என்னும் கருத்தில், மாலை (அதாவது பரந்தமம்) ஆகிய மோட்சம் கேட்டாள். அப்படிக்கேட்டபோதும், வேதனை (பிரமனை) ஒழித்துப் பரந்தமம் கேட்பதாகக் கொண்டு, உலகம் படைக்கும் பிரமனை அழிக்க நாம் எண்ணோம் என்று கூறியதாகவும் கொள்க.

(100)

செம்பால் மொழியார் முன்னர்வீசச் சேர்வீர் என்கோ திருஒற்றி அம்பார் சடையீர் உபதாடல்அறியேன் அருளல் வேண்டும்என்றேன் வம்பார் முனையாய் காட்டுகின்றும் ஈன்றும் பொன்ஆர் அம்பலத்தே வம்பால் வானன் றுரைக்கின்றூர் இதுதான் சேடி என்னே

(இ - பொ.) “தோழீ! ‘நான் திருஒற்றியூரில் உள்ள கங்கை தங்கிய சடையை உடையவரே! செவ்விய பால் போலும் இன்சொல்லை உடையவராகிய மாதர்களுக்கு எதிரே

என்னை அணைவீரென்று சொல்லுவேனோ? உம்முடைய தடிப்பை யற்றத்திலேன். அருள் செய்தல் வேண்டும்' என்றேன். அதற்கு இவர், 'கச்சணித்த முலைகளை உடையவளே! எமது ஆடலைக் காட்டுகின்றோம். நிலைபெற்ற அரிதாகிய பொன்னம்பலத்தில் எம்மிடம் வருவாயாக' என்கின்றார். இதன் கருத்து என்னடி?" (எ- து.)

(அ - சொ.) என்கோ - என்று சொல்வேனோ. அம்பு - கங்கைநீர். ஆடல் - நடிப்பு. வம்பு - கச்சு. ஆர் - அமைந்தமன்னும் - நிலைபெற்ற. எம்பால் - எம்மிடம். அம்பலம் - பொற்சபை.

(இ - கு.) அம்பு + ஆர், செம்மை + பால், உமது + ஆடல், வம்பு + ஆர், என்று + உரைக்கின்றார் என்கு + ஓ எனப் பிரிக்க என்கோ, ஓ வினா எழுத்து. எம்பால், பால் ஏழன் உருபு. காட்டுகின்றோம், தன்மைப் பன்மை வினை முற்று. என்கு, தன்மை ஒருமை வினைகூற்று.

(வி - ரை.) தலைவி ஆடல் அறியேன் என்றதன் குறிப்பு, உம் திருவிளையாடலை அறியேன் என்பது. இறைவர் ஆடல் என்பதற்குத் திருநடனம் எனக் கொண்டு, அந்நடனத்தைப் புரியும் அம்பலத்தில் (சிதம்பரப் பொற்சபையில்) வருக என்று அழைத்தனர். மேலும் ஒரு குறிப்பு இதில் உளது. அதாவது நீ எம் ஆடலை (உன்னோடு கூடி இன்புற்று ஆடும் ஆடலை) விரும்பி இங்கு இருந்து கேட்கின்றாயே. அம்பலம் (வெளியே) வா நாம் கூடிக் குலாவலாம் என்பது. சிதம்பர அரம்பலத்தினை வெளி என்று கூறுவதனால் இவ்வாறு கூறினார். மேலும் அம்பலம் (சிதம்பர ரகசியத்தலம்) ஆதலின், இரகசியமாக அங்கு வந்துவிடு என்பதும் ஆம். (101)

மைக்கொள் மிடற்றீர் ஊர்ஒற்றி வைத்தீர் உண்டோ மனைஎன்றேன்
கைக்கண் நிறைந்த தனத்தினும் தம் கண்ணில் நிறைந்த கவைவனையே
துய்க்கும் மடவார் விழைவர்எனச் சொல்லும் வழக்கி நறிந்திலையோ
எய்க்கும் இடையாய் என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னே.

(இ - பொ.) “தோழி! ‘கருநிறத்தைக் கொண்ட விடம் பொருந்திய கண்டத்தை யுடையவரே! ஊரை ஒற்றிவைத்தீர். உமக்கு மனைபுண்டோ?’ என்றேன். அதற்கு இவர், என்னை நோக்கி, ‘மெலிந்த இடையை யுடையவளே! போக சுகத்தை அனுபவிக்கிற இளம் பெண்கள், கையில் நிறைந்திருக்கிற பொருளைப் பார்க்கிலும் தமது கண்களுக்கு நிறைந்த கணவரையே விரும்புவார்கள் என்று சொல்லுகிற வழக்காகிய இதனை அறிந்திலையோ?’ என்று சொல்லுகின்றார். இதன் பொருள் என்னடி?” (எ - து.)

(அ - சொ.) மை - கருமை. (சுண்டு விடம்) மிடறு - கழுத்து. மனை - வீடு, மனைவி. ஒற்றிவைத்தீர் - அடகு வைத்தீர். கைக்கண் - கையில். தனம் - பணம். துய்க்கும் - அனுபவிக்கும். மடவார் - இளம் பெண்கள். விழைவர் - விரும்புவர். எய்க்கும் - மெலிந்த, துவள்கின்ற.

(இ - கு.) மை, பண்பு ஆகுபெயர். மனை, இடவாகு பெயர். கைக்கண், கண் ஏழன் உருபு. வழக்கு + ஈது + அறிந்திலையோ எனப் பிரிக்க.

(வி - ரை.) தலைவி, இறைவரை நோக்கி “நீங்கன்தாம் உம் ஊரை ஒற்றிவைத்தீரே. (அடகு வைத்தீரே) இப்படி இருக்க என்னை ஊரும்பி வந்தீரே. உங்கட்கு வீடு உண்டா?” என்று வினாவினாள். இதனைக் கேட்ட இறைவர், ‘பெண்ணே! சுகம் வேண்டும் என்று விரும்புகின்ற பெண்கள் கையில் இருக்கிற பணத்தைக் காட்டிலும் கண்ணுக்கு இனிய கணவனைத்தான் விரும்புவர். ஆகவே நாம் உன் கண்ணுக்கு

இனிய கணவர் அல்லமோ? ஆகவே, எமக்கு வீடு இருக்கிறதா என்று கேட்கிறாயே' என்று கூறினார். மற்றொரு விதமாகவும் இறைவர் விடை கூறினார் என்றும் கூறலாம். அதாவது எனக்கு மனைவி உண்டா என்று வினாவுகின்றாயே (மனை என்பது வீடு, மனைவி என்று இரு பெருகையும் தரும்) நாம் ஊரை ஒற்றி வைத்தவர் ஆயினும் எம் அழகு காரணமாக விரும்பாத மாதர்களும் இருக்கின்றனரோ. ஆகவே, பல மாதர்களும் விரும்புகின்றனர் ஆதலின், மனைவிமார் பலர் உண்டு என்பதை உணர்த்தினார் என்பதும் ஆம். உமாதேவி, கங்காதேவி, திருமாலாம் மோகினி ஆகிய மூன்று மனைவியர் இருத்தலின் இவ்வாறு கூறினார். "ஆகவே நீ எம் சுகத்தை விரும்பினால், எம் வறுமையைக் கருதாது எம்மோடு சேர்ந்து இன்புறுக" என்று கூறினார் என்க. (102)

ஆறு முகத்தார் தமைன்ற ஐந்து முகத்தார் இவர்தமைநான் மாறு முகத்தார் போல்ஒற்றி வைத்தீர் பதியை என்னேறென் நாறு மலர்ப்பூங் குழல்நீயோ நமோ வைத்த துன்மொழிமன்றேறு மொழிஅன் றென்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னே.

(இ - பொ.) "தொழீ! 'ஆறுமுகங்களை யுடையவராகிய முருகக் கடவுளைப் பெற்ற ஐந்து முகங்களை யுடையவராகிய இவரை யான், 'பகைவரைப் போல ஊரை ஒற்றிவைத்தீர், ஏன்?' என்று கேட்டேன். அதற்கு இவர், என்னை நோக்கி, மணக்கின்ற மலர்களை அணிந்த அழகிய கூந்தலையுடைய பெண்ணே! 'நீயோ நமோ பதியை ஒற்றிவைத்தது. உன் சொல்லானது சபைக்கேறும் சொல் அன்று' என்று சொல்லுகின்றார். இதன் கருத்து என்னடி?'" (எ-து.)

(அ - சொ.) ஈன்ற - பெற்ற; ஐந்து முகத்தார் - சிவ பெருமான். மாறுமுகத்தார் - பகைவர். பதி - ஊர். நாறு - மணக்கும். குழல் - கூந்தல். மன்று - நியாயசபை.

(இ-கு.) மலர்ப் பூங்குழல், அன்மொழித் தொகை அண்மை விளி. வைத்தது + உன்மொழி, மன்று + ஏறும், மொழி + அன்று + என்கின்றார்.

(வி - ரை.) இறைவர்க்கு ஐந்து முகங்கள் உண்டு. அவையே ஈசானம், தற்புகுடம், அகோரம், வாமதேவம், சத்தியோஜாதம் என்பன. ஆகவே சிவனார் ஐந்து முகத்தார் எனப்பட்டார். ஆனால் இறைவர்க்கு ஆறுமுகங்களும் உண்டு. ஆறாவது முகம் அதோமுகம் என்பது. இந்த ஆறுமுகங்களையும் ஞானிகள் சிந்திப்பர் என்க. இதனைக் கந்தபுராணம், “அறிஞர் ஆயோர் சிந்திக்கும் தனது தொல்லைத் திருமுகம் ஆறும் கொண்டார்” என்று கூறுகிறது. இந்த ஆறு திருமுகங்களிலிருந்து தோன்றிய பொறியே ஆறுமுகன் தோன்றுதற்குக் காரணம். எனவே, “ஆறுமுகத்தார் தமை ஈன்ற ஐந்து முகத்தார்” என்று கூறப்பட்டது. தலைவி இறைவரைப் பதியை ஒற்றிவைத்தீர் என்றவள். அதாவது உமது ஊரை அடகுவைத்தீர் என்ற பொருளில் கூறினாள். ஆனால், இறைவர் ஒற்றி என்பதற்கு தள்ளி என்றும், பதி என்பதற்குக் கணவன் என்றும் கொண்டு “கணவனாகிய எம்மைத் தள்ளி வைப்பது நீயோ யாமோ?” என்று கூறி “நீ பேசும் இந்தப் பேச்சு நியாயசபை ஏற்காது” என்று கூறினார். (103)

வள்ளல் மதியோர் புகழ்ஒற்றி வள்ளால் உமது மனிச்சடையின் வெள்ள மகன்மேல் பிள்ளைமதி விளங்கல் அழகி தென்றேன்றின் உன்ன முகத்தும் பிள்ளைமதி ஒளிகொள் முகத்தும் பிள்ளைமதி என்னல் உடையாய் என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னேஉ.

(இ - பெர.) “தோழி! ‘கொடைக்குணமுடைய பேரறிவுடையோர்கள் புகழாநின்ற திருவொற்றியூர்த் தியாகரே! உமது பவழமணி போன்ற சடையிலுள்ள கங்கையினைமேல் பிள்ளைமதி பிரகாசிப்பதாகிய இஃது அழகாய் இருக்கிறது’

என்றேன். அதற்கு இவர், என்னை நோக்கி, 'இவ்வாறு கங்கையை இழிவாகப் பேசுகின்றவளே! உன் மனத்திலும் பிள்ளை மதியே, ஒளியைக்கொண்ட உன் முகத்திலும் பிள்ளை மதியே' என்று சொல்லுகின்றார். இதன் கருத்து என்னடி?" (எ - து.)

(அ - சொ.) மதியோர் - அறிவுடையோர், முதல் வள்ளல் கொடைக்குண முடையோரையும் (பெருமை உடையோரையும் குறிக்கும்) இரண்டாவது வள்ளல் தியாகராய மூர்த்தியையும் குறிக்கும். இறைவர் மோட்சத்தைக் கொடுத்தலின் வள்ளல் எனப்பட்டார். மணி - அழகு, பவமணி. வெள்ள மகள் - வெள்ளமாகப் புரண்டு வருகின்ற கங்கை. பிள்ளைமதி - பிறைச்சந்திரன். எள்ளல் - இகழ்ச்சி.

(இ - கு.) இரண்டாவது வள்ளல் விளி வேற்றுமையில் அமைந்துள்ளது. அழகு + ஈது + என்றேன் எனப் பிரிக்க. முகம், ஏழன் உருபு.

(வி - ரை.) தலைவி, கங்கை தங்கிய சடையில் பிறைச்சந்திரன் இருப்பது அழகாக இருக்கிறது என்றாள். பிள்ளைமதி என்பதற்குத் தலைவி பிறைச்சந்திரன் என்று பொருள் கொண்டு பேசினாள். ஆனால் இறைவர், அப் பொருளில் ஏற்காமல், தாம் கங்கையைத் தலையில் வைத்திருப்பது சிற்றறிவுக்கு (பிள்ளைமதி) காரணம் என்று கூறியதாகக் கொண்டு "நாம் பிள்ளைமதி (அற்ப அறிவு) ஒன்றே உடையோம். நீயோ உன் உள்ளத்திலும் பிள்ளைமதி (அற்பபுத்தி) உடையை. முகத்திலும் சிறுமதி உடையை" என்று இகழ்ந்து பேசினார். அதாவது நீ நெஞ்சில் அற்ப புத்தியுடையை என்றும், முகத்தில் பிறைச் சந்திரனைப் போன்று வளைந்த நெற்றியுடையை என்றும் கூறியவாரும். தம்மை ஒரு முறை பிள்ளைமதி என்றதனால், அவளை இருமுறை பிள்ளைமதி உடையை என்று இழித்துப் பேசினார். தலைவியின் காம வேட்காரண

மாக உடல் மெலிந்து அவள் ஆடை கீழே விழுந்து விட்டது. அதனால் இறைவர், பிறர் இகழத்தக்க ஆடையை உடையவளே என்று கூறியதாகவும், எள்ளல் உடையாய் என்பதற்குப் பொருள் கூறலாம். (104)

உள்ளத் தனையே போல்அன்பர் உவக்கும் திருவாய் ஒற்றினர் கள்ளத் தவர்போல் இவண்ணிற்கும் கருமம்என்னிர் இன்றென்றேன் மெள்ளக் கரவு செயவோநாம் வேடம் எடுத்தோம் நின்சொல்லின் உள்ளப் புரிந்த தென்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னே.

(இ - பொ.) “தோழீ! நான், ‘அன்பர்கள் தம் மனத்தில் தாயைப் போலவே எண்ணி விரும்புகிற செல்வப் பெருக்கு நிறைந்த ஒற்றியூரிலுள்ளவரே! உள்ளே வராமல் திருடரைப் போல நீர் வெளியே நிற்கும் காரியம் என்ன? என்றேன். அதற்கு இவர், ‘யாம் மெல்ல களவு செய்வதற்காகவா இவ் வேடம் எடுத்தோம்? உன் சொல்லே உன்னை இகழச் செய்தது’ என்கின்றார். இதன் கருத்து என்னடி?” (எ - து.)

(அ - சொ.) அனையே - தாயே. உவக்கும் - மகிழும். இவண் - இங்கு. கரவு - வஞ்சகம். எள்ள - இகழ. கருமம் - காரியம்.

(இ - கு.) உள்ளத்து + அனையே, இன்று + என்றேன், புரிந்தது + என்கின்றார், எனப் பிரிக்க. கரவு, முற்றியலுகரம். மெள்ள, குறிப்புப் பெயர் எச்சம்.

(வி - ரை.) உள்ளத்தனையே போல் என்பதற்கு அன்பர்கள் எவ்வளவு கருதுகின்றார்களோ அந்த அளவுக்கு அனுபவிக்கும் திரு (செல்வம்) நிறைந்த திருஒற்றியூர் என்றும் பொருள் கூறலாம். இறைவர் தலைவி வீட்டின்முன் வாய் திறவாது நின்றதால், “ஏன் கள்ளத்தனமாக இவ்வாறு நிற்கின்றீர்கள்?” என்று வினவினார். தலைவி தம்மைக் கள்ளர்

என்று கருதியதனால், அவர் வார்த்தையைக் கொண்டே உன்னைக் களவாடிப் போகவே வந்தோம் என்று பதில் உரைத்தார். கள்ளத்தவர் என்பதற்குத் தவவேடத்தில் கள்ளத்தன்மை கொண்டார் என்பது பொருள். கள்ளக் கணவர் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம், இப்படித் தலைவி கூறியதனால்தான் உன்னைக் களவாட வந்தனம் என்றனர்.

அச்சை அடுக்கும் திருஒற்றி அவர்கோர் பிச்சைக் கொடுப்பன்றோ விச்சை அடுக்கும் படிநம்பால் மேவி னோர்க்கீழ் அகிலநடைப் பிச்சை எடுப்பேம் அவதன்போல் பிச்சைக் கொடுப்பேம் அனன்றோ இச்சை எடுப்பாய் உரைக்கின்றூர் இதுதான் சேடி என்னே.

(இ - பொ.) “தோழி! ‘உயிர்களை அடுத்திருக்கிற திருஒற்றியூரை யுடையவர்க்கு ஒரு பிச்சை கொடும்’ என்று சொன்னேன். அதற்கு இவர், என்னை நோக்கி ‘ஞானமுண்டாகும்படி எம்மிடத்தை அடைந்தவர்க்கு இந்த உலக நடையாகிய மையலை எடுப்போமே அன்றி, உன்னைப் போலப் பிச்சைக் கொடுப்போம் அல்லோம்’ என்று தமது இச்சையை எடுப்பாகச் சொல்லுகின்றார். இதன் கருத்து என்னடி?”

(எ - து.)

(அ - சொ.) அச்சு - உயிர். விச்சை - ஞானம். நம்பால் - நம்மிடம். அகில நடை - உலக நடை, உலகப் போக்கு. பிச்சை - பிட்சை, மையல். அலம் - அல்லோம். இச்சை - விருப்பம்.

(இ - கு) விச்சை, இடைப்போலி, வித்தை என்பது சொல். நம்பால், பால் ஏழன் உருபு. அலம், தன்மைப் பன்மை வினைமுற்று.

(வி - ரை.) தலைவி, இறைவர் பிட்சாடர் கோலத்தில் வந்தார் ஆதலின், அவர்க்குப் பிட்சை இடும்படி தன் தோழி

யர்க்குக் கட்டளை இட்டனர். தானே இடாது பிறரைக் கொண்டு இடுமாறு செய்ததனால் அதைப் பெற விரும்பாதவராய், “பெண்ணே! நாம் நம்மைச் சரண்புகுந்த மெய்யன்பர்களின் பிச்சை (மையல்) எல்லாம் எடுக்க வல்லவர்களாக இருக்கின்றோம். உன்னைப் போலப் பிச்சைக் கொடுப்பவர் அல்லர்” என்று கூறினார். இறைவர் உயிர்க்கும் உயிராகி இருப்பவர் ஆதலின், ‘அச்சை அடுக்கும் திருஒற்றியவர்’ எனப் பட்டார். இறைவர் உயிர்க்கு உயிராய் இருக்கும் உண்மையினைத் திருவருள் பயன்,

“அகர உயிர்கள்போல் எங்கும் அறிவாகி
நிகரில்இறை நிற்கும் நிறைந்து”

என்று கூறுதல் காண்க.

(106)

அள்ளல் பழனத் திருஒற்றி அழகர் இவர்தம் முகம்நோக்கி வெள்ளச் சடையீர் உள்ளத்தே விருப்பே துரைத்தால் தருவல்லன்றேன் கொள்ளக் கிடையா அல்குருதம் கொண்ட அருதம் கொணர்ந்தின்னும் உள்ளத் தனைதா என்கின்றார் இதுதான் சேட என்னே.

(இ - பொ.) “தோழி! சேற்றையுடைய வயல்கள் சூழ்ந்த திருஒற்றியூர் அழகராகிய இவரது முகத்தைப் பார்த்து, ‘கங்கையைத் தரித்த சடையை யுடையவரே! தேவரீர் திருவுள்ளத்திலே உள்ள விருப்பம் யாது? என்று சொன்னால் தருவேன்’ என்று சொன்னேன். அதற்கு இவர், ‘அடைதற்கு அருமையான அடுப்பில் சமைத்த அன்னத்தைக் கொண்டு வந்து இன்னும் என் அளவு கொடு’ என்கின்றார். இதன் பொருள் என்னடி?” (எ - து.)

(அ - சொ.) அள்ளல் - சேறு. பழனம் - வயல். வெள்ளம் - கங்கை வெள்ளம். குமுதம் - அடுப்பு. அமுதம் - அன்னம்.

(இ-கு.) விருப்பு + ஏது + உரைத்தால், கொணர்ந்து + இன்னும், என் + அத்தனை எனப் பிரிக்க. தம், சாரியை, தருவல், தன்மை ஒருமை வினைமுற்று.

(வி - ரை.) இறைவர் குமுதம் கொண்ட அமுதம் என்பதனை இருபொருள்படக் கூறினார். முதற்பொருள் குழு தத்தில் (அடுப்பில்) சமைத்த அமுதம் (சோறு) என்பது. மற்றொரு பொருள் உன் குமுதம் போன்ற செவ்வாயின் முத்தம் ஆகிய அமுதம் என்பது. ஆகவே, அவர் தலைவியின் இதழ்ச் சுவையை விரும்பினார் என்க. இத்துடன் இன்றி உன் குமுதம் போன்ற வாயினின்று வரும் இனிய அமுதம் போன்ற பேச்சுகளைத் தருக என்பதும் ஆம். இன்னும் என் அத்தனை தா என்று இறைவர் கேட்ட குறிப்பினால் தலைவி முன்பும் இறைவர்க்கு அன்னத்தையும், இதழ் அமுதத்தையும், இனிய பேச்சையும் தந்தவள் என்பது தெரிகிறது. (107)

விஞ்சம் நெறியீர் ஒற்றிஉளீர் வியந்தீர் வியப்பென் இவன்என்றென்
கஞ்சம் இரண்டு நமைஅங்கே கண்டு குவிந்த விரிந்திங்கே
வஞ்ச இருதா மரைமுகையை மறைக்கின் நளநின் பால்வியந்தாம்
எஞ்சல் அறநாம் என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னோ.

(இ - பொ.) “தோழீ! ‘மேலான ஒழுக்க நெறியை யுடையவரே! திருஒற்றியூரில் இருப்பவரே! நீர் ஏதோ இங்கே வியப்படைந்தீர் என்பது தெரிகிறது. இவ்விடத்தில் வியப்புக்கு உரியது யாது?’ என்றேன். அதற்கு இவர், ‘இரண்டு தாமரைகள் அங்கே எம்மைப் பார்த்துக் குவிந்தன. இங்கே தாமரைகள் மலர்ந்து கொடுமையுள்ள இரண்டு தாமரை அரும்புகளை மறைக்கின்றன. இது நிகழ்வது எங்கே எனின், உன்னிடத்தே யாம். இவற்றைக் கண்டே யாம் குறைவற வியந்தோம்’ என்கிறார். இதன் கருத்து என்னடி?” (எ - து)

(அ - சொ.) விஞ்சம் - மேலான. நெறியீர் - ஒழுக்க நெறி உடையவரே! இவண் - இங்கு. கஞ்சம் - தாமரை. வஞ்சம் - கொடுமை. முகை - அரும்பு. நின்பால் - உன்னிடம். வியந்தாம் - வியப்பு அடைந்தோம். எஞ்சல் - குறைவு. அற - நீங்க.

(இ - கு.) வியப்பு, தொழிற்பெயர். நின்பால், பால் ஏழன் உருபு. வியப்பு + என், விரிந்து + இங்கே; எனப் பிரிக்க. வியந்தாம், தன்மைப் பன்மை வினைமுற்று.

(வி - ரை.) தலைவர் ஒன்றைக் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டவர்போல் நின்றார். இதைக் கண்ட தலைவி, "ஐயன்மீர் இங்கு நீர் வியக்கும்படி என்ன இருக்கிறது?" என்று வினவினார். அதற்கு அவர், 'பெண்ணே! நாம் தூரத்தில் வந்த போது இரண்டு தாமரை மலர்போன்ற கைகள் குவிந்து எமக்கு வணக்கம் செய்தன. அதே தாமரைக் கைகள் நாம் நெருங்கி வந்தபோது உன் இரண்டு தாமரை மொக்குகளைப் போன்ற முலைகளை மறைக்கின்றன. இதைக் கண்டு நாம் வியந்தோம்' என்றனர்.

தலைவி, வருகின்றவர் பெரிய துறவி என்ற காரணத்தால் தன் தாமரை போன்ற கைகளால் வணங்கினாள். அவர் அருகே வந்து நின்றபோது, தன் இரு தாமரை மலர்போன்ற தனங்கள் மீது மறைக்கப்பட்ட ஆடைகள் விலகினமையால், மீண்டும் ஆடையை அவற்றின்மீது மறைத்தாள். அப்படி மறைப்பதற்குத் துணை செய்தவைகள் முன் குவித்த இரு கைகளே. மற்றொரு காரணத்தாலும் தலைவி தன் முலைகளைத் தன் இரு தாமரைக் கைகளால் மறைத்தாள். அதாவது முலைகள் பகுத்துத் திரண்டு, உருண்டு இருந்தமையின் அவற்றின் பாரம் தான் நடந்தால் தன் இடையினை முறியச் செய்யக் கூடும் என்று தன் கைகளால் தாங்கி மறைத்தாள் என்பது.

இவ்வாறெல்லாம் தலைவி செய்ததனால்தான் இறைவர் வியந்தார்.

மற்றொரு காரணத்தாலும் இறைவர் வியந்தார். அதாவது தலைவி இறைவர் நெருங்கி வரவரத் தனக்கு ஏற்பட்ட காம வேட்கையால், கூந்தல் அவிழ்த்தலையும் முடித்தலையும், முலைமுகம் திறத்தலையும், மூடலையும், ஆடை நெகிழ்த்தலையும் உடுத்தலையும் கண்டு அதிசயித்தார் என்பதாம், இறைவர் ஒழுக்க நெறியினர் என்பதைச் சுந்தரர், “சிலம்தான் பெரிதும் உடையானை” என்று கூறிய போற்றுகல் காண்க. (108)

அனியார் ஒற்றி உடையாருக் கன்னம் நீரம்ப இடும்என்றேன் அனியார் குழலாய் பிடிஅன்னம் அளித்தால் போதும் ஆங்கதுநின் ஒனியார் சிலம்பு சூழ்கமலத் துளதால் கடகம் சூழ்கமலத் தெனியார்க் கிடுநீ என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னே.

(இ - பொ.) “தோழி! அருள் நிறைந்த திருஒற்றியூரை யுடையவருக்கு, அன்னத்தை மிகுதியாக இடுங்கள் என்று பிறதோழியரை நோக்கிச் சொன்னேன். அதற்கு இவர், ‘வண்டுகள் நிறைந்த கூந்தலை உடையவளே! பிடி அன்னம் கொடுத்தால் போதும். அஃது உனது ஒளி பொருந்திய சிலம்பு சூழ்ந்த கமலம் போன்ற திருவடியில் உள்ளது. கடகஞ் சூழ்ந்த கமலம் போன்ற கையினால் எளியவர்க்குச் சோற்றை இடுவாயாக’ என்கின்றார். இதன் பொருள் என்னடி?’”. (எ - து.)

(அ - சொ.) அளி - அருள். ஆர் - நிறைந்த. அளி - வண்டு. குழலாய் - கூந்தலையுடையவளே. சிலம்பு - மலை. கடகம் - கை அணி. எளியார் - ஏழைகள். கமலம் - தாழரை போன்ற திருவடி, தாமரை போன்ற கை.

(இ - கு.) உடையார்க்கு + அன்னம், அங்கு + அது, கமலத்து + உளது, கமலத்து + எளியார்க்கு + இடுக, எனப்

பிரிக்க. (நிரம்ப என்பதே நல்ல சொல். இதனையே தவறாக ரொம்ப என்கிறார்கள்.) கமலம், உவமை ஆகுபெயர். இடுக' வியங்கோள் வினைமுற்று.

(வி - ரை.) தலைவி, இறைவர்க்குத் தன் தோழியரை அன்னம் (சோறு) இடும்படி கட்டளை இட்டாள். இறைவர் அன்னம் (சோறு) வேண்டா என்று கூறி, பிடி அன்னம் வேண்டும் என்றார். அதாவது பிடியைப் போலவும் (பெண் யானை நடப்பது போலவும்) அன்னப் பறவை நடப்பது போலவும், நடந்துவந்து எம்மைச் சேர்ந்தால் போதும் என்பதாம்.

தாம் கேட்பது பிடி அன்னம் தான் (யானையையும், அன்னப் பறவையையும்) என்பதைத் தலைவி உணர், அவை சிலம்பில் உள்ளதும், (மலையில்) கமலத்தில் (தாமரையில்) உள்ளதும் என்று "சிலம்புசூழ் கமலத்து உளது" என்றனர். கடகம்சூழ் கமலத்துள்ளது என்பது கடகம் அணிந்த தாமரை மலர்போன்ற கையில் உளதாகிய சோறு என்பதாம். தலைவி தன் தோழியர்க்கு நிரம்ப அன்னம் இடுமீன் என்றார். ஆனால் இறைவர் தமக்கு நிரம்ப அன்னம் வேண்டா. பிடி அன்னம் (ஒருபிடி சோறு) கொடுத்தால் போதும் என்று பொருள் படுவதோடு, யானை நடையையும், அன்ன நடையையும் நடந்து காட்டித் தம் அருகு வரவும் கூறினார் என்க. காவில் நடை உளது என்பதைச் சிலம்பு (காற்சிலம்பு) சூழ் கமலத்து உளது என்று கூறினார். (109)

விச்சைப் பெருமான் எழும்புற்றி விடங்கப் பெருமான் நீர்முன்னம்
விச்சைப் பெருமான் இன்றுமணப் நினைப் பெருமா ழும்என்றேன்
அச்சைப் பெறுநீ அம்மணப்பென் ஆகி இடையில் ஐயங்கொள்
இச்சைப் பெறும்பென் என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னே.

(இ - பொ.) “தோழி! ‘ஞானத்தை அருள் செய்கிற பெருமான் என்று சொல்லப்படுகிற திருஒற்றியூரில் எழுந்தருளிய சயம்பு மூர்த்தியே! தேவரீர் முன்னே பிச்சைப் பெருமானாய் இருந்தீர்! இப்பொழுது என்னால் விரும்பப்படும் மணப்பிள்ளையாகிய பெருமானாராய் இருக்கிறீர்’ என்றேன். அதற்கு இவர், ‘எமக்கு நிகரான அழகாகிய உடம்பைப் பெற்ற நீ, அம்மணப் பெண்ணாகி இடையிலே ஐயத்தைக் கொண்ட விருப்பத்தைக் கொண்ட பெண்ணாகின்றாய்’ என்கின்றார். இதன் பொருள் என்னடி?”. (எ-து.)

(அ - சொ.) விச்சை - ஞானம். விடங்கப் பெருமான் - உளியினால் செதுக்கிச் செய்யப்படாத சயம்பு மூர்த்தி. டங்கம் - உளி அச்சு - ஒத்த உருவம், உடம்பு. அம்மணப் பெண் - அழகிய மணப் பெண், ஆடை அற்ற பெண். ஐயம் - சந்தேகம், பிச்சை. இச்சை - விருப்பம்.

(இ - கு.) விச்சை, மொழி இடைப் போலி. வித்தை என்பது இதன் மூலவடிவம். முன் + அம் எனப் பிரிக்க. அம், சாரியை

(வி - ரை.) பிற்காலத்தில் உண்டான கோவில்களில் உள்ள உருவங்கள் பெரும்பாலும் உளியினால் செதுக்கப் பட்டுப் பின் னல்ல உருவத்தைப் பெற்று விளங்கும். ஆனால், திருஒற்றியூர்ப் பெருமான் உளியினால் செதுக்கப்படாமல், தாம் தோன்றியாகச் சயமாகத் தோன்றினமை பற்றி, விடங்கப் பெருமான் எனப்பட்டார். டங்கம் என்பது உளி. வி என்பது இன்மைப் பொருளது. ஆகவே உளியின் துணை இன்றி உண்டானது என்பது விடங்கம் என்பதன் பொருள். இக் காரணம் பற்றியே திருவாரூர் தீயாகர்க்கும் வீதிவிடங்கப் பெருமான் என்னும் பெயர் அமைந்துள்ளது.

விடங்கர் என்பதற்கு அழகர் என்னும் பொருளும் இருத்தலின் அப்பொருளை ஈண்டு உரைப்பினும் பொருந்தும்.

தலைவி இறைவரை “முன்னம் பிச்சைப் பெருமானும் இருந்தீர்! இப்போது மணப் பெருமாயினீர்” என்று அவள் பேச்சைக் கொண்டே இறைவரும் ‘நீயும் முன்னர் என்னைப் போலக் கவியாண சுந்தரியாக இருந்தாய். இப்போது யாவரும் ஐயம் (சந்தேகம்) கொள்ளும் கோலத்தோடு இருக்கிறாயே’ என்று. ஐயம் கொள்ளும் கோலமாவது ஆடை இன்றி இவள் என்ன காம விகாரம் கொண்டாளோ என்று கருதும் கோலம்.

தலைவர் நிர்வாணராக வந்தார். தலைவியும் விரகதாபத்தால் ஆடையை இழந்து அம்மணமாக நின்றமையின் அழகிய மணக்கோலம் பூண்டாய் என்னும் பொருளுடன் நிர்வாணமாய் நின்றாய் என்று கூறும் முறையிலும் “அம்மணப் பெண்ணாகி” என்றனர். இச்சைப்பெறும் பெண்ணாவது காம விருப்பம் கொண்ட பெண் என்பது. இடையில் ஐயம் என்பதற்கு இடுப்பு உண்டோ, இல்லையோ என்று சந்தேகம் கொள்ளுதல். பிச்சைப் பெருமான் என்பதற்குப் பிச்சை எடுக்கும், பெருமையில் சிறந்தோன் என்றும், மயக்கம் கொள்ளும் பெருமான் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். (110)

படையம் புயத்தோன் புகழ்ஒற்றிப் பதியீர் அரவப் பணிசுமந்தீர்
புடையம் புயத்தில் என்றேன்செம் பொன்னே கோடையம்

[புயத்தினும்நன்
நடையம் புயத்தும் சுமந்தனை நீ நாடு அரவப் பணிமற்றும்
இடையம் புயத்தும் என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னே.]

(இ - பொ.) தோழி! உலகத்தைப் படைக்கின்ற தாமரை மலரின்கூட பரிமன் புகழ்கின்ற திருஒற்றியூரை யுடையவரே பருத்த அழகிய தோளில் பாம்பாகிய நகையை

சுமந்தீர்' என்று சொன்னேன். அதற்கு இவர், என்னை நோக்கி, 'செம்மையான இலக்மியைப் போன்றவளே! கொடையம் புயத்திலும் நல்ல நடையம் புயத்திலும் நீ நானாவிதமான அரவப் பணிகளைச் சுமந்தாய். அதுவேயும் அன்றி மேலும் இடையப்பகத்தும் சுமந்தாய்' என்கின்றார். இதன் பொருள் என்னடி?" (எ - து.)

(அ - சொ.) பொன் - இலக்குமி. கொடை - கொடுத்தல். படை - படைக்கும். அம்புயத்தோன் - பிரமன். மற்றும் - மேலும். அரவப்பணி - பாம்பாகிய நகை. அரவம் - பாம்பு. பணி - நகை. புடை - பருத்த. அம் - அழகிய. கொடை அம்புயம் - கொடுக்கும் தாமரை. (ஈண்டுக்கை) நானா - பல. நடை அம்புயம் - நடத்தலைச் செய்யும் தாமரை போலும் கால்.

(இ - கு.) படை அம்புயன், வினைத் தொகை. பொன், உவமை ஆகு பெயர். கொடை, நடை, தொழிற் பெயர்கள்.

(வி - ரை.) தலைவி, இறைவரை "நீர், தோளில் அரவப் பணி (பாம்பு ஆபரணத்தை) சுமந்தீர்" என்றனர். இறைவர் அரவப்பணி என்பதற்குத் தலைவி கொண்ட பொருளை ஏற்காமல், ஓசை செய்கின்ற நகையைச் சுமந்தீர் என்று கூறினாள் எனக்கொண்டு, "பெண்ணே! நான் புயமாகிய ஓர் இடத்தில் மட்டும் அரவப்பணியை (ஓலி செய்கின்ற நகையை) சுமந்திருக்கின்றேன். நீ கொடுக்கின்ற அம்புயத்திலும் (தாமரை மலர் போன்ற கையிலும்) நடை அம்புயத்திலும் (தாமரை போன்ற காலிலும்) இடை அம்புயத்திலும் (தாமரை மலர் போன்ற இடையாகிய உன் குறியிலும்) அரவப் பணி சுமந்தனை" என்றனர். அதாவது கையில் வளையலும், காலில் சிலம்பும், பெண் குறியின்மீது மேகலாபரணத்தையும் தலைவி அணிந்திருப்பதனால் "நீ நானாவித அரவப்பணி சுமந்தாய்" என்றனர். தலைவி அம்புயம் என்பதற்கு அழகிய தோள்

என்று பொருள் கொண்டாள். இறைவர் அம்புயம் என்பதற்குத் தாமரை என்று பொருள் கொண்டார். பெண்குறிக்கும் தாமரை மலரை உவமை காட்டுவது புலவர் மரபு.

இந்த உண்மையினை இராட்சக் கவியாகிய கச்சியப்ப முனிவர்,

“ திருமுகம் கமலம், இணைவிழி கமலம்
செய்யவாய் கமலம்நிதி திலம்தாழ்
வருமுலை கமலம் இணைக்கரம் கமலம்
வலம்புரி உந்திபொன் கமலம்
பெருகிய அஞ்சல் மணிநீட்டம் கமலம்
பிடிநடைத் தாங்களும் கமலம்
உருஅவட் கிவ்வா ருதலின் அன்றே
உயர்ந்தது பூவினுள் கமலம்”

என்று தம் தணிகைப் புராணத்தில் கூறியுள்ளதால் நன்கு தெளியலாம். இதனால் தலைவியின் பன்னிரண்டு உறுப்புகளுக்கும் தாமரை உவமை ஆகும் என்பது பெறப்படுதல் காண்க.

ஈற்றடியில் இருக்கும் ‘இடை அம்புயத்து’ என்பது, ‘இடை அம்பகம்’ என்றும், சில பிரதிகளில் உளது. அது போது அம்பகம் என்பது அழகிய பெண்குறி இருக்கும் இடம் எனப் பொருள்படும். பகம் - நிதம்பப் பிரதேசம். (111)

கும்பா ஒற்றி ஊர் உடையிர் கொடும்பாப் பணிநீர் என்னன்றேன்
ஒம்பா துரைக்கில் பார்த்திடி உள் உன்னில் விடம் ஏற்றுன் இடைக்கீழ்ப்
பாம்பா வதுவே கொடும்பாம்பேம் பணிப்பாப் பதுபோல் பார்ப்பனன்
றேம்பா நிற்ப இசைக்கின்றுர் இதுதான் சேடி என்னேம.

(இ - பொ.) “தோழி! ‘அழியாத திருஒற்றியூரை யுடையவரே! கொடுமையாகிய பாம்பை அணிந்திருக்கிறீர். இதற்குக் காரணம் யாது?’ என்று கேட்டேன். அதற்கு

இவர், என்னை நோக்கிப் 'பெண்ணே! விரும்பாமல் சொன்னாலும், பார்த்தாலும் விடமேறப் பண்ணுகிற உனது அறையின் கீழேயுள்ள பாம்பாவதே கொடிய பாம்பாகும். எமது ஆபரணமாகிய பாம்பு, உன் இடைக் கீழுள்ள அந்தப் பாம்பு போலக் கொடும் பாம்பன்று' என்று என் மனம் வந்தும்படி சொல்லுகின்றார். இதன் பொருள் என்னடி?" (எ - து.)

(அ - சொ.) கூம்பா - அழியாத. ஓம்பாது - விரும்பாமல். உன்னில் - நினைத்தால். பணி - ஆபரணமாகிய. ஏற்பாநிற்ப - வருந்தும்படி.

(இ - கு.) பாம்பு + அணிந்தீர். ஓம்பாது + உரைக்கில், ஏற்று + உன், பாம்பு + ஆவதுவே, பாம்பு + எம், பாம்பு + அது, பாம்பு + அல், என்று + ஏம்பா, எனப்பிரிக்க. அல, பலவின்பால் பன்மைக் குறிப்பு வினைமுற்று, ஏம்பா நிற்ப செய்யா என்னும் வாய்பாட்டு, வினை எச்சம். ஆவது சொல்லுருபு.

(வி - ரை.) தலைவி, இறைவர் அணிந்திருக்கின்ற பாம்பைக் கொடும் பாம்பு என்று கூறிவிட்டாள். இறைவர் "எம் பாம்பாகிலும் பார்ப்பதற்குக் கொடுமையானதாக இருக்கும். பார்ப்பதனாலேயே விடம் ஏறச் செய்யாது. உன் இடுப்பின் கீழ் இருக்கும் அல்குலாகிய பாம்பைப் பற்றிச் சொன்னாலும், பார்த்தாலும், நினைத்தாலும் கொடிய விடம் ஏறுமே" என்று கூறினார். பெண் குறிக்குப் பாம்பின் படத்தை உவமை கூறுவது புலவர் மரபு. ஆகவே, தலைவியின் நிதம்பத்தைப் பாம்பாகக் கூறினார். ஈண்டு (அல்குலால்) கடிதடத்தால் விடம் ஏறப்பெறுவது என்பது இச்சை ஏறப் பெறுவது என்பதாம். ஆகவே, 'உன் அல்குலாகிய பாம்பு கொடியது. ஆனால் நாம் அணிந்துள்ள பாம்பு அவ்வளவு கொடியது அன்று' என்றனர். இவ்வாறு இறைவர்

தலைவியின் பெண் குறியின் இயல்பை எடுத்துக் கூறியதனால் அவளுக்கு ஏக்கம் உண்டாயிற்று.

திருஒற்றியூர் பிரளய வெள்ளத்திலும் அழியாது இருந்த மையின் கூம்பா ஒற்றியூர் எனப்பட்டது. (112)

புயல்தூழ ஒற்றி உடைநீர்என் புடைஎன் குறித்தோ போந்ததென்றேன்
கயல்தூழ விழியாய் தனத்தவரைக் காணல் இரப்போர் எதற்கென்றார்
மயல்தூழ தனம்இங் கிலைஎன்றேன் மறையா தெதிர்வைத் திலைஎன்றல்
இயல்தூழ அறம்அன் ரென்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னேஉ.

(இ - பொ.) “தோழி! ‘மேகஞ் சூழ்த்த திருவொற்றியூரை புடையவரே! ‘யாது நினைத்தோ என்னிடம் வந்தது?’ என்று கேட்டேன். அதற்கு இவர் என்னை நோக்கி, ‘சேல்மீன் போலும் விழியை புடையவளே! யாசிப்பவர் தனத்தாரைக் காணுதல் எதன் பொருட்டு? நீயே யோசித்துப்பார்’ என்றார். அதற்கு நான், ‘யாவருக்கும் விருப்பத்தைச் செய்கிற தனமானது இங்கே இல்லை’ என்று சொன்னேன். அதற்குமேல் இவர், ‘தனத்தை மறைக்காமல் எதிரேவைத்துக்கொண்டு, இல்லை என்று சொல்லுதல் நல் ஒழுக்கத்தைக் கூறுகின்ற தருமநூலின் துணைபு அன்று’ என்கின்றார். இதன் கருத்து என்னடி?” (எ - து.)

(அ - சொ.) புயல் - மேகம். புடை - பக்கம், இடம். போந்தது - வந்தது. கயல் - கயல்மீன். தனத்தவர் - பணம் படைத்தவர், முலையை புடையவர். இரப்போர் - யாசிப்பவர், மயல் - மயக்கம். இயல் - நல்லொழுக்கம். அறம் - தருமநூல்.

(இ - கு.) புடை, ஏழன் உருபு. எதற்கு + என்றார், இய்கு + இலை, மறையாது + எதிர், வைத்து + இலை, அன்று + என்கின்றார் எனப்பிரிக்க. இலை, இல்லை என்பதன் இடைக் குறை. குறிப்பு வினைமுற்று.

(வி - ரை.) தலைவி, இறைவரை நோக்கி, “நீர் எதை எண்ணி இங்கு வந்தீர்?” என்று வினவினாள். அதற்கு விடையாக இறைவர், “இப்படியும் ஒரு வினாவா? தனம் படைத்த வர்களை நாடி இரப்பது எதற்கு என்பது, உனக்குப் புரிய வில்லையா?” என்றனர். இறைவர் தனம் என்னும் சொல்லை முலை என்றும், பணம் என்றும் இரு பொருள்தரும் நிலையில் கூறினாள். தலைவி கொங்கை என்னும் பொருளை விடுத்தும் பணம் என்னும் பொருளை மட்டும் கொண்டு, “நீர் விரும்பும் பணம் இங்கு இல்லையே” என்று எதிர்மொழி தந்தனள். அதற்கு விடையாக, இறைவர் “பெண்ணே! உன் மார்பில் என் எதிரில் அத் தனத்தைத் திரட்சியாக வைத்திருக்கிறாயே! அப்படி எதிரில் நாம் காணும்படி உன்னிடம் தனம் இருந்தும் இங்குத் தனம் இல்லை என்கிறாயே. தனத்தை வைத்துக் கொண்டு, இல்லை என்பது தருமநூல் முறைப்படி ஒழுக்கம் அன்று” என்றனர்.

தனம், செல்வம் ஆயினும் கொங்கை ஆயினும் அஃது எவரையும் மயங்கச் செய்யும் தன்மையது ஆதலின், அதனை “மயல் சூழ்தனம்” என்றனர். (113)

நடவாழ் ஒற்றி உடையீர்நீர் நாகம் அணிந்த தழுகென்றேன்
மடவாய் அதுநீர் நாகம்என மதியேல் அயன்மால் மனநடுங்க
விடவாய் உமிழும் படநாகம் வேண்டில் காண்டி என்றேன்என்
இடவாய் அருகே வருகின்றீர் இதுநான் சேடி என்னே.

(இ - பொ.) “தோழி! ‘நடன வாழ்க்கையுள்ள திரு ஒற்றியூரை உடையவரே! நீங்கள் பாம்பை அணிந்தது அழகாய் இருக்கிறது’ என்றேன். அதற்கு இவர், ‘பெண்ணே! அது நீர் நாகம் என்று நினையாதே. பிரமனும், திருமாலும் மனம் நடுங்கும்படி வாயினால் விடத்தை உமிழ்கின்ற பட நாகமாகும். வேண்டுவையாயின் காண்பாயாக’ என்று

கூறிக்கொண்டு என் இடப்பக்கத்தின் அருகே வருகிறார். இதன் கருத்து என்னடி?" (எ - து.)

(அ - சொ.) நடவாழ்வு - நடனம் செய்யும் வாழ்க்கை - மடவாய் - இகாயமாதே. மதியேல் - எண்ணுதே. அயன் - பிரமன். மால் - திருமால். இடவாய் - இடப்பக்கம்.

(இ - கு.) நட, சுற்றுக்குறை. நடனம் என்பது சொல்லின் வடிவம். காண்டி, முன்னிலை ஒருமை வினைமுற்று. காண் + த் + இ காண் பகுதி, த் எழுத்துப்பேறு, இ முன்னிலை ஒருமை வினகுதி. வாய் ஏழன் உருபு. மணன் சுற்றுப் போலி. அணிந்தது + அழகு + என்றேன் எனப் பிரிக்க.

(வி - ரை.) தலைவி, "நீர் நாகம் அணிந்தீர். (நீங்கள் பாம்பை அணிந்துளீர்) இஃது அழகாக இருக்கிறது. என்றனள். ஆனால் இறைவர், நீர் என்பதற்குத் தண்ணீர் என்று தலைவி கூறியதாகக் கொண்டு, "பெண்ணே! நான் அணிந்திருப்பது தண்ணீர்ப் பாம்பு அன்று. விடம் உள்ள பாம்புதான் என்று விடை கூறினார். மேலும், அவளை அச்சுறுத்த, இதோபார்! என்று காட்ட அவள் அருகிலும் சென்றார்.

கோடா ஒற்றி உடையீர்நும் குலம்தான் யாதோ கூறும்என்றேன்
வீடார் பிரம குலம்தேவர் வேந்தர் குலம்நல் வினைவகியப்
பாடார் குலமொர் சக்கரத்தான் பள்ளிக் குலமெல் னாம்உடையேம்
ஏடார் குழலாய் என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னேடி.

(இ - பொ.) "தோழி! 'அழியாத திருஒற்றியூரை யுடையவரே! உமது குலம்தான் எதுவோ? சொல்லீர்' என்றேன். அதற்கு இவர், 'பூவை அணிந்த கூந்தலை யுடையானே! வீடடைதற்குரிய பிரமகுலம், தேவர், அரசர் குலம், நற்செயலைக் கொண்ட வைசியரது பெருமை பொருந்திய குலம், ஒப்பற்ற சக்கரப் பள்ளிக் குலம் ஆகிய

இந்தக் குலங்களெல்லாம் உடையேய்' என்கின்றார். இதன் கருத்து என்னடி?" (எ - து.)

(அ - சொ.) கோடா - அழியாத, (மாறுபடாத என்றும் கூறலாம்) ஏடு - இதழ் நிறைந்த மலர். ஆர் - பொருந்திய. குழல் - கூந்தல். வீடு - மோட்சம். பிரம குலம் - பிராம்மணர்களால் அமைக்கப்பட்ட ஆலயம். வீணை - தொழில். தேவர் - பிராம்மணர்: பாடு - பெருமை. சக்கரத்தான் - சக்கரத்தைச் சுழற்றிப் பாணை முதலியன செய்யும் குயவன்.

(இ - கு.) தான், அசைச்சொல். வீடு, முதல் நிலை திரிந்த தொழிற்பெயர். உடையேய், தன்மைப் பன்மை வினை முற்று. வீடு + ஆர், பாடு + ஆர் ஏடு + ஆர் எனப் பிரிக்க. ஏடு இதழைக் குறிக்காமல் ஈண்டு மலரைக் குறித்தலின் சினை ஆகுபெயர்.

(வி - ரை.) தலைவி, நீர் எந்தக் குலத்தைச் சார்ந்தவர் என்னும் வினாவிற்குத் தாம் குறிப்பிட்ட ஒரு குலத்தவர் அல்லர் ஆதலின், பிராமண குலம், அரசர் குலம், வணிகர் குலம், குயவர் குலம், வன்னியர் குலம், என்று கூறினார்: குலம் என்பது ஆலயம் என்று பொருள்படுதலின் பிரமகுலம் என்பதற்கு எமக்கு வீடாக அமைந்தவை வைதீக பிராம்மணர்களால் பூசிக்கப்படுகின்ற ஆலயங்கள்தாம் எம் - குலம்" என்றார் எனலும் ஆம்.

பிராம்மணர்கள் தன்மைப் பூதேவர் என்று கூறிக் கொள்வர் ஆதலின், தேவர் ஈண்டுப் பிராம்மணர்களைக் குறித்தது. வைசியர்கள் நீதி முறைப்படி பண்டங்களை விற்று வாழ வேண்டியவர் ஆதலின், அவர்களை "நல்வினை வைசியப்பாடு ஆர் குலம்" என்றனர். வைசியரில் கோவைசியர், பூவைசியர் தனவைசியர் என மூவகை உண்டு. கோவைசியர் இடையர், பூவைசியர் வேளாளர். தனவைசியர் செட்டிமார். ஆகவே தான் வைசியர் எனப் பொதுப்படக் கூற வேளாள குலத்தையும் இடையர் குலத்தையும் அச்சொல்வில் அடக்கினார்.

பிரமகுலம் என்பதன் மற்றொரு பொருள், “பிரமன் முதலான தேவர்களின் உள்ளமாகிய கோயிலில் இருப்போம் யாம்” என்பதும் ஆம். தேவர் என்பது பிராம்மணர்களைக் குறியாமல் தேவர்களையும் குறிக்கும். ஆகவே யாம் தேவர்கள் குலம் என்று கூறினார் எனலும் ஆம். தேவர் என்பவர் இராமநாதபுரம் முதலான ஊர்களில் வாழும் ஒரு மரபினர். அக் குலத்தினர் என்று கூறிக்கொண்டனர் எனினும் பொருந்தும். சக்கரத்தான்பள்ளி என்பதற்கும் இருபொருள்கள் உண்டு. ஒன்று, சக்கரத்தை கையில் கொண்ட திருமால் பள்ளிக்கொண்டிருக்கும் தலங்களிலும் இருப்போம் என்பதும், மற்றொன்று தம் திருத்தலங்களில் ஒன்றாகிய திருச்சக்கரப் பள்ளி என்னும் தலத்தில் இருப்போம் என்பதும் ஆகும்.

சிவபெருமான் திருமால் கோவில்களையும் இருப்பிடமாகக் கொண்டவர் என்பதை மகாபலிபுரத்தில் காணலாம். கடலோரத்தில் ஒரு கோவில் உள்ளது. அக் கோவிலின் முன்புறம் சிவபெருமான் கோவிலும், பின்புறம், திருமால் கோவிலும் உளது. இந்தப் பெருமான் கோவில்தான், பூதத் தாழ்வாராலும், திருமங்கை ஆழ்வாராலும் பாடப்பெற்றது என்பர். ஊரில் இருக்கும் கோயில் பின்னால் கட்டப்பட்டது.

திருக்கரம்பனூர் என்பது திருமங்கை ஆழ்வாரால் பாடல் பெற்ற ஒரு வைணவத் தலம். இங்குள்ள மூலத்தானப் பெருமானின் மேற்குப் பக்கத்தே ஒரு சிவன் கோவில் பிராகாரத்தில் உள்ளது. இவர் பிட்சாடர் என்னும் திருப்பெயருடன் இலங்க வடிவில் திகழ்கின்றார். இத்தலம் திருச்சிராப்பள்ளிக் கோட்டை இரயில் நிலையத்துக்கு வடக்கே ஐந்து கல் தொலைவில் உள்ளது.

திருக்குறுங்குடி என்பது பெரியாழ்வார், திருமழிசை ஆழ்வார் திருமங்கை ஆழ்வார், நம்மாழ்வார் ஆகிய இந்நால்வர்களால் மாங்களாசாசனம் செய்யப்பட்ட வைணவத்தலம். இத்தலத்தினைத் திருநெல்வேலி தென்காசி இரயில்வே நிலையில்

இடையேயுள்ள சேரமாதேவி நிலையத்தில் இறங்கிப் பதினெட்டுக் கல் சென்றால் அடையலாம், இத்தலத்தில் நின்ற நம்பி கிடந்த நம்பி சந்நிதிக்கு நடுவில் சிவன் கோவில் உள்ளது.

திருவல்லவாழ் என்பது திருமங்கை அழ்வாராலும், நம்மாழ்வாராலும் பாடல்பெற்ற தலம். இது மலைநாட்டுத் திருப்பதி. கோட்டயம் சென்று, அங்கிருந்து மூன்றரைகல் நடந்து திருவண்வண்டுர் என்னும் தலத்தை அடைந்து, அங்கிருந்து வடக்குப் புறமாக நான்கு கல் தூரம் சென்றால் இத் தலத்தை அடையலாம். இத் தலத்தில் திருநீறு கொடுக்கப்படுகிறது. இவற்றை எல்லாம் நாம் பார்க்கிறபோது திருச்சக்கரத்தான் பள்ளியின் கோவிலையும் சிவபெருமான் தம் இருப்பிடமாகக் கொண்டுள்ளார் என்பது அறியவருகிறது.

திருச்சக்கரப் பள்ளி என்னும் சிவத்தலம் ஐயம்பேட்டை இரயில் நிலையத்துக்கு மேற்கே முக்கால் கல் தொலைவில் இருக்கிறது. சக்கரவாகம் பூசித்த காரணத்தால் இப்பெயர் பெற்றது. திருமால் பூசித்துச் சக்கரம் பெற்றதனால் இப்பெயர் பெற்றதாகவும் கூறுவர். இந்திரன் மகன் சயந்தன் பூசித்த தலம். ஸ்ரீ சிவரகசியம், இலிங்க புராணம் முதலான நூல்களில் புகழப்பட்ட ஏழு தலங்களில் இதுவும் ஒன்று. அவ்வேழு தலங்கள் திருச்சக்கரப்பள்ளி, அரிமங்கை, சூலமங்கை, நந்திமங்கை, பசுபதிமங்கை, தாழைமங்கை, புள்ளமங்கை என்பன. இவற்றைப் பிராமி, மாகேசுவரி, கௌமாரி, வைஷ்ணவி, வராகி, மாகேந்திரி, சாமுண்டி எனும் ஏழு மங்கையர் முறையே பூசித்துள்ளனர். ஆகவே, இவற்றைச் சப்த மங்கள சேஷத்திரம் என்பர். இத்தலத்து இறைவர் சக்கரவாகேஸ்வரர். (115)

நல்லமம் ஒற்றி உடையீரீர் நல்ல அழகர் ஆனாலும் குலமே துமக்கு மாலைஇடக் கூடா தென்றேன் நின்குலம்போல் உல்கோ துறும்நாம் குலம்ஒன்றே ஓர் ஆயிரத்தெட் டுயர்குலம்இங் கிலகா நின்ற தென்கின்றுர் இதுதான் சேடி என்னேடி.

(இ - பொ.) “தோழீ! பல ‘நன்மைகள் வளர்கின்ற திருநெய்யூரை யுடையவரே! தேவரீர் சிறந்த அழகுள்ளவரே ஆயினும், உமக்கு இன்ன இனம் என்பது ஏது? ஆகவே உமக்கு மாலை இடத் தகாதே’ என்றேன். அதற்கு இவர், என்னை நோக்கி, ‘உன்குலம் ஒன்றே. ஆனால், உலகமானது துதிக்கப்பெற்ற எமது குலம் ஒன்றுதானோ? அன்று; ஓராயிரத் தெட்டாகிய உயர்ந்த குலங்கள் இவ்வுலகில் விளங்குகின்றன’ என்கின்றார். இதன்பொருள் என்னடி?” (எ - து.)

(அ - சொ.) உலகு - உலக மக்கள், உயர்ந்தோர். ஒதுறும் - கூறும். குலம் - சாதி, இனம், கோவில். இலகா நின்றது - விளங்குகின்றது.

(இ - கு.) ஆகும் என்பது ஆம் என இடையில் குறைந்தது. நல்ல, குறிப்புப் பெயர் எச்சம். குலம் + ஏது + உமக்கு கூடாது + என்று, உலகு + ஒதுறும், எங்கு + உயர்குலம், இங்கு + இலகாநின்றது + என்கின்றார், எனப் பிரிக்க. உலகு; இட ஆகுபெயர். இலகாநின்றது, செய்யா என்னும் வாய்பாட்டு வினை எச்சம்.

(வி - ரை.) தலைவி, இறைவரை “நீர் இன்ன இனம் என்பது தெரியாத நிலையில் உங்கட்கு எப்படி மணமாலை சூட்டி மணந்து கொள்வது?” என்று வினவினாள். ஆனால், இறைவர் குலம் என்பதற்குச் சாதி என்று பொருள் கொள்ளாமல், கோவில் என்று பொருள் கொண்டு, “பெண்ணே! உனக்கு ஒரு குலம். எமக்கு ஆயிரத்து எட்டுக் குலங்கள் (கோவில்கள்) உண்டு” என்று கூறினார். சிவாலயங்கள் ஆயிரத்தெட்டு என்று உலகர் கூறுகின்றமையின், இவ்வாறு கூறினார். பிறரால் உண்டாக்கப் படாமல், தாமே தோன்றிய இலிங்கங்களும், விநாயகர், முருகர், திருமால், முதலான தேவர்கள், முனிவர்கள், மக்கள் தாபித்த இலிங்கங்களும் இருத்தலின் சிவாலயம் ஆயிரத்தெட்டு ஆயின. (116)

மதில்ஒற் றியினீர் நும்மணியான் மணியின் குலம்தும் மைந்தருள்ஓர்
புதல்வர்க் காண்பு பெரும்குலம்ஓர் புதல்வர்க் கிசைஅம் புலிகுலமார்
எதீர்அற் றருள்வீர் நம்ருலம்இங் கெதுவோ என்றேன் மணவிஅருள்
இதுமற் றெருந் திக் கென்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னேஉ.

(இ - பொ.) “தோழி! ‘மதில் சூழ்ந்த ஒற்றி நகரை யுடையவரே! உமது மணவி மலைக்குலம். உமது புதல்வர் களுக்குள்ளே ஒரு புதல்வனுக்குப் பெரிய யானைக் குலம். ஒரு புதல்வனுக்குக் கீர்த்தியை யுடைய அழகிய புலிக் குலம். நிகர் இன்றி எல்லோருக்கும் அருள் செய்பவரே! இக் குலங்களில் உமது குலம் எதுவோ?’ என்றேன். அதற்கு இவர், ‘எமது மணவியர்க்குள்ளே மற்றொரு மண விக்கு நீ எது என்று சொல்லிளையோ? அதுதான் என்கின்றார்’ இதன் பொருள் என்னடி?’” (எ - து.)

(அ - சொ.) மணியான் - மணவி. அம்புலி - அழகிய புலி, வேங்கை. இசை - சொல்லப்படுகின்ற, புகழுடைய.

(இ - கு.) புதல்வர்க்கு - ஆணை, புதல்வர்க்கு + இசை, எதீர் + அற்று + அருள்வீர், இங்கு + எதுவோ, மற்று + ஒருத் திக்கு + என்கின்றார் எனப் பிரிக்க.

(வி - ரை.) உமாதேவியை மணியின் குலம் என்றது, மலைச் சாதியின் குலம் என்பதைக் குறிப்பதற்கு என்க. இவன் மணியரசனுக்கு மகளாகப் பிறந்தமையின் இவ்வாறு கூறப் பட்டனர். மூத்த பிள்ளையை ஆணைகுலம் என்றது ஆணை சீர்தி என்னும் கருத்தில் என்க. அவர் ஆணைமுகம் பெற் றிருத்தலின் அப்பெயரால் குறிக்கப்பட்டனர். முருகப் பெருமான் வள்ளி அம்மையாரை மணக்கச் சென்றபோது, வேங்கை மரமாகவும் வடிவெடுக்க நேர்ந்தமையின், அவரை அம்புலி குலம் என்றனர். அம்புலி என்பது அழகிய புலி

என்று பொருள்படும். புலியை வேங்கை என்றும் கூறுவர் ஆதலின், வேங்கை என்று கூறி அதன்பின் வேங்கை என்பதற்குரிய புலி என்னும் பொருளை நீக்கி, வேங்கைமரம் என்று பொருள் கொள்ளுமாறு செய்தனர். ஆகவே, முருகன் வேங்கைமரச் சாதியினன் ஆயினான்.

அம்புலி குலம் என்பதற்கு மற்றொரு பொருளும் உண்டு. அம்புலி என்பது சந்திரனைக் குறிக்கும். அப்போது அம்புலி குலம் என்பது சந்திரகுலம் ஆகும். சந்திரகுலம் பாண்டியர் குலம். அப்பாண்டியர் குலத்தில் முருகப் பெருமான், உக்கிரக்குமாரப் பெருவழுதியாகப் பிறந்தமையின், முருகன் அம்புலி குலம் (சந்திரகுலம்) எனப்பட்டான் எனினும் ஆம். தலைவி தான் குறிப்பிட்ட மூன்று குலங்களில் “எது உங்கள் குலம்?” என்று கேட்டாள். இறைவர் எது என்பதை வினாச் சொல்லாகக் கொள்ளாமல் எது என்னும் ஒரு குலத்தின் பெயராகக் கொண்டு, எம் மனைவியருள் ஒருத்திக்கும் அக்குலமே என்றனர். கண்ணன் திருமால் அவதாரம். திருமால் இறைவருக்குரிய மனையருள் ஒருத்தி. கண்ணன் யது குலத்தினன் ஆதலின், இது மற்றொருத்திக்கு என்றனர்.

தேமாம் பொழில்சூழ் ஒற்றிஉளீர் திகழும் தகரக் கார் குலத்தைப் பூமா நிலத்தில் விழைந்துற்றீர் புதுமை இஃதும் புகர்என்றேன் ஆமா குலத்தில் அரைக்குலத்துள் அனைந்தே புறம்முற்றரைக்குலம்கொள் டேமாந் தனைநீ என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னே.

(இ - பொ.) “தோழி! ‘இனிய மாமரச் சோலை சூழ்ந்த திருஒற்றியூரில் இருப்பவரே! விளங்குகின்ற தகராலயத்தை அழகிய பெரிய உலகத்தில் விரும்பி அடைந்தீர். இது புதுமையாய் இருக்கிறது. இதுவும் உமக்குப் புகழாம் என்றேன். அதற்கு இவர், ‘ஆமா குலத்திலே அரைக் குலத்துள்ளே சேர்ந்து, வெளியில் மற்றை அரைக் குலத்தைக் கொண்டு நீ ஏமாந்தாய்’ என்கின்றார். இதன் பொருள் என்னடி?” (எ-து.)

(அ - சொ.) தே - இனிய. மா - மாமரம். பொழில் - சோலை. தகரக்கால் - தகராலயம், சிதம்பரம். ஆட்டுக்கால் - ஆட்டத்துக்காகக் கால். குலம் - கோவில். ழினம் - சாதி - பூ - பூமி. மா - பெரிய. விழைந்து - விரும்பி. உற்றிர் - அடைந்தீர். புதுமை - ஆச்சரியம். ஆமா - காட்டுப் பசு - ஆம் - ஆகும். ஆகுலம் - துன்பம். மா - சிறந்த, பெரிய. புறம் - வெளி.

(இ - கு.) தகர் + அ; அ சாரியை. விழைந்து + உற்றிர், மற்று + அரைக்குலம், கொண்டு + ஏமாந்தனை எனப் பிரிக்க.

(வி - ரை). துலைவி, தகரக்கால் குலத்தை விழைந்தீர் என்றது, ஆட்டுக்குலத்தை விரும்பினீர் என்றும், கால் எடுத்து ஆட்டம் செய்கின்ற கோயிலை விரும்பினீர் என்றும் பொருள்படும் நிலையில் கூறினாள். இறைவர் தம்மை ஆட்டுக் கால் குலத்தவன் என்று தலைவி கூறியதாகக் கொண்டு, தலைவியை நோக்கி “நீ ஆமாக் (காட்டுப்பசு) குலத்தவன்” என்றனர். ஆமா குலம் என்பதை இரண்டு விதமாகப் பொருள் கொள்ள வேண்டும். ஒன்று, “ஆம் + ஆகுலம்” என்பது, மற்றொன்று, “ஆ மா குலம்” என்பது. “பெண்ணே நீ ஒரு பாதி ஆகுலத்தை (துன்பத்தை) உன் உள்ளத்தில் வைத்தும், மா குலத்தை (பெரிய குலம் என்று கருதுகிற குலத்தை) வெளியே வைத்துக்கொண்டு எம்மை இழிவாகப்பேசுகிறாயே. ஒருமனப்படாத நீயா உன்னை உயர்குலம் என்று நினைத்துக் கூறிக்கொள்வது?” என்று அவளை இழித்துப் பேசினாள் என்க.

நம் உடம்பு பிரம்ம புரமாகும். இருதயத்தின் உள்ளிடம் தகரம் எனப்படும். இதனைப் புண்டரீக வீடு என்றும் கூறுவர். இந்தத் தகராலயத்தில் ஆகாசமான சிவன் விளங்குவான். இஃது அகத்தில் விளங்கும் அமைப்பு. புறத்திலும் இந்த அமைப்பு உண்டு. பிரம்மாண்டமே பிரம்மபுரம். இதனுள் விளங்கும் தில்லைவனம் (சிதம்பரம்) புண்டரீக வீடு.

இதில் நடனம் புரியும் சிவமே ஆகாசமாம். இந்தச் சிவமாம் ஆகாசம், மிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாசம் எனப்படும் ஐந்து பூதங்களில் ஒன்றான ஆகாசம் போன்றது அன்று. ஐம் பூதங்களில் ஒன்றான ஆகாசம் சடாகாசம். ஆனால் தில்லை வனத்தில் நடனமிடும் சிவாகாசம் சித் ஆகாசம் (அம்பரம்) ஆகவே அது சிதம்பரம் எனப்பட்டது. இந்தச் சிதம்பரம் ஆகிய சிவம் எந்நாளும் எக்காலத்தும் நீக்கமின்றி விளங்கும் இடமாம் தில்லைவனம் சிதம்பரம் எனப்பட்டது; இதுவே தகர வித்தை எனப்படும். இந்தக் கருத்துகளையே தலைவி "தகரக்கால் குலத்தைப் பூரா நிலத்தில் விழைந்துற்றீர்" என்றனள்.

(118)

அனஞ்சுழ் ஒற்றிப் பதீஉடையிர் அகிலம் அறிய மன்றகத்தே மனஞ்சுழ் தகரக் கால்கொண்டர் வனப்பாம் என்றென் உலகறியத் தனஞ்சுழ் அகத்தே அணங்கேநீ தானும் தகரத் தலைகொண்டாய் இனஞ்சுழ் அழகாம் என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னே.

(இ-பொ.) "தோழி! அன்னங்கள் சஞ்சரிக்கிற வயல்கள் சூழ்ந்த திருவொற்றித் தலத்தை யுடையவரே! உலகறியும்படி சிதம்பரப் பொற் சபையினிடத்தே மனம் விரும்புகிற ஆட்டுக் காலைக் கொண்டார். இஃது அழகாம்' என்று சொன்னேன். அதற்கு இவர் என்னை நோக்கி, 'பெண்ணே! உலகறியும்படி செல்வம் பொருந்திய வீட்டையுடைய நீயும் ஆட்டுத் தலையைக் கொண்டாய். இதுவும் மிக்க அழகாய் இருக்கிறது' என்கின்றார். இதன் பொருள் என்னடி?" (எ - து.)

(அ - சொ) அனம் - அன்னம். அகிலம் - உலகப் பெருமக்கள். மன்றகத்தே - பொற் சபையில் தகரக்கால் - ஆட்டுக்கால். தகர் - ஆடு. வனப்பு - அழகு. அகம் - வீடு. அணங்கே - அழகிய பெண்ணே.

(இ - கு.) அனம், அன்னம் என்பதன் இடைக்குறை அசிலம், இடஆகுபெயர், மன்று அகம், அகம் ஏழன் உருபு, தான், அசை. தகர் + அ, அ, சாரியை, அழகு + ஆர், மன்று + அகத்தே. உலகு + அறிய எனப் பிரிக்க.

(வி - ரை.) இனம் சூழ் அழகு என்பதன் பொருள், கூட்டமான மிக்க அழகு என்பதாம். தகரக்கால் என்பது உரமாவிய இடம். இதன் விளக்கத்தை இதற்குமுன் உள்ள பாட்டில் காண்க. தலைவி இறைவரை "நீர் ஆடுதலைச் செய்யும் கால் கொண்டார்" என்று கூறினாள். இறைவர் தம்மை ஆட்டுத் தலை கொண்டார் என்று கூறியதாகக் கொண்டு "நீயும் தகரத் தலை கொண்டாய்" என்றனர். அதாவது நீகூட ஆட்டுத்தலையைத் தலையில் கொண்டுள்ளாய் என்று எதிர் விடை கூறினார் என்பதாம். ஆனால் இறைவர் "பெண்ணே நீயும் தலையில் தகரை (மயிரீச்ச சாத்தை)க் கொண்டாய்" என்று கூறினார் என்க. மயிரீச்சாந்தாவது கூத்தலுக்குப் பூசும் வாசனை எண்ணெய். இறைவர் தலைவியைத் "தனம்சூழ் அகத்தே அணங்கே" என்று கூறியதிலும் இரு பொருள்கள் உண்டு. ஒன்று வீட்டில் செல்வத்தை உடைய பெண்ணே என்பது. மற்றொன்று மாசீயில் முலையைக்கொண்ட பெண்ணே என்பது. அப்போது அகம் வீடு, மாசீயு என்றும் தனம், முலை செல்வம் என்றும் பொருள்படும்.

(119)

யங்கே சுகப்பும் யனைஒற்றிப் பதியீர் நடுஅம் பரம்என்னும் அங்கே ஆட்டுக் கால்எடுத்தீர் அழகிகள் றேன்அம் அம்புமேல் இங்கே ஆட்டுத் தோல்எடுத்தாய் ஆம்ஒன் நிரன்நி நிரன்சூல் எங்கே நீன்சொல் என்கின்றார் இதுதான் வேடி என்னேடி.

(இ - பொ.) "தோழீ! 'தாமரை மலர்கள் மலர்கின்ற அழகிய வயல்கள் சூழ்ந்த திருவொற்றிப் பதியையுடையவரே! நடு ஆகாயம் என்று சொல்லப்படுகிற அந்தச் சிதம்பரத்தில் ஆட்டுக்காலாை எடுத்தீர். இஃது அழகாய் இருக்கின்றது'

என்றேன். அதற்கு இவர், அந்த அம்பரத்தின் மேலாகிய இவ்விடத்தே ஆட்டுத் தோலை எடுத்தனை. யாம் எடுத்தது கால் ஒன்று. நீ எடுத்தது இரண்டு தோல் என்றால், உன் வார்த்தை எங்கே நிற்கும்?" என்று சொல்லுகின்றார். இதன் பொருள் என்னடி?" (எ - து.)

(அ - சொ.) பங்கேருகம் - தாமரை. பூம் - அழகிய பனை - வயல். அம்பரம் - ஆகாயம். ஆட்டு - ஆடுதல்.

(இ - கு.) அழகு + என்றேன், ஒன்று + இரண்டு எனப் பிரிக்க. பண்ணை என்பது பனை என நின்றது இடைக்குறை.

(வி - ரை.) விராட் புருடனது இருதய தாமரை அம்பரம் (சிதாகாசமாம் சிதம்பரம்) ஆதலின், நடு அம்பரம் எனப்பட்டது. விராட் புருடன் என்பவன் உலக வடிவமான பரப்பிரம்மமாம் சிவம். தலைவி இறைவனை ஆட்டுக்கால் எடுத்தீர் என்றனர். அதாவது ஆட்டுக்காலுத் தூக்கினீர்கள் என்பது. இறைவர் தம்மைத் தலைவி ஆட்டுக் காட்டுக்கால் எனக் கூறினான் என்று கொண்டு, அவனை "நீ இரண்டு ஆட்டுத்தோலை எடுத்தாய்" என்றனர். ஆட்டுத் தோல் என்பதற்கு வெளிப்படையான பொருள் ஆட்டின்தோல் என்பது. ஆனால் இறைவர் அந்தப் பொருளில் கூருமல், அவர் ஆட்டு (அசைகின்ற) தோல் (யானை) என்னும் பொருளில் கூறினார். ஈண்டுத் தோல் என்பது முதல் ஆகுபெயராய் யானையின் கொம்பை உணர்த்திற்று, மீண்டும் கொம்பு என்பது கொம்பு போல நீண்டு கூரிய, வன்மையான முலைகளை உணர்த்திற்று. ஆகவே இறைவர் "பெண்ணே நீ இரண்டு ஆட்டுத் தோலை (அசைகின்ற தனங்களை) உடையை" என்று கூறினார் என்க.

நாம் அம்பரமாம் (சிதாகாசமாம்) (சிதம்பரத்தில் ஓர் ஆட்டுக்கால் எடுத்தோம். நீ உன் அம்பரமேல் (இடுப்பின் மேல்) இரண்டு ஆட்டுத் தோல் எடுத்தாய் என்றனர். (120)

மாணப் புகழ்சேர் ஒற்றிஉளீர் மன்றூர் தகர வித்தைதனைக்
காணற் கிளிநான் செயல்என்னே கருதி உரைத்தல் வேண்டுள்ளேன்
வேணர் சுறும்மெல் வியலையாம் விளம்பும் மொழி அவ் வித்தைஉனக்
கேணப் புகலும் என்கின்றூர் இதுதான் சேடி என்னோட.

(இ - பொ.) “தோழி! ‘மிகுதியாகப் புகழ் சேர்ந்துள்ள
திருஒற்றியூரில் உள்ளவரே! பொன் அம்பலத்தில் பொருந்திய
தகரவித்தையைக் காண்பதற்கு இனிமேல் நான் செய்யவது
யாதோ? ஆலோசித்து சொல்லவேண்டும்’ என்றேன்.
அதற்கு இவர், ‘மன்மதனும் விரும்புகிற மென்மையான
பெண்ணே! யாம் சொல்லிய சொல்லே அந்த வித்தையை
உனக்கு உறுதி உண்டாகச் சொல்லும்’ என்கின்றார். இதன்
கருத்து என்னடி?” (எ - து.)

(அ - சொ.) மாண - மிகுதியாக. மன்று - தில்லைப்
பொற்சபை. தகரவித்தை இன்னது என்பதை முன்னர்
விளக்கப்பட்டது. ஆண்டுக்காண்க. வேள் - மன்மதன்,
நச்சுறும் - விரும்பும். ஏண - உறுதியுடன். சொல்லும் -
புகலும். ஏண் - உறுதி.

(இ - கு) மன்று + ஆர், காணற்கு + இனி, வேள் +
நச்சுறும், உனக்கு + ஏண எனப் பிரிக்க. தன், அசைச் சொல்.

(வி - ரை.) மாண - மாட்சிமைப்பட, என்றும் பொருள்
கொள்ளலாம். மாண் - மாட்சிமை, தலைவி தகர வித்தை
யைப் பற்றித் தான் அறியக் கூறுமாறு வேண்டினள். அதற்கு
‘யாம் கூறியுள்ள மொழிகள் சொல்லும்’ என்றனர். இறைவர்
கூறியுள்ள மொழிகள் வேத ஆகமங்கள், ஞான சாத்திரங்கள்.
இவை இறைவனால் சொல்லப்பட்டவை ஆதலின், ‘யாம்
விளம்பும் மொழி’ என்றனர்.

சாந்தோக்ய உபநிடதம், கைவல்யோபநிடதம் முதலான
வடமொழி நூல்களில் உள்ள தகரவித்தையைப்பற்றிய விளக்க
வங்களைப் படித்தறிவது கடினம். ஆகவே, எளிதில் இத் தகர
வித்தையினைத் திருமுலர் திருமந்திரத்தில் உரைரலாம். (121)

நல்லார் ஒற்றி உடையீர்யான் நடக்கோ வேறும்பூ அணைஅணைய
அல்லால் அவனும் உடன்வருகோ அணையா நவலத் தயர்துயக்கோ
செல்லா என்சொல் நடவாதோ திருக்கூத் தெதுவோ எனவிடைகள்
எல்லாம் நடவா தென்கினூர் இதுதான் சேடி என்னேடி.

(இ - பொ.) "தோழி! 'நல்லோர் போற்றும் திருஒற்றி
பூரை உடையவரே! நீங்கள் வந்து வீற்றிருக்கப் பெருததால்,
பூம் படுக்கையை நான் தனித்துப் பொருந்துதற்கு
நடக்கவா? அல்லது நீர் இருக்கும் அவ்விடத்திற்கு
உம்முடன் வரலாமா? அல்லது உம்மை அணையப் பெருமல்
வீணே துன்பத்தை அனுபவிக்கவா? பயன்படாத என்
சொல் செல்லாதோ? தேவரீர் திருக்கூத்து யாதோ?' என்று
நான்கேட்க, அவ்வினாக்களுக்கு 'விடைகள் யாவும் நடவாது'
என்கினூர். இதன் பொருள் என்னடி?" (எ - து.)

(அ - சொ.) நடக்கோ - போகலாமா. பூ அணை -
பூம் படுக்கை. அவனும் - அவ்விடத்தும். வருகோ -
வரலாமா. அவலம் - துன்பம், வீண். துயக்க - அனுப
விக்க. விடைகள் - பதில்கள், இரிடபங்கள்.

(இ - கு.) அவலத்துயர், ஒருபொருள் பன்மொழி,
அணையாது + அவலத்துயர், திருக்கூத்து + எதுவோ,
நடவாது + என்கினூர் எனப் பிரிக்க. நட + க் + கு எனப்
பிரித்து, குகரத்தைத் தன்மை ஒருமை வினைமுற்று விசுநி
யாகக் கொள்க. ஒ, வினா.

(வி - ரை.) தலைவி, நடக்கோ, வருகோ, துயக்கோ,
என்று கேட்ட சொற்களில் உள்ள பகுதிகளாகிய நட வா து
என்பதையே விடையாக இறைவர் கூறிய நயத்தைக் காண்க.
இறைவர் நட, வா, து (நடந்து வந்து அனுபவி) என்று
பொருள்தரும் விடைகூறி இருப்பதையும் காண்க. "என்சொல்
நடவாதோ" என்று வினாவியதற்கு "நடவாது" என்று விடை
கூறிய நயத்தையும், "திருக்கூத்து எதுவோ?" என்று தலைவி

கேட்டதற்கு 'நடவாது, அதாவது காளியுடன் வாதத் திற்காக நடனம் செய்தது எதுவோ? அதுவே, அக்கூத்து' என்பதையும், உன் வினாக்களுக்கு விடைகளை இங்குக் கூறிக்கொண்டிருப்பது நடவாது என்பதையும் கூற, அவள் வாயை அடக்கியதையும், இறைவர் நடவாது என்னும் சொல்லில் பொருத்திக் கூறிய அழகையும் காண்க. (122)

ஆட்டுத் தலைவர் நீர்ஒற்றி அழகீர் அதனால் சிறுவிதிக்கோர்
ஆட்டுத் தலைந் நீர்என்றேன் அன்றால் அறவோர் அறம்புகல
ஆட்டுத் தலைமுன் கொண்டதனால் அகதே பின்னர் அளித்தாங்கள்
நீட்டுத் தரம்ந் தருள்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னோ.

(இ - பொ.) "தோழி! 'நீங்கள் ஆட்டுதலைச் செய்யும் தேவரீர். திருஒற்றியூர் அழகீர்! நீர் ஆட்டுத் தலைவர் என்னும் காரணத்தால்தான் தக்கனுக்கு ஆட்டுத் தலையைக் கொடுத்தீர்' என்றேன். அதற்கு அவர், 'அக்காலத்தில் ததீசி முனிவர் தருமத்தைப்பற்றி உபதேசிக்கக் கேட்டு ஆடின தலையை முன்னே அவன் கொண்டதனால், அந்த ஆட்டுத் தலையையே பின்னும் தட்சனுக்குக் கொடுத்தோம்' என்று எதிரான மறுமொழி சொல்லியருளுகிறார். இதன் கருத்து என்னடி?" (எ - து.)

(அ - சொ.) ஆட்டுத் தலைவர் - ஆடல்வல்ல தலைவர். சிறுவிதி - தட்சன். அறவோர் - ததீசி முனிவர் முதலாயினோர். அறம் - தருமவழி. புகல - உபதேசிக்க. உத்தரம் - பதில். ஈடு - எதிர்.

(இ - கு.) அன்று + ஆல், சிறுவிதிக்கு + ஓர், என்று + ஈட்டு + உத்தரம் எனப்பிரிக்க. ஆடு என்பது முதல். அதாவது பகுதி. ஆட்டு என்பது, முதல்தலைத் தொழிற்பெயர். ஆட்டம் என்பது சொல்லின் முழுவடிவம். ஆட்டு + அம் எனப் பிரிக்க. ஆட்டு, பகுதி (முதல்தலை) அம், தொழிற்பெயர் விகுதி.

ஆட்டுத்தலை என்பது ஆறும் வேற்றுமைத் தொகை நிலைத் தொடர். நோக்கி என்க. ஆட்டினுடைய தலை என்பது பொருள். மூன்றாவது ஆட்டுத்தலை வினைத்தொகை. ஆட்டியதலை என்னும் பொருளில் வந்துளது. இத் தொடரில் வல்லினம் மிகுந்தமைக்குக் காரணம் எதுகை அன்று, ஆல் என்பதில் உள்ள ஆல், அசைச் சொல் ஈடு, என்பது ஈட்டு என ஒற்று இரட்டியது.

(வி - ரை.) இறைவர் ஆடும் தொழிலினர் ஆதலின், தலைவி ஆட்டுத் தலைவர் என்றனர். பிரமன் மகனான தட்சன் யாகம் செய்தான். அவன் மகளே தாட்சாயணி. அவன் யாகத்திற்கு எல்லாத் தேவர்களையும் அழைத்தும், சிவபெருமானையும் தாட்சாயணியாம் உமாதேவியையும் மட்டும் அழைத்திலன். ஆனால், தாட்சாயணி தன்னைத் தன் தந்தை அழையாவிட்டாலும், தான் போவது கடமை என்று யாகச்சாலைக்கு வந்தனர். தட்சன் தாட்சாயணியைக் கண்டதும் சிவபெருமானையும் பார்வதி தேவியையும் இழித்துப் பேசினான். இதனை அறிந்த சிவபெருமான் தம் நெற்றிக்கண்ணிலிருந்து அகோர வீரபத்திரரைத் தோற்றுவித்தார். தேவியார்தம் கோபக் கண்ணிலிருந்து காளியைப் படைத்தனர். வீரபத்திரரும் காளியும் தக்கன் யாக சாலையில் புகுந்து யாகத்திற்கு வந்த தேவர்களையும், தேவிமார்களையும் சாடினார்கள். வீரபத்திரர் தக்கன் தலையைக் கொய்தனர். அத் தலையை யாகத்தி விழுங்கி விட்டது. பிறகு உமாதேவியார் இறைவனை வீரபத்திரரால் தண்டிக்கப் பட்டவர்களை எழுப்புமாறு கேட்டுக் கொள்ள அவரும் அவ்வாறே திருவருள் புரிந்தனர். தட்சன் உடல் வேறு, தலைவேருக இருந்தமையின், அவன் மட்டும் எழுத்திலன். அப்போது பிரமன் இறைவரைத் தக்களையும் உயிர்ப்பித்துத் தர வேண்ட, இறைவர் வீரபத்திரருக்குக் கட்டளை இட, வீரபத்திரர் பானுகம்பனால் முண்டமாக இருந்த தக்கன் உடலைக் கொணரச் செய்து, யாகத்துக்காக அறுக்கப்

பட்டு அங்கு வைக்கப்பட்டிருந்த ஆட்டுத் தலையைப் பொருத்தி உயிர்ப்பித்தனர். இதனால் சிறுவிதிக்கு (தட்சனுக்கு) ஆட்டுத்தலை வந்துற்றது. விதி என்னும் சொல் பிரமணிக் குறிக்கும். தட்சன் அவ்விதியின் மகன். ஆதலின், தட்சன் சிறு விதி எனப்பட்டான்.

தக்கன் சிவபெருமானை இகழ்ந்து பேசினான். அப்போது ததீசிமுனிவர் சிவபெருமானுடைய முழுமுதல் தன்மைகளையும், அறங்களையும் பற்றிக் கூறும்போது, அவற்றை அன்புடனும் பயபக்தியுடனும் கேட்காமல், அசட்டையாகத் தலையை அசைத்துக்கொண்டிருந்தான். ஆகவே அவன் தலையை ஆட்டுதலை (ஆட்டியதலை) என்று கூறினார். ஆட்டு தலையை அவன் முன்னர் கொண்டதனால் அவனுக்குப் பின் ஆட்டுத் தலையே கொடுக்கப்பட்டது என்று கூறினார். இந்த வரலாற்றைக்கந்தபுராண யாக சங்காரப் படலத்தில் காண்க. (129)

ஒற்றிப் பெருமான் உமைவிறைந்தார் ஊரில் வியப்பொன் றுண்டிரவில் கொற்றக் கமலம் விரிந்தொருகீழ்க் குளத்தே குமுதம் குவிந்ததென்றேன் பொற்றைத் தனத்தீர் நுமைவிறைந்தார் புரத்தே மதியம் தேய்கின்ற தெற்றைத் தினத்தும் என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னோட.

(இ - பொ.) “தோழி! ‘திருஒற்றியூரிலிருக்கும் பெருமானே! உம்மை விரும்பினவரது ஊரில் ஒரு வியப்பு உண்டு. அஃது எது எனில், இராக்காலத்தில் குவியவேண்டிய வெற்றியுடைய தாமரை மலர் மலர்ந்து, ஒரு கீழ்க் குளத்திலுள்ள பகல் காலத்தில் குவியவேண்டிய குமுத மலர் குவிந்தது’ என்று சொன்னேன். அதற்கு இவர், என்னை நோக்கி, ‘மலை போலும் முலையை யுடையவர்களே! உங்களை விரும்பினவரது புரத்தில் எந்நாளிலும் மதியம் தேய்கின்றது’ என்று சொல்லுகின்றார். இதன் பொருள் என்னடி?” (எ - து.)

(அ - சொ.) உமை - உங்களை. விழைந்தார் - விரும்பினார். வியப்பு - ஆச்சரியம். கொற்றம் - வெற்றி. பொற்றை -

மலை. நுமை - உங்களை. புரத்தே - ஊரில். மதியம் - சந்திரன். எற்றைத் தினத்தும் - எந்த நாளிலும். இரவு - இராக்காலம், பிச்சை.

(இ - கு.) வியப்பு + ஒன்று + உண்டு, விரிந்து + ஒரு குவிந்தது + என்றேன், தேய்கின்றது + எற்றைத்தினத்தும், கொற்றம் + கமலம் எனப்பிரிக்க. மதியம், அம்சாரியை.

(வி - ரை.) தலைவி, இறைவரிடம் “இறைவரே! உமது ஊரில் பிச்சை எடுக்கும்போது தாமரை மலராம் கை விரிகிறது. குமுதமலர் வாய் குவிகிறது. இது வியப்பு அன்றோ?” என்று கேட்டனள். இதில் அமைந்த வியப்பு இராக்காலத்தில் குவியவேண்டிய தாமரை விரிந்தது என்பதும், இரவில் மலரவேண்டி குமுதம் குவிந்தது என்பதும் ஆம். பகலில் சூரியனைக் கண்டால் தாமரை மலரும். இரவில் சந்திரனைக் கண்டு குமுதம் அலரும். இவ்வுண்மையை அமைத்துத் தலைவி கூறினாள்.

தலைவி, “பிச்சை கேட்கும்போது இவ்வாறு ஏன் ஆகின்றன? என்று இறைவரை வினாவியபோது, இறைவன், “பெண்ணே! உங்கள் புரத்தே (ஊரில்) இருப்பவர்கள் தனத்தை (பணத்தை, முலையை) மிகுதியும் படைத்திருக்கின்றார்கள். உங்கள் மதியம் (அறிவு) குறைதலால் கொடும் பீர்களோ, கொடுக்கமாட்டீர்களோ என்ற கருத்தில் தான் தாமரையை (கையை) விரித்து வாய்விட்டுக் கேட்க அஞ்சி, குமுதத்தை (வாயை) குவித்து நின்றனர்” என்றனர்.

தலைவி “உமை விழைந்தார் ஊரில் கமலம் விரிந்து ஒரு கீழ்க்குளத்தே குமுதம் குவிந்தது” என்று கூறியதற்கு மற்றும் ஒரு பொருளையும் கூறலாம். அதாவது “இறைவரே! உங்களை விரும்பிய சுந்தரர் பொருட்டுத் திருவாரூரில் இரவிற்போது உம் தாமரை மலர்போலும் திருவடி விரிந்து நடந்து குளத்தின்கீழ் (நெற்றியின்கீழ்) இருக்கும் குமுதவாய் திறந்து

பரவை நாச்சியாரிடம் பேசியது ஒரு வியப்பு அன்றே” என்பது. அதாவது இத்தொடரில் திருவாரூர் தியாகர் பரவையாரின் ஊடலைத் தீர்க்கச் சுந்தரர் பொருட்டுத் தூதுசென்ற குறிப்பு அடங்கியுள்ளது. (124)

இடஞ்சேர் ஒற்றி உடையீரீர் என்ன சாதி யினர்என்றேன்
தடஞ்சேர் முலையாய் நாம்திறல் ஆண் சாதி நீபெண் சாதினர்
விடஞ்சேர் களத்தீர் நும்மொழிதான் வியப்பாம் என்றேன் நயப்பாந்தீர்
இடஞ்சேர் மொழிதான் என்கின்றீர் இதுதான் சேடி என்னே

(இ - பொ.) தோழி! ‘இடம் அகன்ற திருஒற்றியூரை உடையவரே! தேவரீர் என்ன சாதியார்?’ என்று கேட்டேன். அதற்கு இவர், ‘மலைபோன்ற தனத்தையுடையவளே! யாம் வெற்றியுள்ள ஆண்சாதி, நீ பெண்சாதி’ என்று சொன்னார். அதற்குமேல் நான், ‘விடம் பொருந்திய கழுத்தை யுடையவரே! நுமது சொல் ஆச்சரியமாக இருக்கிறது’ என்றேன். அதற்கு இவர், ‘என்னிடத்து நீ கொண்டுள்ள விருப்பத்தால் உன்னிடத்திலுண்டாகிற சொல் எனக்கு ஆச்சரியமாக இருக்கின்றது’ என்கின்றார். இதன் பொருள் என்னடி?’ (எ-து.)

(அ - சொ.) தடம் - மலை, பரந்த. திறல் - வன்மை. பெண்சாதி - பெண் இனம், மனைவி. களத்தீர் - கழுத்தை யுடையவரே. நயப்பு - ஆச்சரியம். இடம் - உன்னிடம்.

(இ - கு.) மொழிதான், தான் அசை.

(வி - ரை.) தலைவி, இறைவரை “நீர் எந்தச் சாதி” என்று வினவினாள். உடனே இறைவர் தம்மை ஆண்சாதி என்றும், தலைவியைப் பெண்சாதி என்றும் கூறி, அதன்வழி நீ என் மனைவி என்றும் பொருள்படுப்படி பதில் அளித்தார். தலைவி இறைவரை “விடம்சேர் களத்தீர்” என்று விளித்து, ‘நும் மொழி தான் வியப்பு’ என்று கூறியதன் கருத்து,

‘நீர் நெஞ்சில் வீடத்தையும், பேச்சில் நயத்தையும் உடையீர்’ என்று குறிப்பிடவே ஆகும். மேலும், களத்தீர் என்பதற்குக் கள்ளத்தீர் (வஞ்சகம் உடையவர்) என்று பொருள் பொருந்தவும் கூறினான் என்பதும் ஆம். ‘நீ இப்படி எல்லாம் கூறினாலும், அச் சொற்கள் எமக்கு நயப்பால் (வியக்கத்தக்க பாங்காய்) இருக்கின்றன’ என்று இறைவர் கூறினார் என்க

உடையார் என்பார் உமைஒற்றி உடையீர் பணம்தான் உடையீரோ நடையாய் ஏற்கின் நீர்என்றேன் நங்காய் நன்போல் ஒருபணத்தைக் கடையார் எனக்கீழ் வைத்தருமை காட்டேம் பணிகொள் பணங்கோடி இடையா துடையேம் என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னோட.

(இ - பொ.) “தோழி! ‘திருஒற்றியூரையுடையவரே! தேவிரைப் பொருள் மிகுதியும் உடையவர் என்று உலகத்தார் சொல்லுவார்கள். அப்படிப் பணத்தை மிகுதியும் உடையீரே? அப்படிப் பணக்காரரானால் கால் நடையாய் நடந்து பிச்சை எடுத்துத் திரிகின்றீரே! ஏன் இப்படி? என்று கேட்டேன். அதற்கு இவர், ‘பெண்ணே! உன்னைப்போலக் கீழ்மக்கள் டோலப் பணத்தைக் கீழே புதைத்து வைத்துக் கொண்டு அருமை காட்ட மாட்டோம். பணிகொள்ளாதற் குரிய கோடிப் பணத்தைக் குறையாமல் உடையோம்’ என்கிறார். இதன் கருத்து என்னடி?” (எ - து.)

(அ - சொ.) உமை - உங்களை. உடையீர் - பணம் படைத்தவர். ஏற்கின்றீர் - பிச்சை எடுக்கின்றீர். பணத்தை - செல்வத்தை, பார்பின் படம் போன்ற அல்குலை (பெண் குறியை) கடையார் - கீழ் மக்கள். பணி - வேலை, பாப்பு. இடையாது - குறையாமல்.

(இ - கு.) தான், அசை, வைத்து + அருமை, இடையாது + உடையேம் எனப் பிரிக்க.

(வி - ரை.) தலைவி, இறைவரை “உங்களைப் பணம் உடையவர் என்று உலகர் சொல்லுவார்களே! ஏன் பிச்சை எடுக்கின்றீர்?” என்றனர். அதற்கு விடையாக இறைவர், பணம் என்பதற்குத் தலைவி கருதிய செல்வம் என்னும் பொருளைக் கொள்ளாமல், பணம் என்பதற்குப் பாம்பின் படம் என்று கொண்டு, “பெண்ணே! நீ அற்பர்களைப் போல உன் னிடம் உள்ள பணத்தைக் கீழே வைத்து மறைத்துக்கொண்டிருப்பது போல நாம் இருக்கமாட்டோம். நாம் பணத்தை வெளிப்படையாகக் கோடிக் கோடியாகப் பெற்றுள்ளோம்” என்றனர்.

தலைவி தன் பணத்தைக் கீழேவைத்து அருமை காட்டல் என்பது, தன் பாம்பின் படம் போன்ற அல்குலைப் (பெண் குறியை) புடவையின் கீழ் மூடி மறைத்து வைத்திருப்பதைக் கூறியவாரும். பெண் குறிக்குப் பாம்பின் படத்தை உவமை கூறுவது புலவர் மரபு. கீழ்மக்கள் தம் பணத்தைப் பூமியின் கீழ்ப் புதைத்து வைப்பர் என்னும் குறிப்பும் இதில் அமைந்திருத்தலைக் காணவும். இறைவர் தம்மிடர், பணம் கோடி இமையாது (குறையாது) உடையேம், என்றதன் பொருள், கோடி பணம் (செல்வம்) குறையாமல் உடையோம் என்பதும் (பாம்புகளைத் தாம் நகையாகக் கொண்டிருப்பதனால்) பணம் (படத்தையுடைய பாம்பு) கோடி உடையோம் என்பதும் ஆகும். பணம் என்பதற்குப் பாம்பின் படம் என்பது பொருள். இந்தப் பாம்பின் படத்தைக் குறிப்பதற்கு மற்றொரு சொல் பை என்பது. ஆகவே “பணிகொள் பணம் (பை) கோடி உடையோம்” என்று கூறிய “பை பையாகப் பணமுடையோம்” என்றும் இறைவனால் கூறினார் எனவும் கொள்க.

மேலும் இறைவர் தம்முடைய பணத்தைப் பெற விரும்பினால், பணிகொள் (தொண்டுசெய், நகைகளைக்கொள்) என்றும், பணம் கோடி (பணத்தைக் கொள்வாயாக) என்றும் கூறினார் எனவும் பொருள் காணலாம்.

என்றார் உயிர்க்குப் பெருந்துணையாம் எங்கள் பெருமான் நீர் இருக்கும் நன்மை டொற்றி அன்றோதான் நவில வேண்டும் என்றுரைத்தேன் முன்னாள் ஒற்றி எனினும் அது மொழிதல் அழகோ நாழ்தல் உயர் இந்நா னிலத்துண் டென்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னே.

(இ - பொ.) “தோழி! ‘என் அரிய உயிருக்குப் பெருந்துணையாகிய எம்பெருமானே! தேவரீர் இருக்கிற நல்ல ஊர் ஒற்றி அன்றோ? அதனைச் சொல்லவேண்டும்’ என்று சொன்னேன். அதற்கு இவர், ‘அது முற்காலத்தில் ஒற்றி ஆயினும், அதைச் சொல்லுதல் உனக்கு அழகாமோ? நாழ்தலும், உயர்தலும் இந்த உலகத்தில் யாவார்க்கும் இயல்பாகவே உண்டு’ என்கின்றார். இதன் கருத்து என்னடி?” (எ - து.)

(அ - சொ.) ஆர் - அருமையான. நவில - கூற நால் நிலம் - நான்கு நிலம்.

(இ - கு.) அருமை + உயிர், நன்மை + நாடு + ஒற்றி, என்று + உரைத்தேன், முன் + நான், இந்த + நான்கு + நிலத்து + உண்டு + என்கின்றார் எனப் பிரிக்க. பெருமான், அண்மை விளி. நான், அசைச்சொல்.

(வி - ரை.) தலைவி, இறைவரை ஏளன முறையில் ‘உங்கள் ஊர் ஒற்றி தானே! (அடைமானம் வைக்கப்பட்ட, தள்ளி வைக்கப்பட்ட ஊர் தானே) என்று கூறினாள். அதற்கு இறைவர், ‘பெண்ணே! அதனை இப்போது எடுத்து இயம்புவது உனக்கு அழகா? உலகில் யாவார்க்கும் ஏற்றமும், நாழ்வும் உண்டு அல்லவோ?’ என்று கூறினார். ‘எமக்கு எல்லா ஊர்களும் ஊராய் இருக்க, அதை விடுத்து ஒற்றியூரை மட்டும் கேட்கின்றனையே இஃது உனக்கு அழகோ?’ என்று கூறியவாரும் ஆம். “உன்னை அடுத்த இந்த ஊரும் எம் ஊர் தானே! அதைக் கேட்கவில்லையே!” என்றும் உணர்த்திய வாரும். உலகை நம் முன்னோர் நான்காகப் பிரித்துள்ளனர்.

அவையே குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல் என்பன. குறிஞ்சி மலைநாடு, முல்லை காட்டகம், மருதம் வயல் ஊர், நெய்தல் கடல் ஊர். பாலையும் ஒரு நிலம் அன்றோ எனில், அஃது ஒரு தனி நிலம் அன்று. வளத்தில் குறிஞ்சியும் முல்லையும் குறைவுற்றபோது அந்த நிலம் பாலை எனப்படும். ஆகவே பாலையும் ஒரு நிலம் எனக் கருதப்பட்டது.

“ முல்லையும் குறிஞ்சியும் முறைமையில் திரிந்து
நல்லியல் பழிந்து நடுங்குதுயர் உறுத்துப்
பாலை என்பதோர் படிவம் கொள்ளும் ”

என்பது சிலப்பதிகாரம்.

(127)

பெருந்தா ரணியோர் புகழ்ஒற்றிப் பெருமான் திவர்தம் முகம்நோக்கி
அருந்தா அமுதம் அணையீஇங் கடுத்த பரிசே நறையும்என்றேன்
வருந்தா தீங்கே அருந்தமுதம் அணையாள் ஆக வாழ்வினோடும்
இருந்தாய் அடைந்தேம் என்கின்றூர் இதுதான் சேடி என்னே.

(இ - பொ.) “தோழி! இந்தப் பெரிய உலகத்தார் புகழ்கின்ற திருஒற்றிப் பெருமானாராகிய இவரது முகத்தைப் பார்த்து, ‘உண்ணக் கிடைக்காத அமுதம் போல்பவரே! இங்கே வந்த காரியம் யாது? சொல்லும்’ என்றேன் அதற்கு இவர், ‘இங்கு யாதொரு வருத்தமும் இன்றி, அருந்துதற்குரிய அமுதம் போல்பவளாக நீ செல்வப் பெருக்கோடிருந்தாய் ஆதலால், வந்தோம்’ என்கின்றார். இதன் பொருள் என்னடி?”. (எ - து.)

(அ - சொ.) தாரணியோர் - உலகில் உள்ளவர்கள். தாரணி - உலகு. பரிசு - காரியம். அறையும் - சொல்லும். அகவாழ்வு - வீட்டில் வாழ்கின்ற இல்லற வாழ்க்கை.

(இ - கு.) தம், சாரியை. இங்கு + அடுத்த பரிசு + னது + அறையும், வருந்தாது + இங்கே, அருந்து + அமுதம் எனப்

பிரிக்க. அமுதம் + அணையீர் என்றும், அமுதம் + மணையீர் எனவும் பிரிக்க.

(வி - ரை.) இறைவரைத் தலைவி, “நீர் எது கருதி இங்கு அடைந்தீர்?” என்று கேட்டதற்கு இறைவர், “இங்கு வருந்தாமல் பெறக்கூடிய அமுதம் போன்ற மணைவி இருத்தலின் அடைந்தோம்” என்றனர். இக் கருத்தை வலியுறுத்தும் முறையில் இறைவர், “இங்கு அருந்தும் அமுதம் மணையாளாக வாழ்வினோரும் இருந்ததால் அடைந்தோம்” என்று கூறியிருப்பதையும் காண்க. தலைவி, “அருந்தா அமுதம் அணையீர்” என்றனர். இறைவர் தலைவி மாட்டுக் கொண்ட அன்பால் “அருந்தும் அமுதம் அணையாய்” என்றனர். அதே நேரத்தில் அருந்தும் மணையாய் (மணைவியே) என்றும் கூறினார். அதாவது “அனுபவிக்கும் மணைவியாய்” என்றும் கூறினார் என்பதாம். தலைவி தம்மை “அருந்தாத வீட்டை யுடையீர்” என்று கூறியதற்கு இணங்க, யாம் அமுதம், (உணவு,) அருந்தும் வீடு உடையளாய் நீ இங்கு இருத்தலின், அவ்வுணவைப் பெறவந்தோம்” என்றும் கூறினார். (128)

செம்மை வளங்கூழ் ஒற்றிஉளிர் திகழாக் கரித்தோல் உடுத்தீரே
உம்மை விழைந்த மடவார்கள் உடுக்கக் கலைஉன் டோஎன்றேன்
எம்மை அறியாய் ஒருகலையோ இரண்டோ அளந்தம் கலைமெய்யில்
இம்மை உடையேம் என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னே.

(இ - பொ.) “தோழி! செம்மையாகிய வளங்கள் யாவும் நிறைந்த திருஒற்றியூரில் உள்ளவரே! விளங்காத யானைத் தோலை யுடுத்தீரே! உம்மை விரும்பின மாதர்கள் உடுத்திக் கொள்ள ஆடை யுளதோ?” என்று கேட்டேன். அதற்கு இவர், ‘எம் தலைமையை நீ அறிய மாட்டாய். எம்மிடம் ஒரு கலையோ, இரண்டு கலைகளோ உள!

யாம் இம்மையில் மெய்யாகவே பலவாகிய கலைகளை யுடையோம்' என்கின்றார். இதன் கருத்து என்னடி?'. (எ - து.)

(அ - சொ.) திகழா - விளங்காத. கரி - யானை. விழைந்த - வீரும்பிய. கலை - ஆடை. அனந்தம் - பல. மெய்யில் - உண்மையாக, உடம்பில். இம்மை - இப்பிறப்பில். ஐ - தலைமை.

(இ - கு.) திகழா, ஈறு கெட்ட எதிர்மறைப் பெயர் எச்சம். எம் + ஐ எனப் பிரிக்க.

(வி - ரை.) கசித்தோல் உடையீர் என்று தலைவி கூறியதன் குறிப்பு, "உமக்குக் கரித்துணி (கருநிறமான துணி) கூடாவா இல்லாமல் போயிற்று. அதனால் நான் போலும் கசித்தோல் (கருமையான தோல் பாணத்தோல்) உடுத்தீர்" என்று ஏளனமாகக் கூறினாள் என்பதாம். இறைவி "நீங்கள் உடுக்க உடை இல்லாத காரணத்தால்தானே அதற்குக் கரியாக (சாட்சியாக) தோலை உடுத்தியிருக்கிறீர்கள். அப்படி இருக்க உங்களை விரும்பும் பெண்களுக்கு உங்களால் எப்படி ஆடை கொடுக்க முடியும்?" என்று வினாவுவாள் போன்று "உடுக்கக் கலை உண்டோ" என்றாள். இறைவர் கலை என்பதற்கு ஆடை எனக் கொள்ளாது "தமக்கு ஒரு கலை (சாத்திர ஞானம்) மட்டும் அன்று. அனந்தம் கலை உண்டு" என்று கூறினார் என்க. கலை என்பதற்கு ஒளி என்னும் பொருளும் உண்டு. ஆதலின், தமக்கு அனந்தம் (பல) கலை (ஒளி) இருக்கின்றன என்றும் கூறினார் எனலாம். ஆயிரம் கலைகளையும் உண்மையில் பெற்றுள்ளோம். சரீரத்தில் பெற்றுள்ளோம் என்று இரு பொருள் பட "மெய்யில் இம்மை உடையோம்" என்றாள்.

கற்றைச் சடையீர் திருஒற்றிக் காவல் உடையீர் ஈங்கடைந்தீர்
இற்றைப் பகலே நன்றென்றேன் இற்றை இரவே நன்றெமக்குப்
பொற்றைத் தனத்தாய் கைஅமுதம் பொழியா தன்வாய்ப் புத்தமுதம்
இற்றைக் கனித்தாய் என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னே.

(இ - பொ.) “தோழீ! கற்றையாகிய சடையை உடைய
வரே! திருஒற்றிக் காவலையுடையவரே! இவ்விடத்திற்கு
நீங்கள் வந்தீர். இந்நாளே எனக்கு நன்மையான தினம்
ஆகும்” என்றேன். அதற்கு இவர், ‘என்னை நோக்கி மலை
போலும் முலையைபுடயவளே! இன்றைய இரவே எமக்கு
நல்ல நாளும் ஆகும். ஏனெனில், இன்றைக்குக் கை
அமுதத்தைச் சொரியாமல், செவ்வல்கீ மலர்போன்ற வாயில்
புதிய அமுதத்தைத் தந்தாய் ஆதலால்’ என்கின்றார். இதன்
பொருள் என்னடி?” (எ - து.)

(அ - சொ.) இற்றைப் பகல் - இன்றைய நாள்.
பொற்றை - மலை. இற்றைக்கு - இன்றை நாளுக்கு. தனம் -
பொருள், கொங்கை.

(இ - கு.) ஈங்கு, நீட்டல் விகாரம். இன்று என்பது
ஐகாரச் சாரியைப் பெற்று வலித்தல் விகாரம் உற்றது.
ஈங்கு + அடைந்தீர், நன்று + என்றேன், நன்று + எமக்கு,
பொழியாது + அலர், புது + அமுதம், இற்றைக்கு + அளித்
தால் எனப் பிரிக்க.

(வி - ரை.) தலைவி, இறைவர் தன்னை நோக்கி
வந்தமை குறித்து மகிழ்ந்து இன்று தனக்கு நல்ல வாய்ப்
புடைய நாள் என்றனள். இறைவர் தமக்கு இரவே நல்லநாள்
என்றனள். அப்படிக்கூறினமைக்குக் காரணம் தலைவி இரவில்
அதரபானமாகிய முத்தத்தைத் தந்ததால் என்க. பகலில்
அவள் கையில் கொணர்ந்த அமுதத்தைத் (சோற்றை)
தந்தாள். அதனினும் அவள் வாயின் அமுதத்தைத்
(முத்தத்தை) தந்தது அவளுக்குப் பெருமகிழ்வை ஊட்டியது.

ஊக அமுதம் என்பதற்குச் சிறுசோறு என்பதும் பொருள். ஊக - சிறுமை. இரவு என்பதற்கு இராக்காலம் என்று கொள்ளாமல் பிச்சை என்றே பொருள்கொண்டு “பெண்ணே நீ உன் வாயால் பேசிய பேச்சே எனக்குப் புதிய அமுதமாக இருந்தமையின் அவ்விரவு எமக்கு இனிதாயிற்று” என்றும் கூறினார் என்க. (130)

கற்றிர் ஒற்றிர் முன்பொருவான் காட்டில் கவர்ந்தோர் நாட்டில்வனை
விற்பிர் என்தன் வளைகொண்டிர் விற்கத் துணிந்தீரோஎன்றேன்
மற்றிர்ங் குழலாய் நீ எம்ஓர் மனையின் வளையைக் கவர்ந்துகனத்
திற்பீ தணிந்தாய் என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னே.

(இ - பொ.) “தோழீ! ‘எல்லாக் கலைகளையும் கற்ற வரே! திருஒற்றியூரரே! முற்காலத்தில் ஒரு பெரிய தாருகா வனமாம் காட்டில் வளையலைத் திருடிவந்து, பாண்டிய நாட்டைச் சார்ந்த மதுரைப் பதியில் விற்றுவிட்டீர். இப் பொழுது என் வளையலையும் கவர்ந்து கொண்டீர். இதனையும் விற்கத் துணிந்தீரோ?’ என்று கேட்டேன். அதற்கு இவர், என்னை நோக்கி ‘குளிர்ச்சியான கூந்தலை யுடையவளே! நீ எமது மனைவியின் வளையைத் திருடிக்கொண்டு உன் கழுத்தில் அணிந்து கொண்டாய். இது தீமையாம்.’ என்று சொல்லுகிறார். இதன் பொருள் என்னடி?” (எ - து.)

(அ - சொ.) வான் - பெரிய. ஒரு - ஒப்பற்ற. காடு - தாருகாவனம். ஓர் நாடு - ஒப்பற்ற மதுரையம்பதி. வளை - வளையல். ஈர் - குளிர்ந்த. குழலாய் - கூந்தலையுடைய பெண்ணே! ஓர் - ஒப்பற்ற. மனை - மனைவி. (ஈண்டுத் திருமால், இவரும் இறைவருக்கு ஒரு மனைவி). வளை - சங்கு, உளத்து - கழுத்தில்.

(இ - கு.) வான், உரிச்சொல். மற்று, அசைச்சொல். மனை, இட ஆகுபெயர். மூன்பு + ஒரு, கவர்ந்து + ஓர், இன்று + என், மற்று + ஈர், தீது - அணிந்தாய் எனப் பிரிக்க.

(வி - ரை.) தலைவர், தாருக்வனத்து இருடி பத்தினிகள் கற்பின் செருக்கை அடக்கச் சென்று அவர்களுக்குக் காம இச்சையை உண்டாக்கி அவர்களிடமிருந்த வளையல்களைப் பெற்று அவற்றை மதுரையில் விற்றனர். இந்த வரலாற்றைக் திருவிளையாடல் புராணத்தில் வளையல் விற்ற படலத்தில் காணலாம். இங்குத் தலைவி இறைவர்பால் மோகம்கொண்டு உடல் தளர்ந்து கை வளையல் சோர நின்றாள். அதனைத் தலைவி "இறைவரே! மூன்பு நீர் ஒரு காட்டில் வளையலைத் திருடி விற்றீர். இப்போது என் வளையலையும் திருடுகின்றீர். எங்கே விற்கப் போகின்றீர்?" என்று கேட்டாள். தலைவி தம்மைத் திருடன் என்று கூறியதனால், இறைவர், தலைவியையும் திருடி என்று காட்ட விருப்பி அவளை நோக்கி, "நீயும் என் மனைவியாம் திருமால் கையில் உள்ள வளையை (சங்கை) திருடிக் கழுத்தில் வைத்துக்கொண்டாய்" என்றனர். தலைவியின் கழுத்துச் சங்கு போன்றது. அதனின் இறைவர் அவளை "சங்கைத் திருடிக் கழுத்தில் வைத்துக் கொண்டாய்" என்றனர். பெண்களின் கழுத்துக்குச் சங்கை உவமை கூறுதல் புலவர் மரபு. ஆகவே இறைவர் தலைவியின் செயலையும் தீது என்றார். மால் கையில் இடக்கும் சங்கு பாஞ்சசன்னியம் என்பது. களத்தில் அணிந்தாய் என்பது, கழுத்தில் அணிந்தாய் என்னும் பொருளுடன், திருட்டுத் தனமாக அணிந்தாய் என்பதும் ஆகும். அணிய வேண்டிய வளையை (வளையலை) கழுத்தில் அணிந்தனையே உன் அறியாமைதான் என்கை!" என்று இகழ்ந்தவாறும் ஆம்..

உடுக்கும் புகழார் ஒற்றிஉளர் உடைதா என்று திசைட்டும்
 உடுக்கும் பெரியீர் எதுகண்டோ உரைத்தீர் என்றேன் திசைரூழும்
 உடுக்கும் பெரிய வரைச்சிறிய ஒருமுன் ருனை யால்முடி
 எடுக்கும் திறம்கண் டென்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னே.

(இ - பொ.) “தோழி! ‘தம்மைச் சூழ்ந்திருக்கும் புகழை யுடையவரும், திருஒற்றியூரில் எழுந்தருளியிருப்பவரும் வந்து, என்னை ‘ஓர் உடை தருக’ என்று. அதற்கு நான், அவரை நோக்கி, ‘எட்டுத் திக்குகளையும் உடுக்கின்ற பெரியவரே! என்னிடம் என்ன பெருமை கண்டு இவ்வாறு சொன்னீர்?’ என்றேன். அதற்கு இவர், என்னை நோக்கி ‘திக்குகள் எல்லா வற்றையும் உடுக்கின்ற பெரியவரைச் சிறியதாகிய ஒரு முன்றானையைக் கொண்டு மறைத்து எடுக்கும் திறத்தை நோக்கியே’ என்கிறார். இதன் பொருள் என்னடி?” (எ-து.)

(அ - சொ.) உடுக்கும் - சூழ்ந்திருக்கும். பெரியவரை - பெரிய மனிதரை, பெரிய மலையை. வரை - மலை.

(இ - கு.) கண்டு - என்கின்றார் எனப் பிரிக்க. முன் தானே இலக்கணப் போலி.

(வி - ரை.) இறைவர் தலைவியை ஓர் ஆடை தரும்படி கேட்டார். இது தலைவிக்கு வியப்பை உண்டாக்கியது. ‘புகழையே ஆடையாக உடையவரும், திசைகளையே ஆடையாக உடையவருமாகிய நீங்கள் என்னிடம் என்ன தருதி கருதி ஆடை கேட்கின்றீர்’ என்றனர். அதற்கு விடையாக இறைவர், “பெண்ணே! நீ இரண்டு மலைபோன்ற முலைகளை ஒரு சிறு முன்தானையால் மறைக்கும் ஆற்றல் பெற்றவள், ஆகவே நீ ஆடை வீசுதலில் (கொடுத்தலில்) மிக்கவள் என்று கருதியே உன்னை ஆடை கேட்டனம்” என்றனர். இதனை நயம்பட “நீ பெரிய வரையும் (பெரியவர்களையும்) உன் முன்தானை வீச்சினால் மயக்கி மறைத்து எடுப்பதில் (மீட்பதில்)

வல்லவன்” என்றும் கூறினார். இறைவர் திசைகளையே அம்பரமாக (ஆடையாக) உடுத்தி இருப்பவர் ஆதலின், இவரைத் திகம்பரர் என்று நூல்கள் கூறும். “வரையை (மலையை, முலையை) எடுக்கும் (தாங்கும்) திறம்கண்டே உன்னை ஓர் ஆடை கேட்டோம்” என்றும் இறைவர் கூறினார் என்னலாம். (132)

காவாய் ஒற்றிப் பதியுடையீர் கல்லா னைக்குக் கரும்பன்று தேவாய் மதுரை இடத்தவித்த சித்தர் அலரோ நீர்என்றேன் பாவாய் இருகல் ஆனைக்குப் பரிவில் கரும்பிங் கிரண்டொடுந் ஈவாய் இதுசித் தென்கின்றுர் இதுதான் சேடி என்னே.

(இ. - பொ.) “தோழீ! ‘சோலைகள் வாய்க்கப்பெற்ற திருஒற்றித் தலத்தையுடையவரே! தெய்வத்தன்மையடைந்த தென்மதுரையில் அக்காலத்தில் கல்லாளைக்குக் கரும்பைத் தந்த சித்தர் நீர் அல்லரோ?’ என்றேன். அதற்கு இவர் ‘பெண்ணே! ஒப்பற்ற நீ இவ்விடத்தில் அன்போடு இரண்டு கல்லாளைகளுக்கு இரண்டு கரும்புகளைக் கொடுக்கிறாய். இது மதுரையில் நடத்திய சித்தினும் சிறந்த சித்து’ என்கிறார். இதன் கருத்து என்னடி?”. (எ-து.)

(அ - சொ.) கா - சோலை, வாய் - வாய்க்கப்பெற்ற. தேவாய் - தெய்வத் தன்மை வாய்க்கப்பெற்ற. பாவாய் - பதுமைபோன்ற பெண்ணே, பரிவு - அன்பு. ஈவாய் - தருவாய்.

(இ - கு.) ஈவாய், முன்னிலை ஒருமை வினைமுற்று. கரும்பு + அன்று, இடத்து + அளித்தே. சித்து + என்கின்றார் எனப் பிரிக்க. ஆனை மருஉ வழக்கு.

(வி - ரை.) இறைவர் எல்லாம் வல்ல சித்தராய் மதுரை ஆலயத்தில் எழுந்தருளினார். அதை அறிந்த அபிடேக பாண்டியன் அங்கு வந்து, “பெரியீர் நீங்கள்

உண்மையில் சித்தராஸால், இங்குக் கல்லால் செய்துள்ள யானையைக் கரும்பு உண்ணுமாறு செய்க” என்றனர். அது போது சித்தர் அவ்வாறே அக் கல் ஆனைக்கு உயிர் தந்து கரும்புகளை உண்ணுமாறு செய்தார். இந்த வரலாறே இங்குக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இதனைத் திருவிளையாடற் புராணத்துள் கல்லானைக்குக் கரும்பு அருத்திய படலத்தில் காண்க.

தலைவி மேலே நடந்த நிகழ்ச்சியை இறைவருக்கு நினைப்புட்டினள். இறைவர் அவளை நோக்கி “நீயும் இரண்டு கல் போன்ற (மலை போன்ற) யானைக்கு இங்கு இரண்டு கரும்புகளை அளிக்கின்றாய்” என்றனர்.

பெண்களின் தனங்களுக்கு மலையையும் யானையை (யானையின் மத்தகத்தை)யும் உவமை கூறல் மரபு. ஆகவே இறைவர் கல்லானை இரண்டு என்றது தலைவியின் இரு தனங்களையே ஆகும். அந்த யானைக்கு இரு கரும்பு ஈதல் ஆவது, முலைகளைக் கரும்பு போன்று நீண்ட கைகளால் அவை மறைக்கப்படுதல் என்பதாம். தனங்களின் நேரே இரு கைகளைக் குவித்துத் தம்மை வணங்கியதனால், “இரு கல்லானைகளுக்கு இரு கரும்பை அளித்தாய்” என்று கூறினார் எனினும் ஆம்.

(133)

ஊட்டும் திருவாழ் ஒற்றீஉளிர் உயிரை உடலாம் செய்விடைவைந்
தாட்டும் திறத்தீர் நீர்என்றேன் அனங்கே இருசெய் விடைஆட்டும்
தீட்டும் புகழ்அன் றியும்உலைகச் சிறிதோர் செய்நிற் ஆட்டுகின்றும்
ஈட்டும் திறத்தாய் என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னோம்.

(இ - பொ.) “தோழீ! ‘எல்லா இன்பங்களையும் அனுபவிக்கப் பண்ணுகிற திருமகள் வாழ்கின்ற திருஒற்றீயூரில் இருப்பவரே! நீங்கள் உயிர்ப் பொருளை உடம்பாகிய சிபிழில் வைத்து ஆட்டுகிற வல்லமையுடையீர்’ என்று சொன்னேன்,

அதற்கு இவர், 'பெண்ணே! நீ உலகத்தை இரண்டு செப்பில் வைத்தாட்டுகிற எழுதி வைத்தற்குரிய புகழ் அல்லாமல் சிறிதாகிய ஒரு செப்பில் வைத்தும் ஆட்டுகின்றாய். ஆதலால் நீயே பெற்ற வல்லமையையும் உடையவளா யிருக்கின்றாய்' என்கிறார். இதன் பொருள் என்னடி?" (எ - து.)

(அ - சொ.) ஊட்டும்-அனுபவிக்கும். திரு-இலக்கும். செப்பு - சிமிழ். திறம் - வன்மை. அணங்கே - தெய்வம் பெண்ணே. செப்பு - செப்புக் குடம் போன்ற முலை. சொல் தீட்டும் - எழுதிவைத்த. ஈட்டும் - பெற்ற.

(இ - கு.) அணங்கு, உவமை ஆகுபெயர். செப்பு இடை, இடை ஏழன் உருபு. சிறிது + ஓர் எனப் பிரிக்க. உலகு, இட ஆகுபெயர்.

(வி - ரை.) இறைவரைத் தலைவி "உயிர்களை ஒரு செப்பில் வைத்து ஆட்டுபவள்" என்றாள். அவள் செப்பு என்பதற்குச் சிமிழ் என்று பொருள் கொண்டு பேசினாள். இறைவர் செப்பு என்பதற்குச் செப்புக் குடம் எனப் பொருள்கொண்டு, அதனை முலைகளுக்கு உவமை ஆக்கி, "பெண்ணே! நீ இரண்டு செப்புகளை (தனங்களைக்) கொண்டு உலகைச் சிக்க வைக்கிறாயே!" என்று கூறினார். பெண்களின் கொங்கைகளில் சிக்காதவர் எவர் உளர்? ஆகவே, உலகே (உலக மக்கள் யாவருமே) உன் செப்பில் சிக்குண்டது" என்றனர். இடைபீட்டு என்பதற்கு இடைக்கு மேலே அமைத்து என்பது பொருள். ஓர் செப்பிடை ஆட்டுகின்றாய் என்பது ஒரு சொல்லில் (செப்பு + சொல்) யாவரையும் ஆட்டிப் படைக்கின்றாய் என்பதும் ஆம். செப்பு என்பது தனத்தைக் குறிக்கும் போது உவமை ஆகுபெயராகவும், சொல்லைக் குறிக்கும்போது தொழில் ஆகுபெயராகவும் அமைந்துள்ளது. (134)

கந்த வளம்கூழ் ஒற்றீடளிர் கண்முன் றுடையிர் வியப்பென்றேன்
வந்த எமைத்தான் பிரிபோதும் மற்றை யவரைக் கான்போதும்
சந்தம் மிரும்கன் இருமுன்றும் தகும்நான் கொன்றும் தான்அடைத்தாய்
இந்த வியப்பென் என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னே.

(இ - பொ.) “தோழீ! ‘மணம் பொருத்திய பூஞ்
சோலைகளால் சூழப்பட்ட திருஒற்றியூரில் இருப்பவரே! மூன்று
கண்களையுடையவரே! இது வியப்பாம்’ என்றேன். அதற்கு
இவர், ‘இங்கு வந்த நம்மைப் பிரிகிற காலத்திலும், மற்றவர்
களைக் காணும் காலத்திலும், அழகு மீகுந்த ஆறு கண்
களையும் தக்க ஐந்து கண்களையும் நீ அடைந்துள்ளாய். இந்த
வியப்பு யாது?’ என்கின்றார். இதன் கருத்து என்னடி? ”.
(எ - து.)

(அ - சொ.) கந்தம் - வாசனை, சந்தம் - அழகு.

(இ - கு.) மூன்று + உடையிர், வியப்பு + என்றேன்.
நான்கு + ஒன்று. வியப்பு + என் எனப்பிரிக்க. தான் .
அசை.

(வி - ரை.) இறைவர் தலைவிக்குக் கண்கள் ஆறு கண்
களாகவும், ஐந்து கண்களாகவும் அமைந்துள்ளன என்று
கூற்றார். அதாவது தலைவிக்குத் தலைவன் பிரியும்போது
கண்ணில் ஆறுபோல் துக்க நீர் ஒழுகலின், ஆறு கண்கள்
என்றனர். அக்கண்களே பிறரைக் காணும்போது அச்சத்
தாலும் அருவருப்பாலும் அஞ்சுகண்கள் (ஐந்து கண்கள்)
அஞ்சுகின்ற கண்கள்) ஆகின்றன. இவற்றையே எண்ணை
உணர்ந்தும் சொல்லில் நீ இவ்வாறு ஆறு, ஐந்து கண்களைப்
பெற்றிருப்பது வியப்பா? நான் ஒரே நிலையில் மாறாது மூன்று
கண்களைப் பெற்றிருப்பது வியப்பா?” என்று தலைவியைக்
கேட்டனர். கந்தவளம் என்பதற்குச் சந்தனைச்சோலை என்றும்

பொருள் கொள்ளலாம். “பிரிபோதும்” என்பதனோடு “இரு மூன்று” என்பதையும் “மற்றையரைக் காண்போதும்” என்பதனோடு “நான்கு ஒன்றும்” என்பதையும் இணைத்துப் பொருள் காண்பது முறை நிரல்நிறை அணி எனப்படும். (135)

ஆழி விடையீர் திருஒற்றி அமர்ந்தீர் இருவர்க் ககம்மகிழ்வான்
வீழி அதனில் படிக்காசு வேண்டி அளித்தீ ராம்என்றேன்
வீழி அதனில் படிக்காசு வேண்டா தனித்தாய் அளவொன்றை
ஏழில் அகற்றி என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னோட.

(இ - பொ.) “தோழி! ‘சக்கரத்தைத் தாங்கிய திருமாலாம் இடபத்தை யுடையவரே! திருஒற்றியூரில் அமர்ந்திருப்பவரே! அப்பருக்கும் சம்பந்தருக்கும் அவர்கள் மன மகிழும் பொருட்டுத் திருவீழி மிழலையில் படிக்காசை விரும்பித் தந்தருளினீராம்’ என்றேன். அதற்கு இவர், ‘வீழியினால் படிக்காசை விரும்பாமல் ஏழிலே அளவு ஒன்றை நீக்கிக் கொடுத்தாய்’ என்கிறார். இதன் கருத்து என்னடி?” (எ - து)

(அ - சொ.) ஆழி - சக்கரம், கடல். விடை-இரிடபம். இருவர் - திருஞான சம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர். அகம் - மனம். வீழி - திருவீழிமிழலை என்னும் தலம். ஏழில் - எழு வாயில்.

(இ - கு.) இருவர்க்கு + அகம், வேண்டாது + அளித்தாய், அளவு + ஒன்றே, எனப் பிரிக்க. மகிழ்வான், வான் ஈற்று வினையெச்சம். அளவு, முற்றியலுகரம்.

(வி - ரை.) இறைவர் திரிபுரங்களை எரிக்கச் சென்ற போது, திருமால் இறைவர்க்கு இரிடப வாகனமாக இருந்த மையில், ஆழி விடையார் எனப்பட்டார். ஆழி என்பதற்குச் சக்கரத்தை உடைய திருமால் என்றேனும், திருப்பாற்கடலில் உறங்கும் திருமால் என்றேனும் பொருள் காணலாம்.

திருநாவுக்கரசரும், திருஞான சம்பந்தரும் திருவிழிமிழலை யில் இறைவரை வணங்கச் சென்ற காலம் பஞ்ச காலமாக இருந்தமையின், அப் பஞ்சம் நீங்கும் வரையில் இவ் விருவருக்கும் இத்தலத்துப் பெருமான் தினமும் ஒவ்வொரு பொன் காசினைக் கொடுத்து ஆதரித்தார். கோயில் படியில் வைக்கப்பட்ட காசு என்ற காரணத்தால், இது படிக்காசு எனப்பட்டது. படியில் வைத்தாரேனும், தினப்படி உணவு முதலான செலவுகளுக்கு இக்காசு பயன்பட்டமையின் படிக்காசு ஆய்ற்று என்றலும் ஆம்.

திருவிழிமிழலை பூத்தோட்டம் இரயில் அடியிலிருந்து ஆறுகல் தொலைவில் உள்ளது. இத்தலத்தின் விருட்சம் வீழி என்பது. ஆகவே, இத்தலம் இப் பெயர் பெற்றது. திருமால் இத்தலத்தில் இறைவரை ஆயிரம் தாமரை மலர்களால் அர்ச்சித்துச் சக்கரம் பெற்றனர். திருமால் விண்ணினின்றும் ஒரு விமானம் கொணர்ந்து அதில் சிவபெருமானை எழுந்தருளப்பண்ணி வழிபட்டார். ஆகவே, அவ்விமானம் விண்ணிழி விமானம் எனப்படுகிறது. திருமால் ஆயிர மலர்களால் இறைவரை வழிபட்டபோது, ஒரு மலர் குறைய அதற்கு ஈடாகத் தம் தாமரை போன்ற கண்ணைத் தோண்டி இறைவர் திருவடியில் அர்ச்சித்தார். இந்தக் குறிப்பை அங்குள்ள உற்சவமுர்த்தியின் திருவடியில் கண் இருப்பது கொண்டு இன்றும் கண்டு களிக்கலாம். கருவரையில் (முலட்டானத்தின் பின்) இறைவர் அம்மை அப்பராய்க் காட்சி அளிப்பதையும் கண்டு மகிழலாம். இத் தலத்தின் கீழ்க்குப் பீடத்திலும் மேற்குப் பீடத்திலுந்தான் முறையே சம்பந்தரும், அப்பரும் காசு பெற்றனர். மேற்குப் பிராகாரத்தில் இவ்விரு நாயன்மார்களும், படிக்காகப் பிள்ளையாரும் எழுந்தருளிக் காட்சி தருகின்றனர். இங்கு இறைவர், திருஞானசம்பந்தருக்குச் சர்காழியில் திருத்தோணியில் உமையோடு வீற்றிருக்கும் கோலத்தைக் காட்டியருளினார். இத் தலத்தின் இறைவர்

வீழி அழகர். இறைவியார் சுந்தர குஜாம்பிகை. தீர்த்தம் விஷ்ணு தீர்த்தம். இத் தலத்துக்குச் சம்பந்தர், அப்பர், சுந்தரர் பாடிய திருப்பதிகங்கள் உண்டு. இத் தலத்துக்கு உரிய மொத்தத் திருப்பதிகம் இருபத்து நான்கு. இங்குள்ள நூற்றுக்கால் மண்டபத்தின் வளைவுகளும், சிற்பங்களும் கண்டு களிக்கத் தக்கன. இத் தலத்து வடக்கு வீதியின் கீழ்க் கோடியில் சம்பந்தர் ஆலயமும், மேல் கோடியில் அப்பர் ஆலயமும் இருக்கின்றன.

தலைவி இறைவரை நோக்கி “வீழியில் இருவருக்கும் படிக்காசு அளித்தீர்!” என்றாள். இறைவர், “பெண்ணே நீ உன் விழியினால் படிக்கு (உலகில் உள்ள யாவருக்கும்) ஆசு (துன்பத்தை) கொடுத்தாய்” என்றனர். வீழி என்பதன் முதல் எழுத்து வீ என்பது. இதன் இரண்டு மாத்திரையில் (ஒளி அளவில்) ஒரு மாத்திரை குறைத்தால் வி என்றாகும். அப்போது அதனுடன் ழி எழுத்தைச் சேர்த்தால் விழி என்றாகும். ஆகவே, நீ விழியில் படிக்கு ஆசு அளித்தாய் என்றனர். இந்தக் குறிப்பினை, “வீழி அதனில் படிக்காசு வேண்டாது அளித்தாய்” “அளவு ஒன்றை (ஒரு மாத்திரையை) ஏழில் (முதலில்) உள்ள சொல்லாகிய ஏழில் என்பதில் அகற்றி” என்னும் வரிகளில் உணர்த்தினார். “அப்பரும், சம்பந்தரும் வேண்டாதபோதும் காசு அளித்தீர்” என்று தலைவி கூறியது போல இறைவரும், “உலகம் வேண்டாத போதும் உலகுக்கு நீ ஆசு அளித்தாய்” என்று கூறினார் எனக் கொள்க. ஏழில் என்பதில் முதல் எழுத்தாம் ஏவின் ஒரு மாத்திரை நீங்கினால் எழில் என்றாகும். எழில் என்பது அழகு. வீழி என்பது வீழிக் கனி. இது மாதர் உதட்டுக்கு உவமை. (136)

உற்ற விடத்தே பெரும் துணையாம் ஒற்றிப் பெருமான் தம்புகழைக்
கற்ற விடத்தே முக்கனியும் கரும்பும் அமுதும் கயவாவோ
மற்ற விடச்சீர் என்னேறேன் மற்றை உபய இடமும் முதல்
எற்ற விடமே என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னேடி.

(இ - பொ.) “தோழீ! ‘உயிர்களுக்கு ஒரு துன்பம்
தேரிட்ட காலத்தில் பெரிய துணையாய் இருக்கும் திருஒற்றி
ஆர்ப்பு பெருமானே! உமது புகழைக் கற்ற அளவிலே முக்கனி
களும் கரும்பும், அமிர்தமும், கசக்க மாட்டாவோ? மற்றைய
ரிடத்துப் புகழ் என்ன சிறப்புடைத்து?’ என்றேன். அதற்கு
இவர், ‘மற்றைய மேல் கீழ் என்னும் இரண்டிடங்களிலும்
உள்ள புகழ்கள் முதல் எழுத்தைப் போக்கிய அவ்விடமே
யாம்’ என்கிறார். இதன் பொருள் என்னடி?”. (எ - து)

(அ - சொ.) உற்ற - துன்பம் வந்த. முக்கனி - மூன்று
பழங்கள், (வாழை, மா, பலா.) கயவாவோ - கசக்க
மாட்டாவோ? உபய - இரண்டு. எற்ற - ஒழிக்க.

(இ - கு.) மூன்று + கனி, உற்ற + இடத்தே,
கற்ற + இடத்தே, மற்ற + இடம் + சீர் ஏற்ற + விடமே
எனப் பிரிக்க.

(வி - ரை.) உபய இடம் என்பது கீழ் மேல் ஆகிய
பதினான்கு உலகங்கள் ஆகும். உபய விடம் என்பதில்
உள்ள முதல் எழுத்தாகிய உ என்னும் எழுத்தை நீக்கினால்
பய இடம் என்றாகும். ஆகவே அப்போது பயம் படத்தக்க
விடமே என்று பொருள்படும். இதன் மூலம் இறைவர்
புகழைப் பேசுகின்ற பயனுடைய இடமாகவும், ஏனைய
இடங்கள் பய இடமும் (பயத்தைக் கொடுக்கும் இடமாகவும்)
ஆகும் என்பதை இறைவர் அறிவித்தார் என்க. (137)

யான்செய் தவத்தின் பெரும்பயனே என்ஆர் அருதே எந்துணையே
வான்செய் அரசே திருஒற்றி வள்ளல் வந்த தென்னென்றேன்
மான்செய் விழும்பென் னேநீஆன் வடிவா னதுகேட் டுள்ளம்வியந்
தேன்கண் டிடவே என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னே.

(இ - பொ.) “தோழி! ‘நான் முன் பிறவியில் செய்
தவத்தின் பெரும்பேறே! எனது அரிய அமிர்தமே!
என் உயிர்த் துணையே! மேலாகிய அரசரே! திருஒற்றியூர்
வள்ளலே! நீர் வந்ததற்குக் காரணம் யாது?’ என்று
கேட்டேன். அதற்கு இவர், ‘மானின் கண்போலுங் கண்களை
யுடைய பெண்ணே! நீ ஆண் உருவானதைக் கேட்டு
மனமகிழ்ந்து உன்னைக் காணும் பொருட்டே இங்கு யாம்
வந்தோம்’ என்கிறார். இதன் கருத்து என்னடி?’. (எ - து.)

(அ - சொ.) வான் - மேலாகிய சிதாகாசம். செய் -
போலும்.

(இ - கு.) அருமை + அருதே. என்று + உணையே
வந்தது + என, கேட்டு + உள்ளம், எனப் பிரிக்க. வள்ளல்,
அண்மை விளி, மான் செய், செய் உவம உருபு, விடந்தேன்
முற்றெச்சம், வியந்தேனாய் என்பது பொருள்.

(வி - ரை.) வான் என்பதற்கு ஆகாயம் என்பதும்
பொருள். ஈண்டு அவ்வாகாயம் சிதாகாசமாகிய சிதம்
பரத்தைக் குறிக்கின்றது. எனவே, இறைவரை அந்த
வானுக்கு (சிதாகாசத்திற்கு) அரசே என்றனர். வள்ளல்
ஈண்டுத் திருஒற்றியூர்த் தீயாகரைக் குறித்து நிற்கிறது.
தலைவிக்கு இறைவர் நம்பி என்னும் பெயரை அளித்து
அதற்கு நம்புதலுடையவள் என்று பொருள் கூறி ‘நீ நம்புத
லுடையவளாய் இருத்தலின் நாம் இங்கு வந்தோம்’ என்றனர்.
நம்பி என்பதற்கு இறைவர் உளம் கொண்டு விளக்கிய
பொருள், நம்புதல் உடையவள் என்பது. ஆனால் நம்பி என்பது

இலக்கணப்படி. விசுதி பெருத ஆண்பால் சிறப்புப் பெயர். ஆகவே அச்சொல் ஆணைக் குறிக்கும். அப்படி ஆணைக் குறிக்கும் சொல்லாகிய “நம்பி” என்பதைத் தலைவி பெற்றிருக்கின்றாள். ஆதலின் அவளும் ஆண் ஆயினாள். இப்படி ஒரு பெண் ஆண் ஆயினாளே என்று வியந்து தாம் வந்ததாக இறைவர் கூறுகின்றார். “நீ நம்மை நம்பி இருக்கிறாய் என்று கேள்விப் பட்டு வந்தோம்” என்றும் உரை காண்க. அழுது, வாய்க்கு மட்டும் சுவைதரும்- இறைவராகிய அழுது மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி எனும் ஐந்து புலன்களுக்கும் சுவை தருதலின், “என் ஆர் அமுதே” என்றனர். (138)

கருணைக் கடலே என்இரண்டு கண்ணை முக்கண் கரும்பேசென் வருணப் பொருப்பே வளர்ஒற்றி வள்ளல் மணியே மகிழ்ந்தனையத் தருணப் பருவம் இஃதென்றேன் தவிர்அள் நெனக்காட் டியதுந்நன் இருணச் சளகம் என்கின்றுர் இதுதான் சேடி என்னே.

(இ - பொ.) “தோழி! ‘அருட்கடலே! என் இரு கண்ணே! முக்கண்களை யுடைய கரும்பே! எல்லா வளங்களுக்கும் வளர்கின்ற செந்நிறமுள்ள மலையே! திருஒற்றியூரில் உள்ள வள்ளன்மை யுடைய மாணிக்கத் தியாகரே! என்னை மகிழ்ந்து தழுவுதற்கு இதுவே தக்க சமயமாகிய பருவம்’ என்று சொன்னேன். அதற்கு இவர், ‘உன்னைத் தழுவுதற்கு இது சமயம் அன்று. அதற்குக் காரணம் உன் கூந்தல். இப்போது தன் கரிய இருள்போன்ற நிறத்தை ஒழித்து வெண்ணிறம் உற்றிருக்கிறது. ஆகவே நீ கிழவி என்பதைக் காட்டுகிறது. எனவே ‘நீ வெண்ணிறத்தை ஒழி’ என்றனர். இதன் பொருள் என்னடி?’ (எ - து.)

(அ - சொ.) வருணம் - நிறம். பொருப்பு - மலை. நச்சு - விரும்பும். அளகம் - கூந்தல். தவிர் - நீக்கு. முக்கண் - சோம, சூரிய, அக்கினியாகிய மூன்று கண்கள்.

(இ - கு.) மகிழ்ந்து + அணைய, இஃது + என்றேன், அன்று + என, காட்டியது + உன்தன், இருள் + நச்சு + அளகம் எனப் பிரிக்க.

(வி - ரை.) தலைவி, இறைவரை நோக்கி என்னைத் தழுவுதற்கு இதுதான் பருவம் என்றாள். இவ்வாறு அவள் கூறக்கேட்ட இறைவர், “பெண்ணே! நீ இப்போது இனியள் அல்லள். முதியவள். நீ முதியவள் என்பது உன் கூந்தலே காட்டுகின்றது. ஆண்களுக்கு எப்படிப் பால்யம், யவ்வனம், சௌமாரம், வார்த்திகம் என்னும் நான்கு பருவங்கள் உண்டோ, அதுபோலப் பெண்களுக்கும் நான்கு பருவங்கள் உண்டு. அவை பதினாறு வயதுடைய பாலைப் பருவம்; முப்பது வயதுடைய தருணியப் பருவம், ஐம்பத்தைந்து வயதுடைய பிரவிடைப் பருவம் அதற்குமேல் விருத்தைப் பருவம் ஆகும். அதாவது இருளும் உன் கருநிறக் கூந்தலைக் கண்டு விரும்பும் அளவுக்கு நீ இனிய பருவத்தில் கருங்கூந்தலைக் கொண்டிருந்தாய், இப்பொழுது அக் கருங் கூந்தல் வெளுத்து விட்டது ஆகவே அக் கூந்தலே உன்னைத் தழுவி இன்புறுதற்கு இது தக்க பருவம் என்று என்கிறது” என்று கூறினார்.

இறைவர் தம்மைப் பிரம்ம விட்டுணுக்கள் தேடுமாறு நின்றபோது, அக்கினி வடிவாய் நின்றமையின் “வருணப் பொருப்பே” எனப்பட்டார். வருணப் பொருப்பு அருணாசலம். இறைவர் இனிமையாகவும் மூன்று கண்களையும் (சோம, சூரிய, அக்கினி எனும் கண்கள்) கொண்டிருத்தலின் “மூக்கண் கரும்பே” என்றனர். தலைவி இறைவரை மணியே என்று குறிப்பிட்டதன் கருத்து, மணி (சிந்தாமணிக் கல்) வேண்டுவார் வேண்டியதைக் கொடுக்கவல்லது. ஆகவே நீங்களும் என்னை அணையவேண்டும் என்று கேட்கின்றான் என்பதாம். ஆதலின், “தன் விருப்பை அளிக்க” என்று கூறினான் என்பதாம்.

காவிக்களம்கொள் கனியேஎன் கண்ணுள் மணியே அணியேஎன் ஆவித் துணையே திருஒற்றி அரசே அடைந்த தென்என்றேன் பூவில் பொலியும் குழலாய் பொன்னின் உயர்ந்தாய் எனக்கேட்டுள் ஈவைக் கருதி என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னே.

(இ - பொ.) “தோழீ! ‘கருங்குவளை மலர் போலும் நீவறிக் கழுத்தைக் கொண்ட கனியே! என் கண்ணினுள் இருக்கிற மணியே! எனக்கு ஆபரணமே! என் உயிர்த் துணையே! திருஒற்றியூர்க்கரசரே! நீர் வந்தது எதைக் கருதி?’ என்று கேட்டேன். அதற்கு இவர், ‘மலர்களால் அழகு அடைந்திருக்கிற கூந்தலை யுடையவளே! நீ இலக்குமியைப் போல் உயர்ந்திருக்கிறாய், என்று கேள்விப்பட்டு உன் ஈகையைக் கருதி வந்தேன்’ என்கின்றார். இதன் கருத்து என்னடி?”

(எ - து.)

(அ - சொ.) காவி - கருங்குவளைமலர். களம் - கழுத்து. அணி - ஆபரணம், அழகு. ஆவி - உயிர். பொலியும் - விளங்கும். குழலாய் - கூந்தலை யுடையவளே! பொன்னின் - இலக்குமியைப் போல். ஈவு - ஈகை, கொடுக்கும் குணம்.

(இ - கு.) அடைந்தது + என், கேட்டு + உன் எனப் பிரிக்க. பொன்னின் என்பதில் உள்ள இன் ஐந்தாம் வேற்றுமை ஒப்புப் பொருள். பூவில் பொலியும் என்பதன், இல் எனும் ஏழாம் வேற்றுமை உருபு, ஆல் என்னும் மூன்றாம் வேற்றுமைப் பொருளில் உளது. ஆகவே அது வேற்றுமை மயக்கம். ஈவு, தொழிற்பெயர்.

(வி - ரை.) தலைவி, காவிகளங்கொள்கனி என்னும் தொடரில் திருமால் நிறத்தைப்போன்ற கருங்குவளையின் நிறம் கொண்ட கழுத்து என்று பொருள்படும்படி கூறியதனால், இறைவர் அத் திருமாலுக்கு ஏற்ற மனைவியாகிய இலக்குமியைப் போன்று உயர்ந்துள்ளாய் என்னும் குறிப்பில், “பொன்னின் உயர்ந்தாய்” என்றனர். ஈண்டு ஈகையைக்

கருதுவதாவது புணர்ச்சி இன்பத்தைக் கருதுவதாம். அப்புணர்ச்சி இன்பத்தை (ஈவை)க்கருதி வந்ததாக இறைவர் இவ்வாறு கூறினார்.

ஈகை என்பது பொன்னென்றும் பொருள்படும். “தலைவி! நீ பொன்னின் உயர்ந்தாய் ஆதலின், உன்னிடம் பொன்னைப் பெறக் கருதி வந்தோம்” என்னும் பொருள்படி கூறினார் என்றும் கொள்ளலாம். தலைவி ஒற்றி அரசே என்றதன் குறிப்பு, “ஒற்றி (அடமானம்) வைக்கப்பட்ட ஊரின் அரசே” என்று கூறினார் என்பதாம். ஆகவே இறைவர் அவ்வூரை மீட்க உன்னிடம் பொன் உள்ளது என்பதை அறிந்து அப் பொன்னைப் (ஈகையை) பெறவந்தோம்” என்று என்றும் பொருள் கூறலாம். பொன்னின் உயர்ந்தாய் என்பதற்குப் பொன் வைத்திருப்பவர்களில் நீ உயர்ந்திருக்கிறாய் என்பதும் பொருளாகும். (140)

கண்ணும் மனமும் கனிக்கும்எழில் கண்முன் றுடையீர் கலைஉடையீர்
நன்னும் திருவாய் ஒற்றிஉவீர் நடம்செய் வவ்வீர் நீர்என்றேன்
வண்ணம் உடையாய் தின்நனைப்போல் மலர்வாய் நடம்செய்

[வல்லோமோ

எண்ண வியப்பாம் என்கீன்று இதுதான் சேடி என்னேடி.

(இ - பொ.) “தோழி! தேவரீர் கண்களும், மனமும் மகிழ்தற்குக் காரணம் ஆகிய அழகையுடைய மூன்று கண்களை யுடையீர்! சந்திரனைச் சிரசில் உடையீர்! பொருந்திய திருமகள் வாழ்கின்ற திருஒற்றியூரிலுள்ளீர்! நடனஞ் செய்வதில் வல்லீர்!” என்று சொன்னேன். அதற்கு இவர், ‘அழகையுடையவனே! உன்னைப் போல மலர்போலும் வாயால் நடஞ்செய்ய யாம் வல்லோமோ? உன் மலர்வாய் நடத்தை எண்ணுமிடத்து வியப்புண்டாகின்றது’ என்கிறார். இதன் பொருள் என்னடி?” (எ - து.)

(அ - சொ.) எழில் - அழகிய. கலை - ஆடை, சாத்திர அறிவு. நண்ணும் - பொருந்திய. நடம் - திருக்கூத்து. வண்ணம் - அழகு.

(இ - கு.) நின்தன், தன் சாரியை. மூன்று+உடையீர், எனப் பிரிக்க. வல்லோமோ, ஓகாரம் எதிர்மறைப் பொருள்.

(வி ரை.) தலைவி, வாயால் பலபடி பேசினாள் ஆதலின், “பெண்ணே! நாம் காலால் நடனம் புரிகின்றோம். நீயோ வாயாலேயே நடனம் பண்ணுகின்றாய் ஆதலின், என் கால் நடனத்திலும், உன் வாய் நடனம் (வாய்ப் பேச்சு) மிகவும் வியப்பைத் தருவது” என்றனர்.

கையுடையீர் என்பதற்கு மான்தோலை உடையவரே, அவிழ்ந்த (கலையை) ஆடையை உடையவரே, சாஸ்திர ஞானம் பெற்றவரே என்றும் பொருள் காணலாம். மலர்வாய் நடம் என்பதற்குத் தாமரை மலரில் நடனம் செய்யும் என்றும் பொருள் காணலாம், இலக்குமி தாமரை மலரில் இருக்கின்றாள். அவளைப்போல இவளும் மலர்வாய் கொண்டு இருத்தலின் இவ்வாறு கூறினார் என்க. (141)

நாங்கும் விடைமேல் அழகீர்என் தன்னைக் கலந்தும்திருஒற்றி ஓங்கும் தளியில் ஒளித்தீர்நீர் ஒளிப்பில் வல்லா ராஎன்றேன் வாங்கும் நுதலாய் நீயும்எனை மருவிக் கலந்து மலர்த்தளியில் ஈங்கின் றெளித்தாய் என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னே.

(இ - பொ.) “தோழி! ‘சமக்கின்ற இரிடபத்தின்மேல் வருகிற அழகரே! என்னைச் சேர்ந்திருந்தும், திருஒற்றியூரில் உயர்ந்த கோயிலில் ஒளித்தீர் ஆதலால், தேவரீர் ஒளிப்பதில் வல்லீராவீர்’ என்றேன் அதற்கு இவர் ‘வளைந்த நெற்றியை யுடையவளே! நீயும் என்னைப் பொருந்திக் கூடியும் தாமரை மலரீாகிய கோயிலில் இங்கே நின்று ஒளித்தனை’ என்றார். இதன் பொருள் என்னடி?” (எ - து.)

(அ - சொ.) விடை - இரிடபம். தளியீர் - கோவிலில் உள்ளவரே. தளி - கோவில். வாங்கும் - வகிந்த. நுதலாய் - நெற்றியுடையவளே. மருவி - சேர்ந்து. மலர் - தாமரைப் பூ.

(இ - கு.) தன், சாரியை, ஈங்கு + இன்று + ஒளித்தாய் எனப் பிரிக்க.

(வி - ரை.) தலைவி, இறைவரை “தன்னைக் கலந்து இன்புற்ற பிறகும் திருஒற்றியூர்க் கோவிலில் ஒளிந்துகொண்டீர்களே! நீங்கள் ஒளிந்து விளையாடும் ஆட்டத்தில் வல்லீரோ?” என்று வினவியாள். அதாவது “ஒற்றியுள்ள (தூரத்தில் தள்ளியுள்ள) ஊரில் ஒளிந்து கொண்டீரே!” என்று கேட்டனள். அதற்கு இறைவர், “பெண்ணே! நீ என் மனமாகிய மலர்த்தளியில் ஒளித்தாய் அன்றோ?” என்று எதிர்மொழி கூறினார். “நீர் ஒளிப்பில் வல்லீர் என்பதற்குக் கடலாகிய நீரில் ஒளிப்பதில் வல்லவர் என்று தம்மைத் திருமாலாகத் தலைவி கூறினாள் என இறைவர் பொருள்கொண்டு ‘நீ இலக்குமி போன்றவள், ஆதனின் மலர்த்தளியில் ஒளித்தாய்’ என்று கூறினார் எனவும் கூறலாம். (142)

அம்மை அடுத்த திருமேனி அழகர் ஒற்றி அணிநகர்
உம்மை அடுத்தோர் மிகவாட்டம் உறுதல் அறகோ என்றுரைத்தேன்
நம்மை அடுத்தாய் நமைஅடுத்தோர் நம்போல் உறுவர் அன்றெனின
தேம்மை அடுத்த தென்கிள்ளுர் இதுதான் சேடி என்னோட.

(இ பொ.) “தோழி! ‘எமது தாயாகிய உமாதேவி பொருந்தியுள்ள திருமேனியையுடைய அழகரே! திருஒற்றி யென்கிற அழகிய நகரத்தை யுடையவரே! தேவரை அடுத்தவர்கள் மிக வாட்டத்தை அடைவது அழகாமோ?’ என்று கேட்டேன். அதற்கு இவர், ‘எம்மை காதலாம் அடுத்தவளே! எம்மைப் பொருந்தியவர்கள் எம்மைப்போலப் பொருந்துவர். எம்மைச் சேராதவர்கள் எம்மைச் சேர்ந்தது ஏது?’ என்கின்றார். இதன் கருத்த என்னடி?”. (எ - து.)

(அ - சொ.) அம்மை - உமாதேவி. திரு - அழகிய. மேனி - உடம்பு. அணி - அழகிய. உறுவர் - அடைவர்.

(இ - கு.) வாட்டம், தொழிற் பெயர், என்று + உரைத்தேன், அன்று + எனில் ஏது + எம்மை எனப் பிரிக்க.

(வி - ரை.) தலைவி, இறைவரை நோக்கி “உம்மை அடுத்தவர்கள் வாட்டம் அடைதல் அழகோ?” என்று வினாவினாள். அதற்கு இறைவர் மிக வாட்டம் என்பதற்குத் தலைவி கொண்ட பொருளைக் கொள்ளாமல் மிக ஆட்டம் எனக் கொண்டு (மிக + ஆட்டம் என்பது புணர்ச்சியில் மிக + வ் + ஆட்டம் என்று புணரும்). “பெண்ணே எம்மை அடுத்தவரை எம்மைப்போல ஐந்து தொழில்களைப் பொருந்த வல்லவர்கள் அல்லர். ஆகவே நீ எம்மை அடுத்தார் மிக வாட்டம் உறுதல் அழகோ என்று கேட்டல் அழகிதன்று” என்று உணர்த்தினார். இறைவரை அடுத்தவர்களுக்கு ஆனந்த மேலீட்டால் ஆட்டம் வருமே ஒழிய, இறைவனைப்போல் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் ஆகிய ஐந்து ஆட்டங்களைப் புரிபவர் அல்லர் என்பதை உணர்த்தினார். நம்போல் உறுவர் என்பதற்கு நம்மை அன்பினால் அடைந்தவர், சாகுப நிலையை அடைவரே ஒழிய வாட்டம் உருர் என்றும் கூறியவாரும். சாகுபம் என்பது சர்லோகம், சாமீபம், சாகுபம், சாயுச்சியம் என்னும் நான்கு பதவிகளில் ஒன்று.

உண்கள் மகிழ்வால் அளிமிழற்றும் ஒற்றி நகரீர் ஒருமுன்று கண்கள் உடையிர் என்காதல் கண்டும் இரங்கிர் என்னென்ற பண்கொள் மொழியாய் நின்காதல் பந்தாள் கவைசெய் பரம்போலும் என்கொண் டிருந்த தென்கிண்டுர் இதுதான் சேடி என்னோல.

(இ - பொ.) “தோழி! ‘உண்ணப்பட்ட தேனின் மகிழ்ச்சியினால் வண்டுகள் ஆரவாரம் செய்கின்ற திருஒற்றி

நகரை யுடையவரே! முக்கண்களை ஒருசேரக் கொண்டவரே! என் ஆசையைக் கண்டும், இரக்கம் காட்டிலீரே! இதற்குக் காரணம் யாது?" என்றேன். அதற்கு இவர், 'இசையின் இயல்பைக் கொண்ட இன்சொல்லை யுடையவளே! உன் ஆசையானது பலநாளும் இன்சுவையைத் தருகிற பழம் போல மதிப்பைக் கொண்டிருந்தது' என்கிறார். இதன் பொருள் என்னடி?" (எ - து.)

(அ - சொ) கள்-தேன். அளி-வண்டுகள். மீழ்ற்றும். ஒலிக்கும். இரங்கீர் - இரக்கம் காட்டிலீர். பண் - இசை. எண் - மதிப்பு.

(இ - கு.) எண் முதல் நிலைத் தொழிற் பெயர். கொண்டு + இருந்தது + என்கின்றார் எனப் பிரிக்க.

(வி - ரை.) தலைவி தன் காதல் கண்டும் ஏன் இரக்கம் கொண்டிலீர், என்று வினாவினாள். அதற்கு இறைவர், "பெண்ணே! உன் காதலைப் பலநாள் சுவைப்பதனால் தானே யாம் இப்போது வந்தோம்" என்று அறிவித்தனர். உன் மீது கொண்ட காதல் பலநாள் சுவையைச் செய்கின்ற பழம் அன்றோ? அப்பழம் மதிப்பை அன்றோ கொண்டிருந்தது" என்றார். , மேலும் பல் நாண் சுவைகொள் பழம்போலும் என்பதற்குப் "பல்லைக் கூசும்படி செய்து, வாயில் நீரைச் சுரக்கச் செய்கின்ற புளியம்பழம்" என்றும் பொருள் கூறலாம். இதனால் "உன்னைப் பார்த்த அளவில் சுவைதரத் தக்க பழம் போன்ற உன் காதல் உளது" என்று இறைவர் கூறினார் எனவும் கொள்ளலாம். மேலும் இறைவர் தலைவி வருந்தத் தக்க முறையிலும் தம் காதல் அவளிடத்தில் இருக்கிறது என்பதை "பல்நாண் கொளும் பழம்போல்" என்னும் உவமையில் பொருந்திக் கூறினார் என்க. அதாவது, உன் காதல் பல நாள் உண்ட பழம்போல் வெறுக்கத்தக்கது என்றும், புளியம் பழம் பழுத்த பிறகு தனக்கும் ஒட்டிற்குந் தொடர்பு இல்லா

ததுபோல உனக்கும் எமக்கும் இருக்கும் காதல் பற்று அற்றது என்றும் இறைவர் உணர்த்தினார் என்று அறிக.(144)

வணங்கேழ் இலங்கும் செஞ்சடையீர் வளம்சேர் ஒற்றி மாநகர் குணங்கேர் மிடற்றேர் பால்இருகைக் கொண்டீர் கொள்கை என்என்றேன் அணங்கே ஒருபால் அன்றிநின்போல் ஐம்பால் இருள்சொன் டிடச்சற்றும் இணங்கேம் இணங்கேம் என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னே.

(இ - பொ.) “தோழீ! ‘அழகும் நிறமும் விளங்குகிற செஞ்சடையை உடையவரே! எல்லா வளங்களும் சேர்ந்த திருஒற்றியூர் என்கிற பெரிய நகரத்தை உடையவரே! தன்னிறம் அமைந்த கண்டத்தின் ஒரு பக்கத்தில் இருட்டைக் கொண்டிருக்கிறீர். நாமது கொள்கை யாது?’ என்றேன். அதற்கு இவர், ‘பெண்ணே! ஒரு பால் அன்றி, உன்னைப் போல ஐம்பாலிலும் இருட்டைக் கொண்டிருக்கச் சிறிதும் இணங்க மாட்டோம்; இணங்க மாட்டோம்’ என்கிறார். இதன் கருத்து என்னடி?” (எ - து.)

(அ-சொ.) வணம்-அழகு. கேழ்-நிறம். இலங்கும்-விளங்கும். மா-பெரிய. குணம் கேழ் மிடறு - நல்ல நிறம் கொண்ட கழுத்து. ஓர்பால் - ஒருபக்கம். அணங்கு - தெய்வப்பெண். ஐம்பால் - ஐந்து பக்கம், ஐந்து வகையாக முடிக்கப்படும் கூந்தல். சற்றும் - சிறிதும். இணங்கேம் - இசையோம்.

(இ - கு.) வணம், இடைக் குறை. மா, உரிச்சொல். அன்றி, குறியடி வினை எச்சம். இணங்கேம், இணங்கேம், அடுக்குத் தொடர். மிடற்று + ஓர்பால் எனப் பிரிக்க.

(வி - ரை.) இறைவர் தம் கழுத்தில் இருள்போலும் கரிய விடத்தைக் கொண்டுள்ளார். அதனால் தலைவி “சுவாமி! ஒரு பக்கத்தில் நீர் ஏன் இருகைக் கொண்டிருக்கின்றீர்?” என்று கேட்டாள். அதற்கு விடையாக, “பெண்ணே நாம்

ஒரு பக்கத்தே மட்டும் இருள் கொண்டிருக்கின்றோம். நீ ஐம்பாலில் (ஐந்து இடங்களில்) இருள் கொண்டிருக்கிறாயே! அப்படி நாம் செய்யச் சம்மதியோம்” என்றனர். ஐம்பால் என்பது கூந்தல். கூந்தல் கருமையான இருள் போன்றது. ஆகவே இறைவர் ஐம்பால் என்பதனை இரு பொருள்படும்படி “உன் கூந்தல் இருள் உடையது” என்றும், “நீ ஐந்திடத்தில் இருள் கொண்டுள்ளாய்” என்றும் கூறினார் என்க. கூந்தலை ஐந்து வகையாக முடிக்கப் படுதலின் அதற்கு ஐம்பால் என்னும் சொல் அமைந்துள்ளது. ஐந்து வகையான முடிப்பு முடி, கொண்டை, சுருள், குழல், பனிச்சை என்பன. (145)

கரும்பில் இனியீர் என்இரண்டு கண்கள் அனையீர் கறைமிடற்றீர் பெரும்பை அணியீர் திருவொற்றிப் பெரியீர் எதுநும் பெயர்என்றேன் அரும்பன் ருலையாய் பிறர்கேட்க அறைந்தால் அளிப்பீர் எனச்சுழ்வர் அரும்பொன் இலையே என்கின்றூர் இதுதான் சேடி என்னோ

(இ - பொ.) “தோழி! ‘கரும்பினும் இனியரே! என் இரு கண்களைப் போன்றவரே! விடம் பொருந்திய கழுத்தை உடையவரே! பெரிய பாம்பை ஆபரணமாக உடையவரே! திருஒற்றியூரில் உள்ள பெரியவரே! நும் பெயர் யாது?’ என்றேன். ஆதற்கு இவர், ‘தாமரை மொக்கைப் போலும் முலையை உடையவளே! பிறர் கேட்கும்படி சொன்னால் அப்பெயர்க்கேற்பத் தமக்கும் தருவீர் என்று உலகத்தார் என்னைச் சுற்றிக்கொள்வார்கள். அப்படிக் கொடுக்கப் பெரும் பொன் என்னிடத்தில் இல்லையே’ என்கிறார். இதன் பொருள் என்னடி?” (எ - து.)

(அ - சொ.) கரும்பில் - கரும்பைப்போல், கறை - விடம், மிடற்றீர் - கழுத்தை யுடையவரே. பை - படம் எடுக்குப் பாம்பு. அணியீர் - ஆபரணமாகக் கொண்டவரே. அறைந்தால் - சொன்னால். இரும்பொன் - பெரும் செல்வம்.

(இ - கு.) கரும்பில், இல் ஐந்தாம் வேற்றுமை ஒப்புப் பொருள். பை, சினை ஆகுபெயர். இலை, இடைக் குறை. அரும்பு + அண் (அண் ஈண்டு உவம உருபு) எனப் பிரிக்க.

(வி - ரை). தலைவி, இறைவரை பெயர் யாது?" என்று கேட்டார். இறைவர் பெயர் தியாகர் என்பது. "இப்பெயரைப் பிறர் அறியும்படி கூறினால் (தியாகர் என்பதன் பொருள் கொடுப்பவர் என்பது.) எம்மைச் சார்ந்து தமக்குப் பொருள் தரும்படி உலகர் கேட்பரே. அப்படிக் கொடுப்பதற்கு எம் மீடம் பொன் இல்லையே" என்று கூறினார். இரும்பொன் என்பதற்கு மூல மண்டாரம் என்பதும், ஐஸ்வரியம் என்பதும் பொருள். "இதனை அனுபவிக்கக் கூடியவர்கள் திருவருள் பக்குவம் உடையவர்கள். அவர்கள் தவிர்ந்தும் பிறர் எம்மை அடைந்து கேட்டால் நாம் எப்படிக் கொடுப்போம். ஆகவே எம் பெயரைக் கூறும்" என்றனர். இறைவருக்கு மூல பண்டாரம் என்னும் பெயர் உண்டு என்பதை "மூல பண்டாரம் வழங்குகின்றான் வந்து முந்துமினே" என்று மாணிக்கவாசகப் பெருமான் மொழியால் உணரலாம். (146)

நிலையைத் தவறார் தொழும்ஒற்றி நிமலப் பெருமான் நிறுன்னம் மலையைச் சிலையாக் கொண்டீரும் மாவல் லபம்அற் புதங்என்றேன் வலையைத் தறியாச் சிறுவர்களும் மலையைச் சிலையாக் கொள்வார்களா நிலையற் புதம்தான் என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னேடி.

(இ - பொ.) "தோழி! 'தம் தம் ஆசரம நிலையினின்றும் தவருதவர்கள் வணங்குகின்ற திருஒற்றியூரிலுள்ள நின் மலனாகிய பெருமானே! தேவரீர், முற்காலத்தில் மேரு மலையை வில்லாகக் கையில் கொண்டீர். நுமது பெரிய வல்லமையானது ஆச்சரியமாய் இருக்கிறதே!' என்றேன். அதற்கு இவர், 'உலகில் அறியாத சிறுபிள்ளைகளும் மலையை வில்லாகக் கொள்வார்கள். இதில் ஓர் ஆச்சரியமும் இல்லை' என்கிறார். இதன் கருத்து என்னடி?" (எ - து.)

(அ - சொ.) நிமலன் - சுத்தமானவன், குற்றம் அற்றவன். சிலை - வில். மலை - மேரு மலை. வல்லபம் - வல்லமை. மா - பெரிய. வலயத்து - உலகில்.

(இ - கு.) நிலையை, என்பதன் இரண்டன் உருபு, ஐந்தன் உருபு பொருளில் அமைந்துள்ளது. (நீங்கள் பொருள்) அம், சாரியை. பெருமான், அண்மைவிளி. மா, உரிச் சொல். சிறுவர்களும், உம் இழிவு சிறப்பு, உம்மை - முன் + அம், ஈது + இலை, வலையம் + அத்து + அறியா எனம் பிரிக்க. வலயம் என்பது வலையம் என ஆயது இடைம் போலி.

(வி - ரை.) தலைவி, இறைவர் மேருமலையை வில்லாகக் கொண்டது குறித்து வியந்தாள். அவரது வல்லபத்தைப் புகழ்ந்தாள். இறைவர் “பெண்ணே சிறுவர்களும் மலையைச் சிலையாகக் கொள்வார்களே! ஆகவே, யாம் மலையைச் சிலையாய்க்கொண்டது ஒரு வல்லபமா?” என்று கூறி நகையாடினர். இறைவர் கூறும் பொருள் மலையைச் சிலையாக (கல்லாக) சிறுவர் கருதுவர் என்பது. சிலை என்பதற்குத் தலைவி கருதிய பொருள் வில் என்பது. ஆனால் இறைவர் கல் என்று பொருள் கொண்டார்.

ஆச்சிரமம் என்பது பிரமச்சரியம், இருகத்தம், வானப் பிரத்தம், சன்னியாசம் என்பன. இந் நிலைக்கு ஏற்ப அவர் அவர்கள் இறைவரை வழிபடுவர். ஆதலின் நிலையைத் தவறா தொழும் ஒற்றி நிமலப் பெருமான் எனப்பட்டார். நிலை என்பதற்கு ஞானநிலை எனக்கொண்டு ஞானநிலை தவறாத மெய்ஞ் ஞானிகள் தொழும் ஒற்றி நிமலப் பெருமான் எனலும் ஒன்று.

உதயச் சுடரே அனையிந்தல் ஒற்றி உடையிர் என்னுடைய
இதயத் தமர்ந்தீர் என்னேஎன் எண்ணம் அறியீ ரோஎன்றேன்
சுதையில் திகழ்வாய் அறிந்தனரே துறந்து வெளிப்பட்

[டெதிர்துடைந்தாம்

இதையுற் றறிநீ என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னேஉ.

(இ - பொ.) “தோழி! ‘உதய காலத்துச் சூரியனைப் போன்ற தேவரே! நன்மை நிறைந்த திருஒற்றியூரை யுடைய வரே! எனது இருதயத்தில் அமர்ந்திருப்பவரே! அப்படி அமர்ந்திருந்தும் என் எண்ணத்தை அறியமாட்டீரோ?’ என்றேன். அதற்கு இவர் என்கை நோக்கி, ‘அமுதம் போல விளங்குகின்றவளே! உன் எண்ணம் அறிந்தனரே அம்மனத்தில் இருப்பதை ஷட்டுப் புறப்பட்டு உனக்கெதிரே வந்தோம். இந்தச் செய்தியை நீ மனம் பொருந்தி ஆராய்ந்தறிவாயாக’ என்கிறார். இதன்பொருள் என்னடி?”. (எ-து.)

(அ - சொ.) சுதை - தேவாமுதம்.

(இ - கு.) சுதையில், இல் ஐந்தாம் வேற்றுமை ஒப்புப் பொருள். அடைந்தாம், தன்மைப் பன்மை வினைமுற்று. அறிந்து + அன்றே, வெளிப்பட்டு + எதிர், உற்று + அறி எனப் பிரிக்க, உதயம் + இதயம் என்பன, உதையம் இதையம் என்றாயது, இடைப்போலி இலக்கணம் பற்றி என்க.

(வி - ரை.) தலைவி, “நீர் என் இதயத்தில் இருந்தும், என் எண்ணத்தை அறிந்தீலீரே” என்றாள். அதற்கு இறைவர், “உன் மனத்தில் இருந்து உன் எண்ணத்தை அறிந்ததனால் தான், உன் எதிரே இதோ நிற்கிறோம்” என்றார்.

“என் எண்ணம் அறிந்தீலீரோ?” என்றாள் தலைவி. “உன் எண்ணம் என்னுடன் கலந்து இன்புற வேண்டும்”

என்பதை அறிந்துதான் எம் வைராக்கியத்தைத் துறந்து பிட்சாடர் கோலத்தில் இங்கு வந்தோம். உன் எண்ணந்தான் இந்தக் கோலத்தை மேற்கொள்ளச் செய்தது” என்று கூறினார் என்க.

சுதை என்பதற்கு மின்னல் என்பதும் பொருள் ஆதலின், மின்னலைப் போலத் திகழ்பவளே என்றும் பொருள் காணலாம். (148)

புரக்கும் குணத்தீர் திருஒற்றிப் புனித ரேநீர் போர்க்களிற்றை உரக்கும் கலக்கம் பெறஉரீத்தீர் உள்ளத் திரக்கம் என்னேன் காக்கும் இடையாய் நீகளிற்றின் கன்றைக் கலக்கம் புரிந்தனைநின் இரக்கம் இதுவோ என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னேடி.

(இ - பொ.) “தோழீ! ‘எல்லோரையும் காத்தருள் கின்ற குணத்தை யுடையவரே! திருஒற்றிப்பூரில் எழுந்தருளிய பரிசுத்தரே! தேவரீர் போர்த் தொழிலையுடைய யானையைப் பெருங்கலக்கம் அடையும்படி உரித்தீர். உமது மனத்தின் இரக்கம் இத்தகையது தானோ?’ என்றேன். அதற்கு இவர், ‘என்னை நோக்கி, ‘ஒளிக்கின்ற இடையை யுடையவளே! நீ யானைக் கன்றைக் கலங்கச் செய்கிறாய். உன் இரக்கம் இது தானோ?’ என்கிறார். இதன் பொருள் என்னடி?’”. (எ - து.)

(அ - சொ.) புரக்கும் - காக்கும். புனிதரே - சுத்தமானவரே. களிற்று - யானை. உரக்கும் கலக்கம் - பெருங்கலக்கம். கரக்கும் - ஒளிக்கும்.

(இ - கு.) உள்ளத்து + இரக்கம் எனப் பிரிக்க.

(வி - ரை.) இறைவருடைய திருவுருவத் தோற்றம் பிறரைக் காத்தல் பொருட்டே அமைந்தது. ஆகவேதான் புரக்கும் குணத்தீர் என்றனர். இந்த உண்மையினைச் சிவப் பிரகாச சுவாமிகள் திருவெங்கைக் கலம்பகத்தில்,

“ இரையும் புனல்செஞ் சடைமுடியும்
 கடுஆர் மீடறும் இளமதியம்
 புரையும் கனலி மருப்பொளிரும்
 திருமார் பகமும் புலிஅதள்கும்
 அரையும் கரியின் தலைமிதித்த
 அழகார் வெங்கை அரன்தாளும்
 நிரையும் சுரர்கண் டுருஅணைத்தும்
 அருளே என்று நினைவாரே ”

என்று கூறுதல் காண்க

தலைவி இறைவரை “நீர் யானையைக் கொண்டு அதன் தோலை உரித்தீரே. இச்செயல் உமக்கு இரக்கம் உண்டா என்னும் ஐயத்தைத் தோற்றுவிக்கிறதே” என்று வினாவினாள். அதற்கு இறைவர், “பெண்ணே! யாம் யானையைக் கொண்டு; அதன் தோலை உரித்தோம். அதனோடு அந்த யானைக்குத் துயர் போயிற்று. ஆனால், நீ யானைக் கன்றை உன் நடையால் வென்று அதனை உயிரோடு கலக்கம் உறச் செய்கிறாயே! இச்செயல் உன் உள்ளத்தின் இரக்கத்தைக் காட்டுமா?” என்று கேட்டனர். பெண்களின் நடைக்கு யானையை உவமை கூறல் புலவர்களின் மரபு ஆதலின், இவ்வாறு கூறினார் யானை பெண்களின் நடை அழகிற்குத் தாம் நிகர் ஆகாமையினால், கலக்கம் அடையும் என்பது புலவர்களின் கற்பனை.

இறைவர் காசியில் யாவர்க்கும் தொந்தரவு கொடுத்து வந்த கயமுகா சூரனைக் கொன்ற குறிப்பு இப்பாட்டில் உளது. தலைவிக்கு இடை உண்டோ இல்லையோ என்று கருதும் அளவுக்குச் சிறுத்து இருந்தமையின், “கரக்கும் இடையாய்” என்றனர்.

பதங்கூ ருற்றிப் பதியீர்நீர் பசுவில் ஏறும் பரிசுதுதான்
 விதங்கூ றறத்தின் விதிதானே விலக்கோ விளம்பல் வேண்டும்என்றேன்
 நீதங்கூ றிடுநல் பசுங்கன்றை நீயும் ஏறியிடுகின்றாய்
 இதங்கூ றிடுக என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னே.

(இ - பொ.) “தோழீ! ‘சொல்லுருவாயிருக்கிற வேதாகமங்களால் சொல்லப்படுகிற திருஒற்றிப்பதியை யுடைய வரே! தேவரீர் பசுவின் மீதேறும் விதம், பலவகையாய்ச் சொல்லப்படுகிற தரும நூல் விதியோ? விலக்கோ? சொல்ல வேண்டும்’ என்றேன். அதற்கு இவர், ‘நாள்தோறும் விற்கப் படுகிற அழகாகிய பசுங்கன்றை நீயும் ஏறுகின்றனை. இதிலுள்ள நன்மையை நீ சொல்லுக’ என்கிறார். இதன் பொருள் என்னடி?” (எ - து.)

(அ - சொ.) பதம் - சொல்லுருவாம் வேதம், அழகு. பரிசு - விதம். அறம் - தருமம். விளம்பல் - கூறுதல். இதம் - நன்மை, அழகு. கூறிடும் - விசை கூறும். கூறிடுக - சொல்க.

(இ - கு.) கூறு + ஒற்றி, பரிசு + அது, கூறு + அறத்தின் எனப் பிரிக்க. பதம், ஆகுபெயர். தான், சாரியை. நீயும், உம் இறந்தது தழுவிய எச்ச உம்மை.

(வி.ரை.) பசு என்பது, ஈண்டுப் பசு அன்று. எருதாகும். “பசு ஏறும் பரமனை” என்பர் திருஞான சம்பந்தர். தலைவி இறைவரை “நீர் பசுவின் மீது ஏறலாமா? இஃது அற நூல் களில் விலக்கப்பட்ட விதியா? கொள்ளப்பட்ட விதியா? என்று வினாவினாள். அதற்கு விடையாக இறைவர், “பெண்ணே! நீயும் பசுங் கன்றை ஏறியிருக்கின்றாயே. இது தரும நூல் விதியா? விலக்கா?” என்று கேட்டார். பசுங் கன்று என்பது புதிய வகையல்களையும் குறிக்கும். இப் புதிய பசுங்கன்றை (வகையல்களை) நீயும் ஏறியிருக்கின்றாயே (விருப்ப

மாகக் கொள்கின்றாயே) என்று இறைவர் கூறினார். இதன் உள்பொருள் வளையல்களைக் கையில் ஏற்றிக்கொள்ளுதல், ஏறிடல் என்பதை இவரல் என்றும் கூறலாம். அந்த இவரல் என்பதற்கு விருப்பம் என்பது பொருள். ஆகவே, பசங்கன்றை விரும்புகின்றனை என்று கூறினார் என்க. பதம் கூறும் ஒற்றீப்பதி என்பதற்கு அழகுக்குச் சிறந்ததெனப்படுகின்ற திருஒற்றியூர் என்பதும் பொருளாம். (150)

யோகம் உடையார் புகழ்ஒற்றி ஊரில் பரம யோகியராம்
தாகம் உடையார் இவர்தமக்குத் தண்ணீர் தரநின் தனைஅழைத்தேன்
போகம் உடையாய் புறத்தண்ணீர் புரிந்து விரும்பாம் அகத்தண்ணீர்
ஈக மகிழ்வின் என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னே.

(இ - பொ.) “தோழி! சிவயோக மார்க்கத்தை யுடையவர் புகழ்கின்ற திருஒற்றியூரிலுள்ள பரமயோகியரும் நீர் வேட்கை கொண்டவரும் ஆகிய இவருக்குத் தண்ணீர் கொடுக்க உன்னை அழைத்தேன். அதற்கு இவர் என்னை நோக்கி, ‘போகத்தை யுடையவளே! புறத்தண்ணீரை மிகுதியாக விரும்ப மாட்டோம். ஆதலால் மனம் மகிழ்ச்சியோடு அகத் தண்ணீரைக் கொடுக்கக் கடவை’ என்கின்றார். இதன் பொருள் என்னடி?” (எ - து.)

(அ - சொ.) பரம - மேலான. போகம் - இன்பம், பெரும்பாக்கியம். புறம் - வெளி. அகம் - உள். புரிந்து - காதலித்து. ஈக - தருக.

(இ - கு.) புறம் + தண்ணீர், அகம் + தண்ணீர் எனப் பிரிக்க. இவர் தமக்கு இதில் தம் என்பது அசை, ஈக, வியங்கோள் ஷீணமுற்று.

(வி - ரை.) இறைவர் மனைவி மக்களை நீக்கிக் கல்லால மரத்தின் கீழ்த் தட்சண மூர்த்தியாகி இருந்தார். ஆதலின் பரம யோகி எனப்பட்டார். அகத் தண்ணீர் ஈக

என்று கேட்டதன் குறிப்பு, உள்ளத்தில் அன்பு தன்மை கொண்டு இன்பம் தருக என்பதாம். போகம் என்பது இன்பத்தை உணர்த்தி, இந்த இன்பத்திற்குரிய பெண் குறியை உணர்த்தி, அந்தக் குறியை உடையவளே என்று பொருள் கூறினும் அமையும். யோகம் என்பதற்கு யோக சாதனத்தை மட்டும் உணர்த்தாமல் அதிர்ஷ்டத்தையும் உணர்த்தினிள், புகழ்வேண்டும் என்னும் அதிர்ஷ்டம் உடையவர் புகழ் ஒற்றியூர் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். போகம் என்பதற்குப் பரம்பின் படம் என்பதும் பொருள். அப்பரம்பின் படம் ஈண்டு அதுபோலும் அல்குலை உணர்த்தி அந்த நிதம்பத்தை உடையவளே என்னும் பொருளில் போகமுடையாய் என்று இறைவர் வினித்தார் என்றும் பொருள் காணலாம். (151)

வளநீர் ஒற்றி வாணர்இவர் வந்தார் நின்ருர் மாதேநாம்
உளநீர்த் தாகம் மாற்றுநீர் உதவ வேண்டும் என்றுநாம்
குளநீர் ஒன்றே உளதென்றேன் கொள்ளேம் இடைமேல் கொளும்இந்த
இளநீர் தருக என்கின்றூர் இதுதான் சேடி என்னே |உ.

(இ - பொ.) “தோழி! ‘வளமாகிய நீர்க்குழந்த ஒற்றி வாணராகிய இவர் வந்து நின்று, ‘பெண்ணே! யாம் உள்ளத்தில் அடைந்துள்ள நீர்த் தாகத்தைத் தணிக்கத் தகுந்த நீரே வேண்டும்’ என்றார். அதற்கு யான், ‘குளநீர் ஒன்றே உண்டு’ என்று சொன்னேன். அதற்கு இவர், ‘குளநீரை ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டோம். இடைமேற் கொண்டிருக்கிற இந்த இளநீரைத் தரல்வேண்டும்’ என்கின்றார். இதன் பொருள் என்னடி?” (எ - து.)

(அ - சொ.) வாணர் - வாழ்பவர். ஆற்றுறு நீர் - வேட்கையைத் தீர்த்தற்குரிய நீர். இளநீர் - முகை.

(இ - கு.) வந்தார். நின்ருர் இரண்டும் முற்றெச்சம். வந்து, நின்று என்பது பொருள். இளநீர் - உவமை ஆகு

பெயர். உள்ளம் + நீர், வளம் + நீர், குளம் + தீர், உளது + என்றேன் எனப் பிரிக்க.

(வி - ரை.) இறைவர், தலைவி கொடுக்க விரும்பிய குளநீரை விரும்பாமல், இளநீரை வேண்டினார். ஈண்டு இளநீரை வேண்டுதல் என்பது இளநீர் போன்று பருத்திருந்த முலைச் சுவையை வேண்டினார் என்பது. தாகம் மாற்றுறும் என்பதை தாகம் + ஆற்றுறும் என்றும், தாகம் + மாற்றுறும் என்றும் பிரிக்கலாம். அதுபோது, ஆற்றுறும் என்பதைப் போக்கும் என்றும், மாற்றுறும் என்பதை மாற்றும் என்றும், பொருள் கொள்ளுதல் வேண்டும்.

இறைவர் ஆற்றுறு நீர் உதவ வேண்டும் என்று கேட்டதாகக் கொண்ட தலைவி, “ஆற்று நீர் இல்லை, குடி நீர் உண்டு” என்றனர். குளநீர் என்பதற்கு இறைவர் வெல்லம் கலந்த நீர் என்று, பொருள் கொண்டு (குளம் - வெல்லம்) “வெல்ல நீர் - தண்ணீர் தாகத்தை நீக்காது. ஆதலின் இளநீர் (தென்னமரத்து இளநீர்) வேண்டுமென்றார்” என்றும் பொருள் காண்க.

தலைவி குள நீர் உளது என்றார். தலைவி குள நீர் என்று கூறியதை இறைவர் நெற்றி நீர் என்று பொருள் கொண்டு, (குளம்-நெற்றி) அதன்பின் அந்நெற்றி இருக்கும், முகம் எனக் கொண்டு, முகம் என்னும் சொல் வடமொழியில் வாய் என்று கூறப்படுதலின் வாய் நீர் இருப்பதாகத் தலைவி கூறினார் என்று கருதி, இவ்வாய் நீர் (பெண்ணின் உதட்டைச் சுவைத்தல் ஆகிய அதரபானம்) மட்டும் இருப்பதாகத் தலைவி கூறினார் எனவும் இறைவர் பொருள் கொண்டு, எமக்கு அதரபானம் மட்டும் போதாது, கொங்கை பானமும் (முலையைச் சுவைத்தலும்) வேண்டும் என்பார். “இளநீர் தருக” என்றனர் என்றும் பொருள் காண்க.

உள நீர்த்தாகம் என்பது உள்ள நீர் வேட்கை என்றும் உள்ள விரகதாகம் (காம வேட்கை) என்றும் பொருள்படுவர். நிலையில் உளது.

மெய்நீர்ஒற்றி வாணர்இவர் வெம்மை உளநீர் வேண்டும்என்றார் அந்நீர் இலைநீர் தண்ணீர்தான் அருந்தல் ஆகா தோஎன்றேன் முந்நீர் தனையை அனையீர்உம் முதுநீர் உண்டு தலைக்கேறிற்றிந்நீர் காண்டி என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னோட.

(இ - பொ.) “தோழி! ‘மெய்ம்மைக் குணத்தை யுடைய திருஒற்றியூரில் வாழ்பவராகிய இவர், வெப்பமுள்ள நீர் வேண்டும்’ என்று கேட்டார். அதற்கு நான், ‘அந்தநீர் இல்லை. தேவரீர்! தண்ணீரைத்தான் குடிக்கலாகாதோ?’ என்றேன். அதற்கு இவர், என்னை நோக்கி! ‘கடல் மகளாகிய திருமகளைப் போன்றவளே! இந்தப் பழைய நீரைக் குடித்ததால்தான் இந்நீர் தலைக்கேறி இருக்கிறது. இந்த நீரைப் பார்’ என்று சொல்லுகிறார். இதன் கருத்து என்னடி?” (எ-து.)

(அ - சொ.) மெய்நீர் - உண்மைத் தன்மை. தண்ணீர் - குளிர்ந்தநீர். முந்நீர் - கடல். தனையை - பெண். அனையீர் - போன்றவரே. காண்டி - காண்க.

(இ - கு.) மெய்மை + நீர்மை, தண்மை + நீர், மூன்று + நீர், முதுமை + நீர், அந்த + நீர், தலைக்கு + ஏறிற்று + இந்த + நீர் எனப் பிரிக்க. முந்நீர் அன்மொழித் தொகை. காண்டி, முன்னிலை ஒருமை வினைமூற்று.

(வி - ரை.) கடல் ஆக்கல், அளித்தல், அழித்தல், ஆகிய மூன்று தன்மைகளைப் பெற்றிருப்பதாலும் ஆற்றுநீர், ஊற்றுநீர், வேற்றுநீர் ஆகிய மூன்று வகைத் தண்ணீரைக் கொண்டிருப்பதனாலும் கடல் முந்நீர் எனப்பட்டது. இலக்குமி கடலில் தோன்றினாள் ஆதலின், அவள் முந்நீர்க்குப் புதல்வி ஆயினாள். முதுநீர் என்றது பழைய தண்ணீர் என்று கொண்டு, அது கங்கை ஆற்றுநீர் எனப் பொருள்படுத்தி அதனை உண்டதனால்தான் அது தலைக்கு ஏறிற்று என்று இறைவர் கூறினார். ஈண்டுக் கங்கை தம் தலையில் இருப்பதனால்தான் தலைக்கு ஏறிற்று என்றனர். தலைக்கு ஏறியது என்பது

நீர் தலையில் கோத்துக்கொண்டது என்பதாம். “நீ தரும் இந்தத் தண்ணீர் புதுநீர் ஆதலினால், அது வேண்டா” என்று கூறி, “என்னிடம் புதுநீர் தலைக்கு மேலே (அதாவது மிகுதியாக) உளது எனக்கு வேண்டா” என்று இறைவர் மறுத்தார் எனவும் பொருள் காண்க.

இறைவர் இலக்குமி போன்றவளே என்பதன் கருத்து, இலக்குமி தனம் (பொருள்) உடையவள். தனம் முலை என்றும் பொருள்படும். நீயும் தனத்தை (முலையை) பெற்றிருத்தலின் காம வெம்மையைத் தீர்க்கவல்ல உன் முலையே வேண்டும் என்று இறைவர் கூறியதாகவும், கொள்க. முலை அணைப்பு, வெம்மையைப் போக்கும் ஆதலின் “வெம்மை நீர் வேண்டும்” என்றார். வெம்மை என்பதற்கு விருப்பம் என்பதும் பொருள் ஆதலின், விருப்பம் மிக்க நீர் வேண்டும் என்றார் எனினும் ஆம்.

தலைவி அருந்தலாகாதோ (என்னைத் தழுவி முலையைச் சுவைத்து அனுபவிக்கலாகாதோ) என்று கேட்டதாகக் கொண்டு, “தலையில் கங்கை இருந்து பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார் பார்” என்று காட்டித் தாம் அவனைத் தழுவ இயலாத நிலைக்கு “அந்நீர் காண்டி” என வருந்திக் கூறினார் எனலும் ஆம்.

(153)

சீலம் சேர்ந்த ஒற்றியுளிர் சிறிதாம் பஞ்ச காலத்தும்
கோலம் சார்ந்து பிச்சைகொளக் குறித்து வருளிர் என்னென்ன
காலம் போகும் வார்த்தை நிற்கும் கண்டாய் இதுசொல் கடன் ஆமோ
ஏலக் குழலாய் என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னோ.

(இ-பொ.) “தோழி! ‘ஓழுக்கம் அமைந்த திருஒற்றியூரில் இருப்பவரே! சிறிய பஞ்ச காலத்திலும் தாள மௌத்துடனார், நல்ல அழகுடன் பிச்சை எடுக்க நினைத்து வருகின்றீர். இப்பீடி வருவது ஏன்?’ என்று கேட்டேன். அதற்கு இவர் என்னை நோக்கி, ‘பூசப்படும் மயிர்ச்சாந்தைத் தடவியுள்ள

கூந்தலை யுடையவளே! நீ கூறிய பஞ்ச காலம் நீங்குமானாலும் நீ கூறுகிற வார்த்தை நிற்கும். இதனை அநுபவமாய்க் கண்டிருக்கின்றாய். இதனைச் சொல்லுதல் முறை ஆகுமோ?" என்று சொல்லுகிறார். இதன் பொருள் என்னடி?" (எ - து.)

(அ - சொ.) சீலம் - ஒழுக்கம். கோலம் - வேடம். கடன் - முறை. ஏலம் - மயிர்ச்சாந்து. குழல் - கூந்தல்.

(இ - கு.) சிறிது + ஆம் எனப் பிரிக்க.

(வி - ரை.) இறைவர் பிட்சாடராக வரும்போதும் அழகுடன் வந்தார். மேலும் மேள தாளத்துடன் வந்தார். அதுபோது தலைவி இறைவரை "இந்தப் பஞ்ச காலத்தினும் இப்படி வரலாமோ?" என்று கேட்டாள். இதற்கு விடையாக இறைவர், "பெண்ணே! நீ சொன்ன பஞ்சகாலம் போய் விடும். ஆனால் எம்மை நோக்கி இவ்வாறு ஆடம்பரமாக வரலாமோ? என்று கேட்கிறாயே. இந்த வார்த்தை என்றும் அழியாமல் அப்படியே நிற்கும்" என்று கூறினார். தலைவி இறைவரை நோக்கி "சுவாமி! இந்தச் சிறுவிலை காலமாகிய பஞ்ச காலத்தில், நாங்களும் வறுமை உற்றிருக்கின்ற காலத்தில் வந்தீரே!" என்று குறிப்பால் வினாவினாள். பஞ்ச காலத்தில் தானே பண்புடையோர் பிச்சை என்று வருபவர்க்கு இடல் வேண்டும்! இடத்தை வீடுத்துப் பஞ்ச காலத்தும் கோலம் சார்ந்து பிச்சை கொளக் குறித்து விருவீர் என் என்று வினவலாமோ? இச் சொல்லைக் கூறுவது கடனாமோ?" என்று வினாவினார். இங்குப் பஞ்ச காலத்தும் கோலம் சார்ந்து பிச்சை கொளக் குறித்து வருவீர் என்னும் வரி,

“ நச்சரவம் பூண்டதில்லை நாதரே தேவரீர்

பிச்சைஎடுத்த துண்ணப் புறப்படும்—உச்சிதாமாம்

காளம்ஏன் குஞ்சரம்ஏன் கார்க்கடல்போல் தான்முழங்கும்
மேளம்ஏன், ராசாங்கம் ஏன் ”

என்னும் காளமேகப் புலவர் பாடலை நினைவூட்டுகிறது. (154)

ஊற்றூர் சடையர் ஒற்றிஉளிர் ஊர்ஊர் இரக்கத் துணிவுற்றீர்
நீற்றால் விளங்கும் திருமேனி நேர்ந்திங் கினைத்தீர் நீர்என்றேன்
சோற்றால் இளைத்தேம் அன்றுவது சொல்லால் இளைத்தேம் இன்றிவிடாம்
ஏற்றால் இகழ்வே என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னோட.

(இ - பொ.) "தோழி! 'கங்கையைத் தரித்த சடையை யுடையவரே! திருஒற்றியூரில் எழுந்தருளி இருப்பவரே! ஊரூராய்ச் சென்று பிச்சை எடுக்கத் துணிந்தீர். அதனால் திருவெண்ணீற்றால் விளங்குகின்ற தேவரீர் திருமேனி மெலிந்து இப்படி இளைத்துப் போனீர்' என்று சொன்னேன். அதற்கு இவர், 'சோற்றின் பொருட்டு இளைத்தேம் அல்லேம். ஆனால் இன்று உன் சொல்லினால் இளைத்தோம். அதுவே எமக்கு இகழ்ச்சி' என்றார். ஆகவே, இனி உன்னிடம் பிச்சை ஏற்றால் இகழ்ச்சி' என்கிறார். இதன்கருத்து என்னடி?" (எ-து.)

(அ - சொ.) ஊற்று - நீர் ஊற்றையுடைய கங்கை. இரக்க - பிச்சை கேட்க. நீறு - திருநீறு. திரு - அழகிய. மேனி - உடல். ஏற்றால் - நீ இடும் பிச்சையை ஏற்றால். நேர்ந்து - மெலிந்து.

(இ - கு.) ஊறு + ஆர், நீறு + ஆல் (ஆல் மூன்றன் உருபு) நேர்ந்து + இங்கு, இளைத்தீர், அன்று + உமது, இன்று + இனி எனப் பிரிக்க. அன்று, குறிப்பு வினைமுற்று.

(வி - ரை.) இரக்கத் துணிந்ததால் உம் திருமேனி இளைத்து விட்டதே என்று இரக்கத்தோடு தலைவி கூறினால் இறைவர், "பெண்ணே! சோறு இன்மையால் இளைத்தோம் இல்லை. நீ எம்மை 'இரக்கத் துணிந்து இளைத்தீர்' என்றனைப் பாள்? அதனால் இளைத்தோம். ஆகவே நாம் இனி நீ இடும் சோற்றை ஏற்றால் அதுவே எமக்கு இழிவைத் தரும்" என்றனர். ஊற்று + ஆர் எனப் பிரித்துக் கங்கை ஆற்றுர்,

ஆத்திமாலையும் விளங்கும் சடையுடையீர் என்று பொருள் கூறிலும் அமையும்.

ஏற்றால் இகழ்வு என்பதன் கருத்து “நீ தனத்தை உடையது என்று கருதி வந்து கேட்டோம். இப்போது நீ மிகவும் அகந்தை யுடையவள் என்பதை அறிந்தோம். ஆகவே, உன்னிடம் ஏற்பது இகழ்வு” என்றனர் என்றும் பொருள் காணலாம். (155)

நீரை விழுங்கும் சடையுடையீர் உளது நுமக்கு நீர்ஊரும் தேரை விழுங்கும் பசுஎன்றேன் செறிநீன் கலைக்குள் ஒன்றுளது காரை விழுங்கும் எமதுபசுக் கன்றின் தேரை நீர்த்தேரை ஈர விழுங்கும் என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னே.

(இ - பொ.) “தோழி! ‘கங்கை நீரை அடக்கிக் கொண்ட சடையுடையவரே! உமக்கு நீங்கள் ஊர்ந்து வருகின்ற தேரை விழுங்கும் பசுஒன்று உண்டு’ என்றேன். அதற்கு இவர் ‘உளது நெருங்கிய ஆடைக்குள்ளே ஒன்றுண்டு- அது நிறத்தால் மேகத்தை வென்ற எமது பசுவினது கன்றின் தேரையும், நீர்த்தேரையையும் பிளவு படும்படி விழுங்கும்’ என்று சொல்லுகின்றார். இதன் பொருள் என்னடி?”

(அ - சொ.) நீர் - கங்கை ஆறு. நீர் - நீங்கள், ஊரும் - ஊர்ந்து செல்லும். நீர் ஊரும் தேர் - நீரால் சூழப்பட்ட பூமியாகிய தேர். பசு - மாடு (திருமால்). செறி - அடர்ந்த கலை - புடவை. காரை - மேகத்தை. காரை விழுங்கும் எமது பசு - மேகத்தின் நிறத்தையும் அடக்கி அதனினும் கருமை நிறத்துடன் இருக்கும் எம்முடைய வாகண மாடாகிய திருமால். பசுக்கன்று - திருமாலின் பிள்ளையாகிய மன்மதன். தேர் - தென்றலாகிய தேர். ஈர - இரண்டாகும்படி.

(இ - கு.) ஒன்று + உளது, எனப் பிரிக்க.

(வி - ரை.) இறைவர் முப்புராதிக்கை அழிக்கப் பூமியைத் தேராகக் கொண்டு, அதன் மீது ஏறிச் சென்றார். இறைவர்க்குத் திருமால் எருது வானகமாய் இருக்கிறார். திருமால் உலகைப் பிரளய காலத்தில் உண்பவர். ஆகவே, இவற்றை எல்லாம் உள் அடக்கித் தலைவி நயமாக நீரில் ஊருகின்ற தேரை விழுங்கும் பசு உண்டு என்று கூறினார். பசு, தேரை என்னும் நீர் வாழ் உயிரை விழுங்குவது வியப்புத் தானே! பசு தேரை விழுங்காது. ஆனால் இறைவர் 'பெண்ணே! உன்னிடம் உள்ள பாம்பு, மன்மதன் தேரையும், நீரில் உள்ள தேரையையும் இரண்டு பிளவாகச் செய்து விழுங்குகிறதே. இது வியப்பு இல்லையோ?' என்றனர். பாம்பு காற்றையும், தேரையையும் (தவளை) விழுங்கும். ஈண்டுப் பாம்பு தலைவியின் புடவிக்குள் இருக்கும் அல்குலாகிய பாம்பு (கடிதடத்தைப் பாம்பு என்று புலவர் கூறுவர்) தேர் என்பது ஈண்டுக் காற்று. இதனை அழகுபட இறைவர் "உன் பாம்பு என் பசுவாகிய திருமாலின் மகனாகிய மன்மதனுடைய தேராம் தென்றல் காற்றையும், நீரில் உள்ள தேரையையும் விழுங்குவது உனக்கு வியப்பு இல்லையா?" என்று கேட்டனர். பசு, திருமால். பசுவின் கன்று, திருமாலின் பிள்ளையாகிய மன்மதன்.

(156)

பொன்னேர் மணிமன் றுடையீர்நீர் புரீந்த தெதுளம் புடைஎன்றேன்
இன்னே உரைத்தற் கஞ்சுநூள்என் றுள்ளன் என்றேன் இயம்புதுமேல்
மீன்னே நீனது றுடையபகையாம் மிருகம் பறவை தமைக்குறிக்கும்
என்னே உரைப்ப தென்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னே.

(இ - பொ.) "தோழி! அழகிய பொன்னால் ஆகிய மன்றையும், மணியால் ஆகிய மன்றையும் உடையவரே! தேவியர் எம்மிடத்தில் விரும்பினது யாது?" என்று கேட்

டேன். அதற்கு இவர் 'இப்பொழுது சொல்வதற்கு அஞ்சுகின்றோம்' என்றார். 'அது யாது?' என்று நான் கேட்டேன். அதற்கு இவர், என்னை நோக்கி, 'மின்னல்கொடி போன்றவளே! அஃது உனது நடைக்குப் பகையாகிய மிருகத்தையும், பறவையையும் குறிக்கும். ஆகவே, இதனை என்னென்று சொல்வது?' என்கிறார். இதன்பொருள் என்னடி?" (எ-து.)

(அ - சொ.) புடை - பக்கம். ஏர் - அழகு. மன்று - பொற்சபை. மணி - இரத்தினம். புரிந்தது - விரும்பியது. இன்னே - இப்பொழுதே. இயம்புதும் - சொல்வோம். மின்னே - மின்னலைப் போல ஒளியுடையவளே! என்னே - என் என்று. குறிப்பது - கூறுவது. குறிக்கும் - சுட்டும்.

(இ - கு) புடை, ஏழன் உருபு. அஞ்சுதும், தன்மைப் பன்மை வினைமுற்று. மின் + ஏர், மன்று + உடையீர், புரிந்தது + எது; உரைத்தற்கு + அஞ்சுதும், உரைப்பது + என்கின்றார், எனப் பிரிக்க.

(வி - ரை.) சிதம்பரத்தில் இருப்பது பொற்சபை. திருவாலங்காட்டில் இருப்பது இரத்தின சபை. நடைப் பகையாய் இருப்பவை மிருகமும் (யானை) பறவையும் (அன்னம்) ஆகும். இரண்டும் தலைவியின் நடைபோலத் தாம் நடக்க இயலாமை பற்றி நடைக்குப் பகையாயின. தலைவி, 'சுவாமி நீர் விரும்பியது எது?' என்று கேட்டதற்கு "மிருகத்தையும் பிடியையும் (யானையையும்) பறவையையும் (அன்னத்தையுள்) விரும்பினோம்" என்றார். இதன் கருத்து "பிடி அன்னம் விரும்பினோம். இதைத் தவிர வேறு என்ன இருக்கிறது யாம் இயம்பு?" என்பதாம். 'பிடி அன்னம் வேண்டினோம் என்பதற்கு மற்றொரு பொருளும் உண்டு. அதாவது உன்னுடைய பெண் யானை நடப்பது போன்ற நடையையும், அன்னம் நடப்பது போன்ற உன் நடையையும் விரும்பினோம் என்பது. இதனைக் கேட்பதற்கு அஞ்சு

கின்றோம் என்ற கருத்தில்தான் “உரைத்தற்கு அஞ்சுதம்”
என்றனர். (157)

அடையார் புரஞ்செற் றம்பலத்தே ஆடும் அரகி என்பதிற்குக்
கடையாம் உடலின் தலைகொண்ட கரம்ஒன் றினிவ் அற்புதம்என்றேன்
உடையாத் தலைமேல் தலையாக உன்னை ஈற்றுந் தூறுகொண்ட
தீடையா வளைக்கே என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னே.

(இ - பொ.) “தேவரீ! ‘பகைவர்களுடைய மூன்று
கோட்டைகளையும் அழித்துப் பொற்சபையில் நடனம்
செய்கின்ற அழகரே! எண்ணப் படுகின்ற பத்துப்பிரமாக்க
களுடைய உடல்களுள் சரீரத்தின் தலையை ஒரு கையிற்
கொண்டிருக்கிறீர். இஃது ஆச்சரியம்!’ என்றேன். அதற்கு
இவர், ‘உடையாமல் அமையும்படி பின் இடையாத வளை
களின் பாதுகாப்பின் பொருட்டுத் தலைமேல் தலையை உன்
கைகள் ஒவ்வொன்றும் ஆயிரங் கொண்டது. இதுவே
ஆச்சரியம்’ என்று சொல்லுகிறார். இதன் பொருள் என்னடி?”
(எ - து.)

(அ - சொ.) அடையார் - பகைவர். புரம் - மூன்று
கோட்டை. செற்று - அழித்து. அம்பலத்தே - சிதம்பரப்
பொற்சபையில். எண் - மதிக்கத்தக்க, பதிற்று - பத்து.
கரம் - கை. ஈர் ஐஞ்ஞாறு - ஆயிரம். இடையா - உடையா
த. வளை - வளையல்.

(இ - கு.) செற்று + அம்பலத்தே. கொண்டது +
இடையா எனப் பிரிக்க. செற்ற - என் பதில், செய் பகுதி.

(வி - ரை.) பதிற்றுக் கடையாம் உடல் என்பது பத்துப்
பிரமாக்களின் உடல்களுள் கடைசியாகிய பிரமதேவருடைய
உடல். பிரம்மாக்கள் பத்து என்னும் புராண மரபு ஒன்று
உண்டு. அப்பதினமர் மரீசி, அத்திரி, ஆங்கிரிசர், புலத்தியர்,

புல்கர், கிரது, தட்சர், கர்த்தமர். காசிபர், பிரம்மர். இவர்களுள் முதல் ஒன்பது பிரமாக்கள் ஒவ்வொரு மத்திய பிரளயத்தில் அழிவர். பத்தாவதாகிய பிரமன் அழிவு இறுதீப் பிரளயத்தில் ஏற்படும். இவர்களுடைய தலையையே ஒன்றன்பின் ஒன்றாக இறைவர் தம் கையில் கொண்டுள்ளார். ஒரு கையில் பத்துப் பிரம்மாக்களின் தலையைக் கொண்டீர் என்று தலைவி கூறக்கேட்ட இறைவர், “நீ ஆயிரம், ஆயிரம் வளையல்களை அணிதல் அற்புதம் இல்லையோ” என்று கூறியவாரும். தலைவி வளையல்கள் உடைய உடைமைய அணிகின்றாள் ஆகலின், வளையல்கள் ஆயிரம் ஆயிற்று. இறைவர் கையில் தலையைக் கொண்டுள்ளார். இறைவியும் கையில் கம்கணம், (கங்கணம்) கொண்டுள்ளாள் என்னும் கருத்தில் தலைமேல் தலை என்றார். கம்-தலை, தலைமேல் தலை என்பது கங்கணத்தின் மேல் கங்கணம் கட்டியுள்ளாள் என்பதாம்.

தேவர்க் கரிய ஆனந்தத் திருந்தாண் டவஞ்செய் பெருமான்றி
மேவக் குகு குகு அணி வேணி உடையீர் ஆம்என்றேன்
தாவக் குகு குகு குகுத் தாமே ஐந்து விளங்கஅணி
ஏவல் குணத்தாய் என்கின்றுர் இதுதான் சேடி என்னே.

(இ - ள்.) “தோழி! தேவர்களும் காண்பதற்கு அருமையான பேரின்பத்தை உண்டாக்குகிற திருநடஞ் செய்யும் பெருமானே! தேவரீர், நிலைபெற்ற அறு கு அணிகின்ற சடையை யுடையீராம்’ என்றேன். அதற்கு இவர், என்னை நோக்கித் ‘தாவும்படி கு கு கு கு கு கு கு குக்கள் தாமே ஐந்து விளங்கும்படி அணிகின்ற பெருங் குணத்தை உடையையாய் இருக்கிருய்’ என்று சொல்லுகிறார். இதன் கருத்து என்னடி?” (எ - து.)

(அ - சொ.) திரு - அழகிய. தாண்டவம் - கூத்து. மேவ - பொருந்தி நிலைபெற. குகு குகு குகு - அறுகு. (இதில்

ஆறு கு என்னும் எழுத்து இருத்தலைக் காண்க.) ஆறு கு, அறுகு என்று ஆயது. வேணி - சடை. தாவ - நீள். ஏவல் - ஏவுதற்குரிய.

(இ - கு.) பெருமான், அண்மை விளி. தேவர்க்கு + அரிய எனப் பிரிக்க.

(வி - ரை.) குகுகுகுகுகுகு இதில் எட்டு, கு என்னும் எழுத்துகள் உள. இவற்றை இரண்டு இரண்டு கு வாகக் கொண்டால் நாலு குகு ஆகும். குகு என்பது இருள். “கூடி அமா வாசைபதி நான்கிறுதி கூறுதனில், கூடும் அதற் குப்பெயர் குகு” என்பது மகா சிவராத்திரி கற்பம். ஈண்டு இருள் கூந்தலை உணர்த்தும். அந்தக் குகு (இருண்ட கூந்தல்) நாலு குகு ஆயினபோது தொங்கும் (நாலு - தொங்கும்) கூந்தல் ஆகும். குகு என்பதற்குச் சந்திர தரிசனம் இல்லாதது என்பது பொருள். அந்தக் காலம் இருந்தால் தானே நீண்ட (தாவ) கு, பின் நாலு (தொங்கும்) கு ஆகும். தலைவி இறைவரை அறுகு (அறுகம் புல்லை) அணிந்தீர் என்பதை ஆறுமுறை கு என நீட்டிக் கூறினாள். இறைவர் ஆறுக்குமேல் இரண்டு கு சேர்த்து எட்டு கு அமைத்து அவ்வெட்டை இரண்டு இரண்டு கு வாகச்சேர்த்து நான்கு குகு என நிறுத்திப் பின் தொங்கும் கூந்தல் எனக் கொண்டு, “பெண்ணே! நாலு குகுவை ஐந்தாக அணிந்துள்ளாய்” (அதாவது உன் கூந்தலை ஐந்து வகையாக அணிந்துள்ளாய்) என்று கூறி “இது வியப்பு அன்றே” என்றாள். அ என்பதற்கு எட்டு எனும் பொருளும் உண்டு. அப்போது அ கு என நிற்கும். அஃது இடையே ஒற்று இரட்டித்தால் அக்கு என்றாகும். அக்கு என்பதற்குச் சங்கு என்பது பொருள். ஆகவே “நாம், அறுகு (அறுகு புல்) அணிந்ததற்கு ஏற்ப, நீ எட்டு கு (அக்கு) சங்கு வகையலை அணிந்திருக்கிறாய்” என்றாள் எனவும் கொள்க. எட்டு என்பது எண்

எனப் புணர்ச்சியில் நிற்கும். அப்போது எண்கு என்று ஆகும். எண்கு என்பதற்குக் கரடி என்பது பொருள். ஈண்டு எண்கின் (கரடியின்) பல்லை உணர்த்தி நீ கரடிப் பல்லால் ஆகிய வகையலை அணிந்தாய் என்றும் இறைவர் கூறினார் என்க.

கொன்றைச் சடையீர் கொடுங்கோளுர் குறித்தீர் வருதற் கஞ்சவல்யான் ஒன்றப் பெருங்கோள் என்மீதும் உரைப்பார் உண்டென்

[நுணர்ந்தென்றேன்

நன்றப் படியேல் கோளிலியாம் நகரும் உடையேம் நங்காய்நீ இன்றச் சுறல்என் என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னே.

(இ - பொ.) “தோழீ! ‘கொன்றை மலர் மாலையைத் தரித்த சடையை யுடையவரே! நீர் கொடிய கோளுரையிடமாகத் திருவுள்ளம் பற்றினீர். ஆதலால், உம்மோடு வருவதற்கு நான் அஞ்சுகிறேன். ஏனென்றால் என் மேலும் பொருத்தமாகப் பெரிய கோள் சொல்லுவோர் உண்டென்றறிந்தேதான் அஞ்சுகின்றேன்’ என்று சொன்னேன். அதற்கு இவர் என்னை நோக்கி, ‘பெண்ணே! நல்லது, அப்படியாயின் யாம், கோளில்லையாகிய நகரையும் உடையேம். ஆதலால் நீ இன்று அச்சமடைதல் எதற்கு?’ என்கின்றார். இதன் கருத்து என்னடி? ”. (எ - து.)

(அ - சொ.) ஒன்ற - பொருந்த.

(இ - கு.) வருதற்கு + அஞ்சவல். உண்டு + என்று + உணர்ந்து + என்றேன். நன்று + அப்படி. இன்று + அச்சுறல். எனப் பிரிக்க.

(வி - ரை.) கொடுங்கோளுர் என்பது ஒரு சிவ தலம். ஆனால் நால்வர்களின் பதிகம்பெற்ற தலம் அன்று. என்றாலும், சேஷத்திரக் கோவை ஐந்தாவது திருத்தாண்டகத்தில் அப்பர் இத்தலத்தைக் குறித்துள்ளார். ஆகவே இதனை வைப்புத்தலம்

என்னலாம். இத்தலம் சேர நாட்டில் உள்ளது. சோரனூர் இரயில் சுந்திப்பிலிருந்து கொச்சி இரயிலில், திருஞாலக்கடை இரயில்படியிலிருந்து ஏழு கல் சென்று, அங்கிருந்து பன்னிரண்டு கல்வில் உள்ள கருவப்படந்தையை அடைந்து, படகில் ஏறி, ஐந்து கல் சென்றால் இத்தலத்தை அடையலாம். இங்கு இருந்து மூன்று கல் சென்றால், திருவஞ்சைக்களத்தையும் கண்டு வணங்கலாம். திருவஞ்சைக்களம் சுந்தரரால் பாடப்பெற்ற திருத்தலம்.

கொடுங்கோளுரே இடங்கழி நாயனார் முத்திபெற்ற தலமாகும். இத்தலத்து இறைவர் சிதம்பரசர், தேவியார் சிவகாமி அம்மையார் எனப்படுவர்.

இறைவர், தாம் திருஉளங்கொண்டு எழுந்தருளியுள்ள தலம் திருக்கொடுங்கோளூர் என்றனர். தலைவி “சுவாமி இத்தகைய ஊருக்கு நானும் உட்கொடு வந்தால், உலகமக்கள் என்னைப் பெருங்கோள் கூறுவர். ஆகவே, உட்கொடு வர மாட்டேன்” என்றனர். உடனே இறைவர், “பெண்ணே! எமக்குக் கோளிலி எனும் ஊரும் உண்டு” என்று கூறினார்.

திருக்கோளிலி என்பது சம்பந்தர், அப்பர், சுந்தரர், ஆகிய மூவராலும் பாடப்பட்ட தலம். இது திருநெல்லிக் காவல் இரயில் அடியிலிருந்து ஆறு கல் தொலைவில் உள்ளது. இறைவர் கோளிலிநாதேசுவரர், (கோவிந்தநாதர் என்றும் கூறுவர்) தேவியார் வண்டார் பூங்குழல் அம்மை என்றும் கூறப் பெறுவர். இத்தலத்தை இக்காலத்தில் திருக்குவளை என்பர். இத்தலத்துக்கு அருகில் குண்டையூர் என்னும் ஊர் உளது. இங்கிருந்த குண்டையூர்க்கிழார் சுந்தரருக்கு நெல்லை மிகுதியும் கொடுத்தனர். அதனை வீட்டில் சேர்க்கச் சுந்தரர் இத்தலத்துப் பெருமானைப் பாடி ஆங்களைக் கொண்டு நெல்லைத் தம் இல்லத்தில் சேர்க்கச் செய்த பெருமை தங்கிய தலமும் இதுவே. இத் தலத்தில்

முசுக்குந்தனால் தேவலோகத்திலிருந்து கொண்டு வரப்பெற்ற ஏழு விடங்கர்களில் (தீயாகர்களில்) ஒரு விடங்கர் இங்குள்ளார். இவரை நாம் காண விழைந்தால்தான் கோவில்குருக்கள் அவ்விடங்கரைக் காட்டுவர். இத் தீயாகர் அவனீ விடங்கர் எனப்படுவர். இவ் செய்யும் நடனம் பிருங்கநடனம்.

ஆகவே, இறைவர் தம் ஊர் திருக்கொடுங்கோளுரே அன்றித் திருக்கோளிலியாகவும் இருத்தலின், பிறர் உன்னைக் கோள் கூறார். ஆதலின், இனி உனக்கு அச்சம் இல்லை. என்னோடு தாராளமாக வரலாம் என்றனர். (160)

புரியும் சடையீர் அமர்ந்திடும்ஊர் புலியூர் எனின்எம் போல்வார்க்கும் உரியும் புலித்தோல் உடையீர்போல் உறுதற் கியலு மோஎன்றேன் திரியும் புலியூர் அன்றுநின்போல் தெரிவை யரைக்கண் டடிப்பயந்தே இரியும் புலியூர் என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னே.

(இ - பொ.) “தோழி! ‘முறுக்கு ஏறிய சடையை யுடையவரே! நீர் விரும்பி உறையும் ஊர் புலியூர் என்றால், உரித்த புலித்தோலுடையீராகிய உம்மைப் போல, எம்போலியர்க்கும் அந்தப் புலியூரை அடைதற்கியலுமோ’ என்று கேட்டேன். அதற்கு இவர், ‘அது திரிகிற புலியூர் அன்று. உன்னைப் போன்ற மாதரைக் கண்டால் அஞ்சி ஓடுகிற ஒற்றைப் புலி வாழும் புலியூர்’ என்கின்றார். இதன் பொருள் என்னடி?” (எ - து.)

(அ - சொ.) புரி - முறுக்கு. உறுதற்கு - வந்து சேர்தற்கு, தெரிவை - பெண். இரியும் - ஓடும்.

(இ - கு.) போல, அசைச்சொல். உறுதற்கு + இயலுமோ எனப் பிரிக்க.

(வி - ரை.) இறைவர், தம் ஊர் புலியூர் என்றனர். உடனே தலைவி, “சுவாமி புலிகள் வாழ்கின்ற அந்த ஊருக்கு

எங்ஙனம் லர இயலும்” என்று கேட்டபோது, இறைவர்
 “பெண்ணே! எம்மூர் நீ நினைக்கும் திரிகின்ற புலி இருக்கும்
 ஊர் அன்று. உன்னைப் போன்ற பெண்ணைக் கண்டால்
 பயந்து ஓடும் புலி இருக்கும் ஊர். புலிக்கால் முனிவர்
 (வியாக்கரபாதர்) பூசித்துப் பேறு பெற்றதனால் சிதம்பரம்
 புலியூர் என்று பேர் பெற்றது. அப்புலி முனிவர், தூய
 அன்பினர் ஆதலின், பிறர் மனைவியைக் கண்டால் அஞ்சி
 ஓடுவர். ஆகவே நீ அஞ்சாது புலியூர்க்கு வரலாம்” என்று
 கூறி இறைவர் தலைவியை அழைத்தனர்.

சிதம்பரமாம் புலியூர் சிதம்பர இரயில் அடிக்கு ஒரு
 கல் தொலைவில் உள்ளது. இதனைக் கோயில் என்று சிறப்பு
 பித்துக் கூறுவர். கோவில் என்பது எல்லாத் தலங்களுக்கு
 உரிய பொதுப் பெயரானாலும் சிறப்பு முறையில் சிதம்பரத்
 தையே குறிக்கும்.

இத் தலத்திற்குத் தில்லைவனம், பெரும்பற்றப் புலியூர்,
 புண்டரீகப்புரம், வியாக்கரபுரம், தகராகாச ஷைத்திரம்,
 பூலோக கயிலாயம் என்னும் பெயர்களும் உண்டு. இங்குள்ள
 தில்லை மூவாயிரவரைத் திருஞான சம்பந்தர் சிவ சாரூப்பிய
 ராய் எண்ணிப் பாடியுள்ளனர். மூவாயிரவருள் “நடராசப்
 பெருமானும் ஒருவர் அல்லரோ? இத் தலத்தில்தான்
 மணிவாசகப் பெருமான் ஊமைப் பெண்ணைப் பேசுமாறு
 செய்து, பௌத்தர்களை வாதில் வென்றனர். இவர் தங்கி
 இருந்த இடத்தைத் தில்லைக்காளிக் கோயிலுக்கு அருகில்
 காணலாம். தேவாரப் பதிகங்கள் கண்டெடுக்கப்பட்ட
 தலமும் இதுவே. சேக்கிழார் பெரிய புராணத்தைப் பாடி
 அரங்கேற்றிய திருப்பதியும் இதுதான். இத் தலம் தரிசிக்க
 முத்தி தருவது. இங்கு அர்த்த சாம பூசையைக் காண்பது
 பெரும் பேறு. காரணம், எல்லாத் தலங்களின் மூர்த்திகளின்
 கலைகள் அப்போது இங்குத்தான் வந்து ஓடுங்குகின்றன

இத் தலம் நால்வரால் பாடப்பட்டது. இத்தலத்திற்குள்ள மூவர் பதிகங்கள் பதினொன்று. திருவாசகப் பதிகம் இருபத்தைந்து. திருக்கோவையார் பாடப்பட்ட தலமும் இதுவே. பல நூல்கள் இத்தலத்தைப் பற்றியனவே. திருமூலர் திருடந்திரங்கள் பலவும் இத்தலத்தைச் சார்ந்தவைகளே. நடராசப் பெருமான் சிறப்பு முறையில் திருநடனம் புரியும் ஐந்து சபைகளில் பொற் சபை இங்கு உளது. இந்த நடனம் ஐந்து தொழில்கள் புரியும் ஆனந்த நடனம் ஆகும். இங்குள்ள இறைவர் திருமூலநாதர் (இவர் இலிங்க வடிவினர்) தேவியார் உமையம்மையார். நடராசப் பெருமான் சபாநாயகர் என்றும், இறைவியார் சிவகாமவல்லியார் என்றும் கூறப் பெறுவர். இத்தலத்து விருட்சம் ஆலமரம். பத்துத் தீர்த்தங்கள் இங்கு உண்டு. இவற்றுள் கோவிலுக்குள் இருக்கும் சிவ கங்கை சிறந்தது. இத் தலத்திற்கு அருகே திருநீலகண்டரை இளமை ஆக்கிய குளத்தையும், அதற்கு அருகில் உள்ள திருப்புலீச்சிரத் தலத்தையும் கண்டு தரிசிக்கலாம்.

தெவ்வூர் பொடிக்கும் சிறுநகைஇத் தேவர் தமைநான் நீர்கிருத்தல்
எவ்வூர் என்றேன் நகைத்தணங்கே ஏழூர் நாலூர் என்றாயின்
அவ்வூர்த் தொகையில் இருத்தல்அரி நான்என் றேன்மற் றதில்எவ்வூர்
இவ்வூர் எடுத்தாய் என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னோட.

(இ - பொ.) “தோழீ! பகைவர் ஊரைப் பொடிசெய்த புன்சிரிப்பை யுடைய இந்தத் தேவரை யான், ‘தேவரீர் இருப்பது எந்த ஊர்?’ என்று கேட்டேன். அதற்கு இவர் சிரித்து, ‘பெண்ணே! யாம் இருப்பது ஏழூரும் நாலூரும்’ என்று சொன்னார். அதுகேட்ட நான், ‘அப்படியானால் அந்த ஊர்த் தொகையிலிருப்பது அரிதாகும்’ என்றேன். அதற்கு இவர், ‘அவை நாம் இருப்பதற்கு ஒவ்விய ஊர்களே. இவ்வூர்த் தொகை கொண்டு ஆய்க’ என்கிறார். இதன் கருத்து என்னடி?”. (எ - து.)

(அ - சொ.) அவ் - அவை. தெவ் - பகைவர். அணங்கே - பெண்ணே.

(இ - கு.) தெவ், பண்பாகு பெயர். தம், சாரியை. தெவ் + ஊர், எ + ஊர், நகைத்து + அணங்கே, அரிது + ஆம் மற்றும் + அதில் எனப் பிரிக்க. அவ் என்பது பன்மைச் சுட்டு. மற்று - அசை.

(வி - ரை.) இறைவர் தம்மூர் ஏழ்ஊர், நாலூர் என்று தொகைப்படுத்திக் கூறினார். இவ்வாறு கூறக்கேட்ட தலைவி, “பெருமானே! நால்ஊர், ஏழ்ஊர் என்பன தொகையாக அல்லவோ இருக்கின்றன? இவ்வூர்களில் எப்படி ஒரே சமயத்தில் இருப்பது?” என்று கேட்க. அதற்கு இறைவர், ‘பெண்ணே! அவை தனித்தனி ஊர்களைக் கொண்டவையே. அவை எமக்கு ஒவ்விய ஊர்களே’ என்றனர்.

இங்கு நம் வள்ளலார் கூறி இருக்கும் தொகைக்குறிப்பு, அப்பர் பெருமானார் க்ஷேத்திரக்கோவைத் தாண்டகத்தையும், அடைவு திருத்தாண்டகத்தையும் உட்கொண்டே ஆகும். க்ஷேத்திரக்கோவைத் தாண்டகத்தில் அப்பர் பெருமான் பாடல்பெற்ற தலங்களையும், வைப்புத் தலங்களையும் எடுத்து மொழிந்துள்ளார். அவை அனைத்தும் தொகையாகச் சொல்லப்பட்டனவேனும், தாண்டகத்தில் உள்ள தலங்கள் தனித் தனித் தலமே ஆகும். இந்த இடங்களில் எல்லாம் இறைவர் உள்ள என்பதை அப்பர் உணர்த்தினர் என்க. இவ்வாறே அடைவு திருத்தாண்டகத்திலும் அப்பர் இறைவருடைய பல் வேறு தலங்களைக் குறிப்பிட்டு இங்கெல்லாம் சிவபெருமானைக் காணலாம் என்றனர். இந்த உண்மையினை நீ ஆராய்ந்து தெளிந்து கொள்க என்பார். ‘எவ்வூர் இவ்வூர் எடுத்து ஆய்’ என்றனர்.

மணங்கொள் இதழிச் சடையிர்நீர் வாழும் பதியா தென்றேன்நின்
குணங்கொள் மொழிகேட் டோர்அளவு குறைந்த குயிலாம் பதிஎன்றார்
அணங்கின் மறைஊ ராழ்என்றேன் அகதன் றருள்ஓத் தூர்இகதும்
இணங்க உடையேம் என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னே.

(இ - பொ.) “தோழி! ‘வாசனையைக் கொண்ட
கொன்றை மலர் மாலையைத் தரித்த சடையை யுடையவரே!
நீர் வாழும் ஊர் எது?’ என்று கேட்டேன். அதற்கு இவர்,
‘உனது குணம் அமைந்த சொல்லைக் கேட்டு ஓர் அளவில்
குறைந்த குயிலாம் பதி’ என்று சொன்னார். அதன்மேல்
நான், ‘தெய்வத் தன்மையுள்ள மறைபூராம்’ என்றேன்.
அதற்கு இவர், ‘அஃது அன்று. அருள் திருஓத்தூராகிய
இதனையும் பொருந்த உடையோம்’ என்கின்றார். இதன்
பொருள் என்னடி?’ (எ - து.)

(அ - சொ.) இதழி - கொன்றைமாலை அணங்கு -
தெய்வத் தன்மை. மறைபூர் - மறைவாண ஊர், வேதஊர்.
இணங்க - பொருந்த.

(இ - கு.) மணம் + கொள், யாது + என்றேன்
அஃது + அன்று, எனப் பிரிக்க.

(வி - ரை.) தலைவி, இறைவரை அவர்தம் ஊர் எது
என்று வினவினாள். அதற்கு அவர், தம் ஊர் களகண்டம்
என்று கூறினார். இதனை மறைமுகமாக ஓர் அளவு குறைந்த
குயிலாம்பதி என்று அறிவித்தார். மன்மதனுக்குக் காளமாக
இருப்பது குயில். காளம் ஒரு வகை வாத்தியம். குயில்
காளம் போல ஒலிக்கும் கண்டம் (குரல்) உடைமையின்
அதனைக் காள கண்டம் எனக் குறித்தனர். காளம் என்பதன்
முதல் எழுத்தின் ஒரு மாத்திரையைக் குறைத்தால் களம்
என்றாகும். அப்போது களம் என்பதுடன் கண்டத்தையே
சேர்த்தால் களகண்டம் ஆகும். அதுவே தம் பதி என்றனர்.
களகண்டம் என்று கூறினால் விடம் பொருந்திய கழுத்து.

கூளம் - விடர், கண்டம் - கழுத்து) என்று பொருள் தந்தால் தலைவிக்கு வெறுப்பு உண்டாகும் என்று கருதி, அளவு குறைந்த குயிலாம்பதி என்றனர். இது தலைவிக்குப் புரியவில்லை. ஆதலால், "சுவாமி நீர் கூறுவது மறைமூராம். (அதாவது மறைபொருளாக உள்ள மூர் ஆம்) என்றனர். இறைவர் உடனே மறை என்பதற்கு மறைவு என்று பொருள் கொள்ளாமல், வேதம் என்று பொருள் கொண்டு, "எமக்கு மறை மூரும் உண்டு" என்று கூறுவாராய் "ஓத்தாரும் உண்டு" என்றனர். (ஓத்து - வேதம்.)

களகண்டம் என்பதை இமய மலையின் சம்பந்தில் கௌசினதி உற்பத்தித் தானத்தில் உள்ள நிலகண்ட ஷேத் திரம் என்பர். இதைப்பற்றி நாம் ஒன்றும் அறிதற்கு இல்லை.

திருஓத்தார் என்பது திருஞான சம்பந்தரால் பாடப்பட்ட சிவதலம். சம்பந்தர் இங்குள்ள ஆண் பணையைப் பெண் பணை ஆக்கிச் சைவ சமயத்தின் மேன்மையைச் சமணர் அறியும்படி செய்து பதிகம் பாடினார். இங்கு இறைவர் தேவர்கட்கும், முனிவர்கட்கும் ஓத்தை (வேதத்தை) உப தேசம் செய்தமையின், இத்தலம் இப்பெயர் பெற்றது. இத்தலத்தில் திருஞான சம்பந்தர் ஆண் பணையைப் பெண் பணையாக மாற்றிக் காய் காய்க்கச் செய்தமையின், பணை ஈங்கும் பூசிக்கப் படுகிறது. இத்தலம் காஞ்சிபுரத்திற்கு மேற்கே பதினெட்டுக் கல் தொலைவில் உள்ளது. இங்குள்ள இறைவர் வேதநாதர் என்றும், தேவியார் இளமுலை நாயகி என்றும் கூறப்பெறுவர். இங்குள்ள தீர்த்தம் சேயாறு. இத் தலத்தினுள் ஆதிகேசவப் பெருமாள் சந்திதியும் இருக்கிறது. (183)

ஆற்றுச் சடையார் இவர்பலிகள் நடைநதர் நூதர் யாதென்றேன் சோற்றுத் துறைகள் குர் நமக்குச் சோற்றுக் கருப்பென் சோலும்என்றேன் தேர்ற்றுத் திரிவேம் அன்றுநின்போல் சொல்லும் கருப்பென் றுலியார்ப் பற்றுத் திரியேம் என்கின்றார் இறுதான் சேடி என்னோ.

(இ - பொ.) “தோழி! ஆற்றைச் சடையிலே யுடையவராகிய இவர், பிச்சை என்று வந்தார். அதுபோது ‘உமது ஊர் எது?’ என்றேன். அதற்கு இவர், ‘எம்மூர் சோற்றுத்துறை’ என்று சொன்னார். அது கேட்ட நான் இவரை நோக்கி, ‘நீர் இருப்பதே சோற்றுத் துறையானால், உமக்குச் சோற்று வறுமை ஏன்? சொல்லும்’ என்று கேட்டேன். அதற்கு இவர், ‘யாம் உண்பொருளைத் தோற்றுத் திரிகின்றோம் அல்லேம். உண்ணப்போலச் சோற்றுக் கருப்பாம் என்று உலகம் சொல்ல, அச் சொல்லி ஏற்றுத் திரியமாட்டோம்’ என்கிறார். இதன் பொருள் என்னடி?” (எ - து.)

(அ - சொ.) கருப்பு - பஞ்சம். இயம்ப - கூற.

(இ - கு) ஆறு + சடையீர், என்று + அடைந்தார், உமது + ஊர் + யாது + என்றேன், கருப்பு + ஏன், என்று + உலகு + இயம்ப, எனப் பிரிக்க.

(வி - ரை.) இறைவர் தமது ஊர் சோற்றுத் துறை என்று கூறினார். “அப்படி இருக்க, நீர் ஏன் பிச்சைக்கு வந்தீர். உமக்குச் சோற்றுக்குப் பஞ்சமா?” என்று தலைவி கேட்டாள். அதற்கு இறைவர் “பெண்ணே, நாம் கேள்விக்குப் பதில் கூற முடியாது. தோற்றுத் திரிவோம் என்று கருதாதே. நீதான் சொல்லுக்குப் பஞ்சமாகச் சரியான பதில் கூறுது இருக்கிறாய். இங்குச் சோறு உண்டு, இல்லை என்று கூடக் கூற இயலாதபடி சொல்லுக்கும் பஞ்சமாகப் பேசாது இருக்கிறாய். நாம் சோற்றுக் கருப்பர் அல்லர். நாம் தியாகர் என்று கூறி அவள் வாயை அடக்கினர்.

சொல்லும் கருப்பு என்பதற்குச் சொல் கரும்புபோல இனிமையானது என்றும் பொருள் காண்க. இவ்வாறு கூறுவதன் கருத்து “சொல்தான் இனிமையானது. ஆனால் செயல் இனிமை இல்லை” என்பதாம்.

திருச்சோற்றுத்துறை, தஞ்சாவூர் இரயில் அடியி லிருந்து ஒன்பது கல் தொலைவில் உள்ளது. வழியில் ஏழாவது கல்லில் திருக்கண்டியூரையும் தரிசிக்கலாம். கண்டியூரி லிருந்து தென் கிழக்கே இரண்டு கல்லில் இத்தலம் உள்ளது. இறைவர் ஓதனேசுவரர். தேவியார் அன்னபூரணி. இவ் ஊருக்குத் தெற்கே சோறுடையான் வாய்க்கால் ஒன்று ஓடு கிறது. அருளாளன் என்னும் சிவபக்தனான பிராமணன் பசியால் வருந்தியபோது அப் பசியை நீக்க இறைவர் அள்ள அள்ளக் குறையாத சோற்றைத் தந்த தலம் ஆதலின், இப் பெயரைப் பெற்றது. இறைவர் ஓதனம் (சோறு) அளித்தமை யினால் ஓதனேசுவரர் எனப்பட்டார். இறைவியார் அன்ன பூரணி எனப்பட்டார். இப்பெயர்களே அன்றி இறைவர் தொகையாச் செல்வர் என்றும், இறைவியார் ஒப்பிலா அம்மை என்றும் கூறப்பெறுவர். பஞ்சகாலத்தில் பத்தர்களை வைத்துக் கொண்டு காத்த தலமும் இதுவே

ஓங்கும் சடையீர் நெல்வாயில் உடையேய் என்றிர் உடையீரேல்
தாங்கும் புகழ்நும் இடைச்சிறுமை சார்ந்த தேவன்நீர் சாற்றும்என்றேன்
ஏங்கும் படிநும் இடைச்சிறுமை எய்திற் றலதின் டெயக்கின்றுல்
சங்கும் காண்டிர் என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னே.

(இ - பொ.) “தோழி! நீண்ட சடையையுடையவரே! நெல்வாயிலை யுடையேய் யாம் என்றீரே! உடையீராயின் புகழைத் தாங்கிய உய்மிடத்தில் பிச்சை ஏற்க இந்த வறுமைவந்தது எவ்வாறு? நீர் சொல்லும்’ என்றேன். அதற்கு இவர், ‘கண்டோர்’ இரங்கும்வண்ணம் நும் இடையில் சிறுமை உண்டாயிற்றே அன்றி, பிச்சை காரணமாக எய்மிடத்தில் மெலிவு இல்லாமையைக் காண்க’ என்கிறார். துதன் பொருள் என்னடி? ” (எ - து.)

(அ - சொ.) சிறுமை - பிச்சை ஏற்கும் குறைவு. எய்திற்று - சேர்ந்தது.

(இ - கு.) நும் இடை. இடை ஏழன் உருபு, ஈங்கு - நீட்டல்விகாரம், எவன், ஏன் எனும் பொருளில் வந்த வினா வினாக்க குறிப்பு. சார்ந்தது + எவன், எய்திற்று + அலது + ஈண்டு + எமக்கு + இன்று + ஆல் எனப் பிரிக்க, ஆல், அசை.

(வி - ரை.) இறைவர் தம் ஊர் திருநெல்வாயில் என்று கூறினார். அப்படிக்கூறக்கேட்ட தலைவி, “அப்படியானால் நீ ஏன் பிச்சை எடுக்கும் சிறுமையை அடைந்தீர்?” என்று வினாவினாள்? அதற்கு இறைவர், “உனக்கு ஏன் உன் இடுப்புச் சிறுமை அடைந்தது?” என்று கேட்டார். அதாவது உன் னிடமும் சிறுமை இருக்கிறது என்று குறித்தவாரும். பெண்களின் இடுப்புச் சிறுதாய் இருக்க வேண்டும் என்பது சாமுத்திரிகா இலட்சண விதி. திருநெல்வாயில் என்பது ஒரு சிவ தலம். இதனை மூவர் முதலிகளும் பாடி யுள்ளனர். இதற்குச் சிவபுரி என்னும் பெயரும் உண்டு. இது சிதம்பரம் இரயில் நிலையத்திலிருந்து தென் கிழக்கே மூன்று கல் தொலைவில் உள்ளது. இங்கு இரண்டு ஆலயங்கள் உள்ளன. வடக்கே இருக்கும் ஆலயம்தான் திருநெல்வாயில். இறைவர் உச்சிநாதேசுவரர் என்றும், தேவியார் கனகாம்பிகை என்றும் கூறப் பெறுவர். தெற்கே உள்ள ஆலயத்தில் திருக்கழிப்பாலைத் தலத்து இலிங்கமாம், பால்வண்ண நாதர் இருக்கின்றார். திருக்கழிப்பாலை கொள்ளிட நதியின் வெள்ளத்தால் மறைந்தது.

திருநெல்வாயில் அரத்துறை என்பது வேறு. அது பெண்ணற்குட இரயில் நிலையத்திலிருந்து தென்மேற்கே நாலு கல் தொலைவில் உள்ளது. திருஞான சம்பந்தருக்கு முத்துப் பல்லக்கு, முத்துச் சின்னம். முத்துக் குடை முதலியன தந்த

திருத்தலம். இறைவர் அரத்துறைநாதர், இறைவியார்
ஆநந்த நாயகியார். (185)

மையல் அழகீர் ஊர்ஒற்றி வைத்தீர் உளவோ மனைஎன்றேன்
கையில் நிறைந்த தனத்திலும்தம் கண்ணில் நிறைந்த கணவனையே
மெய்யின் விழைவர் ஒருமனையோ விளம்பில் மனையும் மிகப்பலனாம்
எய்யில் இடையாய் என்கின்றார் இதுதான் சேடி என்னோட.

(இ - பொ.) “தோழி! ‘மாதர்களை மயக்கத் தகுந்த
அழகையுடையரே! திருஒற்றியூரை அடகு வைத்து விட்டீர்.
உங்களுக்கு வேறு வீடோ? மனைவியோ உண்டா?”
என்று கேட்டேன். அதற்கு இவர், ‘பெண்ணே! ஊரை
ஒற்றி வைத்தேம். ஆகையால் நாம் வறுமையுடையோம்
எனும் கருத்தில் ‘மனை உண்டோ’ என்று கேட்கின்றாய்.
நல்ல உத்தமப் பெண் கையில் நிறைந்துள்ள செல்வத்தை
விடக் கண்ணுக்கு இசைய கணவனைத்தான் உண்மையில்
விரும்புவன். பிறர் அறிய இயலாத இடையையுடைய
பெண்ணே! எமக்கு உள்ளவை ஒரு வீடா? கூறப்போனால்
வீடுகள் பற்பலவாகும்’ என்று கூறுகின்றார். இதன் பொருள்
என்னடி?”. (எ - து.)

(அ - சொ.) மையல்-மயக்கம். மனை-வீடு, மனைவி.
மெய் - உண்மை. விழைவர்-விரும்புவார். எய்-அறிதல்.

(இ - கு.) மனை - மனைவி என்னும் பொருளில் இட
ஆகு பெயர். எய், முதல் நிலைத் தொழிற் பெயர்.

(வி - ரை.) இந்தப் பாடல் பழைய பதிப்புகளில்
இல்லை. தலைவி இறைவரை நோக்கி, ‘சுவாமி நீங்கள் உங்கள்
ஊரை ஒற்றி (அடமானமாக) வைத்தீர். ஆகவே உங்
கட்கு வேறு வீடு உண்டோ?’ என்று கேட்டாள். அதற்கு

இறைவர், “நமக்கு இருப்பது ஒரு மனை மட்டும் அன்று. பல மனைகள் உண்டு” என்றனர். பல தலங்கள் அவருக்கு இருப்பதனால் இவ்வாறு கூறினார். மனை என்பதற்கு மனைவி என்று பொருள் கொண்டால், அவர்க்குப் பார்வதி தேவியார் மட்டும் அன்றிக் கங்கை, திருமால் ஆகிய மனைவியர் இருத்தலின், “மனை பலவாம்” என்றனர் என்க. தமிழில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்டவை பல என்று கூறுதல் மரபு. ஆதலின் இவ்வாறு பல என்று கூறினார். (166)

திருச்சிற்றம்பலம்.